KELLEST ME PÕLVNEME

KELLEST ME PÕLVNEME

Himaalaja teadusliku ekspeditsiooni sensatsioonilised tulemused

ERNST MULDAŠEV



Originaali tiitel
Мулдашев Э.Р., "От кого мы произошли?"

Tõlkinud Aimi Raudam
Toimetanud Kaja Põld
Korrektor Kaidi Kuivjõgi
Küljendus Jan Garshnek
Kaane kujundus Tiiu Pirsko
Trükk Tallinna Raamatutrükikoda

www.pegasus.ee

ISBN 9949-409-71-3

Sisukord

Autori eessõna

Ma olen tüüpiline teadlane, kogu minu teaduslik elu on pühendatud inimkudede ehituse ja biokeemia uurimisele, selleks et neid edaspidi kasutada transplantatsiooniks silmakirurgias ja plastilises kirurgias. Ma ei kaldu filosoofiasse. Ma ei kannata eriti hästi nende inimeste seltskonda, kes armastavad teispoolseid mõtteid, ekstrasensoorikat, nõidust ja muid sellesarnaseid veidrusi. Tehes igal aastal 300–400 ülikeerulist operatsiooni, olen harjunud hindama teaduslike uuringute tulemusi konkreetsete ja selgete parameetrite abil, nagu nägemisteravus, näokuju jms. Vähe sellest, olen kommunistliku ühiskonna produkt, ja tahtsin seda või mitte, kasvatati mind ateistliku propaganda ja Lenini ülistamise vaimus, kuigi ma iialgi südames kommunismi ideaalidesse ei uskunud. Religiooni ei ole ma iialgi õppinud.

Seetõttu ei tulnud mulle kunagi mõttessegi, et tuleb aeg, mil hakkan teaduslikul tasandil tegelema maailma loomise, antropogeneesi ja religiooni filosoofilise külje probleemidega.

Kõik sai alguse lihtsast argisest küsimusest: "Miks me vaatame üksteisele silma?" Mind kui oftalmoloogi hakkas see küsimus huvitama. Kui me alustasime uuringuid, tuli varsti luua arvutiprogramm, mis suudaks analüüsida silmade geomeetrilisi parameetreid. Seda oftalmoloogia töösuunda hakkasime nimetama oftalmogeomeetriaks. Meil

õnnestus leida palju hinnalisi oftalmogeomeetrilisi pidepunkte, mis on aluseks näiteks isiku tuvastamisele, rahvuse määramisele, psüühiliste haiguste diagnoosimisele jms. Kuid kõige huvitavam oli, kui tegelesime maailma kõikide rasside fotodega ja leidsime arvestuste alusel "statistiliselt keskmised silmad". Need kuulusid tiibeti rassile.

Teiste rasside silmade ja "statistiliselt keskmiste silmade" matemaatilise lähendamise teel arvestasime välja inimkonna migratsiooni teekonna, mis algas Tiibetist, ja huvitaval kombel langes see kokku ajalooliste faktidega. Hiljem saime teada, et iga Tiibeti ja Nepali templi visiitkaardiks on tohutu suurte ebatavaliste silmade kujutis. Silmade kujutise matemaatilisel töötlemisel oftalmogeomeetria printsiipe järgides õnnestus meil kindlaks teha silmade omaniku välimus, mis osutus vägagi ebatavaliseks.

"Kes ta on?" mõtlesin. Ma hakkasin uurima idamaade kirjandust, kuid midagi sellist ei leidnud. Sel ajal ei suutnud ma ettegi kujutada, et ebatavalise inimese "portree" võib India, Nepali ja Tiibeti laamadele ja svaamidele avaldada tohutut mõju ning et nad joonistust nähes hüüatavad: "See on Tema!" Sel ajal ma isegi ei mõelnud, et ebatavalise inimese "portree" viib mind inimkonna suurima saladuse hüpoteetilisele avastusele – inimkonna geenifondini.

Minu arvates on kõikide teaduste kuningas loogika. Kogu oma teadusliku elu jooksul olen uute operatsioonide ja transplantaatide väljatöötamisel kasutanud loogilist lähenemist. Ka siis, kui suundusime, kaasas joonistus ebatavalisest inimesest, Transhimaalaja teaduslikule ekspeditsioonile, otsustasin kasutada mulle harjumuspärast loogilist lähenemist. Loogika abil joonistus laamadelt, gurudelt ja svaamidelt ning kirjanduslikest ja religioossetest allikatest saadud andmete rägastikust välja ladus ahel, mis järjest enam ja enam viis mõistmiseni, et maailmas eksisteerib elu kindlustav süsteem, inimkonna geenifond – maa-alustes sügavustes asuvad *somadhi* seisundis "konserveeritud", erinevatest tsivilisatsioonidest pärit inimesed. See on inimkonna geenifond. Meil õnnestus isegi leida üks selline koobas, kust saime tunnistusi nn eriliste inimeste olemasolust, kes iga kuu neid koopaid külastavad.

Kuidas siis ülalmainitud joonistus meid abistas? Nõnda, et erilised inimesed nägid ja näevad maa all ebatavalise välimusega inimesi. Nende

hulgas on see, kes sarnaneb inimesega joonistusel. Just tema kohta öeldakse austavalt “Tema”. Kes see Tema on? Ma ei saa seda täpselt öelda, kuid arvan, et Tema on inimene Šambalast.

Vaatamata sellele, et olen ratsionaalne teadlane ja praktik, hakkasin nüüd täielikult uskuma inimkonna geenifondi olemasolusse. Jõudsin selleni loogika ja teaduslike faktide abil. Samal ajal mõistsin ka seda, et meie ja teie uudishimu ei maksa midagi – meile oli lubatud vaid avastada suur saladus, kuid vaevalt õnnestub meil lähitulevikus “konserveeritud” inimesi katsuda ja pildistada. Kes me sellised oleme? Me oleme vaid arutud lapsed, võrreldes maailma kõrgeima tsivilisatsiooni, lemuurlastega, kes on loonud inimkonna geenifondi. Inimkonna geenifondi väärtus on ülimalt suur – see peab tagama inimkonna taassünni globaalse katastroofi või olemasoleva maapealse tsivilisatsiooni enesehävitamise puhul.

Peale selle hakkasime mõistma iga palve lõppu kuuluva sõna “aamen” tähendust. Selle sõna sünnitas nn viimane läkitus *so-hm*.

Selgus, et viimane – viies tsivilisatsioon – on teispoolse maailma teadmistest blokeeritud, seetõttu tuleb meil areneda iseseisvalt. Hiljem sai mulle selgeks selliste pühendatute, nagu Nostradamus, J. Blavatskaja ja teised, teadmiste allikas – neil õnnestus ületada *so-hm*'i printsiip ja siseneda üleüldisse informatsioonivälja ehk siis teispoolse maailma teadmistesse.

Raamat koosneb neljast osast. Esimeses osas taastan lühidalt uurivate mõtete loogika, alustades küsimuse “Miks me vaatame üksteisele silma?” püstitamisega ja lõpetades Tiibeti templites kujutatud silmade omaniku välimuse analüüsiga.

Raamatu teine ja kolmas osa on pühendatud faktilisele materjalile, mis on kogutud ekspeditsiooni ajal laamadelt, gurudelt ja svaamidelt ning on esitatud peamiselt vestluse vormis, kuid mõnes peatükis teen kõrvalepõikeid ja analüüsin kirjandusallikaid (J. Blavatskaja jt) ning vastan küsimustele “Kes on Buddha?” ja “Millised tsivilisatsioonid on eksisteerinud Maal enne meid?”.

Neljas osa on kõige keerulisem ning on pühendatud kogutud faktide filosoofilisele mõtestamisele. Raamatu selles osas leiab lugeja huvitavaid mõtisklusi inimkonna geenifondi, saladuslike Šambala ja Agarta teemadel, mõtisklen ka inimeste üksinduse, Venemaa kohal paikneva nega-

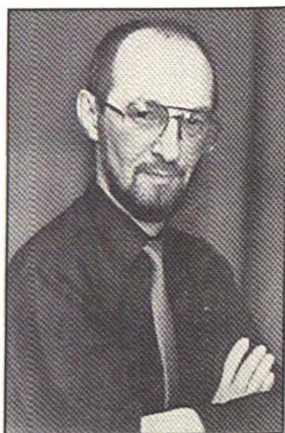
tiivse aura üle, samuti headuse, armastuse ja kurjuse rollist inimese elus.

Ausalt öeldes olin isegi üllatunud, et raamatut lõpetades asusin analüüsima selliseid esmapilgul lihtsaid ja loomulikke mõisteid nagu headus, armastus ja kurjus. Kuid just pärast sellist analüüsi sain lõpuks aru, miks kõik maailma religioonid räägivad justkui ühest suust headuse ja armastuse tähtsusest. Pärast sedasama analüüsi hakkasin ma siiralt austama religiooni ja kogu südamest Jumalat uskuma.

Arvatavasti olen seda raamatut kirjutades mõnes asjas eksinud, aga mõnes asjas on mul tõenäoliselt õigus. Minu ekspeditsiooni sõbrad ja võitluskaaslased (Valeri Lobanov, Valentina Jakovleva, Sergei Seliverstov, Olga Išmitova, Vener Gafarov) tihtipeale minuga ei nõustunud, nad vaidlesid minuga ja parandasid mind. Suureks toeks olid ekspeditsiooni välismaised liikmed – Sheskand Ariel, Kiram Buddaatšaria (Nepal), doktor Pasricha (India). Kõik nad andsid ühisesse üritusse oma panuse. Tahaksin neid tänada. Tahaksin tänada ka Marat Fathlislamovit ja Anassia Zaripovat, kes varustasid mind kirjandusega ja aitasid seda raamatu kirjutamise ajal analüüsida.

Mulle tundub, et see on sellel teemal alles esimene raamat.

Uuringud jätkuvad.



ERNST RIFGATOVITŠ MULDAŠEV: meditsiiniteaduste doktor, professor, Ufaa linnas asuva Venemaa Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskuse direktor, kõrgema kategooria kirurg, Louisville'i Ülikooli (USA) aukonsultant, Ameerika Oftalmoloogia Akadeemia välisliige, diplomeeritud oftalmoloog Mehhikos, Rahvusvahelise Teaduste Akadeemia liige, sporditurismi meistersportlane, NSV Liidu kolmekordne meister.

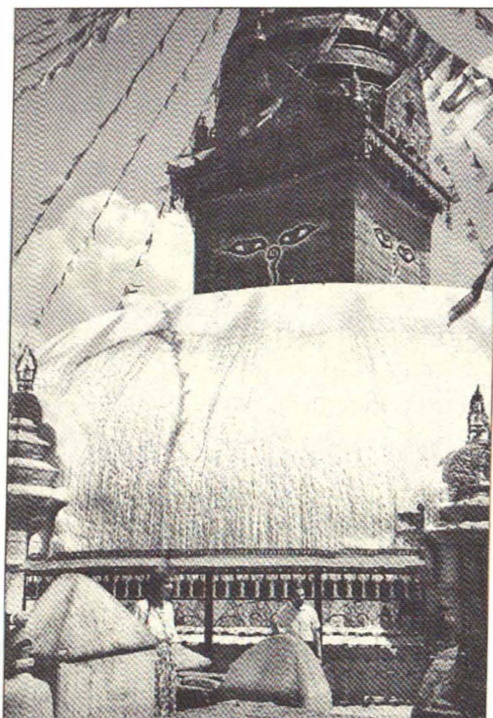
E. R. Muldašev – kirurgilise biomaterjali *alloplant* leiutaja, *alloplandi* abil sai võimalikuks ravida haiguseid, mida peeti "lootusetuks" (silmanärvi atroofia, diabeetiline retinopaatia, pigmentne retiniit jt) *Alloplandi* leiutamine avas võimalused regeneratiivseks kirurgiaks ehk selliseks kirurgiaks, mis on suunatud inimese enda kudede "kasvatamisele".

Muldašev on rahvusvaheliselt tuntud vene teadlane, kes on välja töötanud üle 70 põhimõtteliselt uue silma- ja plastilise operatsiooni, juurutanud tootmisse 58 *alloplandi* liiki. Ta on avaldanud ligi 30 teaduslikku tööd nii vene- kui ka välismaises ajakirjanduses, on saanud 52 Venemaa, USA, Saksamaa, Prantsusmaa, Šveitsi ja Itaalia patenti. Tema töödele on omistatud kuldmedaleid rahvusvahelistel näitustel. Ta on pidanud loenguid ja teinud näidisoperatsioone neljakümnes riigis. Igal aastal teeb ta 300–400 ülikeerulist operatsiooni.

Teadlase huvi inimkonna päritolu kohta ei ole juhuslik. Olles laialdase silmaringiga teadlane, hakkas Muldašev inimese energeetika meditsiinilist probleemi teadvustama filosoofilises ja ühiskondlikus mõttes, lõppkokkuvõttes kujuneski see inimkonna päritolu saladusliku probleemi teaduslikuks uurimiseks. Sellest filosoofilisest ja sensatsioonilisest traktaadist tehti juba otsesed praktilised järeldused, millest on välja kujunenud põhimõtteliselt uued ravimeetodid.

Muldaševil on originaalne mõtlemisviis ja ta oskab keerulisi teaduslikke probleeme esitada lihtsas ja arusaadavas keeles. Lugejale pakutav raamat "Kellest me põlvneme?" on kirjutatud ilukirjanduslikus vormis, kuigi selle sisu on sügavalt teaduslik. Raamat on huvitav nii laiale lugejaskonnale kui ka spetsialistidele.

R. T. Nigmatullin
Meditsiiniteaduste doktor, professor



Kathmandu linna (Nepal) Buddha templi
ebatavaliste silmade kujutis



Ekspeditsiooni vene osalejad: vasakult paremale –
V. Lobankov, B. Jakovleva, E. Muldašev, V. Gafarov, S. Seliverstov

I OSA

OFTALMOGEOMEETRIA – INIMKONNA PÄRITOLU PROBLEEMI UURIMISE UUS TEE



Pühendatud minu vanematele

I PEATÜKK

Miks me vaatame üksteisele silma?

Mul on sõber. Tema perekonnanimi on Lobanov. Oma olemuselt on Juri Lobanov häbelik, seepärast langetab ta vestluse ajal tihti silmad ning vaatab maha. Kord olin tahtmatult tunnistajaks tema raskele vestlusele naisevõtu teemal, mu tähelepanu köitsid tema väljavalitu sõnad:

"Vaata mulle silma, Jura! Miks sa maha vaatad, kas sa varjad midagi?"

"Miks ta palub, et Lobanov talle silma vaataks?" mõtlesin ma ootamatult. "Võib-olla soovib ta silmadest välja lugeda seda, mille Lobanov jättis välja ütlemata..."

Inimese pilk

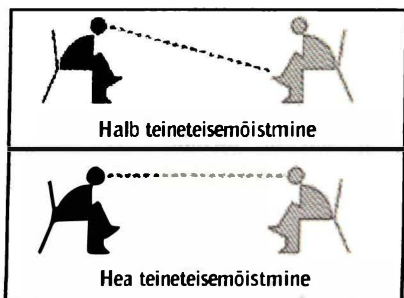
Töötades oftalmoloogina vaatan inimestele iga päev silma. Iga kord märkan, et me võime kaasvestleja silmade kaudu saada täiendavat informatsiooni.



Tõepoolest, inimesed ütlevad tihti: "tal on hirm silmis", "armunud silmad", "kurbus silmades",

"rõõm silmades" jne. Ega asjata laulda tuntud laulus: "Need silmad, need silmad..."

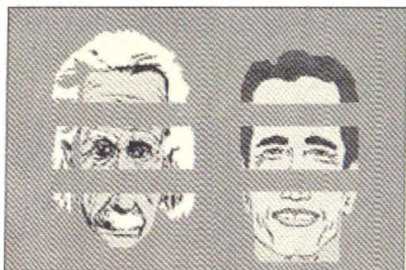
Millist informatsiooni me võime silmadest saada? Kirjandusest ma sellekohaseid uuringuid ei leidnud. Vastamaks püstitatud küsimusele, viisin läbi kaks järgnevat katset.



Ma palusin kahel kõrgelt haritud inimesel istuda teineteise vastu ja vahetpidamata teineteise jalgu vaadates omavahel vestelda. Kui vestlus puudutas kuiva vähe-emotsionaalset teemat, siis vestluskaaslased küll mõistsid teineteist, kuid tundsid end ebamugavalt, sest soovisid vaadata kaasvestlejale silma. Kohe, kui ma suunasin jutu emotsionaalsele teemale, muutus vestlus teineteise jalgu vaadates mõlemale poolele väljakannatamatuks.

"Ma pean tema silmist kontrollima, kas ta jutt vastab tõele," ütles üks katsealustest.

Teineteisele silma vaadates märkisid mõlemad katsealused, et vestlus on vaba ja teineteisemõistmine hea, seda nii emotsionaalsetel kui ka vähememotsionaalsetel teemadel rääkides. Sellest eksperimendist tegin järelduse, et silmade kaudu saadava täiendava informatsiooni roll on küllaltki tähelepanuväärne.



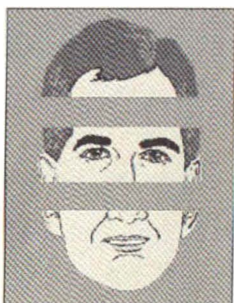
Teine katse seisnes selles, et ma võtsin tuntud näitlejate, poliitikategelaste ja teadlaste fotod ning lõikasin need kolmeks: lauba-, silmade ja nina-suuosaks. Fotode hulgas olid ülesvõtted Alla Pugatšovast, Mihhail Gorbatšovist, Oleg Dalist, Arnold Schwarzeneggerist, Albert Einsteinist, Sofia Rotarust, Vladimir Võssotskist, Leonid Brežnevist ja teistest kuulsustest.

Pärast seda palusin seitsmel inimesel teineteisest sõltumata laubapildi järgi kindlaks teha, "kes on kes". Kõik katsealused sattusid segadusse ja

vaid ühel juhul – spetsiifilise sünnimärgi järgi tabasid nad ära, et see laup kuulub Mihhail Gorbatšovile.

Samasugust segadust tundsid katsealused isiku kindlakstegemisel näo nina-suuosa järgi. Vaid üks seitsmest tundis ära Brežnevi suu, naerdes selle üle, kuidas talle oli omal ajal kogu eluks meelde jäänud tolle suudlemine.

Silmade osa järgi suutsid katsealused enamikul juhtudel kindlaks teha, kes on kes, kuigi mitte alati kohe. "See on Brežnev, see Võssotski, see on Pugatšova..." – rääkisid katsealused näo silmade osa vaatlemisel. Raskused tekkisid millegipärast Sofia Rotaru isiku kindlakstegemisel.



Kõige rohkem informatsiooni

Sellest katsest tulenevalt oletasin, et inimese isiku kindlakstegemisel saame maksimaalset infot just näo silmade piirkonnast.

Millist infot me silmade piirkonnast saame? On teada, et inimese pilk töötab skaneeriva kiirena; silmad teevad vaadates mikroliigutusi, selle tulemusena joonistab meie pilk nii uuritava objekti pikkuse kui ka laiuse. Just see, et me saame vaadates skaneeritud informatsiooni, võimaldab meil kindlaks teha objekti mahtu, mõõtmeid ja palju üksikasju. Silmamuna skaneerides ei saa palju informatsiooni, sest silmamuna kui meie anatoomiline organ koosneb nähtavas osas ainult neljast parameetrist: valgest kõvakestast, ümmargusest läbipaistvast sarvkestast, pupillist ja vikerkestast. Seejuures ei muutu need parameetrid inimese seisundist sõltuvalt.



Sellest lähtuvalt tulime järeldusele, et vaadates võtame me skaneeritud informatsiooni kogu silmade sellest piirkonnast, kuhu kuuluvad silmalaud, kulmud, ninajuur ja silmanurgad. Need parameetrid moodustavad silmade ümber keerulise geomeetrilise konfiguratsiooni, mis muutub pidevalt sõltuvalt inimese seisundist (emotsioonid, valu jms).

Sellest ma järeldasin, et me vaatame üksteisele silma selleks, et jälgida silmaümbruse geomeetriliste parameetrite muutusi.

See skaneeritud oftalmogeomeetriline informatsioon antakse silmade kaudu edasi ajukoore all olevatesse ajukeskustesse, kus toimub selle ümbertöötlemine. Edasi antakse ümbertöödeldud skaneeritud informatsioon peaajusse kujutluspiltide näol, mille alusel me kaasvestlejaid hindame.

Oftalmogeomeetrilised parameetrid

Millised need kujutluspildid on? Eelkõige peab ära märkima emotsioonid (hirm, huvi, osavõtmatus jne), mida me oleme võimelised kaasvestleja silmades tähele panema. Silmade järgi võime ära arvata inimese rahvusliku kuuluvuse (jaapanlane, venelane, mehhiklane jt). Me võime märgata mõningaid iseloomuomadusi: tahet, argust, headust, kurjust jm. Ja lõpuks, arvatavasti määravad arstid oftalmogeomeetrilise informatsiooni skaneerimise teel kindlaks haige nn seisundi – haige seisundi üldmulje või haiguse diagnoosi.

Eriti laialdaselt oli haiguste diagnoosimine haige üldseisundi põhjal levinud maa-arstide seas eelmisel sajandil, sest sel ajal puudusid haiglates korralikud diagnostikaseadmed. Maa-arstid treenisid spetsiaalselt oma silmi, et kohe patsiendile peale vaadates saaks panna õige diagnoosi.

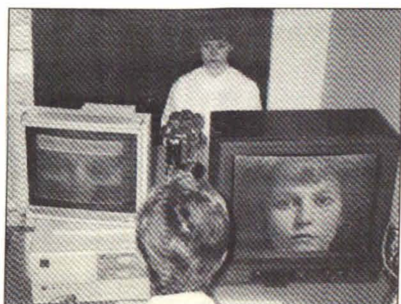
"Teil, isake, on tuberkuloos," ütles maa-arst patsiendile vaid otsa vaadates.

Mina kui arst olen olnud üllatunud selle üle, kuidas mõningase harjutamise järel on õnnestunud suhteliselt täpselt hinnata haige diagnoosi ja seisundit, kui oled talle vaid pilgu heitnud. Seejuures vaatad sa reeglina haigele silma ja ei teosta täielikku läbivaatust.

Need tähelepanekud näitasid, et silmade ümbruse muutumise teaduslik uurimine võib olla väga tähtis paljude küsimuste (psüühiliste haiguste diagnostika, objektiivsed kutsesobivustestid) lahendamisel. Kuid millisel viisil võiks näo seda osa uurida?

Mul õnnestus panna sellest ideest huvituma väike grupp teadlasi ja me viisime omaalgatuse korras läbi uuringud suure inimestegrupi peal, kuhu kuulus 1500 katsealust.

Eeldades, et inimese pilgu skanner võtab silmade piirkonnast vastu geomeetrilise informatsiooni, tegime sellest piirkonnast kvaliteetsed fotod ja püüdsime nende alusel leida silmaava, laugude, kulmude ja ninajuure geomeetrilise töötlemise printsiibid. Midagi meil õnnestus, kuid ühiseid geomeetrilisi parameetreid me ei leidnud. Hakkasime tegema slaide ja projitseerisime kujutise seinale, püüdsime teha sama ka võimsama suurendusega. Meid tabas jälle ebaõnn – parameetreid leida ei õnnestunud.


Silmade piirkonna arvutitöötlus

Järgnevalt komplekteerisime arvutisüsteemi, mis võimaldas tuua silmade piirkonna kujutise ekraanile ja hakkasime seda piirkonda spetsiaalsete programmide abil analüüsima. See osutus märksa mugavamaks, sest silmade piirkonna geomeetrilisi parameetreid oli võimalik arvestada täpsemalt ja saime need salvestada arvuti mällu. Kuid ka nüüd ei leidnud me üldisi geomeetrilisi printsiipe.

Me peatasime isegi mõneks ajaks töö: geomeetriliste kujundite arvestamine oli vaevanõudev ja nende võrdlemine õnnestus vaid suhtarvude abil, mis ei võimaldanud neid statistiliselt töödelda. See teaduslik idee oli ennast ammendanud.

Kuid õnneks märkasin üht huvitavat asja, millel teaduslike oftalmogeomeetriliste otsingutega esmapilgul otsene seos puudus. Konsulteerisin ühe viieaastase tüdrukuga. Ta istus oma kahekümne kaheksa aastase ema süles. Ema kummardus tütre näo juurde, sosistas talle kõrva, et aidata arstil tema silmi läbi vaadata. Kui ma silmapõhja uurimisest väsisin, tõstsin pea ja vaatasin ema ja tütart koos. Sellel hetkel panin tähele, et ema ja tütre sarvkesta mõõtmed olid ühesugused, vaatamata nende kehade mõõtmete mitmekordsele vahele. "Miks on nende sarvkestade mõõdud ühesugused? Kui loogiliselt võtta, siis peaks väikese tüdruku sarvkest olema väiksem kui emal!" mõtlesin.

Oma uudishimu alla surudes viisin tüdruku läbivaatuse lõpuni, panin diagnoosi, kirjutasin kokkuvõtte ja määrasin operatsiooni. Järg-

mine haige seisis juba kabineti uksel. "Kas tõesti on ka selle täiskasvanud patsiendi silma sarvkesta mõõdud sarnased selle väikese tüdruku sarvkesta mõõtudega?" mõtlesin ma tüdruku silmi meenutades ja patsiendi silmi vaadeldes.

Silma sarvkesta mõõdud näisid mulle tõepoolest ühesugused. Siis ma ei pidanud enam vastu ja palusin sekretäril kliiniku pealt kakskümmend erinevas vanuses, eri kasvu ja eri soost inimest kokku koguda. Kui inimesed olid koos, võtsin oftalmoskoobi ja vaatasin läbi nende silmad ning võrdlesin neid omavahel. Arvamus, et kõikide inimeste sarvkesta mõõdud on ühesugused, sõltumata nende kasvust, kaalust ja vanusest, leidis kinnitust.

"Veider," mõtlesin, "selline tunne, et sarvkesta suurus on inimese organismi konstant – justkui organismi absoluutne mõõtühik!"

Minu kõrval istus meie kirurg Venera Galimova – miniatuurne kena naisterahvas. Ma vaatasin tema jalgu ja küsisin:

"Venera, mis su jalanumber on?"

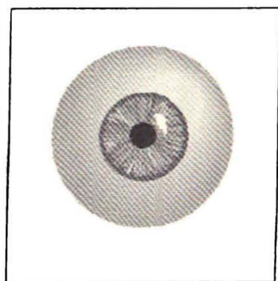
"Kolmkümmend viis. Mis siis?"

"Minul on nelikümmend kolm. Kuule, lähme õige peegli ette!"

Me läksime peegli ette: sealt vaatasid meid kaks silmapaari, mille sarvkestad olid ühesuurused.

"Huvitav," mõtlesin, "inimese organismi kõik mõõdud on suhtelised: käte mõõdud – erinevad, jala mõõdud – erinevad, näo mõõdud – erinevad, keha mõõdud – erinevad; ühel on suur kõht, teisel lame, ja isegi aju ja siseorganite (maks, magu, kopsud jt) mõõdud erinevad inimeseti. Kas tõesti pole seda ükski teadlane siiani märganud?"

Ma töötasin läbi erialast kirjandust, kuid mingeid vihjeid selle teema kohta ei leidnud. Järgnevalt organiseerisin sarvkesta läbimõõdu massilise mõõtmise operatsioonimikroskoobi all spetsiaalse kirurgilise sirkli abil ja võrdlesin seda peopesade ja jalatalla laiuse ning pikkuse mõõtudega. Koostasime kasvavad read, töötlesime neid statistiliselt ja leidsime, et sarvkesta läbimõõt, võrreldes peopesa ja jalatalla mõõtudega, on peaaegu absoluutne konstant ja selle suurus on 10±0,56 mm.



Ultraheli abil saadud silmamuna mõõdud (läbi silma pikitelje), nagu selgus, suurenevad järk-järgult inimese sünni momendist ja saavutavad alles 14.–18. eluaastaks oma keskmise suuruse – 24 mm. Sarvkesta läbimõõt aga suureneb sünni momendist kuni neljanda eluaastani väga vähe ja selleks ajaks on see juba konstantne suurus. See tähendab, et silmamuna mõõtmete kasvamine on kiirem kui sarvkesta läbimõõdu ealine muutus. Seetõttu tunduvad väikelapse silmad suuremad kui täiskasvanu omad.

Miks on sarvkesta läbimõõt konstantne? Sellele küsimusele on mul raske vastata. Kuid seda inimese organismi absoluutset suurust võib oftalmogeomeetrilistel uuringutel kasutada mõõtühikuna.

Mõte, et sarvkesta suuruse konstant võib saada põhiliste oftalmogeomeetriliste parameetrite väljaselgitamise toetavaks asjaoluks, tekkis juba siis, kui ma esmakordselt pöörasin tähelepanu faktile, et inimeste sarvkestad on ühesuurused. Kuid lõplikult leidis see mõte kinnitust alles pärast statistiliste uuringute lõpetamist ja püüdlusi tuua välja silmade piirkonna geomeetrilised kujundid sarvkesta konstanti arvesse võttes.

Sellel perioodil tuli minu juurde Ufaa linna peagünekoloog. Kahtlemata oli ta haruldaselt soliidse välimusega: pikka kasvu, ilusa kõhuga, hoolitsetud habemega suure ovaalse näo ja kõrge laubaga. Temaga peaaegu samal ajal sisenes kabinetti minu operatsiooniõde Lena Voronina, ilus, hea väljanägemisega miniatuurne neiu. Peagünekoloogi ja Lena Voronina näod olid teineteisega võrreldes niivõrd erinevad, et seda märgates tegin neile ettepaneku esineda eksponaadina oftalmogeomeetrilise arvutipildi jaoks. "Kui nende näod on niivõrd erinevad," mõtlesin ma, "siis mille poolest erinevad nende silmad?"



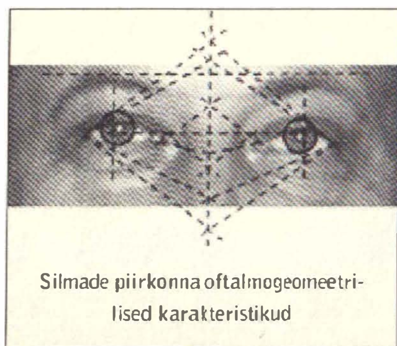
Sarvkesta läbimõõt näo mõõtmetest ei sõltu

Me salvestasime peagünekoloogi ja Lena Voronina näo kujutised arvuti mällu, lisasime ka meie kaastöötaja Olga Išmitova 14-aastase poja näo kujutise. Pärast seda asusime ülemistele ja alumistele silmalaugudele tõmmatud puutejoonte abil analüüsima saadud geomeetrilisi

kujundeid. Me saime kaks nelinurka: suure (ühendas puutejooni, mis puudutasid kulmude pealmist kumerust) ja väikese (ühendas puutejooni, mis puudutasid kulmude alumist kumerust). Kõigi kolme katsealuse indiviidi puhul osutusid nende kahe nelinurga kuju ja mõõdud täiesti erinevateks, kuid skeemil oleva suure nelinurga sees asuva kahe sarvkesta mõõdud olid täiesti ühesugused. Siit tekkis mõte kasutada suure ja väikese nelinurga matemaatilise ja nende vastastikuse koosmõju analüüsi ühikuna sarvkesta läbimõõtu. Lõppkokkuvõttes võimaldas see nende nelinurkade matemaatilisi karakteristikuid väljendada võrdustena, mille lahendus andis tulemuseks numbri, mis iseloomustab uuritava indiviidi oftalmogeomeetriat.

Peagünekoloogi, Lena Voronina ja neljateistkümneaastase poisi ülalkirjeldatud "oftalmogeomeetrilise numbri" võrdlemine tõi välja suured erinevused. Peagünekoloogi number oli 3474, Lena Voroninal – 2015, poisil - 2776.

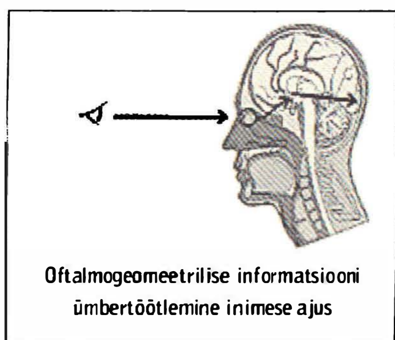
Kas iga inimese näojooni võib vastandada suurema ja väiksema nelinurga individuaalsetele karakteristikutele? Me joonistasime peagünekoloogi näojooned ja esitasime need geomeetriliste kujundite kombinatsioonina. Sama tegime Lena Voronina ja poisi näoga. Edasi püüdsime leida näojooni kirjeldavate geomeetriliste kujundite kombinatsioonide matemaatilisi seoseid kahe nelinurga geomeetriliste karakteristikutega. Need seosed ilmnesid suhteliselt täpselt, seetõttu õnnestus meil peagünekoloogi nelinurkade abil rekonstrueerida tema näo põhijooned, mis osutusid originaaliga lähedaseks. Sama õnnestus teha Lena Voronina ja poisi näoga.



Silmade piirkonna oftalmogeomeetrilised karakteristikud

Saime aru, et üldjoontes õnnestus meil leida silmade geomeetriliste karakteristikute järgi näo rekonstrueerimise printsiip.

Järgnevalt täpsustasime 1500 indiviidi materjalide põhjal näo rekonstrueerimise printsiipe kahe nelinurga geomeetriliste karakteristikute abil. Kuid väga suurt täpsust saavutada ei õnnestunud.



Oftalmogeomeetrilise informatsiooni ümbertöötlemine inimese ajus

Miks? Asi on selles, et me selgitasime välja kokku 22 oftalmogeomeetrilist karakteristikut, samal ajal kui näidatud nelinurgad iseloomustasid neist vaid kahte. Kuid 22 matemaatilise parameetri üheaegne analüüs osutus niivõrd keeruliseks, et sellega me hakkama ei saanud.

Veelgi enam, need 22 parameetrit muutuvad pidevalt sõltuvalt emotsioonidest, inimese seisundist, haigustest ja teistest samalaadsetest teguritest.

Kuivõrd võimsat arvestusjõudu peavad haldama inimese ajukoore all paiknevad väikesed ajusõlmekesed, mis töötlevad oftalmogeomeetrilist informatsiooni! Need on ju suutelised hetke jooksul seda keerulisimat informatsiooni ümber töötlema ja ajukoore alla edasi andma kujutluspiltide, aistingute ja teiste sellesarnaste tunnete näol, vaatamata sellele, et neid ajusõlmi (umbes 1 cm) ei saa kaasaegsete arvutite mõõtmetega võrrelda. Tõepoolest, suur on Jumal, kes lõi sellise täiusliku arvutilaadse aju!

Ja meie suutsime matemaatiliselt ümber töödelda kõigest kaks olemasolevast 22 parameetrist! Kuid isegi see mitte eriti suur matemaatiline saavutus võimaldas meil juba suhteliselt kindlalt väita, et iga inimese oftalmogeomeetrilised parameetrid on rangelt individuaalsed ja oma olemuselt sarnased sünnimärgile. Selline oftalmogeomeetriline "sünnimärk" on pidevas muutumises, sõltudes emotsioonide muutumisest jt sarnastest teguritest, kuid üldjoontes säilitab see sünnipärase individuaalsuse.

Samal ajal on individuaalsed oftalmogeomeetrilised parameetrid seotud näojoonte ja isegi mõningate kehaosade geomeetriliste karakteristikutega, seepärast on silmade piirkonna geomeetriliste karakteristikute abil võimalik inimese välimust ligikaudsetes piirides taastada. Just seetõttu võime inimesele silma vaadates otsustada enama kui ainult silmade üle.

Ja lõpuks, inimese organismi ainuke konstantne suurus – silma sarvkesta läbimõõt – asub oftalmogeomeetriliste skeemide piirides,

justkui meile mõista andes, et see ongi oftalmogeomeetria mõõtühik.

Silmades peegeldub peaaegu kõik, mis organismis ja ajus toimub, ja seda "kõike" võib näha nimetatud 22 (ja võib-olla isegi enama!) silmade piirkonna parameetri muutumiste järgi. Tulevikus uuritakse oftalmogeomeetriat muidugi põhjalikult ja see viib paljude meditsiini ja psühholoogia küsimuste lahendamiseni. Loodus ise viib meid nii kaugele.

Tunnete ja aistingute matemaatiline kujutamine – nii võiks oftalmogeomeetriat kujundlikult kirjeldada.

Pilk, mis töötab kui skaneeriv kiir, pildistab informatsiooni silmade piirkonnast, kus silmalaugude, kulmude, silmamunade ja naha mikroliigutused peegeldavad meie tundeid ja aistinguid, samuti on näha iga inimese individuaalsus. Me vaatame üksteisele silma selleks, et saada silmade piirkonnast täiendavat informatsiooni inimese individuaalsusest ja selle muutumisest tunnete ning aistingute mõjul.

Oftalmogeomeetria kasutamise teed

Muidugi, teineteisele silma vaadates saame võib-olla ka telepaatilist laadi informatsiooni. Isegi, kui see nii on, ei saa välistada silmade piirkonna geomeetrilise informatsiooni ülekannet.

Võib välja tuua mitu praktilist oftalmogeomeetria kasutamise viisi: isiku tuvastamine, inimese välimuse rekonstrueerimine, inimese iseloomuomaduste mõõtmine, inimese tunnete ja aistingute objektiivne analüüs, psüühiliste haiguste diagnostika, somaatiliste haiguste diagnostika, rahvuse määramine... ja inimkonna päritolu uurimine.



Isiku tuvastamise võimalus oftalmogeomeetriliste andmete põhjal

1. Mis puudutab isiku tuvastamist, siis siin oleme saanud juba küllalt veenvaid andmeid, et isegi kahte (kahekümne kahe hulgast) oftalmogeomeetrilist parameetrit tundes saab inimest kirjeldada täpse numbriga, mis on iseloomulik ainult temale. Statistilised uuringud näitasid, et see individuaalne number omab arvuti korduvate oftalmogeomeetriliste ülesvõtete puhul suhteliselt täpset korduvust, see tähendab, et see

on antud inimesele iseloomulik. Minu arvates hakkab "individuaalse oftalmogeomeetrilise numbri" täpsus suurenema siis, kui võtta arvesse rohkem oftalmogeomeetrilisi parameetreid.

Isiku tuvastamisel on oluline, et oftalmogeomeetrilisel arvutipildil jäädvustataks uuritav inimene rahulikus ja tasakaalukas seisundis, et maksimaalselt vältida emotsionaalse fooni mõju.

Isiku tuvastamisel on teada kaks põhilist meetodit: näo pildistamine ja daktüloskoopia. Isiku oftalmogeomeetriline identifitseerimine võib olla täiendavaks meetodiks ja võib osutuda kasulikuks juhtudel, kui inimene muudab välimust ja vigastab oma sõrmi. Tulevikus hakkavad oftalmogeomeetrilist meetodit kasutama arvatavasti miilits, sõjaväe-organid, pangad ja teised sellesarnased valdkonnad.

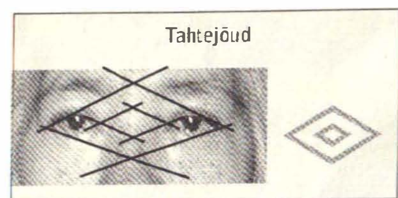
2. Me kasutasime inimese välimuse rekonstrueerimist oftalmogeomeetria andmete põhjal kõigest mõne inimese näite puhul. Sellegipoolest said rekonstrueerimise printsiibid määratud küllalt täpselt ning saavutati rekonstrueeritud ja uurimisaluse välimuse eeskujulik sarnasus.

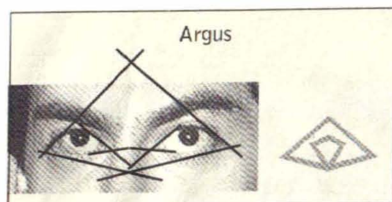
Miks me neid uuringuid ei jätka? Sellepärast, et kui me tegelesime Tiibeti templitel kujutatud silmade abil nende omaniku välimuse rekonstrueerimisega, saime me niivõrd huvitava tulemuse, et suunasime kõik jõupingutused inimkonna päritolu tundmaõppimisele. Kuid sellest tuleb juttu hiljem.

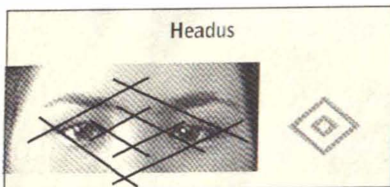
3. Inimese iseloomuomaduste oftalmogeomeetriline määramine võib osutuda kasulikuks näiteks lendurite, kosmonautide, kirurgide kutsesobivuse objektiivsel testimisel. Testimist kasutatakse praktikas, kuid see on subjektiivne (st sõltub testitavast) ja mitte objektiivne.

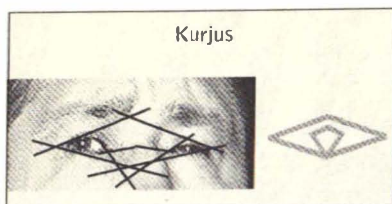
Selle küsimuse uurimiseks valisime inimesed järgmiste selgelt väljendunud omadustega: tahtejõud, argus, headus, kurjus. Igasse gruppi kuulus kuus inimest. Näiteks "tahtejõu-gruppi" kuulusid inimesed, kelle kohta me teadsime hästi, et neil tõepoolest see omadus on. Sama võis väita ka "arguse", "headuse" ja "kurjuse" gruppide kohta. Oftalmogeomeetriline hinne kujunes näidatud kahe nelinurga – suurema ja väiksema abil. Kokkuvõttes selgus järgnev.

Tahtejõuliste inimeste suur ja väike nelinurk olid võrdväärse iseloomuga, need olid teineteisele väga sarnased nurkade kaldekraadide poolest ja väike









nelinurk mahtus suure nelinurga sisse suhteliselt ühtlaselt ära.

Arguse gruppi kuuluvate inimeste suur nelinurk sarnanes pigem kolmnurgale, mille alus on all ning väike nelinurk sarnanes kujult samuti pigem kolmnurgale, kuid selle alus oli pööratud ülespoole. Arguse- ja tahtejõu-gruppide erinevus oli niivõrd silmatorkav, et ei nõudnud isegi statistilist kinnitust.

Headuse-grupi inimeste nelinurk oli suur ja meenutas rombi, mis toetub nurgale. Ka väike nelinurk oli rombikujuline ja mahtus suhteliselt ühtlaselt suure nelinurga sisse ära.

Kurjuse-grupis võis näha, et suur nelinurk vajus mõõdukalt laiali ja oli suhteliselt kitsas ning väike nelinurk sarnanes kolmnurgale, alus ülevalpool. Headuse- ja kurjuse-gruppide erinevus oli samuti väga silmatorkav.

Loomulikult ei või tehtud uuringuid pidada lõpetatuks ja uuritud inimeste väikese arvu tõttu ei hiilga need suure täpsusega. Kuid isegi need andmed on üsnagi huvitavad järgmistel põhjustel. Esiteks jääb mulje, et tahtejõulised inimesed on sagedamini head. Teiseks, arad inimesed kipuvad kalduma kurjusele (ühesugused väiksed nelinurgad), ja vastupidi: kurjad inimesed on sageli arad. Loomulikult on olemas hulgaliselt vahepealseid tahtejõu, arguse, headuse ja kurjuse vorme, mida saab mõõta oftalmogeomeetria abil. Mõõta saab ka inimese teisi iseloomuomadusi.

4. Inimese tundeid ja aistinguid oleme siiani veel objektiivselt analüüsinud pealiskaudselt. Kuid isegi esimesed tulemused tundusid üsnagi huviäratavad.

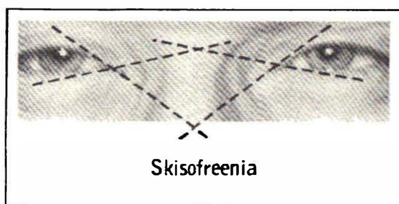
Mis on tunded? Need on armastus, vimm, tigedus, rahuldus ja palju muud. Inimtundeid kirjeldavad luuletajad ja kirjanikud. Kuid arstid pööravad haiguste ravimisel tunnetele vähe tähelepanu, kuigi kannatavas organismis on tundeelement alati olemas. Rahvasuu räägib, et ema suudab oma armastuse abil lapse terveks ravida.

Kas tõesti on oftalmogeomeetriliselt võimalik mõõta näiteks inimese armumis- või nördimusastet? Arvan, et varsti saab see võimalikuks tänu sellele, et arvutianalüüsi kaasatakse rohkem oftalmogeomeetrilisi parameetreid. Ja niikaua, kuni me oleme võimelised analüüsima vaid kahte parameetrit kahekümne kahest, kubisevad uuringud suurtest ebatäpsustest.

Aistinguid (valu, vaevused, energia juurdevool jms) mõõdetakse suhteliselt täpselt isegi ainult kahe nimetatud parameetri abil. Kuid konkreetsete uuringute statistilisteks analüüsideks ei jätkunud meil initsiatiivi: meie keskus on ikkagi kirurgiakliinik ja peamine jõud kulub operatsioonide väljatöötamisele ja tegemisele.

Sellegipoolest võib öelda, et tunnete ja aistingute oftalmogeomeetriline analüüs võib avada uued perspektiivid mitte ainult meditsiinis, vaid ka teistes teadusvaldkondades. Eriti võib see kasu tuua psühholoogias; tulevikupsühholoogia hakkab kasutama matemaatilisi oftalmogeomeetrilisi meetodeid.

5. Psüühiliste haiguste diagnostikat kasutasime me mõne skisofreenia diagnoosiga haige peal. Mis puudutab suure nelinurga parameetreid, siis mitte mingisuguseid tüüpilisi analooge me ei leidnud. Kuid kõigi uuritud skisofreenikute väike nelinurk sarnanes kolmnurgaga, mille alus oli pööratud ülespoole.

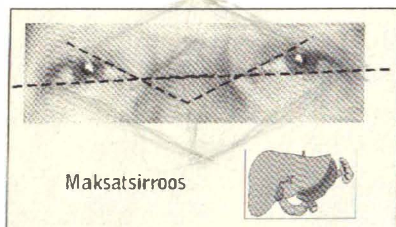

Skisofreenia

Kuid loomulikult ei tohi skisofreenia diagnoosi panna ainult väikese nelinurga muutuse põhjal. Vaja on uurida rohkem oftalmogeomeetrilisi parameetreid, milles isegi ligikaudsel

vaatlusel on näha palju spetsiifilisi muutusi, mis nõuavad keerulist matemaatilist töötlust.

Mulle tundub, et oftalmogeomeetrial on psüühiliste haiguste diagnostikas üsna suur perspektiiv. Nimelt kasutavad tänapäeva psühhiaatrid sügavalt subjektiivseid diagnostilisi meetodeid, mis põhinevad arsti püstitatud küsimuste subjektiivsel tajumisel. Subjektiivsus on viinud selleni, et kogu maailmas käib spekulatsioon psüühiliste haiguste olemasolu tõepärasuses või mittetõepärasuses (meenutage Stalini-aegseid repressioone või paljusid kuritegusid). Oftalmogeomeetrilise meetodi juurutamine võimaldab saada täiendavat objektiivset informatsiooni, mis hõlbustab psüühiliste haiguste diagnoosimist.

6. Somaatiliste (kehaliste) haiguste diagnostikat oftalmogeomeetria meetodi abil kasutasime nelja maksatsirroosi ja nelja lootusetus staadiumis onkoloogilise haige peal.



Onkoloogiliste haigete puhul meil mingeid suure ja väikese nelinurga kuju spetsiifilisi muutusi välja tuua ei õnnestunud, seepärast vähi diagnostikast, seda enam veel varases staadiumis, seni rääkida ei saa.

Seevastu maksatsirroosiga haigete juures õnnestus meil leida väikese nelinurga üleminekut kolmnurgaks, mille alus on pööratud ülespoole. Kas see on maksatsirroosi diagnostiline tunnus? Muidugi mitte. Väikese nelinurga kolmnurgale lähenemise avastasime me ka skisofreeniahaigetel, kurja iseloomuga (meenutage kurjuse-gruppi) ja argade (arguse-grupp) inimeste puhul. Mõtleme selle üle! Nende inimeste ühiseks jooneks on negatiivse (eitava) momendi olemasolu: somaatiline haigus (maksatsirroos), vaimuhaigus (skisofreenia) või negatiivsed iseloomuomadused (kurjus, argus). Sellest võib oletada, et väike nelinurk on negatiivse psüühilise energia indikaatoriks.

Sellega tegelemise ajal ma ei teadnud, et iidsete idamaade ravimeetodite aluseks on organismi vabastamine negatiivsest psüühilisest energiast (ravimine "seesmise energia abil"). Sel ajal ei saanud ma isegi oletada, et

idas propageeritavad armastus ja kaastunne pole mitte ainult kurjuse ja arguse, vaid ka haiguste tekkimise vastumürgiks. Ja muidugi ei saanud ma isegi kõige fantastilisemas unenäos ette kujutada, et organismi vabastamine negatiivsest psüühilisest energiast võib viia sellise imeni nagu *somadhi* seisund – elusa inimkeha konserveerimine eluvõime säilimisega tuhandeteks ja miljoniteks aastateks.

Mis puudutab somaatiliste haiguste diagnostikat oftalmogeomeetria abil, siis sellele küsimusele mul veel lahendust ei ole. Uuringuid tuleb jätkata.

7. Inimese rahvuse määramine oftalmogeomeetria abil näitas, et need kriteeriumid väljenduvad suhteliselt täpselt. Suure ja väikese nelinurga omaduste järgi võib eristada mitte ainult hiinlast eurooplasest või neegrit indoneeslasest, vaid tuua välja ka märksa peenemaid rahvuslikke jooni.

Seda küsimust õppisime üksikasjalikult tundma maakeral eksisteerivate erinevate inimrasside analüüsimisel. Ja sellise analüüsi vajalikkus kerkis esile seoses sellega, et me otsustasime läheneda maa inimkonna päritolu uurimisele oftalmogeomeetria vaatenurgast. Kuid sellest kirjutatakse üksikasjalikumalt järgnevas peatükis.

Oftalmogeomeetria peatüki lõpetamisel sooviksin öelda, et me vaatame üksteisele silma mitte lihtlabase uudishimu pärast – kaasvestleja silmadest saame informatsiooni tema tunnetest ja aistingutest, mis peegelduvad silmade piirkonna keeruliste geomeetriliste parameetrite konfiguratsiooni muutumise näol. Me oleme võimelised neid geomeetrilisi kujundeid alateadlikult analüüsima ning looma isikliku mulje inimese mõtete, tervise, tunnete ja aistingute kohta, mis ei sõltu tema sõnadest. Seepärast, kui te soovite olla salalike mõteteta avatud inimene, siis vaadake oma kaasvestlejale alati otse silma ja ärge kandke tumedaid prille. Siis jätate tugeva ja ausa inimese mulje.

II PEATÜKK

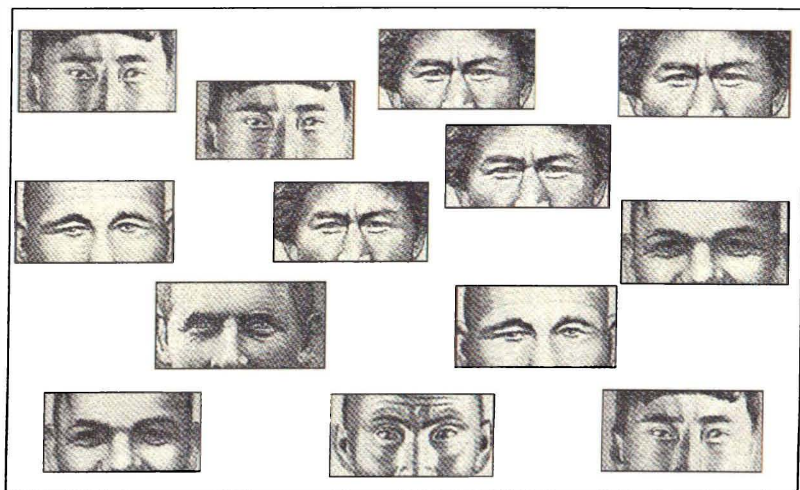
"Statistiliselt keskmised silmad". Inimkonna migratsiooni teekond maailmas

Eelmises peatükis peatusin sellel, et oftalmogeomeetria abil võib uurida inimrasse.

Inimrasside tekke küsimus on üsnagi huvitav. Ja tõepoolest, miks inimesed, kes elavad meie planeedi erinevates nurkades, üksteisest erinevad? Kas inimeste välimuse sõltumises nende elukohast maakeral on mingi seaduspära? Kust on inimkond alguse saanud? Kellest me põlvneme?

Paljud teadlased on püüdnud nendele küsimustele vastuseid leida. Ühed on tõestanud inimese jumaliku päritolu (idealistid), teised – pärinemist ahvist (materialistid-darvinistid). Osa teise gruppi kuuluvaid teadlasi on väitnud, et inimrassid pärinevad eri liiki ahvidest.

On olemas mitu inimrasside klassifitseerimise viisi. Prantsuse õpetlane Cuvier eristas põhimõtteliselt kolme rassi – valge, must ja kollane. Deniker (1902) arvas, et maailmas eksisteerib kakskümmend üheksa inimrassi. Suurbritannia entsüklopeedias (1986) kirjeldatakse kuutteist inimrassi. Minu arvates on veel täielikuma ja fundamentaalsema klassifikatsiooni esitanud nõukogude teadlane A. Jarho (1935, 1936), kes kirjeldas kolmekümmend viit erinevat inimrassi, samuti täiendasid tema tööd erinevatest rassidest tehtud suurepärased fotod ja joonistused.



Alustades inimrasse puudutavat uurimust, tegime me A. Jarho raamatus toodud kolmekümne viie rassi esindajatest kvaliteetsed fotokoopiad ja lõikasime välja silmade piirkonna. Edasi viisime skanneri abil need kujutised arvutisse ja tegime nende oftalmogeomeetrilise analüüsi. Erinevate inimrasside oftalmogeomeetrilisi erinevusi oli võimalik üsna täpselt jälgida. Kuid kas siin on mingeid matemaatilisi seaduspärasusi?

"Statistiliselt keskmised silmad"

Püüdes püstitatud küsimusele vastust leida, arvutasime me välja kõikide inimrasside "statistiliselt keskmised silmad". Jumal tänatud, et sarvkesta konstant võimaldas meil oftalmogeomeetrilisi parameetreid arvestada absoluutarvudes.

Kui me arvutused lõpetasime, olime üllatunud. "Statistiliselt keskmised silmad" kuulusid täiesti kindlalt tiibeti rassile!

"Kas tõesti on Nikolai Rerihil õigus?!" hüüatasin.

Lugesin lapsepõlves N. Rerihit ja pidasin teda vene teaduse iidoliks. Aastatel 1925–1935 korraldas ta mitu Tiibeti ja Himaalaja ekspeditsiooni, mille tulemusel tekkis oletus, et inimkond on tekkinud Tiibetis

ja rännanud sealt mööda maakera laiali. N. Rerih näitas seda ajalooliste ja religioossete faktide analüüsile toetudes.


N. K. Rerih


Tiibeti rass.
"Statistiliselt keskmised silmad"

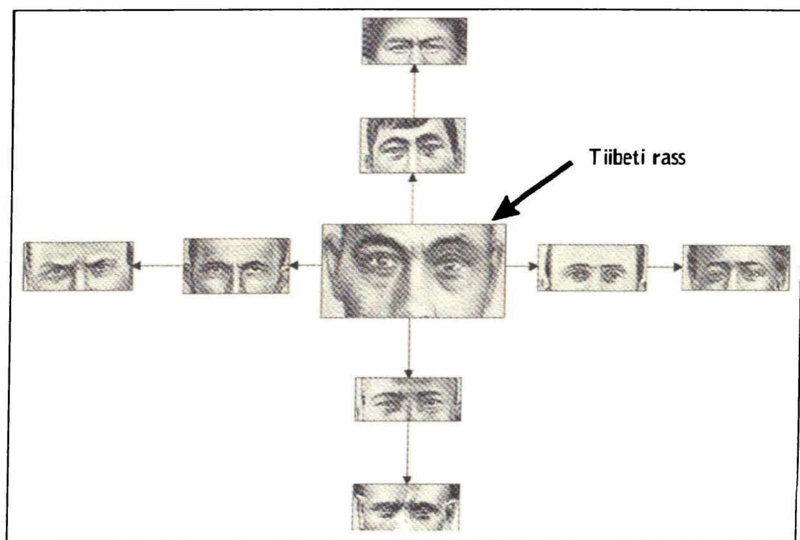
Meie maailma erinevate rasside silmade matemaatilise analüüsi statistiliselt keskmised oftalmogeomeetrilised näitajad viitasid samuti selgelt tiibeti rassile. Kas see on juhuslik? Kas siin on mingeid otseseid analooge?

Seda teemat lahates püüdsime matemaatilise lähendusastme abil määrata eri rasside silmade kauguse "statistiliselt keskmistest silmadest". Alguses meil see ei õnnestunud: maailma erinevate rasside oftalmogeomeetrilised parameetrid ei sattunud mingilgi moel ühele ja samale joonele. Meil õnnestus see alles siis, kui hakkasime erinevate rasside silmi määratlema tiibeti "statistiliselt keskmistest silmadest" nelja juurrassi abil.

Teisiti öeldes, neljal rassil oli tiibeti rassi silmadele enam-vähem sarnane matemaatiline lähendusaste: paleo-siberi, lõuna-aasia, pamiiri ja armeenia rassil.

Erinevalt kolmest esimesest rassist oli armeenia rass kõige lähemal tiibeti rassile, kuid maailma rasside määramise süsteem "statistiliselt keskmistele silmadele" matemaatilise lähendamise astme järgi poleks õnnestunud, kui oleksime selle kõrvale jätnud.

Niisiis õnnestus meil nelja juurrassi eraldamisel määrata inimrassid kõikides nendes juurrassides "statistiliselt keskmiste silmade" matemaatilise lähendusastme järgi. Kujunes välja ladus süsteem.



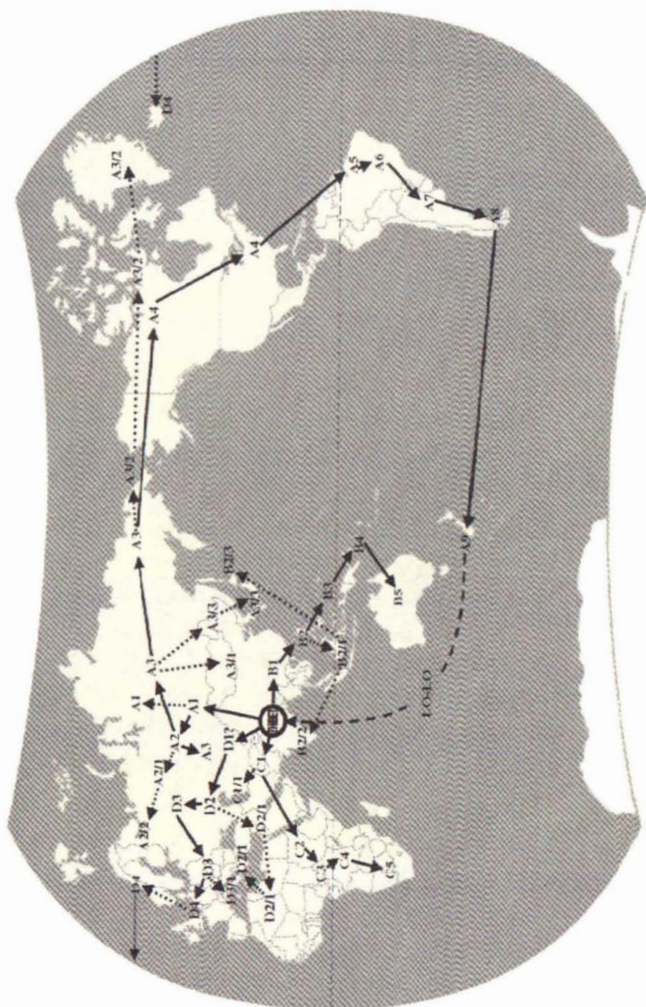
Edasi asetasime inimrasside fotod maailmakaardi nendesse kohtadesse, kus nad ajalooliselt elavad ning ühendasime need joontega vastavalt ülalmainitud nelja juurrassi silmade matemaatilisele lähenemisele. Nii saadi inimkonna migratsiooni oftalmogeomeetriline skeem.

Inimkonna migratsioon maakeral

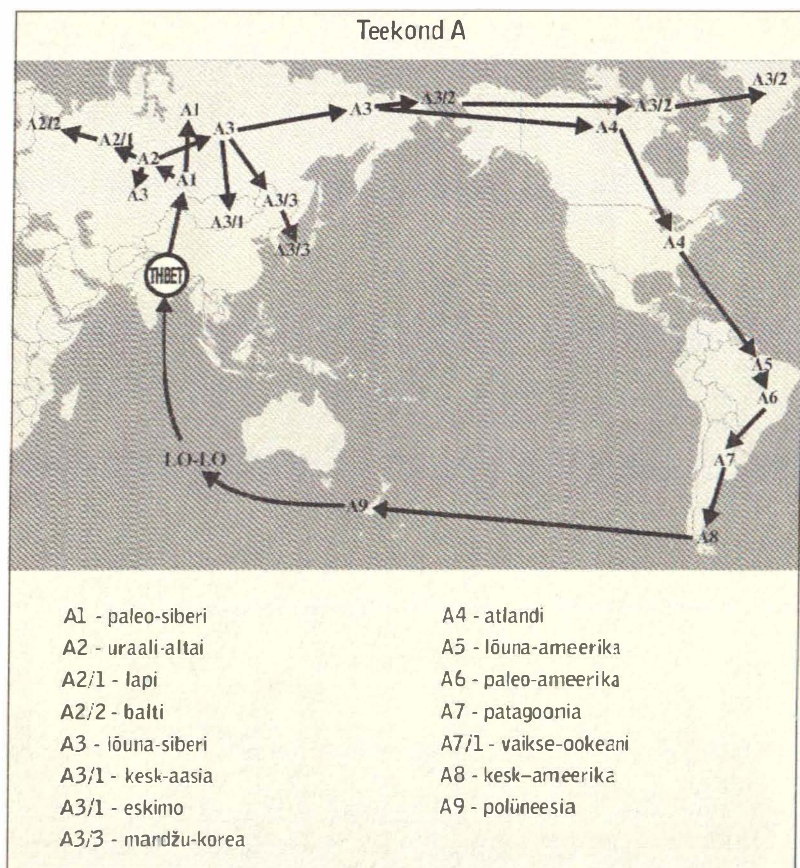
Sel viisil saime oftalmogeomeetria andmete abil (see on aga maailma rasside kuiv matemaatiline analüüs!) teada, et inimkond tekkis Tiibetis ja rändas sealt mööda maakera neljas põhisuunas:

- teekond A: Siber – Ameerika – Uus-Meremaa
- teekond B: Tai – Indoneesia – Austraalia
- teekond C: Pamiir – Aafrika
- teekond D: Kaukaasia – Euroopa – Island

Iga Tiibetist alguse saanud inimkonna migratsiooni teekonna puhul kujunes välja täpne inimrasside silmade oftalmogeomeetriliste parameetrite muutuste dünaamika, mis koostati, arvestades nende



Tiibetist alguse saanud inimkonna migratsiooni kaart
E. Muldašev (1996)



parameetrite matemaatilist lähendusastet "statistiliselt keskmistele silmadele". See tähendab, et iga migratsiooni teekonda esindavad inimrassid paigutusid nii, et kahe naaberrassi oftalmogeomeetriliste parameetrite matemaatiline lähendusaste teineteisele oleks maksimaalselt suurim ja matemaatiline lähendusaste tiibeti rassi silmadele väheneks kauguse suurenedes Tiibetist.

Vaatleme üksikasjalikumalt saadud migratsiooniteekondi ja võrdleme neid mõningate ajalooliste faktidega.

Migratsiooniteekond A

Selgus, et sellesse kõige pikemasse teekonda (Siber, Ameerika, Uus-Meremaa) kuulusid peale tiibeti rassi järgmised rassid: paleo-siberi, uraali-altai, lapi, balti, lõuna-siberi, kesk-aasia, eskimo, mandžu-korea, atlandi, lõuna-ameerika, paleo-ameerika, patagoonia, vaikse-ookeani, kesk-ameerika ja polüneesia.

Kusjuures silmade muutumise põhiliinis toimub mõningane hargnemine: uraali-altai rassist – lapi ja balti rassid (üksteise järel vastavalt silmade muutumise printsiibile), lõuna-siberi rassist – kesk-aasia, eskimo ja mandžu rassid (üksteisest eraldi) ja patagoonia rassist – vaikse-ookeani rass.

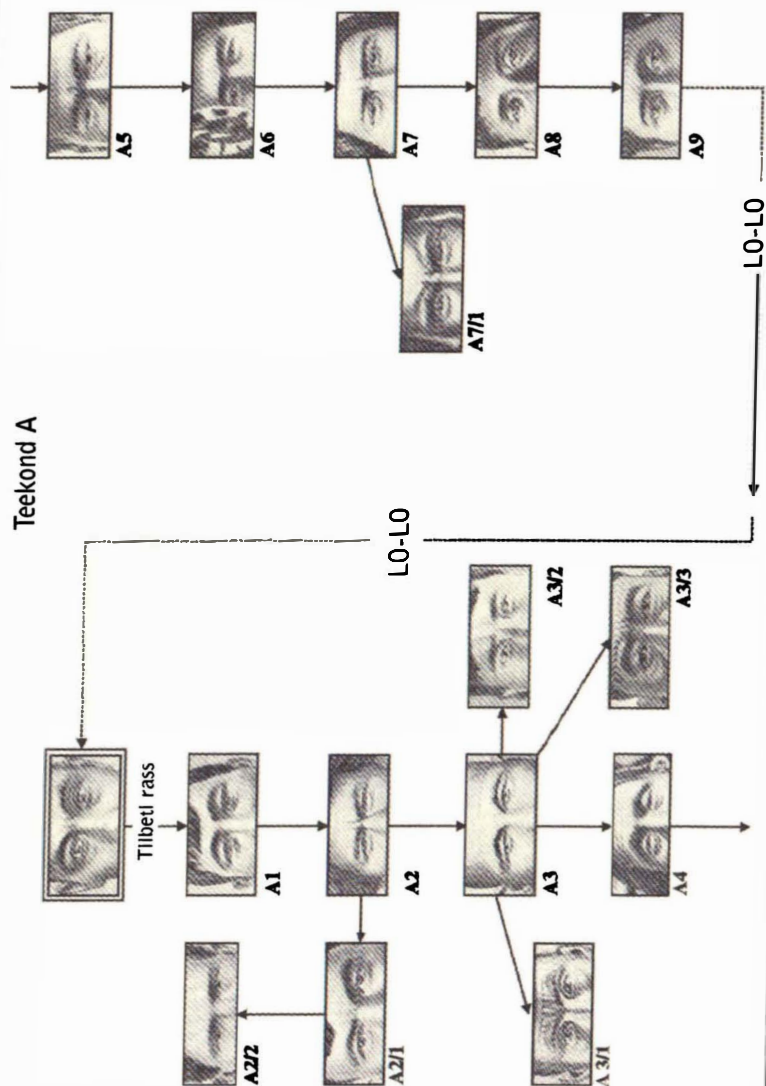
Ma ei ole ajaloolane ja ma ei oska täpselt öelda, millised kaasaegsed rahvad või rahvused kuuluvad ühe või teise rassi koosseisu. Olen kõigest silmakirurgia-professor ja seetõttu olin sunnitud kokku puutuma minu jaoks niivõrd mittespetsiifilise valdkonnaga vaid tänu teaduslikule loogikale.

Sellest hoolimata luban endale lühidalt kirjeldada Tiibetist alanud migratsiooniteekondi, mis on tuletatud oftalmogeomeetria abil. Loodan, et ajaloolased ei pea seda suureks patuks.

Teekond A tähistab inimkonna liikumist Tiibetist põhja. Uued elutingimused jätsid välimusele jälje, põhiliselt peegeldub see silmade piirkonnas (paleo-siberi rass). Paleo-siberi rassist hargnes uraali-altai rass, keda tänapäeval minu arvates esindavad altai ja baškiiria rahvad.

Uraali-altai rassist on alguse saanud lääne lõppharu, millesse kuulusid lapi ja balti rassid. Minu arvates esindavad viimaseid soomlased. Ma ei välista ka seda, et balti rass (võimalik, et koos lapi rassiga) sai tänapäeva tatarlaste eelkäijaks. Sellesama kinnise haruga võivad seotud olla ka eestlased ja ungarlased.

Järgmiseks etapiks oftalmogeomeetrilise muutumise järgnevuse süsteemis sai lõuna-siberi rass, mis on laialdaselt levinud Siberi ja Kasahstani territooriumil. Selle rassi hulka kuuluvad minu arvates kaasaegsed kasahhid ja paljud põhja rahvad (neenetsid, jakuudid, tšuktšid jt). Lõuna-siberi rass andis kolm iseseisvat kinnist haru: kesk-aasia, mandžu-korea ja eskimo rass. Kesk-aasia rassi eelkäijateks olid arvatavasti kaasaegsed mongolid. Mandžu-korea rass oli kaasaegsete põhja-hiinlaste, jaapanlaste ja korealaste eelkäija. Eskimote kinnine


Teekond A
Tiibeti rass
A1
A2
A2/1
A2/2
A3
A3/1
A3/2
A3/3
A4
LO-LO
LO-LO
A5
A6
A7
A7/1
A8
A9

haru levis Tšuktši poolsaare territooriumil, Alaskas, Kanada põhjarannikul ja Gröönimaal.

Peale selle on lõuna-siberi rass levinud Ameerika kontinendil, kus see on järk-järgult transformeerunud atlandi rassiks (Põhja-Ameerika indiaanlased). Inimkonna edasisel levikul Ameerika kontinendil põhjast lõunasse on toimunud ühe rassi asendumine teisega. Oftalmogeomeetria andmetel arenes atlandi rassist lõuna-ameerika rass, mis minu arvates sai alguse kusagil Põhja-Ameerikas, kuid rändas sealt erilise segunemiseta kontinendi lõunaossa. Lõuna-ameerika rassist sündis paleo-ameerika rass, ja sellest – patagoonia rass, mis andis kinnise haru – vaikse-ookeani rassi. Patagoonia rassist kasvas oftalmogeomeetria andmete põhjal välja kesk-ameerika rass, mis minu arvates rändas hiljem Ameerika lõunaosast Kesk-Ameerikasse ja kujutab praegu endast kaasaegseid mehhiklasi (maiasid).

Silmade järgnevuse muutumise süsteemi järgi eraldus kesk-ameerika rassist polüneesia rass. Viimane suutis ehitada veesõidukid ja seilata üle Vaikse ookeani ning jõudis kaugele Uus-Meremaale. Kuidas siinkohal mitte meenutada Thor Heyerdahli, kes tõestas, et papüürusest laeva Raga on võimalik üle Vaikse ookeani purjetada. Niisiis, Uus-Meremaa aborigeenid tulid (nagu oftalmogeomeetria abil selgus) mitte lähedal asuvast Austraaliast, vaid kaugest Lõuna-Ameerikast.

Olen lugenud ka, et Uus-Meremaa hõim lo-lo jõudis Tiibetisse. Ring sai täis.

Kas oftalmogeomeetriline skeem langeb kokku ajalooliste andmetega? Ajaloolased määratlevad reeglina rahvaid ja rahvuseid keele ja kultuuri iseärasuste põhjal. Kuid mulle tundub, et sellest ei piisa. Keelt võib omandada teise rahvusega tihedalt lävides, nagu näiteks on vene keel saanud peaaegu et ainsaks keeleks paljudele Venemaa väikerahvustele (näiteks tšuvašśide, mordvalaste, komide ja teiste rahvaste esindajate hulgas võib kohata inimesi, kes räägivad ainult vene keelt ja kes peavad vene keelt oma emakeeleks). Samuti muutub rahvuse kultuur tihedal kokkupuutel mingi teise rahvusega. Rasside, rahvaste ja rahvuste küsimus on üsna keerukas ja segane. Sellegipoolest püüame tõmmata mõningaid paralleele.

Ma leidsin Moskvas ühe soomlase ja ühe jaapanlase ning kutsusin neid osalema rahvaste päritolu diskussioonil. Pikka kasvu heledanahaline

soomlane ja väikesekasvuline tumeda peaga jaapanlane istusid tugitoolis ja uurisid teineteist suure huviga, mõeldes arvatavasti sellest, kellest kaaslane pärineb.

"Härrased," laususin kohtumise sissejuhatuseks, "põhjaliku maailma rasside silmade matemaatilise uurimise tulemusel õnnestus tulla järeldusele, et teie, soomlane ja jaapanlane, olete pärit ühest harust. Vaadake teineteist palun ja püüdke välja selgitada, kas teil on midagi ühist?"

Soomlane ja jaapanlane vaatasid teineteist pingsalt, püüdes arvatavasti leida ühiseid jooni ning hakkasid sõbralikult naerma.

"Meil ei ole midagi ühist, kui ehk vaid see, et me mõlemad oleme inimesed," ütles jaapanlane.

"Ärge kiirustage, härrased," jätkasin mina, "maailmas on olemas neli erinevat juurrassi. Teil mõlemal on üks ühine (esimene) päritolujuur. Vaadake inimkonna migratsiooni oftalmogeomeetrilist kaarti, mis on alguse saanud Tiibetist - esimesest harust lähtub mitu inimkonna migratsiooni teekonna haru, üks haru lõpeb teie, soomlaste juures (balti rass), teine lõpeb teie, jaapanlaste juures (mandžu-korea rass). Kuid päritoluharu on teil ühine. Vaadake! Seepärast peab teil leiduma ühiseid tunnuseid, kuid väga sügaval, sest need on iidvanad. Nimetage palun lihtsaid igapäevaseid sõnu (tuli, vesi, taevas, maa, maja, naine jne) jaapani keeles ja soome keeles – võimalik, et leiate nendes sarnasust või ühiseid sõnatüvesid. Vastavalt sellele püüdke tõmmata paralleele jaapanlaste ja soomlaste iidsete kommete vahel."

Soomlase ja jaapanlase vahel arenes viletsas vene keeles köitev vestlus, mis kestis kaks tundi. Algul püüdsin ma kirja panna soome ja jaapani sõnu, mis sisaldasid ühiseid tüvesid ja püüdsin mõista, mis on nende iidsetel kommetel ühist, kuid pärast loobusin sellest, sest kumbki vestluskaaslane ei pööranud mulle tähelepanu ja nad katkestasid vestluse vaid siis, kui ma palusin neil mõne sõna kirja panna. Seetõttu on mul praegu, kui sellest on möödunud mitu aastat, raske nende vestlust taastada.

"Vaata," ütles sõjakam jaapanlane, "meil on soomlasega tõepoolest midagi ühist. Me oleme iidsed veresugulased."

"Muide," ütles soomlane, "te peate oma uurimistöid palju laialdasemalt propageerima. Need tulevad kogu maailmale kasuks. Muidu

arvavad kõik, et aaria rass on eesrindlane. Meie leidsime jaapanlasega, et meie keeled on sarnased, sarnasusi on ka kommetes. Ma nägin jaapanlases oma verevenda, kuigi ta ei ole üldse minu moodi."

"Öelge, kas on võimalik leida sarnasust neegri ja minu vahel?" küsis jaapanlane.

"Vaevalt, kuid neegri ja pamiirlase vahel küll," vastasin.

Muidugi ei saa ma vastutada soomlase ja jaapanlase vahel toimunud kõneluse teadusliku ranguse eest. Kuid see fakt, et nad tõepoolest leidsid omavahel palju ühist, on üsnagi huvitav. Kontrolluuringuid (näiteks jaapanlase ja neegri kohtumist, kelle päritolu juured on erinevad) korraldada kahjuks ei õnnestunud.

Teisteks ajaloolisteks paralleelideks, mis kinnitavad kirjeldatud inimkonna migratsiooni teekonda, võivad olla hüpotees, et Ameerika indiaanlased võivad olla asiaadi päritolu, hüpotees, et Uus-Meremaa aborigeenid võivad olla ameerika päritolu ning tihedad sidemed Tšuktši ja Alaska aborigeenide vahel.

On loomulik, et meie uuringute objekt, mis ulatub oma juurtega iidsetesse aegadesse, võib olla vaieldav. Selles valdkonnas, nii nagu ei kusagil mujal, on otseste tõendite leidmine keeruline. Kuid vaatamata sellele jätkan ma teiste, oftalmogeomeetrilistel uurimistel saadud migratsiooniteekondade kirjeldamist ka edaspidi.

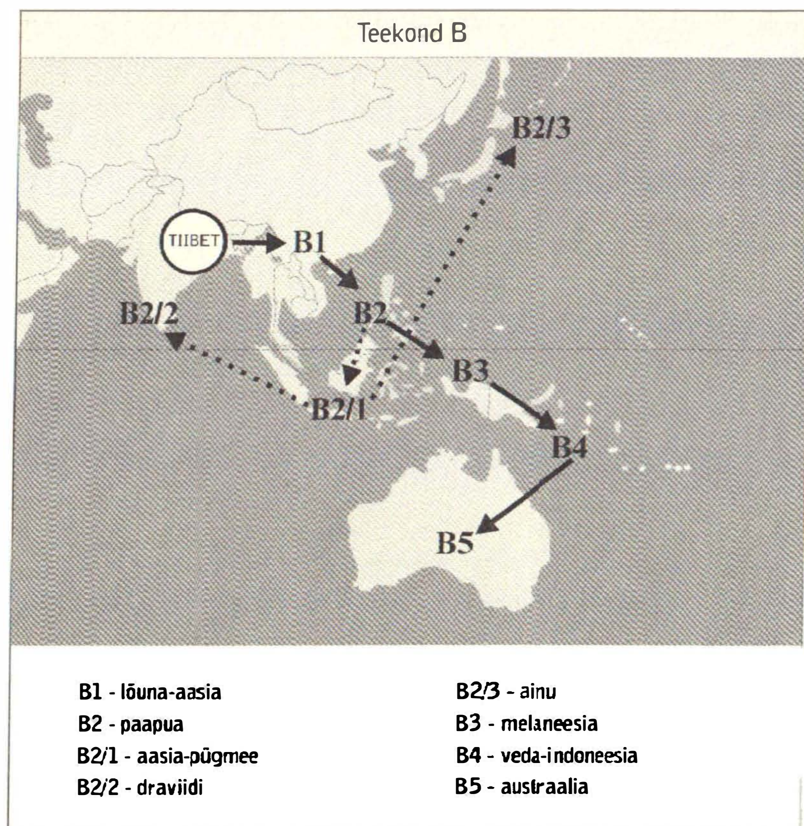
Tuli välja, et sellel edelasuunalisel migratsiooniteekonnal olid järgmised rassid: lõuna-aasia, paapua, melaneesia, veda-indoneesia ja austraalia. Silmade muutumise põhiliinist väljub üks haru: paapua rassist pärineb aasia-pügmee rass, kellest omakorda pärinevad draviidi ja ainu rassid.

Migratsiooniteekond B

Teekonna B piires toimus väga vanal ajal inimkonna ränne Tiibetist kagusse. Inimeste välimust mõjutasid looduslikud elutingimused, selle tulemusena ilmus lõuna-aasia rass, keda käesoleval ajal arvatavasti esindavad tailased, vietnamlased, kambodžalased ja lõuna-hiinlased.

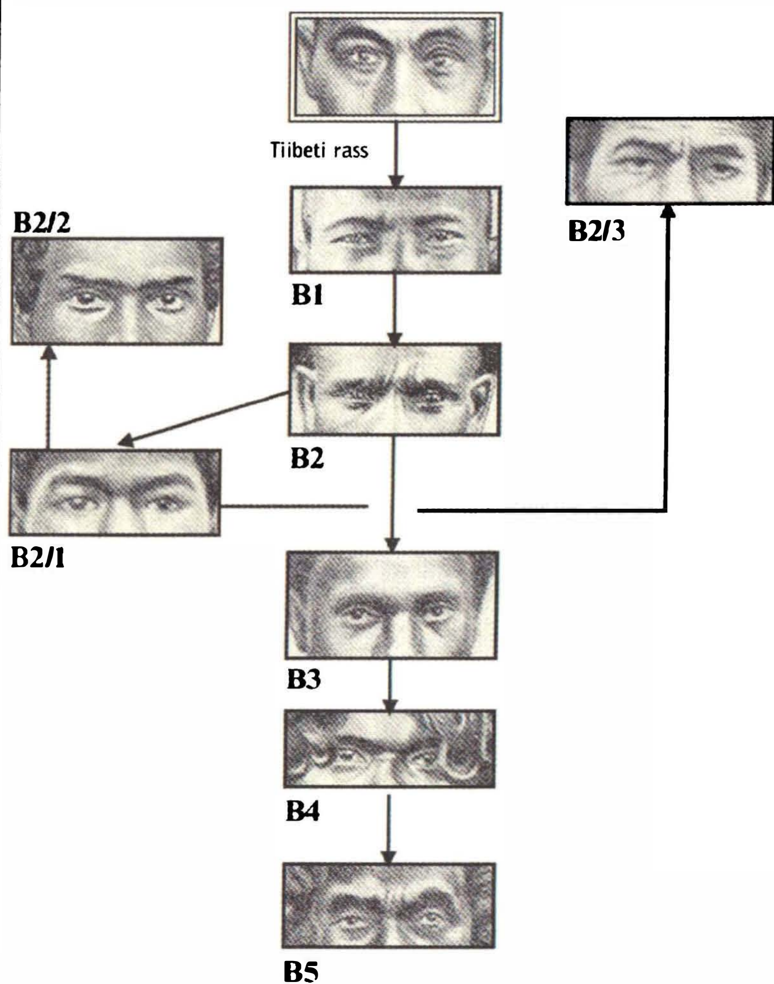
Levikuala lõunasaartel (Filipiinid, Indoneesia) viis paapua rassi ilmumisele, kellest arenes aasia-pügmee rass sellessamas Indoneesias.

Meie ettekujutuse järgi on paapuad ja pügmeed ülima inimmetsikuse näiteks. Ma olen Indoneesias käinud, kuid puhtavereliste paapuate ja



pügmeedega ei ole suhelnud, seepärast ei saa ma ka otsustada nende vaimsete võimete üle. Mitte keegi ei tea, millised olid pügmeed ja paapuad iidsetel aegadel. Võib-olla olid nad sellel ajal täiesti arenenud ja nende regress ning metsistumine toimusid hiljem.

Oftalmogeomeetria andmetel arenes aasia-pügmee rassi harust kaks sõltumatut kõrvalharu ning kasvasid välja draviidi ja ainu rassid. Minu arvates esindavad draviidi rassi lõuna-hindud. Indias viibides panin tõepoolest tähele, et lõunapoolsed hindud erinevad oluliselt põhjapoolsetest: nad on tumedamad, lokkis juustega, silmad täiesti teistsugused kui põhjapoolsetel hindudel. Ma arvan, et põhja-hindude esivane-


Teekond B
Tiibeti rass
B1
B2
B2/1
B2/2
B2/3
B3
B4
B5

maks on tiibeti rass, lõuna-hindud aga esindavad, nagu ma juba enne mainisin, draviidi rassi.

Ühel konverentsil Indias pärisin india arstilt, kellel olid kõik draviidi rassi tunnused:

"Öelge, kas te teate, kust vanal ajal lõuna-india hõimud tulid?"

"Räägitakse, et minu esivanemad tulid Indiasse Polüneesia saartelt," vastas arst.

"Täpselt!" konstateerisin mina.

Samal konverentsil leidsin india arsti, kellel olid kõik tiibeti rassi tunnused.

"Vabandage," pöördusin ma tema poole, "põhja-hindud erinevad välimuselt lõuna-hindudest. Mis te arvate, kas lõuna-hindud tulid India territooriumile kusagilt mujalt või on nad siin alati elanud?"

"Ma täpselt ei tea, kuid lõuna-hindud oleks justkui ammustel aegadel India territooriumile kusagilt sisse rännanud," vastas arst, kellel olid tiibeti rassi tunnused.

"Näiteks teie," jätkasin, "sarnanete välimuselt põhja-hindude esivanematega. Kas teie esivanemad on ka Indiasse kusagilt sisse rännanud?"

"Me oleme siin alati elanud," vastas arst.

"Tal on tõepoolest õigus," mõtlesin mina, "Tiibet ja Põhja-India on naabrid."

Oftalmogeomeetria järgi on ülalnimetatud aasia-pügmee rass pannud aluse veel ka ainu rassile. Tänapäeval elavad ainud Jaapani põhjaosas ja erinevad välimuselt oluliselt teistest jaapanlastest. Kui ma Jaapanis viibisin, õnnestus mul leida põline jaapani ainu ja temaga vestelda.

"Kas te olete ainu?"

"Ei, ma olen jaapanlane."

"Ma ei pea silmas teie kodakondsust, vaid teie eelkäijaid. Kas teie eelkäijad on ainud?"

"Jah."

"Kas te mäletate, mida teie rahva seas ainude päritolu kohta räägitakse? Kust nad Jaapanisse tulid?"

"Meie, nüüd juba väikesearvulise rahva seas räägitakse, et meie

kauged esivanemad ehitasid laevad ja purjetasid siia kaugelt Polüneesiast," vastas ainu, kelle välimus erines ilmselgelt teiste jaapanlaste välimusest.

Jällegi ei saa ma vastutada ainu rassi esindajaga läbiviidud vestluse teadusliku täpsuse eest, samamoodi ei saa teadusliku faktina võtta vestlust lõuna- ja põhja-hindude esindajatega. Tunnistused, mis on saadud mõnede inimeste käest, ei näita veel tõde; võib-olla nad noogutasid mu jutule kaasa. Viimane sõna peab jääma ajaloolastele. Kuid isegi need üksikud kokkusattumused oftalmogeomeetrilise skeemiga Tiibetist alguse saanud inimkonna migratsiooni kohta on huviäratavad.

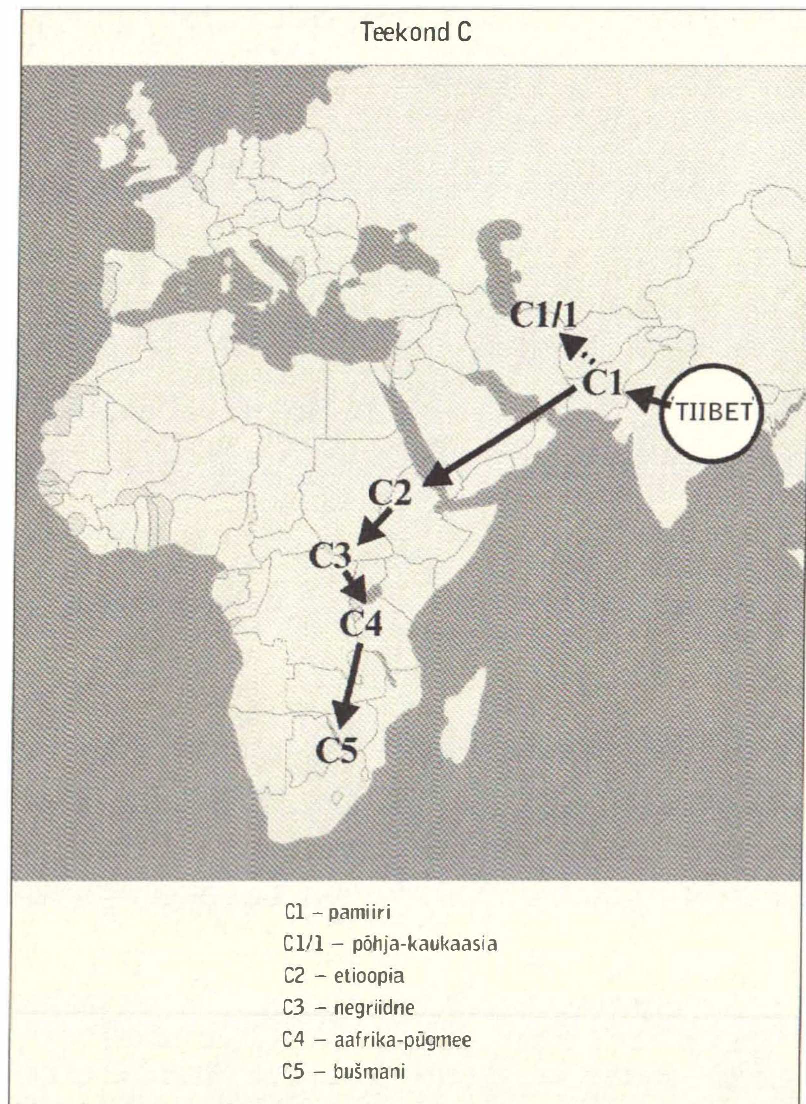
Migratsiooniteekond B lõpeb Austraalias. Austraalia aborigeenide silmad erinevad tugevalt Uus-Meremaa aborigeenide silmadest, kuid need sobivad täpselt migratsiooniteekonna B oftalmogeomeetrilise muutumise süsteemiga ja on kujunenud selle lõppetapiks. Seepärast, kui uskuda oftalmogeomeetrilist skeemi, tulid Austraalia aborigeenid Austraaliasse Polüneesia saartelt, kuid naabruses asuvale Uus-Meremaale nad purjetada ei suutnud. Aga Uus-Meremaa aborigeenide esivanemad suutsid purjetada üle Vaikse ookeani ja jõuda igatsetud saartele, kuid naabruses asuvasse Austraaliasse minemisega hakkama ei saanud.

Austraalia on väga vana manner. Mõned õpetlased arvavad, et Austraalia on järelejäänud osa legendaarsest Atlantisest ning selle unikaalne fauna ja floora on säilinud Atlantise aegadest. Austraalias on palju põlishõimusid. Võimalik, et osa neist on tulnud Polüneesia piirkonnast (oftalmogeomeetrilise skeemi järgi), osa on aga pärit iidse Atlantise mandri aegadest. Kuid sellest tuleb juttu hiljem.

Migratsiooniteekond C

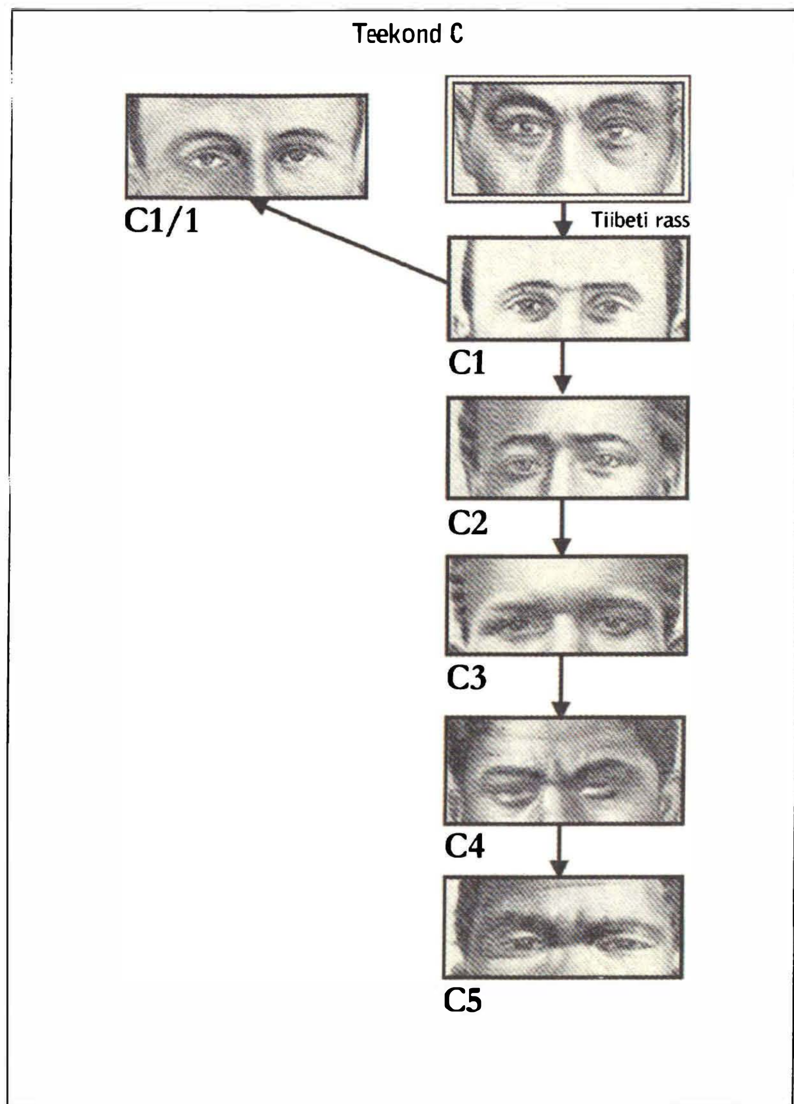
Silmade matemaatilise lähendusastme järgi kuulusid sellesse teekonda tiibeti rassi järel järgmised rassid: pamiiri, etioopia, negriidne, aafrika-pügmee ja bušmani rass. Pamiiri rassist lähtub üks haru – põhja-kaukaasia rass.

See on Tiibetist arenenud inimkonna migratsiooni must haru. Me saime mustade rasside (etioopia, neegri, aafrika-pügmee ja bušmani) esivanemaks pamiiri rassi, keda tänapäeval minu arvates esindavad tadžikid ja teised pamiiri rahvused. Sellestsamast pamiiri rahvusest on



arenenud põhja-kaukaasia rass, keda kaasajal esindavad paljud kaukaasia rahvad.

Miks muutus sellel teekonnal inimese nahk tumedamaks? Siin ei saa välja jätta kliima mõjufaktoreid, ka teistel migratsiooniteekondadel on



sel nahavärvuse muutumisel olnud oma koht. Näiteks muutus migratsiooniteekonnal B nahavärvus kollakast (tiibeti rass) pruunikaks (austraalia rass), ja paapua rassist alguse saanud harus muutus see peaaegu mustaks (draviidi rass).

Kuid ilmselt võis Aafrika kontinendi inimeste mustal nahavärvusel olla ka mingi muu tekkelugu, mis on seotud hüpoteesiga, et Aafrikas, kus nahavärv oligi algselt must, toimus paralleelne inimkonna areng. Võimalik, et toimus Tiibetist ja Aafrikast alguse saanud rasside omavaheline segunemine.

Peale eelneva annavad mõned kirjandusallikad tunnistusi selle kohta, et eelmine, Atlantise tsivilisatsioon jagunes kollasteks ja mustadeks inimesteks. Kas pole Aafrika neegrid mitte võimsate mustade atlantide järeltulijad? Meil on sellele küsimusele keeruline vastata, kuid järgnevates peatükkides, kui ma põhjalikumalt peatun Atlantise saladuslikul tsivilisatsioonil, leiab lugeja palju huvitavaid teemakohaseid arutelusid ja fakte.

Migratsiooniteekond D

Oftalmogeomeetria andmetel kuuluvad sellesse teekonda tiibeti rassi järel järgmised rassid: armeenia, dinaari ja põhja. Armeenia rassist hargnes vahemere rass, dinaari rassist – alpi rass.


Iraani naised

Kuid silmade matemaatilise lähendamise süsteemi järgi asub sellel migratsiooniteekonnal tiibeti rass armeenia rassist kaugemal kui eelmiste migratsiooniteekondade vastavad rassid – paleo-siberi, lõuna-aasia ja pamiiri. Seepärast me oletasime, et tiibeti ja armeenia rasside vahel peab olema veel üks rass, mis klassifikatsioonis A on jäetud arvestamata. Milline see rass küll on?

Olen Iraanis viibinud mitu korda ja iga kord imestanud, millise absurdini on viidud fundamentaalse islami elu: ramadani ajal võib arreteerida inimese, kes sööb enne päikeseloojangut, neljakümnekraadises kuumuses käivad naised kahekordsest riidest paksudes

mustades hõlstides, mis katavad kinni kõik peale silmade. Iraanlased on mustade juuste ja tumeda nahaga, nad sarnanevad kõige enam aserbaidžaanlastele. Kuid nende hulgas võib mõnikord kohata ka heledate või punaste juustega suhteliselt heledanahalisi tüüpe.

"Kes on need heledajuukselised inimesed?" küsisin iraani oftalmoloogi käest.

"Need on pärslased," vastas tema.

"Kas pärslased ei olegi mustade juuste ja tumeda nahaga?"

"Iraanis moodustavad aserbaidžaanlased umbes 40% elanikkonnast, suure protsendi moodustavad kurdid, belutšid ja teised rahvused; need kõik on tumeda naha ja mustade juustega. Kuid põlised pärslased on heleda nahaga. Tõsi, nad on suuremas osas teiste rahvustega segunenud, kuid põlised pärslased erinevad teistest Iraani rahvustest oluliselt."

Mulle meenus, et olin lugenud mingit raamatut (ei mäleta millist), et Hitler pidas aaria rassi (peetakse silmas sakslasi*) verevendadeks just nimelt pärslasi ning organiseeris saksa vere uuendamise eesmärgil sakslaste ja pärslaste vahel abielusid. Aga võib-olla oli Hitleril õigus, et sakslastel ja pärslastel on ühine päritolujuur?

Iraanis haigeid konsulteerides kohtasin ühte punaste juustega pärslannat – tema laps oli minu patsient.

"Kas te olete puhtavereline pärslane?" küsisin mina.

"Jah, mis siis?"

"Kuidas teil on õnnestunud oma puhtaverelisust säilitada?"

"Meie, pärslased, nagu ka muud rahvused, püüame siiski oma verd säilitada."

"Kas võib, ma pildistan teie silmi?"

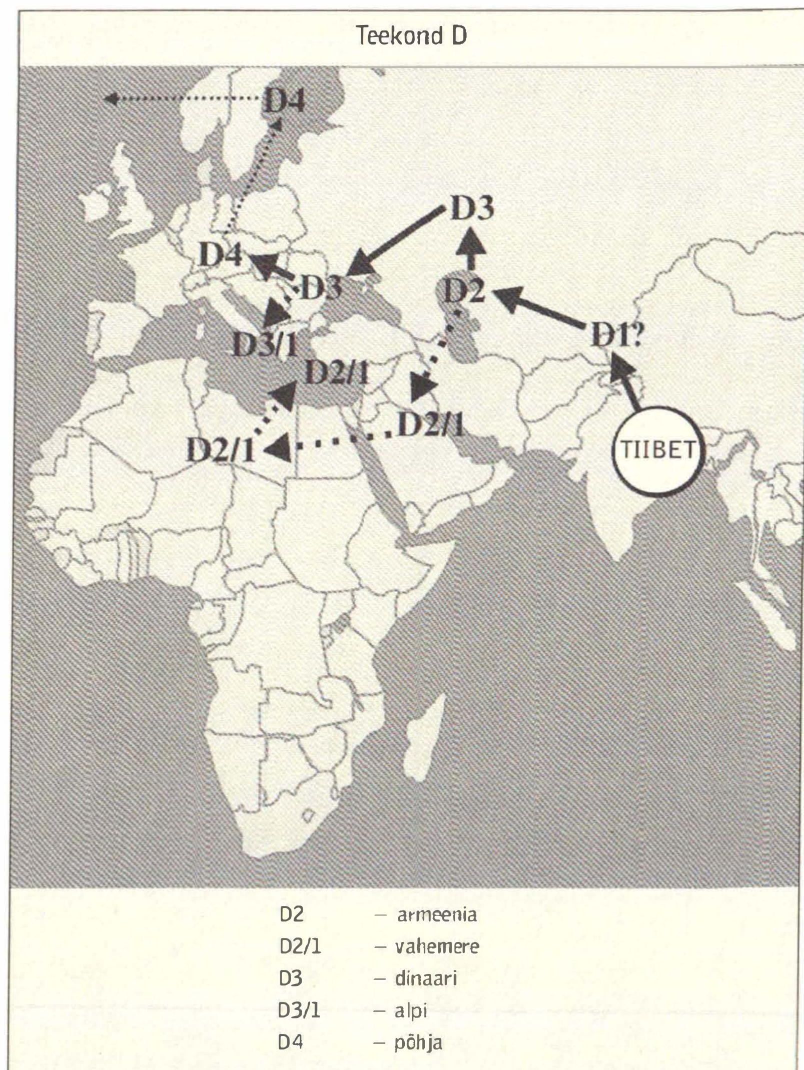
"Aga milleks see vajalik on?"

"Selleks, et teie silmi lapse silmadega võrreldes selgitada välja sugulusmomente," valetasin ma, mõistes, et islamiriigis võib suhtumine silmade pildistamisse olla teistsugune.

Ma pildistasin tema silmi ja Venemaale tagasi jõudnud, tegin nende oftalmogeomeetrilise analüüsi. Nende silmade oftalmogeomeetrilised

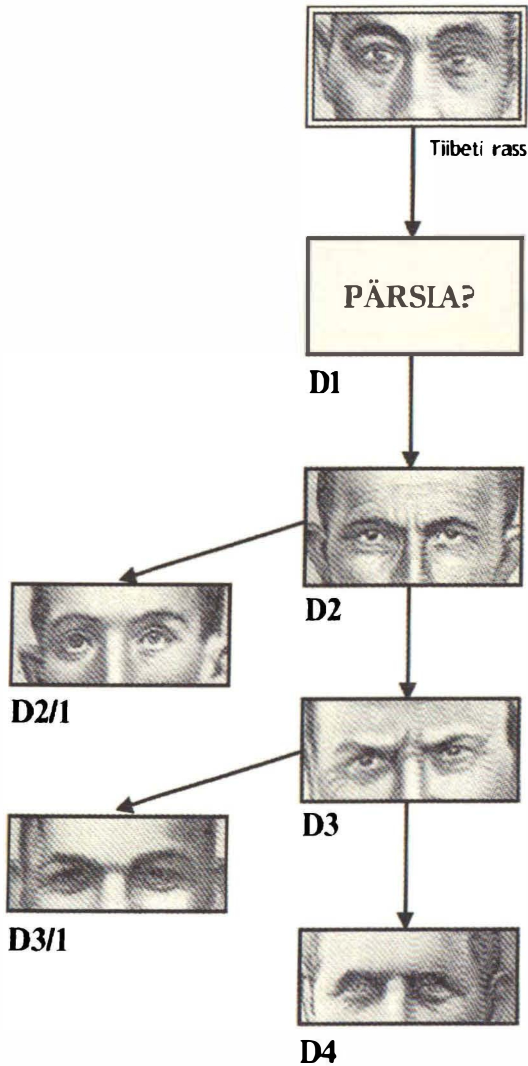
---

* Ainult sakslaste nimetamine aaria rassiks ei ole õige, sest paljud tõsised allikad (J. Blavatskaja, E. Rerih jt) nimetavad aarialasteks kõiki kaasaegse inimtsivilisatsiooni esindajaid Maal.



parameetrid olid ligilähedaselt sellised, et matemaatilise lähendusastme järgi sobisid need migratsiooniteekonda D, tiibeti ja armeenia rassi vahele.

Juhuslikult valitud naisterahva silmade foto ei ole A. Jarho tüüpiliste rasside esindajate klassifitseerimise aluseks, sellegipoolest võimaldas see


Teekond D
Tiibeti rass
PÄRSLA?
D1
D2
D2/1
D3
D3/1
D4

meil oletada, et pärsia rass eksisteeris ja eksisteerib ning on oftalmogeomeetria skeemi järgi armeenia rassi eellane. Sellise oletuse korral muutub migratsiooniteekond D täpseks liiniks.

Ja tõepoolest, inimkonna migratsiooni oftalmogeomeetrilise kaardi järgi on pärslased migratsiooniteekonna D esindajad, teised iraanlased on aga migratsiooniteekonna C (põhja-kaukaasia rass) esindajad. See tähendab, et neil on erinev päritolujuur, mis arvatavasti ongi peegeldunud nende välimuse erinevuses.

Niisiis on meie andmetel pärsia rassi järglaseks armeenia rass. Viimasele põhineb dinaari rass, kelle hulka teadlaste arvates kuuluvad eelkõige lõunaslaavlased – ukrainlased, jugoslaavlased ja teised. Peale selle, armeenia rassist on kinnise haruna välja kasvanud vahemere rass, kuhu minu arvates kuuluvad itaallased, kreeklased, hispaanlased, rumeenlased, grusiinlased, juudid, araablased ja osa türklasi.

Dinaari rassist pärinevad alpi rass (prantslased, osa hispaanlasi ja itaallased) ja põhja rass (sakslased, inglased, hollandlased, norralased, islandlased ja rootslased).

See Tjan-Šani, Kaukaasia, Euroopa ja Vahemere piirkondi läbiv migratsiooniteekond lõppes tõenäoliselt Islandil*, kuhu suundusid Põhja-Euroopa viikingid. Religioonid kujunesid välja märksa hiljem, seepärast on isegi ühe rassi piires levinud erinevad religioonid. Selle regiooni rohkearvulised sõjad viisid olukorrani, kus perioodiliselt ühed keeled domineerisid ja teised surid välja, sellega seoses kaotas rassi üks tunnustest – keel – paljuski oma tähenduse.

Meie, Euroopa elanike jaoks on arvatavasti veidersee, et oftalmogeomeetria andmetel on üheks meie eellaseks armeenia rass (peale pärsia rassi); kaasaegsed armeenlased erinevad teistest euroopa rahvustest oluliselt. Kuid armeenlaste hulgas levib uskumus, et selle rahva iidsed esindajad olid heleda naha ja siniste silmadega, ja kaasaegse armeenlase välimus on kujunenud teiste kaukaasia rahvustega segunemise tulemusena.

---

* Siin ei võeta arvesse kontinentide koloniseerimist selliste riikide nagu USA, Austraalia jt moodustamisega, see toimus märgatavalt hiljem.

Oftalmogeomeetria skeemi järgi arenes armeenia rassist lisaks puhastele eurooplastele (dinaari, põhja ja alpi rassid) ka vahemere rass. Viimane asustas Vahemereäärse ümbruse ning pani aluse, nagu mulle tundub, kõige erinevamatele rahvustele, kelle hulka kuuluvad sellised justkui võrreldamatud rahvused nagu itaallased ja araablased. Neil on erinev keel, erinev religioon, kuid nende silmad on suguluses. Ma ei saa midagi kinnitada, kuid minu arvates on nad bioloogiliselt ühtsed ja keelelised ning religioossed erinevused on lisandunud hiljem.

Muide, tõtt-öelda põhjaitaallased erinevad lõunaitaallastest. Mulle tundub, et lõunaitaallased on puhtad vahemere rassi esindajad, samal ajal kui põhjaitaallased on kujunenud vahemere rassi segunemisel põhja ja alpi rassidega.

Dinaari rassi, mis pärineb samuti armeenia rassist, esindavad kaasajal teadlaste arvates lõunaslaavlased (ukrainlased, bulgaarlased, jugoslaavlased jt). Kuid kõige rohkearvulisem slaavi rahvas – venelased – erineb nii välimuselt kui ka silmade poolest tüüpiliste dinaari rasside esindajatest, nagu näiteks jugoslaavlased.

Kes need venelased siis on? Ma uurisin venelaste silmi oftalmogeomeetria tunnuste põhjal ja võin öelda, et venelased on eelkõige dinaari rassi segunemise tulemus lapi ja balti rassidega (tatarlased, komid, soomlased, eestlased jt), see tähendab rassidega, kes on pärit hoopis teisest inimkonna allikast – migratsiooniteekonnast A.

Meie skeemi järgi sünnitas dinaari rass alpi (prantslased, põhjahispaanlased jt) ja põhja (sakslased, inglased, rootslased) rassid. Nii et prantslaste, sakslaste ja inglaste kõige lähemateks "verevendadeks" oleme meie – slaavlased. Seega Hitler eksis, kui arvas, et slaavlased kuuluvad inimkonna arengu väärtusetusse harusse, mis kuulub hävitamisele, aga pärsia rass on veresugulane; nii pärslastel kui ka slaavlastel on üks rassi geneetiline juur – migratsiooniteekond D.

Juudi fenomen

Lähtudes sellest, et juutide algallikas asub Siinai poolsaarel (tõotatud maal), kuuluvad nad vahemere rassi. Seepärast on nende suurimad "verevennad" araablased, kreeklased, lõunaitaallased, hispaanlased.

Kuid on ka teada, et sellel rahvusel on ülimalt mitmekesine välimus: heledanahalistest euroopa juutidest kuni peaaegu mustanahaliste etioopia juutideni välja. Mis on selle põhjuseks?

Suhteliselt hiljuti kaotas juudi rahvas oma maa ning asustas maailma erinevad nurgad, säilitades seejuures oma rahvuse segaabielude religioosse keelustamise abil. Loomulikult ei allutud sellele keelule sajaprotsendiliselt, sellegipoolest ei saa me eitada selle mõju. Seepärast on arusaamatu, miks rahvuse ja selle iseärasuste (kultuur, kombed jt) säilimisel on nende välimus geograafilise printsiibi järgi niivõrd järsult erinev. Buhhaara juudid sarnanevad usbekkidele, Kaukaasia juudid kaukaaslastele, Saksa juudid sakslastele, Maroko juudid marokolastele, Etioopia juudid etiooplastele jne. Segaabielud, millel on osaliselt olnud oma koht, ei saanud juutide välimusele nii suurt mõju avaldada, vastasel juhul oleks juudi rahvus juba assimileerunud.

Minu arvates peitub vastus sellele küsimusele selles, et erinevate rahvuste inimeste bioväljad mõjutavad vastastikku üksteise väliseid tunnuseid. See mõte tekkis mul siis, kui ma lugesin doktor A. V. Tzjani (Habarovsk) tööd katsete kohta loomade, lindude ja taimede seemnete embrüote bioväljadega. Nii sai doktor Tzjan kanamuna mõjutamisel pardipoja bioväljaga pardipoja lestadega tibupoja. Samal viisil sai ta melonkurgi, pirnõuna ja veelgi sellesarnaseid geneetiliselt segunenud liike.

Öeldust lähtuvalt võib mõelda, et näiteks Buhhaara juudid omandasid järk-järgult usbekkide jooned mitte ainult sellepärast, et neil olid mõnikord segaabielud, vaid ka sellepärast, et embrüote arenguperioodil toimis usbekkide biovälja mõju juutidele ning vastupidi. Sama printsiibi järgi toimus vastastikune mõjutamine tõenäoliselt ka tumedanahaliste etiooplaste, heledanahaliste sakslaste, tõmmude kaukaaslastega jne.

Loomulikult ei saa biovälja geneetiline informatsioon haarata kogu inimorganismi funktsioone (aju töö, süda, maks jms), kuid välistele tunnustele võib see täiesti reaalset mõju avaldada. See hüpotees nõuab täiesti arusaadavalt teaduslik-eksperimentaalset kontrollimist tulevikus, siis, kui teadus on saavutanud bioväljade mõju uurimisel märksa tõsisema arengutaseme.

Rassism või rahvaste ühtsus

Tavalise inimese jaoks on sõnal "rassism" üsna negatiivne tähendus, kõige sagedamini meenub sellega saksa rassism ja sõda, mille fašistid oma idee nimel käivitasid. Ma kordan veel kord, et mõiste "aaria rass" ei ole tõene põhjusel, et kogu meie inimtsivilisatsiooni nimetatakse aarialasteks (enne meid eksisteerisid atlantide ja lemuurlaste tsivilisatsioonid), kuid Hitler ja tema eelkäijatest ideoloogid omistasid kogu kaasaegset tsivilisatsiooni tähistava sõna ühele rahvusele (sakslastele), justkui märkides sakslaste erandlikku rolli.

Kuid sõna "rass" on antropoloogiline ja bioloogiline, mitte poliitiline mõiste. Siin puuduvad analoogid rassi liigi ja inimeste arukuse taseme või ettevõtlikkuse vahel. Enamgi veel, oftalmogeomeetrilised arvutused näitasid silmade muutumise selget sõltuvust Tiibetist alguse saanud neljast migratsiooniteekonnast ja see ei jäta kohta mis tahes rassi erilisele esiletõstmisele. Samuti ei või arvata, et iga migratsiooniteekonna lõpus asuv rass oleks rohkem arenenud; võrrelge kas või migratsiooniteekondi D ja B – teekonna D lõpetab põhja rass ja teekonna B lõpetab poolmetsik austraalia rass.

Erinevate rasside arengutase ei sõltu minu arvates mitte antropoloogilistest tunnustest, vaid arukate, heatahtlike ja initsiatiivikate liidrite esiletõusmise jaoks vajalike soodsate tingimuste olemasolust, selliste inimeste esiletõusmiseks, kes suudavad oma rahvast suunata progressi teele ja luua tingimusi (selliseid nagu demokraatia) arenguks.

Tuleb tunnistada, et käesoleval ajaloohetkel on põhja rassi (sakslased, inglased, ameeriklased jt) areng suurem kui dinaari rassil (slaavlased). Kuid meenutame Peeter I aegu: Venemaa elas üle suure arengubuumi, mis jätkus kaua aega pärast Peeter I surma ja alles Oktoobrirevolutsioon katkestas Venemaa võimaluse olla maailma juhtivaks riigiks. Sedasama võib öelda Jaapani kohta, kui kolmanda järgu riik tõusis tänu liidrite arukale poliitikale maailma juhtivate riikide hulka.

Muidugi on raske oodata majanduslikku imet näiteks austraalia aborigeenidelt või indoneesia paapuatelt, sest progressi puudumine ajaloo mingil perioodil on viinud inimeste järkjärgulisele metsistumisele, mis väljendub juba nende rasside esindajate vaimsetes võimetes.

Niisiis on minu arvates ühe või teise rassi arengutase määratav selle ajaloolise arengu iseloomuga: mida kauem on rass käinud progressi

teed, seda enam on see arenenud ja vastupidi. Ei ole olemas stabiilset seisundit pikema aja vältel. Stabiilsus muutub järk-järgult regressiks. Jumal on inimese loonud pidevalt areneva algena, seepärast on ta saatuseks arenemine. Vastasel juhul saabub regress ja eraldatus.

Sellest hoolimata näitasid oftalmogeomeetrilised uuringud seda laadi teiste uuringute ja hüpoteeside põhjal, et inimkond on tekkinud ühest allikast, lõppkokkuvõttes ühe esiema ja ühe esiisa geenidest. Tiibetist alguse saanud inimkond rändas laiali üle kogu maailma. Sellega seoses on inimkond ühtne nii bioloogiliselt kui ka geneetiliselt, iga inimene on teisele kas vend või õde.

Loomulikult on degenereerunud ja metsikud rahvad minevikus asendunud ja asenduvad ka tulevikus märksa arenenumate rahvastega. Ja neid pole vaja eriliselt haletseda, selles on nad ise süüdi. Kuid inimkond liigub varsti tõenäoliselt selles suunas, et luuakse ühtne planetaarne riik ja ühtne keel. Seda dikteerib mitte ainult terve mõistus, vaid ka inimese ettemääratud geneetilis-bioloogiline olemus.

III PEATÜKK

Kelle silmade kujutis on Tiibeti templitel?



Niisiis inimrasside silmi analüüsides tulime me järeldusele, et tänapäeva inimkond tekkis ühtsest tiibeti juurest. Seejuures on õiglane küsimus: kes siis Tiibetis algselt inimkonna sünnitas? Kes on kaasaegse inimese esiema ja esiisa?

Inimkonna pärinemise kohta Maal on hulgaliselt hüpoteese. Suurem osa materialistlikke teadlasi lähtub sellest, et Maa inimene pärineb ahvist. Selle tõestusena näevad nad arheoloogilisi leidusid eelajalooliste inimeste ja nende primitiivsete töövahendite (kivikirved jms) näol. Täheldatakse täpset arengudünaamikat inimahvidest kuni täiesti kaasaegse inimeseni välja. Seda mitte uskuda justkui ei tohiks.

Kuid kogu seda inimese ahvist kujunemise dünaamilist protsessi võib sama täpselt ette kujutada ka tagurpidi – ahvi kujunemine inimesest. Selle kohta käivat tõestusmaterjali pole sugugi vähem kui darvinistliku hüpoteesi kohta käivat materjali: Maal leidub küllaldaselt metsikuid hõimusid, kelle metsikusaste on selline, et need inimesed on oluliselt lähemal

pigem ahvidele kui inimestele. Seepärast ei ole variant inimese päritolu kohta ahvist kaugeltki nii veenev kui esmapilgul paistab.

Mõned teadlased arvavad, et inimkonna päritolu allikaks on lumeinimene. On vist nii, et "kus suitsu, seal tuld" ja lumeinimene eksisteerib ka reaalselt – paljudel rahvastel on lumeinimese kohta olemas legendid (Tiibetis – jetid, Jakuutias – tšutšunad jne). Kuid teaduslikus mõttes on praegu veel võimatu leida veenvaid analooge lumeinimese ja inimese (*homo sapiens*) vahel.

Arvatakse, et inimese seemne tõid Maale tulnukad, kuid selle kinnituseks puuduvad meil siiani igasugused tõsised tõestused.

Iga haritud inimene on kuulnud legende võimsate atlantide kohta, kes elasid Maal igipõlistel aegadel. Vastavas kirjanduses (J. P. Blavatskaja, ida religioonid jt) räägitakse, et enne meid on Maal eksisteerinud mitu tsivilisatsiooni, kelle arengutase on olnud meie omast märgatavalt kõrgem. Võib-olla andsid kaasaegsele inimkonnale järglased just atlandid, kes hukkusid globaalses kataklüsmis? Võib-olla on inimkonna allika loomisel osalenud saladuslik Šambala, mis vastavalt legendidele asus samuti Tiibetis? Võib-olla on õigus religioonil, mis kinnitab, et inimese Maal lõi Jumal vaimu tihendamise teel ja ajalooliselt arenenud mitmeastmeliste tsivilisatsioonide näol tänapäevani välja?

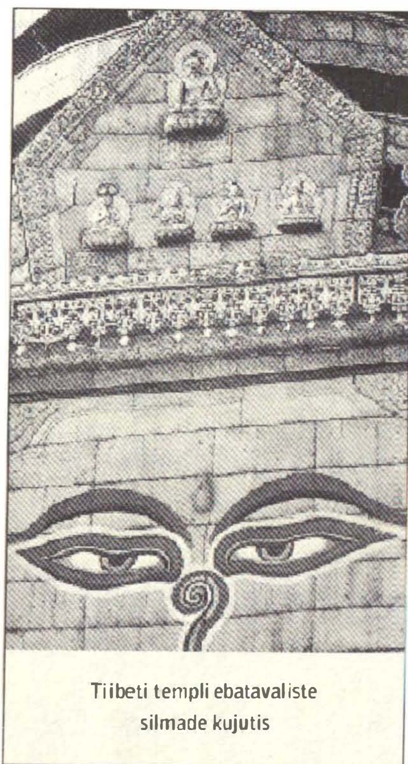
Nendele küsimustele mõeldes püüdsin säilitada teaduslikku lähenemisviisi, vaatamata isegi sellele, et sellesarnastel uuringutel ei saa loota otseste ümberlükkamatute tõendusmaterjalide leidmisele.

Kui olime juba alustanud antud probleemi uurimist silmade analüüsist, mõtlesin, et seda joont peab jätkama ka edaspidi. See tähendab, et piltlikult öeldes asuvad inimkonna "statistiliselt keskmised silmad" Tiibetis. Võib-olla on see fakt tiibeti rassi silmade anatoomilise variatsiooni kohta juhuslik, kuid võib ka olla, et sellel on märksa sügavam ja isegi saladuslik tähendus. Võib-olla tundsid iidsed inimesed oftalmogeomeetriat ja jätsid oma silmade kujutiste näol Tiibetisse tõendeid, mille järgi oleks võimalik nende välimus taastada? Võib-olla on just "statistiliselt keskmised silmad" võtmeks inimkonna peamisele mõistatusele – kellest me põlvneme?

Kuid kõik need "võib-olla"-d ei saanud kuidagi rahuldada teaduslikku uudishimu. Oli vaja otsida fakte.

Tiibeti templite visiitkaart

Minu oftalmogeomeetria uuringute aegne sõber ja kaaslane Valeri Lobankov* läks Tiibetisse ühte Himaalaja tippu vallutama. Enne ärasõitu ütlesin talle:


Tiibeti templi ebatavaliste silmade kujutis

"Kuule, Valera! Vaata, võib-olla on seal Tiibetis templitel või pagoodidel mingisuguseid silmade kujutisi. Saad aru, kus suitsu, seal tuld: ikkagi inimkonna "statistiliselt keskmised silmad" viitavad Tiibetile..."

Kuu aja pärast tuli Valeri Lobankov Tiibetist, helistas kohe mulle ning ütles:

"See juba oli midagi, Ernst! Sul oli õigus!"

"Mis?"

"Kas sa oled kunagi kuulnud Tiibeti templite "visiitkaardist"?"

"Ei, mis see on? Ma ei ole ju Tiibetis kunagi käinud..."

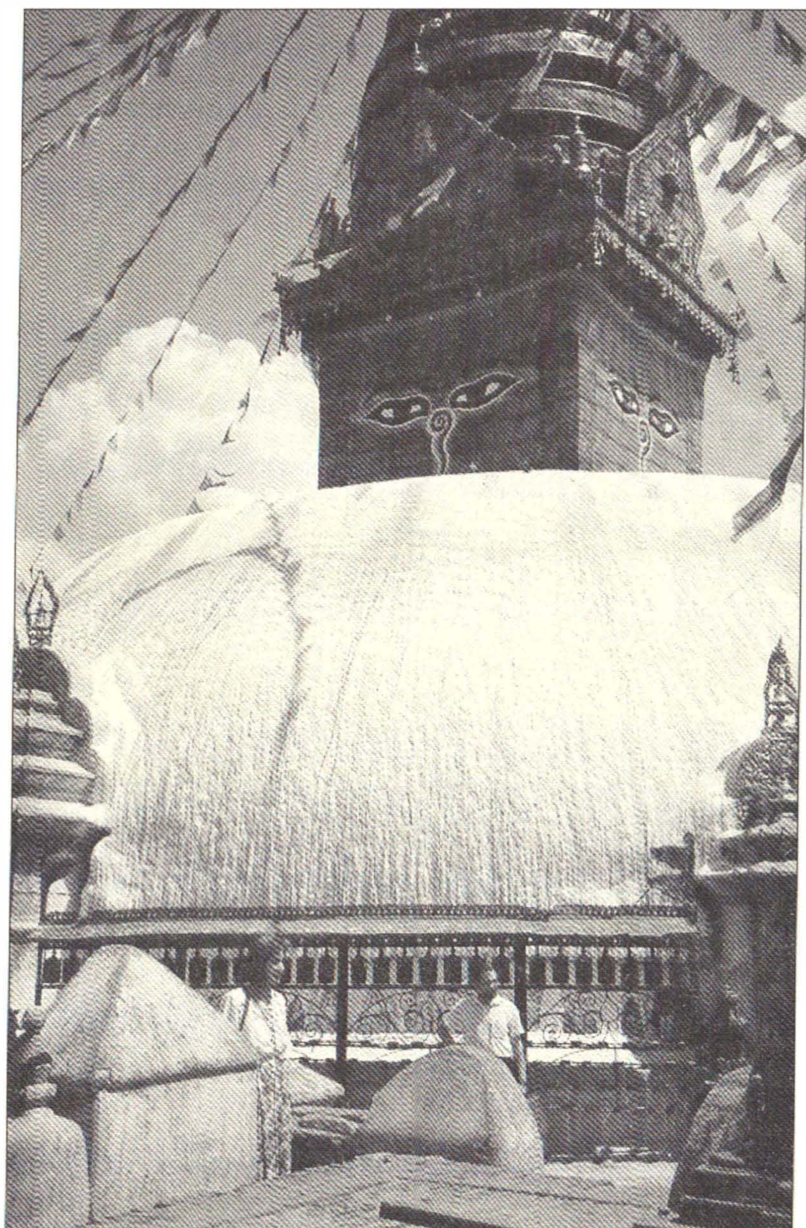
"Igal Tiibeti templil," rääkis Lobankov, "on justkui visiitkaardina suurte ebatavaliste silmade kujutis. Suured! Ebatavalised! Nad vaatavad sind nii, nagu vaataks sind terve tempel..."

"Millised need silmad on?"

"Ebatavalised! Mitte sellised nagu inimestel! Kusjuures, tead, kujutatud on just see näo piirkond, mida me oftalmogeomeetrilistel uuringutel vaatleme. Uskumatu, milline kokkusattumus! Ma olin šokis, kui neid nägin – täpselt sama, mida me inimeste juures uurisime, seal on esindatud kõik meie oftalmogeomeetrilised parameetrid, kuid silmad on hoopis teistsugused."

---

* Mitte segamini ajada Juri Lobanoviga, kellest on juttu raamatu alguses.



Buddha tempel (Kathmandu)

"Säh sulle!" vilistasin.

"Kusjuures igal, igal Tiibeti templil on selliste silmade kujutis. Need on tohutu suured – pool seina on täis! Tõepoolest, keegi jättis nende silmade kujutised sinna nagu püha reliikvia," jätkas Lobankov. "Kuule, vahvasti kukkus ju välja; arvutasime välja statistiliselt keskmised silmad, oletasime, et see polnud lihtsalt niisama, ja nüüd..."

"No jah, statistiliselt keskmised silmad ei tundunud ilmaasjata saladusliku varjundiga! Teaduslik loogika osutus õigeks..."

"Kuskil mujal maailmas sellist asja ei ole. Ühelgi teisel templil maailmas ei ole silmade kujutisi. Ainult siin, Tiibetis, kus statistiliselt keskmised silmad..."

"Kas sa laamade käest küsisid, kelle silmad need on?" küsisin mina.

"Muidugi! Ühed laamad, põhiliselt madalast seisusest, rääkisid, et need on Buddha silmad, aga teised laamad (kõrgemast seisusest) vaikivad, ei räägi midagi."

"Kas sa käisid neile ikka peale? Kelle silmad need on?"

"Vägagi. Kuid... nad ei räägi midagi, viivad jutu mujale, tundub, et nende silmade saladus on nende jaoks väga tähtis. See sümbol räägib millestki põhimõttelisest," vastas Lobankov.

"Kas sa neid pildistasid?"

"Loomulikult! Võtsin ka kaameraga videosse."

Samal päeval saime Lobankoviga kokku. Koos tema ja Valentina Jakovlevaga salvestasime ebatavaliste silmade kujutise arvutisse, koostasime oftalmogeomeetriliste kriteeriumide sõlmede järgi skeemi ja alustasime analüüsi. Ma juba eespool kirjutasin, et oftalmogeomeetrilisi printsiipe kasutades võib silmade alusel teatud täpsusega inimese välimust taastada. Me püüdsime teha sedasama – taastada inimese välimust, kelle silmad olid kujutatud Tiibeti templitel.

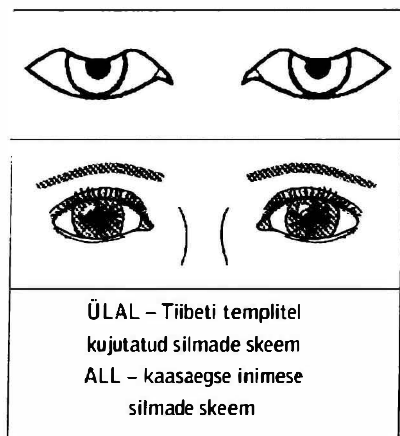
Millest räägivad Tiibeti templitel kujutatud silmad?

Et mitte risustada jutustust kuiva matemaatilise analüüsiga, ei hakka ma peatuma metoodilistel detailidel, mida me kasutasime selle inimese välimuse taastamiseks, kelle silmi on kujutatud Tiibeti templitel. Märgin ära vaid alljärgneva.

Esiteks hakkab silma ninajuure puudumine, mis on alati olemas tavaliste silmade kujutises. Millest ninajuure puudumine räägib? On teada, et kaasaegsete inimeste ninajuur katab osa sisemist nägemisvälja: väljapoole on nägemisulatus 80–90 kraadi, sissepoole 35–45 kraadi. Seepärast on kaasaegsete inimeste nägemine binokulaarne (nägemine kahe silma abil, mis võimaldab näha objekti mahtu ja vahemaad selleni), vaatevälja suurus on 35–45 kraadi ja mitte 80–90 kraadi igale küljele. Selline ebamugavus, mida põhjustab ninajuur, on päevavalguses peaaegu märkamatu, kunstliku valguse käes on see palju paremini märgatav, kuid punase laterna valgel segab see juba oluliselt, sest see raskendab ruumis orienteerumist. Kui ninajuur puudub, näeb inimene binokulaarselt igas suunas 80–90 kraadi ulatuses, see lihtsustab ruumis orienteerumist punase valguse korral.

Võib-olla elas ebatavaliste tiibeti silmade omanik punase valguse tingimustes? Selline oletus võib vastata tõele, sest nägemisfunktsiooni tähtsust arvestades on oluline silmade kohanemismehhanismide olemasolu, mis võimaldavad silmanägemist maksimaalselt parandada. Kohanemismehhanism ninajuure puudumise korral ei ole nii oluline tavalises päevavalguses, küll aga on see oluline punase valguse käes.

Siis võtsin kätte kuulsa selgeltnägija Nostradamuse (1555) raamatu ja lugesin sealt, et atlantide tsivilisatsioon elas purpurpunastes toonides: taevas oli punane, puud purpurpunased jne. Siit võis järeldada, et Tiibeti templitel on kujutatud eelmise tsivilisatsiooni inimese, legendaarse atlandi silmad.

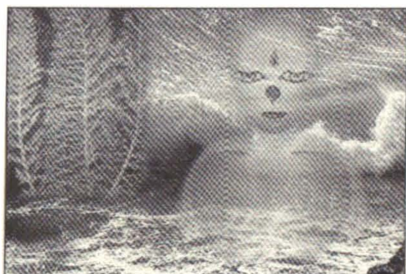


ÜLAL – Tiibeti templitel kujutatud silmade skeem
ALL – kaasaegse inimese silmade skeem

Aga praegu on taevas helesinine ja meie silmad on selleks adapteerunud. Mulle tundub, et Maa pöörlemise telje muutumisel peab muutuma taeva värvus. Sellesama Nostradamuse raamatust lugesin, et atlandid hukutanud globaalse katastroofi tagajärjel muutus Maa telje pöörlemise suund ja vahetusid poolused.

Teiseks tõmbab endale tähelepanu templitel kujutatud silmade ülemiste laugude ebatavaline kaar. Kui tänapäeva inimese silmade ülemiste laugude kuju on ühtlaselt võlvjas, siis nimetatud silmadel on ülemised laud keskelt allapoole välja veninud, justkui rippudes silma sarvkesta kohal.

Millest võib see tunnistust anda? Eelkõige sellest, et silmade pilgutamisel ei sulgu silmaava täielikult, sest seda hakkab takistama ülemise lau väljavenitus. Sellisel juhul on silmad sarvkesta külgmiste osade kaudu suutelised säilitama perifeerset nägemist. Kuna ninajuur puudub ja nägemine on kogu nägemispiirkonna ulatuses binokulaarne, kaasa arvatud perifeerne piirkond, siis ebatavaliste tiibeti silmade omanik on võimeline nägema ka suletud silmadega. Selline nägemine ei ole muidugi kõige parem, kuid täiesti küllaldane ruumis orienteerumiseks.



Ebatavaliste silmade omanikud elasid pooleldi veekeskkonnas

Kaasaegse inimese kinnised silmad ei võimalda sellesarnast "orienteeruvat nägemist", sest puudub äärmine perifeerne binokulaarne nägemine (ninajuure tõttu), ja ülemine laug ei saa katta sarvkesta pinda nii, et silmaava ülejäänud osa jääks poolavatuks.

Ebatavaliste tiibeti kinniste silmade "orienteeruva nägemise" omadus on esile toonud veel ühe kohanemismehhanismi – silmaava pikad ning sissepoole ja allapoole väljavenitatud nurgad. See annab tunnistust suurenenud lakrimatsioonist (tugev pisaraeritus), mis on vajalik silmade niiskuse säilitamiseks mittetäieliku silmaava kattumise puhul.

Millega võib seletada vajadust, et silmapilgutuste ajal silmaava täielikult ei kattuks ja säiliks orienteeruv nägemine? Me ei leidnud sellele mitte mingit muud seletust, kui et õrna sarvkesta oli vaja kaitsta kiire ujumise korral vee all. Inimene, kelle silmad on kujutatud Tiibeti templitel, võis kiiresti vee all ujuda, kaitstes kergesti traumeeritavat sarvkesta ülemise lau painde abil, seejuures ka orienteeruvat nägemist säilitades.

Selline silmade kohanemine tunnistab, et need inimesed olid osaliselt veealuse eluviisiga.

Nostradamuse raamatust lugesin, et atlandid elasid tol ajal rohkearvulistel saartel ja neil olid veealused kasvandused, kus nad kasvatasid toiduks mereande. Tähendab, veealust majapidamist viljeledes pididki atlandid olema pooleldi veealuse eluviisiga.

Sellest järeldusest tegime me hüpoteetilisele atlandi välimusele veel ühe täienduse. Nendel inimestel pidi olema suur rinnakorv ja arenenud kopsud, et sukeldumise ajaks saaks suurema õhuvaru.

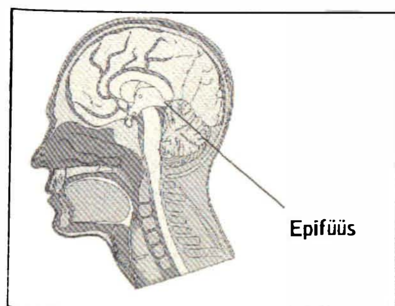
Kahjuks ei osanud me arvestuste tegemise perioodil arvata, et atlantidele on iseloomulik veel üks tunnus – ujulestad sõrmede ja varvaste vahel, kuigi see lõpuks loogiliselt selgus. Tunnistusi selle kohta, et atlantidel olid lestad, saime me alles Tiibeti ekspeditsiooni ajal.

Kolmandaks on Tiibeti templite kujutistel nina asemel spiraalse kujuga keere. Mis see on? Võttes tähelepanu alla oletuse, et atlantide eluviis oli veega tihedalt seotud, võib mõelda, et keere täidab hingamisava klapi rolli. Sellesarnane klapi moodi anatoomia on paljudel mereelanikel (delfiinid, vaalad jt), sest erinevalt tavalisest ninast võimaldab see kindlalt vältida vee sattumist hingamisteedesse vee all viibimise ajal.



Meil ei õnnestunud "keermele" leida mingit teist selgitust, kui et see oli poolveealuse eluviisiga kohandumise tulemus. Kaks asja jäi "keermega" seoses arusaamatuks: miks see klapilaadne avaus oli keeratud spiraalikujuliseks ja miks pidi hingamisava avanema allapoole. Siis me ei olnud veel kohanud Ananta Krishnat ega teadnud, et sellel "keermel" on häältekitav funktsioon. Vener Gafarov ei olnud siis veel teinud embrüoanatoomilisi uuringuid ega tulnud järeldusele, et nendel pooleldi veeinimestel võivad olla ka lõpuste elemendid. Kuid sellest hiljem.

Neljandaks, Tiibeti templite kujutistel on silmadest veidi kõrgemale, keskele, joonistatud tilgakujuline täpp. See asub umbes sellel kohal, kuhu india naised joonistavad kosmeetilise täpi. Mis see on? Võib oletada, et tilgakujuline täpp kujutab hüpoteetilist "kolmandat silma".



On teada, et iidsetel inimestel on kunagi olnud kolmas silm (sellest räägivad embrüoloogide andmed). Ja praegu, kaasaegsetel inimestel, on see rudimendi kujul – käbikehana (epifüüsina), mis on peidetud sügavale aju aluskihti. Kolmandat silma peeti inimese bioenergia (telepaatia jms) organiks ja nagu räägivad legendid, võis see korda saata imesid – anda edasi mõtteid kaugustesse, mõjutada gravitatsiooni, ravida haigusi jms. Ja india naised kannavad seda arvatavasti laubal kui imesid kordasaatva sümboli mälestust.

Ma avasin Nostradamuse raamatu ja leidsin sealt, et legendaarsed atlandid võisid oma kolmanda silma kaudu edasiantava sisemise inimenergia abil justkui pilguga kergelt liigutada suuri raskusi ja ehitada monumentaalseid ehitisi (püramiidid jms).

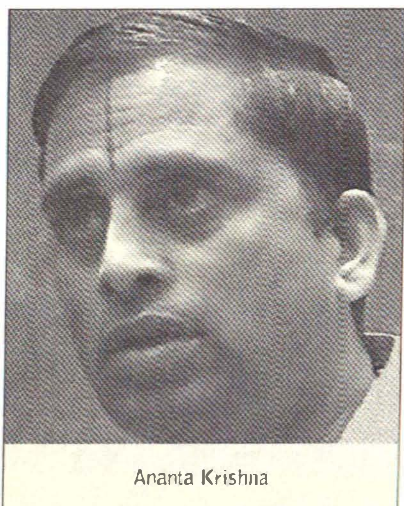
Raske öelda, kes on ehitanud püramiidid. Kuid ei või välistada, et need ehitasid atlandid veel enne kaasaegsete inimeste ajaarvamise algust. Ärgu egiptlased ja mehhiklased solvugu, kuid täiesti võimalik, et nemad ei ehitanudki püramiide – nende esivanemad tulid kõigest püramiidide maale ja hakkasid elama nende kivist kolosseumide kõrval.

Kõige selle põhjal püstitasime me hüpoteesi, et Tiibeti templitel on kujutatud eelmise tsivilisatsiooni inimese – atlandi - silmad. Nende silmade analüüs näitas, et oletatavad atlandid olid võimsa kehaehitusega, eelkõige tohutut kasvu, nad olid pooleldi vee-eluviisiga ja kasutasid oma majanduslikus tegevuses kolmanda silma jõudu.

Olime ikka ja jälle hämmastunud imelise kokkusattumuse üle – kaasaegse inimese statistiliselt keskmised silmad "lokaliseeruvad" Tiibetis ja just nimelt siia jätsid hüpoteetilised atlandid endast mälestuse oma silmade kujutise näol, mille abil saame põhimõtteliselt taastada nende välimuse ja eluviisi.

Ananta Krishna

Me osalt uskusime ja osalt ei uskunud saadud tulemusi. Kuid varsti tõi meie õigsusesse mõningase kindluse inimene, kelle nimi on Ananta Krishna.


Ananta Krishna

See juhtus 1995. aasta septembris Krimmi konverentsil. See konverents kandis väga tarka pealkirja: "Ökoloogia ja inimvaimu tervise fundamentaalsed alused", kuid sisu tõi siia inimesed, kes tegelesid niinimetatud parateadustega. Põhiliselt olid need nõiad, maagid, sensitiivid, posijad ja teised eriliste võimetega inimesed; oli ka tõsiseid teadlasi paljudest riikidest (India, Šveits, Saksamaa, USA jt), kelle huvide piirkond laienes sellesarnastele probleemidele.

Mina pidin sellel konverentsil plenaarettekande tegema. Ma näitasin slaididel kirjeldatud teaduslikke uuringuid, probleemile lähenemisel asetasin rõhu loogikale, alustades küsimusega "Miks me vaatame üksteisele silma?", ja lõpetasin hüpoteetilise atlandi välimuse kirjeldamisega. Ma rääkisin inglise keeles, tõlkides iga fraasi vene keelde, seepärast sai kogu saal minust hästi aru.

Ettekanne äratas suurt huvi, esitati palju küsimusi, arutleti. Kuluaarides tuli minu juurde india riietes mees ning ütles täpselt ja selgelt, et ta poleks osanud arvata, et Lääne teadlane võib loogika abil läheneda Ida ühe peamise saladuse avamisele.

"Kas Tiibeti templitel kujutatud silmade mõistatus on Ida peamine saladus?" küsisin.

"Mitte päris. See on üks saladustest, kusjuures mitte kõige tähtsam," vastas india riietes mees.

"Mis on kõige tähtsam saladus?" ei pidanud ma vastu, kuigi sain aru, et vaevalt see inimene mulle siin koridoris midagi salajast ütleb.

"Kas te olete kuulnud tiibeti laamade saladusest?" vastas ta küsimusega.

"Jah, olen kuulnud, et see on olemas. Kuid rohkem ei tea ma midagi."

"Saladus ongi sellepärast saladus, et sellest mitte keegi midagi ei teaks," ütles ta paljutähenduslikult.

"Mis teie nimi on?"

"Ma olen meister Ananta Krishna."

Me vahetasime visiitkaarte ja leppisime kokku, et kohtume mõne tunni pärast hotellis.

"Kuidas mõista sõna "meister"?" küsisin juba hotellis.

"Meister – see on eriline kategooria Ida usutegelasi, kes on pühendatud mõningatesse saladustesse," vastas Ananta Krishna.

"Millistesse saladustesse?"

...

"Ja ikkagi?"

"Iidsetesse saladustesse..."

"Kas te saaksite sellest rääkida?"

"Lugege läbi Jelena Blavatskaja "*Tainaja doktrina*" (vene k. "Salajane doktriin"). Nagu ma aru saan, ei ole te seda raamatut lugenud."

"Ei."

"Teie, venelased, olete õnnelikud inimesed. Teie riigis sündis maailma suurim pühendatu – Blavatskaja. Sellest raamatust võite leida hulgaliselt iidseid saladusi. Tõsi, seda, millest selles raamatus kirjutatakse, on raske mõista, sest selles on eriline jumalik loogika. Kuid kui te tutvute Ida loogikaga ja Ida iidsete aegade teadmistega, siis suudate Blavatskajat mõista."

"Võib-olla räägime avameelselt?" ei jätnud ma järele.

"Proovime. Kuid teil ei jätku Ida teadmisi. Teie olete Lääne teadlane," pareeris Ananta Krishna.

"Kas te saaksite lühidalt kirjeldada Ida iidsete teadmiste sisu?"

"Jah, muidugi..."

Ananta Krishna pidas kõne, see sisaldas palju sõnu, nagu "headus", "armastus", "kaastunne", "kannatus", "kurjus", millest ma otse öeldes mitte midagi ei mõistnud. Püüdes loogikale jälile saada, noogutasin viisakalt, kuid mul ei tulnud sellest midagi välja. Ma uskusin, et Ananta Krishna räägib asjalikku juttu, kuid selliste postulaatide nagu armastus, headus ja kurjus argine mõistmine ei võimaldanud mul sisusse süüvida.

Meeleheitel olles viisin jutu minule arusaadavamale Lääne teaduslikule stiilile:

"Öelge, härra Krishna, kas minu analüüs, mis puudutab Tiibeti templite seintel kujutatud silmi, on õige?"

"Jah, see on õige."

"Need silmad on siis atlandi silmad?"

"Meie nimetame iidseid inimesi teisiti."

"Kelle silmad need on?" piinasin teda.

"Need on Tema silmad."

"Kes on Tema?"

"Tema – see on Jumala poeg. Ta lõi uuesti inimkonna, kes elab praegu Maal, andis talle teadmised, õpetas arenema ja ei lasknud hukkuda. Just nimelt see taasloodud inimkond pudenes mööda maailma laiali."

"Kust Jumala poeg ilmus?"

...

"Ja ikkagi?"

"Maal elas ja elab suur Jumala poegade hõim."

"Elab? Kus? Šambalas?"

...

"Muide, nende suursuguste inimeste nina asemel olev keere ei olnud mitte ainult hingamisava, see oli ka heli tekitav seadeldis," viis Ananta Krishna jutu teisele teemale.

"Kas nad rääkisid nina ja mitte kõri abil?" küsisin.

"Jah. Kusjuures nende häälel oli väga lai diapasoon – ultrahelist kuni infrapunalaineteni välja. Seepärast oli nende kõne võrreldes meie omaga palju küllastunum ja rikkalikum. Nad kasutasid ka telepaatilist keelt. Nende pea oli suurem. Nad sõid ainult pehmet toitu. Nad hoidsid pühalt kahte peamist heli – *so* ja *hm* – ja elasid *so-hm*'i seaduste järgi.

"Mis on *so-hm*? Miks olid need kaks heli kõige tähtsamad?"

"Arvatavasti ei suuda te mõista, mis on *so-hm*. See on terve filosoofia," vastas Ananta Krishna.

Ma küsitlesin Ananta Krishnat edasi, kuid mõistsin, et ta jätab palju rääkimata ja ma ei suutnud ka kõigest aru saada. Sel ajal ma ei teadnud veel, et pean tegema tohutuid jõupingutusi, et süüvida kas või mingilgi tasemel iidsete aegade filosoofiasse. Ma ei mõistnud veel viimase läkituse *so-hm*'i tähendust, ei teadvustanud selle mitmetähenduslikkust ja saatuslikkust meie tsivilisatsiooni jaoks, ja kõik minu mõtted keerlesid nende helide ebatavalisuse ümber.

Sel ajal ei osanud ma isegi aimata, et silmad, mis on kujutatud Tiibeti templitel, ei ole mitte atlantide omad, vaid kuuluvad veelgi iid-

sema ja saladuslikuma tsivilisatsiooni esindajatele, keda Ananta Krishna nimetas Jumala poegadeks. Sellele järeldusele jõudsin raamatu kirjutamise hilisemas faasis, seepärast nimetan Tiibeti templitel kujutatud silmi selles raamatus enamasti atlantide silmadeks.

Ja seejuures ajal, mil ma olin alles Tiibeti templitel kujutatud silmade analüüsi lõpetamas, kummitas mind küsimus: "Kust ilmusid suhteliselt hilisesse ajalooperioodi Maa iidsete tsivilisatsioonide esindajad? Nad olid ju ammu välja surnud."

Kas Maal on säilinud iidsete tsivilisatsioonide esindajaid?

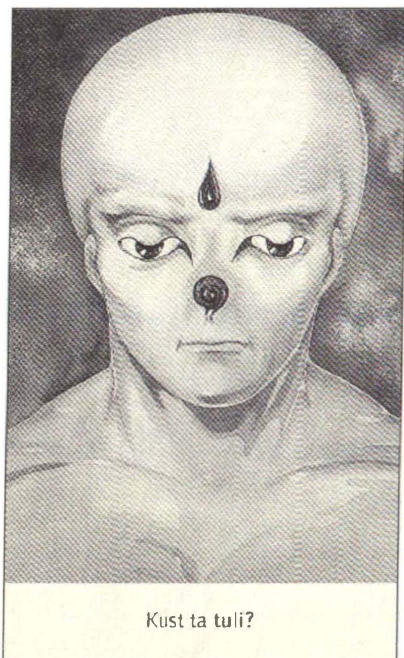
Tõenäoliselt on see ikkagi tõsi, et ka enne meid on Maal olnud inimtsivilisatsioonid. Nad olid saavutanud tehnika kõrge arengutaseme, mille rakendamine kurjadel eesmärkidel sai saatuslikuks – tsivilisatsioon hävitas iseenda. Edasi sündis vana tsivilisatsiooni varemetele uus ja nii edasi.

Kui oletame näiteks, et praeguse, meie maise aaria tsivilisatsiooni tehnika arengutaseme juures keegi peamistest jõuriikidest (USA, Venemaa) vajutab tuumasõjanupule, siis inimkond hukkub – külm (saabub tuumatalv) ja kiiritatud planeet muutub elamiskõlbmatuks.

Kurjade mõtete jõud on tohutu. Kurjad mõtted suunavad tehnogeense jõu lõhkumisele, hävitamisele ja need võivad viia tsivilisatsiooni enesehävitamiseni. Praegu mõistame me headuse ja kurjuse maailma veel vähe, kuid kahtlemata on nendes varjul tohutu jõud. Headusekultus viib progressini, kurjuse- ja võimukultus hävingu ja sõdadeni. Seepärast on inimühiskonna vaimne areng heas mõttes põhimõtteliselt olulise tähendusega ja sellel on isegi materiaalne kehastus.

Mulle tundub, et Jaapan on vaimses mõttes üks kõrgemalt arenenud riike (ma olen seal kolm korda käinud ja oskan seda öelda), USA aga on vaimses mõttes üks vaesemaid riike (seal olen ma palju kordi käinud ja võin seda öelda). Jaapanis on hetkel sissetulek ühe inimese kohta 35 000 dollarit aastas, USA-s 19 000 dollarit aastas. Ja seda kõike ajal, mil Jaapan oli viimase maailmasõja ajal purustatud ja okupeeritud, USA aga oli oma pankadesse kogunud enamiku maailma kapitalist. Rahvuse vaimse potentsiaali roll osutus kõrgemaks.

Kas tõesti maapealne inimkond kõigub niivõrd tugevalt heade ja kurjade mõtete kaalukausil? Kas tõesti ei ole olemas mingit üleplaneedilist



Kust ta tuli?

mehhanismi, mis garanteerib elu jätkumise ka pärast globaalseid katastroofe? Kas tõesti maiste tsivilisatsioonide vaimsed ja materiaalsed väärtused lähevad pärast nende hävimist pöördumatult raisku?

Loogiliselt võttes niisugust asja ei peaks juhtuma: Maal peab olema mehhanism, mis kindlustab elu jätkumise garantii globaalsete kataklüsmide puhul.

Kust ilmus Jumala poeg Tiibetisse, meie tsivilisatsiooni inimeste hulka? Ta ei saanud ju "taevast kukkuda".

Kui Jumala poja silmad on kujutatud Tiibeti templitel, siis tähendab, et meie tsivilisatsiooni inimesed on teda näinud ja temaga suhelnud. Kust ta tuli?

Tahtmatult tekib mõte Maal eksisteerivast omapärasest eelmiste tsivilisatsioonide inimeste hoidlast, kust need iidsed inimesed saavad väljuda ja meie sekka ilmuda. Mis hoidla see on? Šambala?

Kõik need küsimused vaevasid mind ja minu sõpru. Et püüda nendele vastust leida, läksime Transhimaalaja ekspeditsioonile.

Sel ajal me veel ei mõistnud, et ekspeditsiooni edukuses mängis peamist rolli joonistus hüpoteetilisest atlandist (või Jumala pojast?), mille me olime teinud Tiibeti templitel kujutatud silmade analüüsi põhjal.

II OSA

So-hm – VIIMANE LÄKITUS INIMKONNALE (INDIA AVAMEELSUSED)



I PEATÜKK
Rahvusvahelise ekspeditsiooni organiseerimine inimkonna päritolu allikate otsimiseks

II PEATÜKK
Mida teavad inimkonna päritolu kohta lihtsad inimesed?

III PEATÜKK
Gita templis

IV PEATÜKK
Kohtumine meistriga

V PEATÜKK
Saladuslik *somadhi* seisund

I PEATÜKK

Rahvusvahelise ekspeditsiooni organiseerimine inimkonna päritolu allikate otsimiseks

Oma hüpoteesi kinnitamiseks või ümberlükkamiseks organiseerisime rahvusvahelise ekspeditsiooni, kuhu kuulusid Venemaa liikmete kõrval ka India ja Nepali esindajad. Ekspeditsioon organiseeriti ÜRO Rahvusvahelise Teaduste Akadeemia egiidi all. See organisatsioon, kuhu kuuluvad maailma juhtivad teadlased, sealhulgas Nobeli preemia laureaadid, ilmutas meie uuringute vastu suurt huvi.

Juba Krimmi rahvusvahelise kongressi ajal kuulasid Rahvusvahelise Teaduste Akadeemia eri riikide akadeemikud meie ettekannet ja hakkasid selle vastu ülimat huvi tundma ning diskuteerisid minuga palju. Just nemad soovitasidki mul kui Rahvusvahelise Teaduste Akadeemia liikmel korraldada ekspeditsioon selle egiidi all.

Ausalt öeldes oli mulle väga ootamatu, et nii Lääne kui ka kodumaa suured teadlased võtsid niivõrd keeruliselt tõestatava temaatika nii lihtsalt omaks. Ma olen harjunud konservatiivse teadusega, sellega, et oponendid nõuavad absoluutseid tõendusmaterjale, mida looduses peaaegu ei esine, sest maailmas on kõik suhteline, ja kaasaegne teadus võtab intuitsioonile toetuvaid loogikat järgivaid uuringuid halvasti vastu ning peab kaasaegse teaduse taset dogmaatiliseks, teadusest loogika abil eemaldumine on halva tooni näitaja.

Siis ma ei mõistnud veel, et intuitiivsel tundel põhinev loogika on religioosse momendi teadvustamisel määrav, et religiooni meistrite jaoks, kellega me kohtume, on meie loogiline viis põhiliseks usalduse saavutamise momendiks, see võimaldab neil avaldada laamade ja svaamide mõningaid salajasi teadmisi. Tol ajal ei teadnud ma veel, et loogika on üks viiest teadusest, mida Buddha oli esile tõstnud kui teadust, mis viib edasi inimkonna positiivset arengut. Mulle tundus, et ekspeditsiooni kuulumine Rahvusvahelise Teaduste Akadeemia alla hakkab mängima suurt rolli.

Kõige enam kartsime, et meid ei usaldata. Ei tohtinud alahinnata religioossete teadmiste ja kaasaegse teaduse vahelisi mõningaid vastuolusid, mis võisid eriti tähendusrikkad olla Indias ja Nepalis, kus meditatsioon, jooga jt sellesarnased seisundid, mida kaasaegse teaduse vaatevinklist oleks olnud keeruline kirjeldada, on tihedalt religiooniga läbi põimunud ning mida peetakse inimkonna täiustumise üheks tähtsaimaks viisiks. Meid oleks võinud pidada arututeks õpilasteks ja meiega oleks hakatud rääkima primitiivses keeles, ükskõik kui sügavat silmade arvutianalüüsi me ka poleks esitanud.

Seepärast võtsime me ühendust India ja Nepali oftalmoloogia ringkondadega ning planeerisime nende kaudu paljude linnade kohalikele silmaarstidele konverentse ja näidisoperatsioone. Meie uued operatsioonid transplantatsioonimaterjali alloplandiga põhinevad patsiendi



Oftalmoloogiakonverentsil Indias

isiklike kudede (veresoonkond, läbipaistev sarvkest, kõvakest, nahk jms) "kasvatamisel", see on maailma oftalmoloogiaringkondades huvi äratanud juba enam kui kümme aastat, sest see võib aidata seni lootusetuks peetud haigeid. Me teadsime kogemustest, et paljud silmaarstid on oma linnas kõigutamatu reputatsiooniga, mida ei saa võrrelda isegi kõige kõrgema ametialase reputatsiooniga.

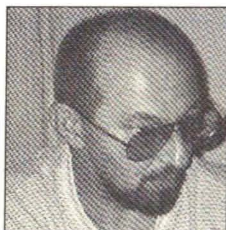
Meie riigi juhtivate arstide – oftalmoloogide – esindamine religiooni meistrite poolt võis etendada olulist rolli, seda enam, et silmi, millele me nägemise tagasi anname, nimetatakse mitmes keeles "hinge peegliks".

Meie valitud marsruut läbis palju India ja Nepali linnu ning asustatud punkte, kus oli rohkesti huvitavaid hindu ja budismi templeid. Nendessamades linnades planeerisime kohtumisi teadlastega, kes uurivad religiooni ajalugu. Planeerisime jõuda ka väikestesse Nepali pagoodidesse, mis asuvad kaugel mägedes, et rääkida munkadest erakutega. Indiasse läksime kolmekesi: Sergei Seliverstov, Vener Gafarov ja mina. Indiast pidime lendama Nepali, kuhu enne lendasid eeluuringuid tegema Valeri Lobankov ja Valentina Jakovleva. Indias ja Nepalis liitusid meiega india (doktor Pasricha) ja nepali (Sheskand Ariel, Kiram Buddaatšaraja) osalejad. Õnneks rääkisime me kõik inglise keelt – kes

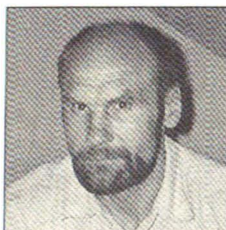


Oftalmoloogiakonverentsil Indias

paremini, kes halvemini, kuid me kõik suutsime omavahel selles rahvusvahelise suhtlemise keeles suhelda. Nepali ja india ekspeditsiooni liikmed valdasid ka veel kohalikke nepali ja hindu keeli.



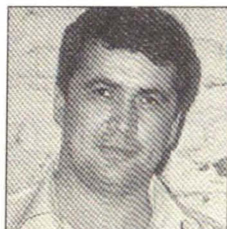
E. R. Muldašev – ekspeditsiooni juht



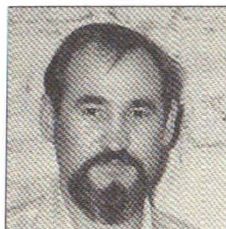
V. M. Lobankov – juhi asetäitja



V. G. Jakovleva



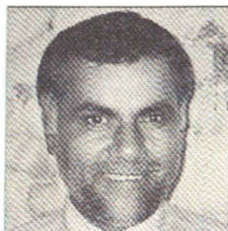
S. A. Seliverstov



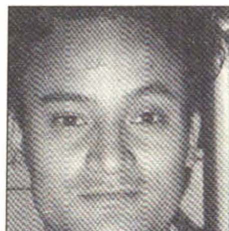
V. G. Gafarov



Doktor Pasricha (India)



Sheskand Ariel (Nepal)



Kiram Buddaatšaraja (Nepal)

Ekspeditsiooni liikmed

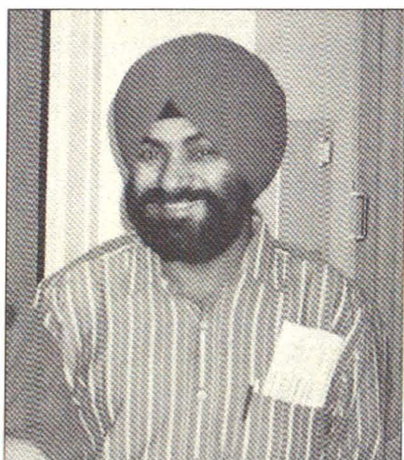
II PEATÜKK

Mida teavad inimkonna päritolu kohta LIHTSAD inimesed?

Kui Venemaal, USA-s, Saksamaal või teistes sellistes riikides esitada see küsimus lihtsale inimesele, siis mõni vastab kohe, et inimene põlvneb ahvist; mõni ütleb, et inimkonna seemne tõid Maale tulnukad kosmosest; suurem osa inimestest vaatab sind kui imeinimest ja pobiseb: "Ei tea," kogu oma olekuga näidates, et neile ei ole see oluline, et elus on niigi palju muresid, selliseid nagu aiamaa kaevamine, poes käimine, võlgade maksmine jms. Provotseeriva väite peale selle kohta, et ühe darvinistliku teooria kohaselt erinevad inimesed põlvnevad eri liiki ahvidest, hakkavad inimesed enamikul juhtudel Darwinit eitama ja arvatavasti hakkavad vaeveldes valima makaagi ja šimpansi vahel ning hakkavad üha enam sellist sugulussidet põlgama.


Vääritud sugulased?

Indias ja Nepalis ei tule keegi isegi selle peale, et rääkida ahvist ja ülaltoodud provotseeriv küsimus ajab neid ainult naerma. Ahvid, kes hüppavad siin majade



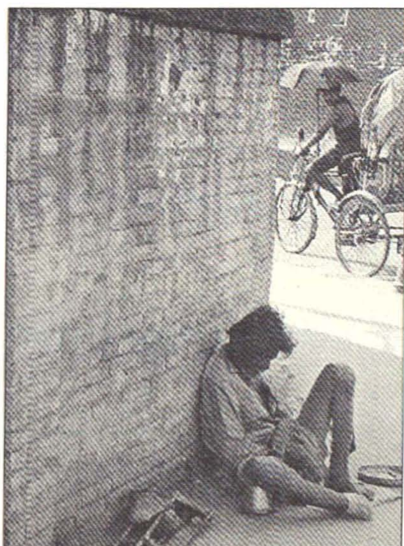
Lihtne inimene usub siiralt inimese jumalikku päritolu

katustel ja on prügikastide igapäevased külastajad, kutsuvad neis arvatavasti esile samasuguseid tundeid nagu tuvid ja varesed meis, ja kellelgi ei teki tahtmist nende ees kummardada. Teine lugu on lehmadega – need on pühad loomad.

Nende riikide inimesed on veendunud inimkonna jumalikus päritolus. Loomulikult ei suuda tavaline inimene seletada, mida see tähendab. Ta on endale juba lapsepõlves pähe raiunud budistliku religiooni teesid ja kuigi ta suure Buddha paljusid sügavalt teaduslikke seisukohti ei mõista, tunneb ta sellegipoolest selliseid termineid nagu meditatsioon, kolmas silm, kaastunne. Nendes riikides usub lihtne inimene siiralt eelkõige religioosse maailmatunnetuse suurusesse ja on veendunud vaimu arenemise vajalikkuses, ja küsimusele, mis puudutab religiooniõpetuse sisu, vastab ta oma arenemata ja kesisel moel kohe: “See on keeruline.”

Minu vaatevinklist on budistlik religioon üks maailma sügavamalt teaduslikumaid religioone, selle mõistmine pole keeruline ainult lihtsale inimesele, vaid ka teadlasele, sest ka tema kujutlusvõime on liiga materiaalne. Tänapäeva teadlane tavaliselt naerab välja lihtsa hindu või tailase seletused kannatuste liikuvast jõust, olgugi et sulle seletatakse puhtsüdamlikult, et kui sa tulid Bombaysse Moskvast, siis kannatad sa sellepärast, et sa ei ole praegu Moskvas, ja kui lähed tagasi Moskvasse, siis kannatad sellepärast, et sõitsid Bombayst ära jne, ehk sa oled pidevalt kannatuse seisundis.

Sellegipoolest, vaatamata selletaoliste seletuste primitiivsusele – tähelepanu juhtimine inimese hingejõu rollile kannab vilja. Näiteks on India peaaegu miljardilisest rahvaarvust umbes 40% sellise vaesuse piiril, mida meie vaeseim ei oskaks uneskigi näha. Kõige selle juures ei ole

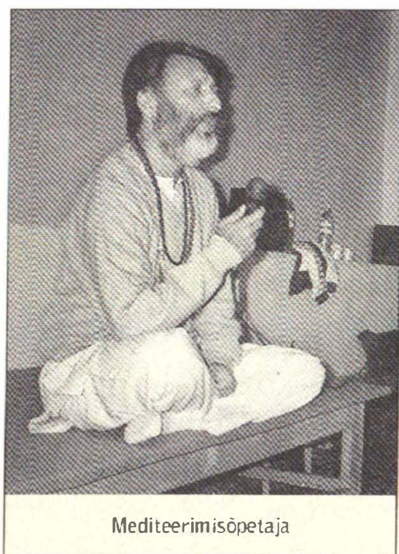




Ratas, mis sümboliseerib hinge igavikulisust ning elu ja surma ringkäiku

kuritegevus, eriti selle jõhkrad vormid, nagu tapmised ja vägistamised, levinud. Ma kujutan ette, mis oleks toimunud Ameerika Ühendriikides, kus ka praegu on New Yorgis isegi päeval ohtlik käia, kui 40% elanikkonnast oleks kolinud luksuslikest elamutest pappkastide ja mustade kaltsudega kaetud telkidesse, või lehmasõnnikuga tsementeeritud onnikestesse. Postkommunistlikest riikidest, kus õitses ateism, ei tasu rääkidagi.

Peaaegu kõikides budistliku religiooni variantides esineb ratas, mis sümboliseerib elu ja surma ringkäiku. Lihtsad inimesed tulevad kloostritesse, kus on üles pandud rattad, ning keerutavad neid, et tunnetada oma hinge, mis on seotud elu ja surma tsüklitega. Seepärast ei karda Idast pärit inimesed surma, nad teavad, et sellele järgneb uus elu. See väljendub osaliselt hindude ja nepallaste autojuhtimisstiilis. Teed on siin halvad ja väga kitsad, kiirusepiirangud puuduvad. Kõik autod, kaasa arvatud suured veoautod Tatid ja konservipurgisuurused Marutid, teevad suurel kiirusel kolme- ja neljakordseid möödasõitusid. Seal hakkad meie liiklusinspektsiooni töötajaid hea sõnaga meenutama. Selline tunne, nagu läheks otse surmasuhu. Sinu märkustele, et me võime ju surma saada, autojuht noogutab, kogu olemusega mõista andes, et see ongi nii. Need India ja Nepali tuhanded kilomeetrid tulid


Mediteerimisõpetaja

meile väga raskelt kätte. Meie ei ole harjunud oma eluga nii lihtsalt hüvasti jätma.

Mul on õnnestunud maailmas näha palju religioosse fundamentalismi ilminguid. Eriti tugevalt on need väljendunud islamimaades. Viibides Iraanis, Jeemenis, Jordaanias, Araabia Ühendemiraatides, Bahreinis, tundsin alati haletsust naiste vastu, kes põletava kuumuse käes olid sunnitud käima mustas rüüs, mis peitis ära kõik, mis vähegi peita annab, kuni näoni välja. Arvatavasti ka nemad tahaksid huuli värvida, meestele silma teha, uut kleiti kanda, mitte kogu elu selles kulunud ürbis käia. Ka mehed ei ole tõenäoliselt vaimustuses alkoholita pulmadest ja teistest selletaolistest üritustest. Nendes riikides on religioosne fanatism viidud paljuski riigi poliitikasse, tõenäoliselt aitab see säilitada võimu.

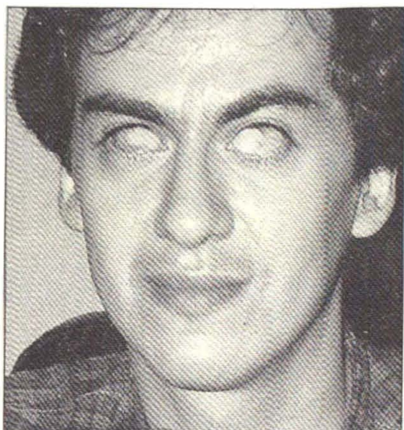
Budistlik religioon on väga paindlik ja ei piira inimest eriti üheski eluvaldkonnas. Ühiskonna mõjutamise hoovad on hoopis teistsugused. Erinevalt eluliste piirangute kultusest, kui inimest võib igal ajal karistada, on budistlikes riikides hingekultus oma arusaamadega südametunnistusest, kaastundest, meditatsioonist. On olemas koolide võrk, kus õpetatakse süüvima oma hinge ja seda analüüsima. See ei ole minu meelest sugugi väiksem ühiskonna mõjutamise jõud. Me nägime ainult üks kord, kuidas Loode-India sikhide templis hulk usklikke pühamu trepiastmeid suudles, arusaadavatel põhjustel ei ole see infektsiooni levimisohu tõttu ohutu.

Me mõistsime ekspeditsiooni käigus, et tänu valitsevale budistlikule hingekultusele võttis ka iga harimatu inimene lihtsalt omaks meie inimkonna päritolu puudutavad hüpoteesid. Lugematuid õhtuid ja kutseid erinevatesse klubidesse, eriti Indias, saatsid reeglina arutelud selle teema üle, sest see oli kõigi jaoks huvitav. Inimesed läksid peaaegu alati

põlema, ja pärast hakkasid üksteisest üle rääkima, kui jutustasid, mida nemad asjast teavad. Kirjutasime viisakusest kõik üles, kuid tõsist tähendust me sellele informatsioonile ei omistanud. Kuid tähelepanuväärne oli, et loogiline järeldus millegi kohta, mille olemasolu kaasaegse materialistliku teaduse abil ei saa praegu mõõta või mida ei saa katsuda, ei kutsunud esile mingisuguseid kahtlusi, sest igaüks oli veendunud kõrgemate jõudude olemasolus ja selles, et inimese teadmiste maht on sellega võrreldes kaduvväike ja et ainult loogika abil võib süüvida tundmatusse ja juba nüüd saada uut infot, mis on vajalik inimestele ja teadusele.

Nendes riikides on praktiliselt iga inimene veendunud kolmanda silma olemasolus ja et selle peamiseks funktsiooniks on *looking inside* (sisevaatlus). Mõned inimesed räägivad peamisest ninapunktist, mis asub alumiste silmalaugude puutejoonte ristumiskohas, kuid jäävad selle punkti funktsiooni lahtiseletamisel hätta. Enamik inimesi peab täiesti tõeseks, et Buddha võis endas kanda eelmise tsivilisatsiooni teadmisi jne.

Vene inimesel on ümbritsevast maailmast palju maisem ettekujutus. Vaim huvitab teda kuidagi vähe, kuigi inimkonna päritolu ja kõikvõimalikud fenomenid nagu naeltel lebamine, mida kahjuks televisioonis demonstreeritakse, pakuvad talle rohkem huvi. Muidugi ei saa meie inimest nimetada Uskmatuks Toomaks, kuid ühiskondlikult kasulikuks peab ta seda, mida kätega tehakse. Näiteks, kui meie osaline Sergei Seliverstov kohtas Kathmandus vene alpinistide gruppi, siis ühel neist oli käes ajaleht *Argumentõ i faktõ*, milles oli artikkel meie ekspeditsioonist, ja küsis temalt:


Lootusetu haige tahab saada terveks ja nägijaks juba täna.

"Kas teie juhtkonnal pole midagi teha või? Oleks parem silmi opereerinud..."

Tegelikult oli see minu jaoks solvav, sest ma teen aastas 300–400 ülikeerulist operatsiooni. Loomulikult ei tee sellele inimesele selgeks, et meie

leiutatud alloplant, mis on aidanud juba enam kui miljoneid lootusetuid haigeid, on viimaste uuringute kohaselt ilmutanud erilisi bioenergeetilisi omadusi; et mõiste "bioloogiline ja hingeline energia" laiem mõtestamine võib viia konkreetsete meditsiiniliste uuringuteni, mille eesmärgiks on täiesti uute ravimeetodite väljatöötamine nende haigete jaoks, keda me veel praegu aidata ei suuda. Kusjuures lootusetu haige soovib olla terve ja nägija juba täna, tal ei ole aega oodata, millal teadus, mis peab läbi närima terve rea maiseid ortodoksiaid, jõuab tema päästmiseks midagi leiutada. Vaevalt et konservatiivne inimene mõistab, et asjata ei usu üle poole inimkonnast religioossete budistlike teadmiste tõepärasusse; et need iidsed teadmised võivad olla eelmise, palju arenenuma tsivilisatsiooni teadmiste kajaks ja et võib proovida neid siduda tänapäeva teadusega, selleks et leida uusi võimalusi avastada kas või üks paljude meditsiini saladuste hulgast.

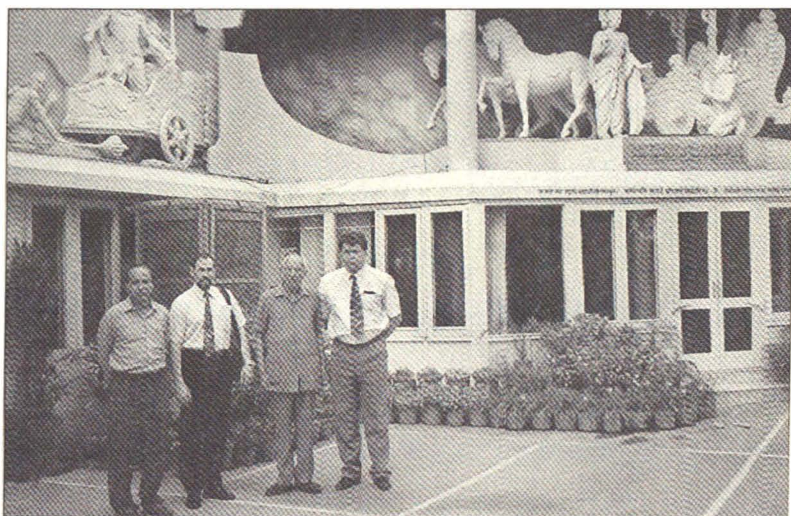
Kuid vaatamata kommunismiaastate sügavalt ateistlikule kasvatusele, on vene inimene minu arvates üldjoontes romantilisem ja uuele vastuvõtlikum kui näiteks ameeriklane. Pikaajaline dollarikultus on teinud ameeriklase vastuvõtlikuks ainult nendele uuendustele, millega saab teenida raha, kuigi ka siin leidub erandeid.

Inimesed on erinevad ja erinev on nende elu materiaalse ja hingelise rolli komponentide mõistmise küpsus. Sellegipoolest on inimesed sarnased kas või selles mõttes, et neil on ühised päritolujuured. Lihtsad inimesed sellele loomulikult ei mõtle ja keerlevad oma elu argiste probleemide ringis. Kuid iga inimest, isegi harimatut, huvitab see, kellest ta põlvneb.

III PEATÜKK

Gita templis

See India ühes väikelinnas (Karnalis) asuv tempel on väga ilus: hoone fassaadi raamistavad kujud, hoone sees asuvad skulptuurid kujutavad stseene elust ja arvukad pildid lõpetavad selle ansambli terviklikkuse.



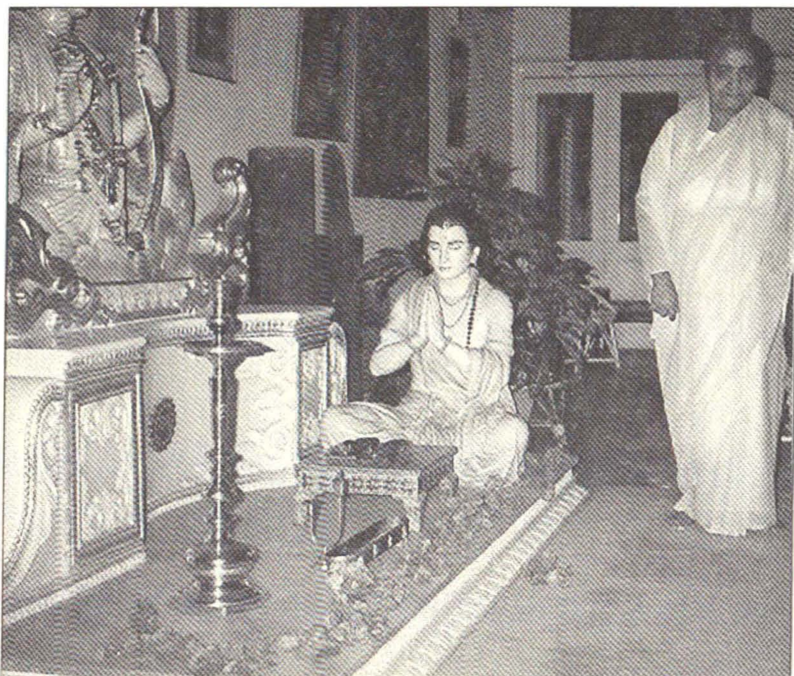
Gita tempel

Meid võttis vastu vanamees, kes, nagu hiljem selgus, oli selle templi eestseisja mees. Ta jutustas, et Gita õpetus on õpetus inimlikust arukusest, mille üheks sõlmpunktiks on soovitused selle kohta, kuidas hoiduda sõjast ka juhul, kui võim hakkab käest libisema.

Ema Deijaliga rääkisime algul kosmeetilisest märgist, mida india naised laubal kannavad. Ema seletas, et nüüd ei ole see enam kasti või sotsiaalse positsiooni tunnus. Mõnikord kannavad india naised seda märki kui abieluseisuse tunnust. Kuid vanadest aegadest on jäänud arvamus, et inimesed (olgu siis mehed või naised) näitavad selle märgiga arusaamist oma sisemaailma seisundist.

"Öelge, kas pole india laubamärk mitte mingi mälestus kunagi inimestel eksisteerinud kolmandast silmast?" küsisin.

"Ma ei saa täpselt... Religioossetes kirjutistes ei ole konkreetset... Kuid ma tean, et kolmas silm on olnud ja on ka praegu inimestel olemas," vastas ema.



Ema Deijal Gita templis

"Mis ülesanne kolmandal silmal on?"

"Meie religioon eristab kolmandal silmal kolme funktsiooni. Esimene on *inside vision* (sisemine nägemine), st võimet näha organismi sisse, vaadelda sisemisi organeid jms. Teine on *meditation vision* (meditatsiooniga seotud nägemine, st võimet vaadelda oma hinge). Kolmas – see on *intellectual vision* (intellektuaalne nägemine), st oskust tunda iseenda või oma vestluskaaslase arukuse võimeid."

Sain täielikult aru kolmanda silma esimesest funktsioonist ja et ma olen arst, siis kujutasin seda ette nagu röntgeniaparaat, mis valgustab läbi inimese organismi. Kolmas funktsioon oli samuti selge, sest iga inimene on võimeline mingi kolmanda tunnetuse abil eristama rumalat inimest targast, isegi kui ta ei arvesta teise inimese sõnavara rikkust või vaesust. Kuid teine, meditatsiooniga seotud funktsioon, oli minu jaoks sel ajal raskelt mõistetav. Ma ei osanud arvatagi, et selle taga peitub kõige erutavam saladus – *samadhi*.

Meenutades hüpoteetilise atlandi "erilist nina" viisime jutu edasi nina rollile. Ema vastas, et inimese nina, mis tunneb lõhnu, täidab hingamise funktsiooni ning väärib lugupidamist. Viimast selgitas ta sellega, et kui inimest ninast tõmmata, on see talle solvav.



Gita templi sisemuse korrastatus

"India meister Ananta Krishna rääkis, et eelmiste tsivilisatsioonide inimeste nina täitis märksa tähtsamat rolli, sest samaaegselt oli see helitekitamise aparaat, mis töötas lisaks veel ka ultraheli ja infrapunaste lainete diapasoonis. Võib-olla sellepärast arvati vanasti, et nina väärib lugupidamist?" küsisin mina.

"Arvatavasti on Ananta Krishnal õigus," vastas ema.

"Mida te teate eelmiste tsivilisatsioonide inimestest?"

"Palju tunnistusi..."

"Jagage neid palun meiega."

"See on salajane informatsioon," vastas ema.

Me mõistsime, et rohkem meile midagi ei öelda. Vaatasin Vener Gafarovit: ta raputas pead, näidates kogu oma olekuga, et edasised küsimused on mõttetud. Miks meid ei usaldata? Mida me valesti teeme oma teaduslikku materjali esitledes? Siis ma ei mõistnud veel, et religiooni meistritel on teistsugune mõtlemisviis ja minu materjaliesitlus, mis toetub jäigalt ühel või teisel viisil arvutianalüüsile, ärritas neid; ma arvasin, et peamiseks viisiks võita usaldust on tagasihoidlikult vaikida uuringute loogilisusest, sest lähtusin ju oma kogemustest Lääne teadlastega.

"Meil on tunnistusi selle kohta, et eelmise tsivilisatsiooni inimesed rääkisid ninaga põhiliselt helidiapasoonide *so* ja *hm* vahel. Kas see on nii?" küsisin veel juba lootust kaotades.

"*So* ja *hm* – need on auväärsed sõnad," ütles ema äkki.

"Mis see selline on?" küsisin järsult.

"*So-hm* on viimane läkitus."

"Viimane?"

"*Last message* (viimane läkitus)," kordas ema selgelt.

"Kelle?"

"Kõrgema intellekti."

"Kellele?"

"Inimkonnale."

"Miks viimane läkitus?"

"Abi enam ei tule..."

"Millist abi?"

"See on saladus."

Me tänasime ema, tegime pilti ja sõitsime hotelli, tehes teel olles jutuajamise kohta igasuguseid oletusi.

Mind hakkas haarama meeleheide: kui ka edaspidi ütlevad india usutegelased meile: “See on saladus!” – siis ei saa me midagi teada. Kuidas saaks neid sundida kas või natukenegi seda saladust avaldama?

IV PEATÜKK

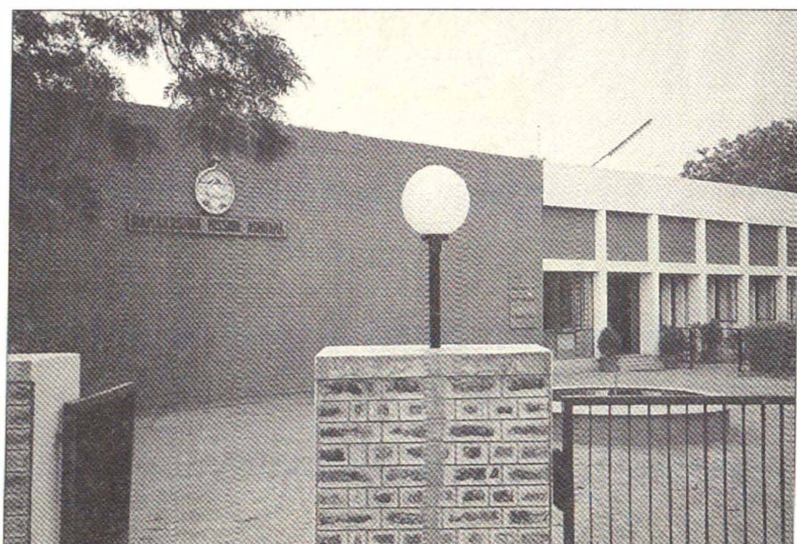
Kohtumine meistriga

Järgmine India linn (Chandigarh) võttis meid vastu tugeva kuumusega. Me korraldasime samasuguse konverentsi koos näidisoperatsioonidega silmaarstidele nagu teisteski linnades ja konverentsi lõpus näitasime slaididel meie hüpoteese inimkonna päritolu sisu kohta ning kogusime soovitusi, kellega usuliidritest oleks meil kõige otstarbekam kohtuda.

Öeldi palju nimesid, kuid kõik tõid eriliselt välja ühe inimese – meistri, kelle nimi on svaami Sabva Manajam. Räägiti, et ta valdab svaamide salajasi teadmisi; et ta võib vestluse ajal kasutada kaughüpnoosi ja et Rama Krishna ašram, mida ta juhatab, on üks juhtivaid Indias ja et sellele meistrile on edasi antud erilised teadmised.

Kohtumise temaga organiseeris linna juhtiva oftalmoloogi isa, kes tundis teda isiklikult. Teel sellesse ašrami saime tema käest teada, mida tähendavad sõnad "meister" ja "svaami". Meister – see on õpetaja, kellel on sügavad religioossed teadmised ja kes ise otsustab, millisel tasemel ja kellele neid edasi anda. Arvatakse, et kõrgem intellekt mõjutab inimesi meistrite kaudu. Ja svaami – see on kõrgeim usutiitel, mida võib hindude kogukonna meistrile omistada.

"Pidage silmas," ütles oftalmoloogi isa, "meister juba teab teie visiidi eesmärki. Püüdke teha nii, et ta lõpetaks kiiremini oma jutluse, selle ajal



Rama Krishna ašram

hakkab ta teid hüpnootiliselt mõjutama. Proovige tema pilk välja kannatada. Kui te ei pea vastu, arvab ta, et olete nõrgad inimesed ja vaevalt, et ta teile midagi avaldab. Meister otsustab ise, kellele ja milliseid teadmisi jagada."

Rama Krishna ašram oli eriline oma spartaliku vaimu poolest. Mitte midagi liigset: tavalised seinad, põrand, lagi. Seintel usuliidreid kujutavad pildid. Kõik oli ühtlaselt oranžides toonides.

Meister oli riietatud samuti oranži. Tema saatjaskond koosnes viiest inimesest. Me istusime laua taha: ühele poole meie, teisele poole saatjaskond koos meistriga. Juhtus nii, et otse meistri vastu istus Vener Gafarov, temast vasakule Sergei Seliverstov, paremale mina. Sel hetkel ei mõistnud Vener veel, milliste katsumuste osaliseks ta meistri vastas olles saab.

"Ma kuulsin, et te tulite minu juurde sügavate teadmiste järele?" küsis meister.

"Me tulime oma teadmisi teie teadmistega võrdlema," vastasin.

"Teie teadmisi? Milliseid?" küsis meister mulle otsa vaadates. "Üldiselt," jätkas ta, "hakkavad inimesed midagi mõistma..."

"Siin on meie uuringute põhilised tulemused," ütlesin mina ja ulatasin talle hüpoteetilise atlandi kujutise.

Meister sirutas käe joonistuse järele, kuid seda nähes langetas käe äkki tagasi. Ebamugavalt küünitades asetasin joonistuse tema ette. Ta heitis sellele veel kord põgusa pilgu, kuid kätte seda ei võtnud. Saabus vaikus.

"Kust te selle teada saite?" küsis meister vaikust katkestades.

"See on maailma erinevate rasside silmade uurimise tulemus. Lubage, ma räägin sellest lühidalt..."

"Kas te Tiibetis olete käinud?"

"Ei."

"Kas te tiibeti laamadega olete kohtunud?"

"Ei."

"Sellest teavad tiibeti laamad paremini. Rääkige mulle lähemalt."

Ma võtsin välja meie teaduslikud materjalid ja jutustasin meistrile üksikasjalikult meie uuringute sisu, toetudes ikkagi silmade objektiivsele arvutianalüüsile.

Meister kuulas tähelepanelikult ja ütles äkki:

"Arvutil puudub hing. Teie, venelased, arutlete nagu ameeriklased. Ameerika vihkab Indiat selle vaimse arengu tõttu. Hingetu ameeriklane viib maailma huku äärele."

"Ma sooviksin võrrelda tulemusi..."

"Intellekt ei ole ainult aju," jätkas meister mind justkui mitte kuuldes, "keha pole nii tähtis kui hing. Oluline on mõista seda, mis on taju. Peamine on hinnata seda, mida me näeme, suurendada tajumisvõimet, sest ainult tugev tajumisvõime saab olla õige. Religioon ei ole osa, vaid terviku tajumine. Tuleb eristada individuaalset intellekti kõiksuse intellektist. Radža jooga annab võimaluse vaadata kõiksuse intellekti. Minu tajumine tuleneb kõiksuse intellektist..."

Ma mõistsin, et meister alustas oma kuulsat jutlust. Ta vaatas Sergeid, kes lindistas toimuvat videokaameraga, seejärel mind (mina langetasin pea ja kirjutasin kõik põhjalikult üles) ja peatas pilgu Vener Gafarovil, kes tema vastas istudes vaatas talle otse silma. Meie Sergeiga tajusime selle pilgu raskust, mis ei olnud õnneks meile suunatud. Me tundsime nagu raskust, see segunes häiriva tundega: tundus, et meie aju kaevatakse, võetakse see välja ja lahutatakse tükkideks. Ma langetasin


Meister

oma pea märkmeid tehes veelgi allapoole, Sergei vaatas vahetpidamata kaamerasse.

"Vaimse arengu tähtsus," jätkas meister, "on väga suur. Rama Krišna järgi on vaimsel arengul füüsilised tunnused silmade, nina ja teiste organite näol. Erilist rolli mängivad kollased silmad..."

Vener Gafarov sulges selle pilgu all aeg-ajalt oma silmad, siis avas need tahtejõuga uuesti ja jätkas meistri vaatamist. Tema nägu läks punaseks, silmalaud paiste, käed tõmbusid aeg-ajalt rusikasse ja laup kattus märja kihiga. Me saime Sergeiga aru, et Vener võitles meistri hüpnootilise mõjuga. Meil oli lihtsam.

Lõpuks meister lõpetas oma kõne. Ta vaatas meid juba harilikku, ja mulle tundus, et isegi sooja pilguga.

"Kas võib teile küsimusi esitada?" küsisin.

"Jah."

"Ainuüksi teie pilk osutas eriliselt tugevat mõju. Kas see oli kolmanda silma mõju?"

"Küllap jah."

"Mis on Šambala, mida otsis suur vene teadlane Nikolai Rerih?"

"Šambala – see on vaimne, mitte füüsiline mõiste. Ärge otsige seda – te ei leia. See on kõrgemate olendite elupaik, ja kõrgemad olendid eristuvad eelkõige kõrgema vaimsuse poolest, mis teie jaoks on kättesaamatu."

"Öelge, meister," ütlesin, "on ju olemas printsiip "kõik geniaalne on lihtne", mis nagu mulle näib, tuleneb Jumalast, sest loodusseadused

on geniaalselt lihtsad. Kahjuks ei suuda me alati teadvustada lihtsuse geniaalsust ja peidame selle fraaside taha, nagu: "Kõrgeim vaimsus, mis teie jaoks on kättesaamatu..." Sellega seoses sooviksin teie käest küsida: kas te teate midagi konkreetset ja lihtsat Šambala kohta või ei?"

"Ma tean, et..."

"Mida?"

"Šambala pole päris õige nimetus, see levis maailma mõne tiibeti laama kaudu ja sai populaarseks pärast Rerihi raamatute ilmumist. Sellele, mida teie nimetate Šambalaks, täpset vastet ei ole, kuid on olemas hinge ja keha täpne seisund, mis viib kõrgema vaimsuse teadvustamisele. Me mõistame seda seisundit hästi, me õpime seda saavutama," vastas meister.

"Milline see seisund on?"

"See on selline keha seisund, mille juures ainevahetusprotsess alaneb vaimse energia abil nullini."

"Mis puutub siia kõrgem vaimsus?"

"Selles seisundis pühendub inimene mitte iseendale, vaid kogu inimkonnale, maapealsele elule."

"Seletage see palun lahti."

...

"Kuidas seda mõista?"

...

Ma sain aru, et me põrkasime taas kokku mingi suure saladusega ja vaatamata sellele, et meister oli meiega ilmselt juba ühel meelel, ei ütle ta meile enam midagi.

"Meie uuringute põhjal," küsisin mina, et kasutada teist lähenemisviisi, "on inimkond alguse saanud Himaalajast ja sealt edasi mööda maailma laiali levinud. Kas tiibeti rass on vaimses mõttes kõrgemalt arenenud?"

"Väga ammu olid Himaalaja inimesed kõrgeimad Maa peal, Himaalaja piirkond oli ülivaimsuse regioon. Nüüd on aeg läinud ja kaasaegsete tiibetlaste kohta seda öelda ei saa," vastas meister.

"Kas iidsed tiibetlased suutsid oma ainevahetusprotsessi nullini alandada ja ennast täielikult inimkonnale pühendada?"

"Suutsid."

"Kuidas?"

...

"Millist rolli etendas selles kolmas silm?"

...

"Millist nina?"

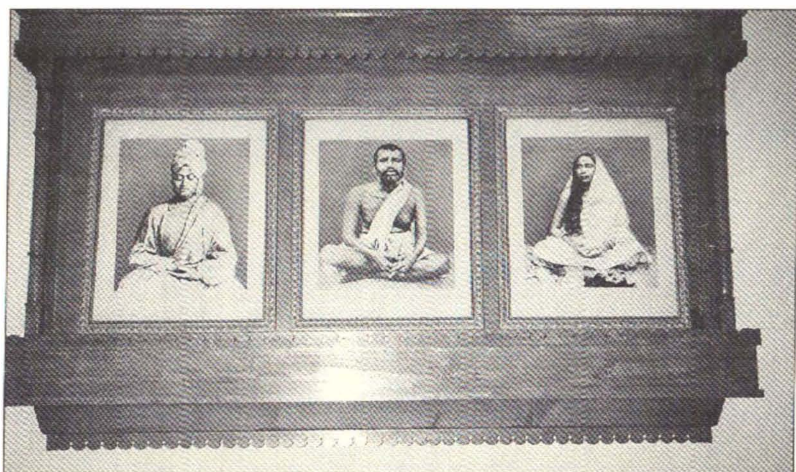
"Mitte mingisugust."

Ma tundsin tugevat väsimust. Vaatasin Veneri ja Sergeid, pärast kahetunnist vestlust nägid ka nemad kurnatud välja. Ma palusin luba välja suitsetama minna. Peas keerles hulgaliselt küsimusi. Kuidas vestlust edasi juhtida? Kuidas vältida uut vaikimist või kurjakuulutavat sõna "saladus"? Ette rutates ütlen vaid seda, et siis me ei mõistnud, millist tähendust hakkab edaspidi mängima mainitud seisund, mille juures toimub ainevahetuse alanemine nullini.

Vener Gafarov jutustas oma aistingutest meistri hüpnootilise mõju all olemise ajal.

"Mulle tundus," rääkis ta, "et minu aju hakkab keema. Alguses tahtsin tohutult magada, hoidusin vaevu unne langemast, isegi näpistasin ennast. Pärast tunne muutus: mu pea oleks olnud nagu täis puhutud, tundsin oma silmades survet ja kuklasse ilmus tugev valu, justkui keegi tiriks mu aju nii, et see pritsib varsti kuklast välja."

"Tubli, Vener, vastu pidasid!"



Krishna järgijate fotod

"Milleks talle seda vaja oli, kas kontrollis või?"

"Muide," märkis Sergei, "kas te nägite, kuidas ta jutluse ajal pidevalt piidles meie joonistust atlandist? Joonistus avaldas talle muljet, ta teab atlantidest kõike."

Pöördusime läbirääkimistelaua taha tagasi. Ja siin, endalegi ootamatult, hakkasin meistrile rääkima, et me kasutame teaduses väga laialdaselt intuitiivsusel põhinevat loogikat, hiljem püüame saadud loogilist ahelat teiste meetodite abil (arvutianalüüs jms) tõestada.

"Asi on selles," rääkisin mina, "et kaasaegsed teadlased võtavad loogilist lähenemist väga halvasti vastu, nad usuvad rohkem arvutianalüüsi."

"Matemaatika on nõrk teadus," ütles meister teraval toonil, "sest see ei arvesta vaimset. Loogika on üles ehitatud intuitsioonile ja intuitsioon on kolmanda silma funktsioneerimise ilming. Loogika abil on võimalik saavutada seda, mida kaasaegse teadusega tõestada ei ole võimalik. Näiteks elektroni katsuda ei saa, kuid saab fikseerida selle olemasolu ilmnemist. Religioon kiidab teadvustamise loogilise viisi heaks. Öelge, kas te tõesti kasutasite selle saamiseks loogikat?" osutas meister silmadega hüpoteetilise atlandi joonistuse suunas.

"Loomulikult. Ja arvutianalüüs kinnitas seda."

"Huvitav."

Me kõik tundsime, et meister on meie päralt, tema pilk soojenes. "Vaata," mõtlesime, "loogikat usub, aga arvutit mitte."

"Öelge," otsustasin läheneda otseste küsimustega, "kas india naiste laubal olev kosmeetiline märk on mälestus kolmandast silmast, mis oli olemas eelmise tsivilisatsiooni inimestel?"

"Jah, nendel oli kolmas silm väga arenenud ja etendas nende elus tähtsat rolli. Kuid ka kaasaegsetel inimestel on kolmas silm, tõsi küll, märksa vähem arenenud. Astuge piltidele lähemale," meister osutas Krishna järgijate fotodele, "ja püüdke näha kolmandat silma. Vaadake seejuures justkui läbi."

Me läksime fotode juurde ja hakkasime vaatama. Esimesena nägi kolmandat silma Sergei, siis ka meie Veneriga. Ninajuure piirkonnas hakkasid välja joonistuma munakujulised kahekordse joonega kontuurid ja keskel oli täpp. Me kõik nägime ühte ja sedasama.

Me joonistasime paberile, mida näinud olime, ja küsisime meistrilt, kas nähtu oli õige. Ta ütles, et näeme õigesti. Meister lisas seejuures, et

pole vaja mõelda, nagu oleks kolmas silm veel üks silm, see ei ole anatoomiline mõiste. Eelmise tsivilisatsiooni inimestel oli kolmandal silmal kindel anatoomiline iseärasus, kuid silma moodi see välja ei näinud. Kolmanda silma funktsioon sõltub suuresti epifüüsist.

"Kuulus prantsuse selgeltnägija Nostradamus kirjutas, et eelmise tsivilisatsiooni inimesed, keda tema nimetas atlantideks, olid võimelised kolmanda silma abil gravitatsiooni bioenergeetiliselt mõjutama. Seepärast suutsid nad lihtsalt ruumis ümber paigutada tohutuid kiviplokke, ehitada nendest püramiide ja teisi kivist monumente. Mis teie sellest arvate?" küsisin.

"Olen sellega nõus. Meil on olemas samasugused andmed," vastas meister. "Peale selle," jätkas ta, "samasugune jõud areneb paralleelselt inimkonna arenguga ka inimestel. Psüühiline jõud on ka füüsiline jõud. Jõud, mille abil püramiide ehitati, oli suunatud jõud, kuid suunamata jõud – see on hävitav jõud."

"Võib-olla atlantide tsivilisatsioon hukkus seepärast, et nad ei suutnud taltsutada psüühilist energiat positiivses seisundis?" küsisin mina.

"Nad hukkusid sellepärast, et psüühiline energia väljus kesktõmbe seisundist tsentrifugaalseisundisse."

"Kuidas seda mõista?"

"Meditsiinis, millega teie tegelete, on olemas mõisted "regeneratsioon" ja "degeneratsioon". Regeneratsioon," jätkas meister, "on suunatud metaboolne energia, mis kasvatab kudesid ja on keha elu aluseks. Degeneratsioon – see on suunamata metaboolne energia, mis viib keha kudede hävimiseni ja surmani. Füüsikas võib suunatud energia liigutada lennukeid, ronge, ja suunamata energia põhjustab plahvatuse. Psüühilisel energial võib samuti olla kaks seisundit – keskmesse suunatud psüühiline energia ja tsentrifugaalne psüühiline energia.

Seadused, millele allub psüühiline energia, sarnanevad paljuski metaboolse ja füüsikalise energia seadustele. Psüühiline energia on metaboolsest ja füüsikalisest energiast isegi võimsam ning see võib avaldada inimkonnale suuremat mõju. Kuid psüühilise energia puhul kehtib üks peamine seadus – see peab olema keskmesse suunatud, see peab olema sissepoole suunatud. Kõik pühakud: olgu need Buddha, Jeesus, Muhamed või teised, õpetasid kõige peamist – psüühiline energia peab olema suunatud sissepoole. See oli nende õpetuses peamine."

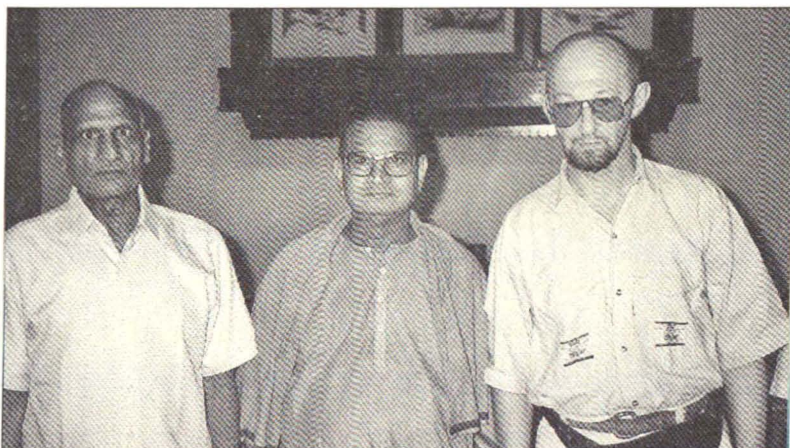
"Selgitage, palun."

"Võtke näiteks Stalin või Hitler. Nõukogude Liidus asendas Jumalat Stalin (isikukultus), Saksamaal asendas Jumalat Hitler. Loomulikult puudusid nii Stalinil kui ka Hitleril religioossed teadmised, nad ei suunanud oma rahva mõtlemist sissepoole, see tähendab iga inimese püüdlust eelkõige analüüsida oma hinge ja selle sisse vaadata. Vastupidi, nad püüdsid maailma valitsemise ideest juhindudes suunata rahva psüühilist energiat tsentrifugaalselt, see tähendab hävitamisele ja sõjale. Mõistke õigesti, iga inimese justkui märkamatu igapäevane oma hinge analüüsimine ja sellesse süüvimine omab tohutut jõudu; see jõud, mis inimeste hingest välja paisatuna saavutab tsentrifugaalse iseloomu, viib kindlasti katastroofini, isegi globaalse katastroofini. Käesoleval ajajärgul kardan ma kõige rohkem ameeriklasi: neil on üks Jumal – roheline dollar. Kui Ameerika hakkab vaesuma, siis võtab inimeste psüühiline energia tsentrifugaalse iseloomu."

"Ma kujutan ette, mis maa peal toimus," segas Sergei, "kui atlantide psüühiline energia, mis suutis mõjutada isegi gravitatsiooni, murdus hingedest välja ja sai tsentrifugaalse iseloomu."

"Psüühiline energia suudab mõjutada isegi kosmilisi objekte," lisas meister.

"Kas Jumal saab aidata?" küsisin mina.



Meistri kõrval

"Jumal ei saa, Jumal ei juhata jõudusid," vastas meister.

"Kas Jumal mõjutab ainult pühakute kaudu?"

"Pühakute kaudu, religiooni kaudu. Peamine on suunata psüühilist energiat keskmesse – hinge. Sellest ka osaliselt viimane läkitus – *so-hm.*"

"Rääkige lähemalt viimasest läkitusest."

"*So-hm* – need on suursugused sõnad," alustas meister jutustamist. "Õige ei ole öelda mitte *so* (sou), vaid *sa* (sa) ja mitte *hm* (hm), vaid *ou-hm* (õhm). *So* tähendab "Ma olen see", *hm* tähendab "Ma olen ise". Üldises mõttes tähendab *so-hm*," meister tõstis näpu, ""TEOSTAGE END ISESEISVALT"!"

"Teostage end iseseisvalt? Kes?"

"Inimesed. Kusjuures iga inimene peab teostama end iseseisvalt. Viimane läkitus *so-hm* tuli Maale kõigile pühakutele üheaegselt ja levis nende kaudu mööda maailma laiali. Viimane läkitus *so-hm* siseneb iga inimese hinge. Kes suudab teostada *so-hm*'i printsiibi, see saab õnnelikuks. Kui inimkond teostab *so-hm*'i, jääb ta Maal ellu. Ma teostan kogu elu *so-hm*'i printsiipi."

"Miks see läkitus viimane on?"

"Õigem on öelda -- lõplik läkitus."

"Miks on see lõplik?" küsisin mina.

"Sest kõrgem intellekt on inimkonda Maal juba palju aidanud. Kuid kõik Maa tsivilisatsioonid on olnud ennasthävitavad. Ka pühakud õpetasid meie tsivilisatsiooni elama nii, et meie psüühiline energia oleks keskmesse suunatud loomuga, tsentrifugaalseks üle minemata. Kas sellisest kõrgema intellekti poolsest abist piisab ka selleks korraks, meie tsivilisatsiooni juhtumiks? Kui ei piisa, siis... Jätke meelde, et Jumal ei kasuta jõudu. Aitab! Praegu peab meie tsivilisatsioon teostama end iseseisvalt, ainult iseseisvalt," vastas meister.

"Kas see tähendab seda, et kui meie tsivilisatsioon hävitab iseenda, näiteks kolmanda maailmasõja tagajärjel, siis on see viimane tsivilisatsioon Maal?"

"Võib-olla. Praegu peame teostama end iseseisvalt, ainult ise."

Saabus vaikus. Igaüks mõtiskles räägitu üle. Teadvust rõhus mingi fataalne seisund.

"Voolav seisund paremas silmas on esile tulnud selleks, et teada saada," ütles äkki meister.

"Mida?"

"Seda teame ainult meie, meistrid."

"Vaadake palun meie tehtud hüpoteetilise atlandi kujutist," ütlesin mina jututeemat vahetades, "kas atlantidel olid sellised silmad?"

"Minu teada küll. Nende silmad olid meie omadest paremad, need olid suured ja haigestusid harvem."

"Kas nende nina oli selline nagu meie joonistusel?" küsisin.

"Neil oli väike nina, selline ja pisut teistsugune," vastas meister, "nina oli neil halb, see oli sageli haige."

"Kuidas olid lood kolmanda silmaga?"

"Neil oli see väga hästi arenenud, kuid sellist ava laubal ei olnud – see on vale."

"Kust te seda kõike teate?"

"*Somadhi*."

"*Somadhi*. Mis see on?"

...

Meister näitas kogu oma olekuga, et on aeg jutuajamine lõpetada.

"Vabandage, veel viimane küsimus. Kas pühakud olid eelmise tsivilisatsiooni inimesed?"

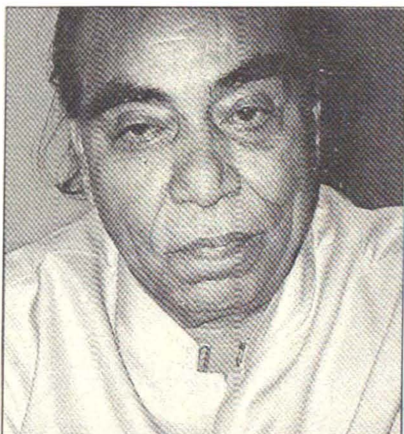
"Mitte kõik. Näiteks Rama oli Krishna ja tavalise naise ühine poeg. Aga üldiselt," ütles meister jutuajamist kokku võttes, "mul oli teiega huvitav suhelda. Šambala riiki on otsinud paljud uurijad. Soovin ka teile edu. Kui te lahendate mõistatuse, siis peab see sattuma headesse kätesse. Šambala riik suudab ise ennast kaitsta, kurjad inimesed hukatakse eriliste jõudude abil."

Meister võttis meie joonistuse oma kätte, vaatas seda veel kord hoolikalt, heitis pilgu taas meile ja lahkus.

V PEATÜKK

Saladuslik *somadhi* seisund

Järgmisesse India linna (Amritsar) saabusime me konkreetse eesmärgiga – kohtuma meister svaami Daram Radzha Bhartiga. Kuulsime temast Delhi Instituudis, paljud ajaloolased ja usuteadlased soovitasid temaga kohtuda. Asi oli selles, et see mees kandis kõrget usutiitlit – ta oli svaami, ta ei olnud ühegi templi eestseisja, vaid pühendas oma elu Ida religiooni teaduslikule uurimisele. See on haruldasim olukord, et nii kõrgeks usutiitli kandjaks on saanud teadlane, mitte usuliider. Meister svaami Daram on läbi uurinud üle 700 iidse raamatu, räägib mitut keelt, sealhulgas sanskriti keelt, on kirjutanud palju raamatuid, on usu- ja teaduslikes ringkondades väga tuntud ning on oma linna aukodanik.


Svaami Daram

Meie kohtumise svaami Daramiga organiseeris India peaoftalmoloog. Kohtumine ei leidnud aset templis, vaid ühes haiglapalatis.



Meister svaami Daram oli väikest kasvu, natuke korratu välimusega, mida küll kuidagi ilusaks nimetada ei oleks saanud. Langetatud laugude alt vaatasid meid suured sügavad silmad. Tähelepanu tõmbas vastuolu: kuidas oli võimalik sellisesse korratusse kehasse ära mahutada suur võimas hing, millest on rääkinud paljud inimesed.

Kohe, kui ta oli religiooniteadusest rääkima hakanud, tema nägu muutus: silmad lõid soojalt ja heatahtlikult särama, miimika muutus elavaks ja toetas lakooniliselt sõnu, naeratus muutus suureks ja avalaks. Meie ees istus selline meessoo esindaja, kellesse, vaatamata kadedust mitteäratavale välimusele, reeglina naised armuvad ja kelle pärast Alain Deloni sugused mehed maha jäetakse. See mees kiirgas tarkust, jõudu ja heatahtlikkust. Me saime kohe aru, et erinevalt eelmisest kohtumisest tuleb meil avameelne ja kerge vestlus.

"Usuteaduse rolli maailmas alahinnatakse," rääkis svaami Daram. "Religioon – see on eelmiste, palju arenenumate tsivilisatsioonide teadmised. Meie tsivilisatsiooni madal arengutase ei võimalda täielikult teadvustada religioosseid teadmisi, seepärast sunnib religioon sõna otseses mõttes õppima religioosseid postulaate ja järgima neid ühiskonna positiivse arengu nimel. Kui keha võib olla kaasaegse teaduse tasemel hästi läbi uuritud, siis hinge uurimise viisid praegu veel puuduvad. Psüühilise energia, mille tohutus võimsuses ei ole kahtlusi, mõõtmiseks viisid praegu puuduvad. Oma töös püüan ühendada religiooni ja kaasaegseid teadusi, püüdlen selle poole, et religioon muutuks uuringute objektiks, mitte pimedaks usuks. Siin on niivõrd palju värisemaajavaid mõistatusi..."

Pärast sissejuhatavat kõnet valmistus svaami Daram meid kuulama. Ma esitasin meie hüpoteesi sisu, rõhutasin intuitsioonil põhinevale uuringute tegemise loogilisele viisile, mida kinnitas matemaatiline arvutianalüüs. Juhtisin tähelepanu vigadele, mida olime eelmisel vestlusel

teinud materjali teaduslikul esitamisel, ma ei hakanud keskenduma silmade arvutianalüüsile.

"Intuitsioon – see on tarkuse õieke. Loogika on teaduse peamine tee. Kuid ka matemaatika võimaldab loogika kaasabil vaadelda sügavale sisusse, isegi hinge," lisas svaami Daram.

Pärast esitluse lõpetamist sirutasin svaami Daramile joonistuse hüpoteetilise atlandi kujutisega.

Ta vaatas joonistust, siis tõstis silmad meile ja lausus kõva häälega:

"*Somadhi*!"

"Mis see on?"

Mind justkui mitte kuuldes küsis svaami Daram: "Kas te leidsite ta keha mägedest?"

"Ei."

"Merest?"

"Ei."

"Kuskohast siis?"

"Me ei ole leidnud mingit keha. See joonistus on Tiibeti templitel kujutatud silmade oftalmogeomeetrilise analüüsi tulemus," vastasin mina.

"Siin ei ole kõik õige," pobises svaami Daram.

"Mida tähendab *somadhi*?"

"Vaadake oma joonistust. Tema silmad (atlant – E. M.) on poolsuletud, ta on justkui pooleldi elus – pooleldi surnud. *Somadhi* on siis, kui mu keha on liikumatu kui kivi, kui surnu, kuid ma olen elus. Kivi moodi liikumatu, kuid see elab."



"Kas tiibeti laamad kujutasid templite seintel *somadhi* seisundis oleva eelmise tsivilisatsiooni esindaja silmi?" küsisin mina.

"Jah," vastas svaami Daram.

"Kuskohast on tiibeti laamadel informatsioon eelmise tsivilisatsiooni inimeste silmade välimuse kohta?"

"Nad on neid näinud."

"Kus?"

"Mägedes."

"Millal?"

"Suhteliselt hiljuti!"

"Rääkige lähemalt *somadhi** seisundist," palusin täiesti segadusseaetuna.

"Toon näiteks ühe kirjutise ajaloolisest ürikust. Meister Rama Krishna asutas Bengalis 1893. aastal joogakooli, jooga abil õnnestus tal saavutada *somadhi* seisund. Kord kutsus Rama Krishna enda juurde arsti ajal, kui ta sisenes *somadhi* seisundisse. Arst vaatas Rama Krishna keha läbi, leidis selle olevat surnud ning kirjutas välja surmatunnistuse. Pärast seda ärkas Rama Krishna uuesti ellu. Palju hiljem on *somadhi* seisundis olevate inimeste kehasid meditsiiniliselt palju kordi uuritud: seejuures pulsilööke, elektrokardiogrammi ja elektroentsefalogrammi ei registreeritud, kehatemperatuur langes. On kirjeldatud väga palju juhtumeid, kus inimesed on viibinud *somadhi* seisundis mitu aastat, seejärel uuesti ellu ärganud. Nende inimeste ilmumine üllatas ja hirmutas ümbritsevaid."

"*Somadhi* – kas see ei ole mitte letargiline uni?"

"Ei ole. Letargilise une ajal süda ja aju töötavad, toimuvad ainevahetusprotsessid. *Somadhi* seisundis läheb keha üle kiviselt liikumatusse seisundisse."

"Kuidas mõista kiviselt liikumatut seisundit?" küsisin mina.

"Keha muutub ebaloomulikult kõvaks ja külmaks. Surnud inimese keha on ka elusast kehast kõvem, kuid *somadhi* seisundi ajal on keha veel mitu korda kõvem. Kujundlikult väljendades – keha on kui kivi."

"Seletage palun."

"*Somadhi* seisundi usuteadlastest uurijate hulgas on üldlevinud termin kivistunud seisund (*stone-still stale*). Muidugi ei käi jutt inimese keha muutumisest naturaalseks kiviks, keha muutub lihtsalt väga kõvaks," vastas svaami Daram.

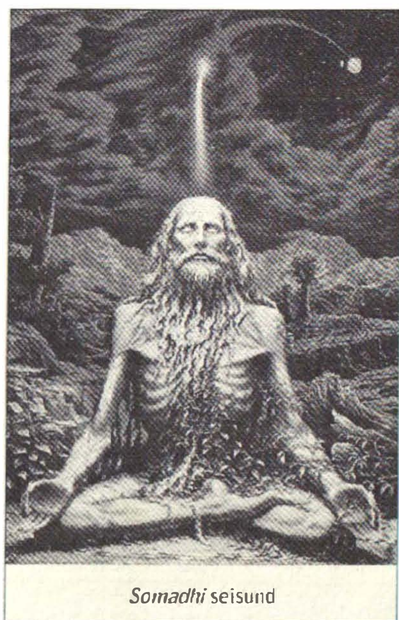
"Mille abil saavutatakse keha kõvenemine *somadhi* seisundi ajal?"

"See saavutatakse organismi ainevahetusprotsesside nullini alandamise arvelt."

"Ma saan aru, et pärast surma organismi ainevahetusprotsess mingi

---

* *Inglise keeles kirjutatakse* somadhy, *Indias aga hääldatakse "somati" ("h" tähte ei loeta). Venekeelses kirjanduses kasutatakse sõna "somadhi" täht-täheli inglisekeelsest sõnast, kuigi see ei ole täiesti õige (Indias ei mõisteta sõna "somadhi").* – Autori märkus


Somadhi seisund

aja jooksul jätkub; sellel põhineb organite ja kudede transplantatsioon. Lisaks sellele aktiviseeruvad pärast surma lüütilised fermendid, mis lagundavad kudesid. Milline on siis ainevahetusprotsessi nullini alandamise mehhanism, mis viib keha kõvenemisele ja selle omapärasele konserveerumisele *somadhi* seisundi ajal?" küsisin.

"See on eriline mehhanism ja see toimub organismi veevarude kaudu," vastas svaami Daram.

"Kas keha allub *somadhi* seisundi ajal mikroobide tegevusele?"

"Peaaegu ei allu. Kuid parem on valida puhtad kohad."

"Kuidas mõjutab temperatuur keha *somadhi* seisundis viibimise ajal?"

"Parem on külm temperatuur."

"Aga kuidas saab organismi veevarusid mõjutada nii, et alandada ainevahetust nullini?"

"Biovälja kaudu, meditatsiooni abil," vastas svaami Daram. "Organismi bioväli ja vesi on organismis seotud. Kuid inimene peab õppima mediteerima nii efektiivselt, et bioväli hakkaks mõjutama organismi veevarusid ja selle kaudu ainevahetusprotsesse. *Somadhi* seisund on meditatsiooni kõrgeim vorm. Mitte iga inimene ei suuda mediteerimise abil *somadhi* seisundit saavutada ja mitte igaüks, kes on õppinud sisenema *somadhi* seisundisse, ei suuda siseneda nii sügavasse *somadhi* seisundisse, et tema keha säiliks palju aastaid."

"Aga mis toimub hingega *somadhi* seisundis viibimise ajal?"

"*Somadhi* õppimisel puutub kokku terminiga "OBE" (*Out of Body Experience*), mis tähendab kehavälist kogemust, kui sa saad oma keha kõrvalt jälgida. *Somadhi* seisundi ajal asub hing väljaspool keha, justkui keha kõrval. Inimene võib jätkata elamist, jättes oma keha justkui

konserveeritud olekusse ja hiljem sinna tagasi naasta. *Somadhi* seisundis viibimise ajal on võimalik mõista hinge elu: inimene vaevu näeb oma tegevusetut ja justkui surnud keha, kuid ta tunneb, et elab. *Somadhi* seisundi ajal inimene mõistab, et elada võib ka ilma kehata."

"Tähendab, *somadhi* seisundi roll seisneb ühelt poolt selles, et näidata elu võimalikkust ilma kehata, teiselt poolt – võimaluses oma keha konserveerimiseks paljudeks aastateks. Piltlikult öeldes, keha võib veel vaja minna," ütlesin mina.

"Keha võib olla konserveeritud sadadeks, tuhandeteks ja isegi miljoniteks aastateks," vastas svaami Daram.

"Imeline," hõiskasin mina, "*somadhi* võib ju olla päästvaks seisundiks, et inimene elaks üle kataklüsmid ja katastroofid, isegi globaalsed. Inimese keha säilitamine *somadhi* seisundis võib olla aluseks *inimkonna geenifondi* loomisele. Kas see on nii?"

...

"Kas on vajalik globaalsete katastroofide korral inimkehasid säilitada?"

"Ka keha tähtsust ei tohi alahinnata, nii nagu seda teevad mõned religioonid. Inimkeha on loodud väga pika evolutsiooni teel. Milleks on vaja seda teekonda uuesti läbida, lihtsam on säilitada keha *somadhi* seisundis," vastas svaami Daram.

"Ma arvan, et ka looduses eksisteerivad veel *somadhi* seisundi pretsedendid. Näiteks loomade talveuinak. Põhjas elav pruunkaru viibib lõunauinakus 7–8 kuud aastas, kusjuures ta pesa ei saa küll soojaks nimetada. Tõenäoliselt vähendab karu *somadhi* seisundile sarnaselt oma ainevahetusprotsessi.

Talveunes ringihulkuv karu ei ole lihtsalt suutnud *somadhi* seisundisse siseneda. Lisaks sellele võime meenutada, et talveuinakuid teevad suslikud, hamstrid, maod, konnad, putukad ja teised elusolendid. Arvatavasti on *somadhi*-sarnane seisund elusolendite viis Põhja karmides tingimustes adapteerumiseks."

"Mina olen sooja kliimaga riigi esindaja. Mul on raske seda kinnitada, kuid teie jutt on loogiline," vastas svaami Daram.

"Kus asub hing?" uurisin edasi.

"Inimeste seas nimetatakse hingeks südant. Kuid süda – see on lihtsalt pump. Aga süda hinge mõttes asub naba piirkonnas."

"Meditsiinis öeldakse, et inimene vegeteerib, see tähendab, et süda lööb, ainevahetusprotsessid toimuvad, kuid inimene on ise teadvuseta. Kas tähendab see seda, et hing ei taha antud kehasse enam tagasi pöörduda, võib-olla see ei meeldi enam hingele, võib-olla keha on liialt hävinenud?" küsisin.

"Jah, keha võib põhimõtteliselt elada ilma hingeta, kuid see inimene vegeteerib. Kui hing tuleb kehasse, saab sellest uuesti inimene."

"Millised on keha ja hinge suhted *somadhi* ajal?"

"Kui hing asub väljaspool keha *somadhi* seisundis viibimise ajal, siis keha jääbki konserveeritud seisundisse. Kui hing naaseb kehasse, siis inimene väljub *somadhi* seisundist ja elavneb viie, kümne, saja, tuhande, mitme tuhande ja miljoni aasta pärast," vastas svaami Daram.

"Kes saadab hinge kehasse tagasi?"

"Kõrgem intellekt. *Somadhi* seisundis on väga kasulik olla, sest inimene saab seal näha teist elu – hinge elu; ta teadvustab kõrgema intellekti rolli ja kehasse tagasi pöördudes muutub palju vaimsemaks, mitte sõjakamaks. Kui inimesed oleksid sagedamini *somadhi* seisundis, siis säiliks maailmas rahu."

"Mis on hing?"

"Hing on osa kõiksuse energiast ja asub spetsiaalselt piiritletud ruumis. Hingeenergia asub elektronist ja prootonist väljaspool. Kuid hingeenergia on väga tugev, see suudab mõjutada gravitatsiooni. Paljude hingede energia on kolossaalselt võimas. Hingeenergiad võivad olla positiivsed ja negatiivsed, need on omavahel seotud. Lenin, Stalin ja Hitler akumuleerisid negatiivset hingeenergiat, selle vabanemine väljendus inimeste hävitamises, sõjas. Kurjus ja headus käivad käsikäes. Negatiivne hingeenergia võib tõmmata ligi hävitavaid kosmilisi objekte ja mõjutada loodust. Seepärast saadab konflikte ja sõdu suhteliselt sageli meteoriitide sadu, maavärinad..."

"Kas negatiivse hingeenergia külgetõmbejõud, mis toob endaga kaasa kosmilisi objekte, sarnaneb piltlikult öeldes sellele, kuidas elekter tõmbab enda külge keravälku?" küsis Vener Gafarov.

"Piltlikult öeldes jah. Kuid siin kehtivad teised füüsikaseadused," vastas svaami Daram.

"Huvitav..."

"Teie alustasite oma uuringuid silmadest," jätkas svaami Daram, "ja

teil on kindlasti teada, et silmad on hinge peegel. Me räägime üksteisega mitte ainult keele abil, vaid ka silmadega, sest silmad – need on aken hinge. Me näeme otse hinge, ja see on arusaadav, sest nägemine on meie tähtsaim tunne. Võrrelge kas või seda, et nägemisulatus on mitu kilomeetrit; kuulmisulatus aga ainult mõned meetrid; keel ja sõrmed toimivad otsese kontakti kaudu. Pimedad inimesed kaotavad mitte ainult füüsilises, vaid ka hingelises elus."

"Kas see tähendab, et hingeenergia toimib silmade kaudu?" küsisin mina.

"Jah. Lisaks sellele panin ma tähele, et teie silmauuringute juures oli üks ülimalt oluline moment – silma sarvkesta mõõdud on kõigil inimestel konstant. See langeb kokku religiooni teadmistega ja tunnistab, et Jumal on loonud kõikidele inimestele ühesugused eneseteostuse võimalused."

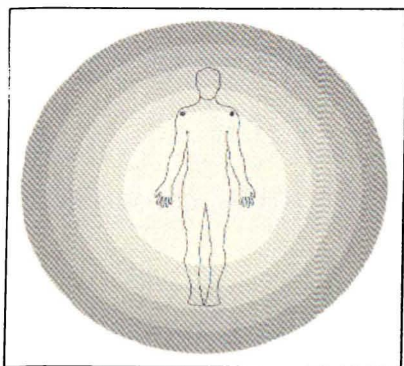
"Huvitav mõte..."

"Just sarvkest on aken, mille kaudu hing saab ennast teostada. Ma saaksin teile soovitada psüühilise energia põhjalikumat tundmaõppimist näiteks selle mõõtmise abil silmadest väljumise ajal. Kasutage füüsika viimaseid saavutusi," ütles svaami Daram.

Lubage teha siinkohal kõrvalepõige ja edasi anda üks loogiline väljavõte kaasaegse füüsika ettekujutusest hingest ja psüühilisest energiast, mille valmistas ette meie ekspeditsioonil osaleja (juhataja asetäitja) Valeri Lobankov – tuntud vene füüsik, füüsikalise välja spetsialist.

On olemas füüsiline maailm ja peenmaailm. Füüsiline maailm sisaldab endas mateeriat (planeedid, tähed jms) ning elektromagnetilisi ja gravitatsioonivälju. Peenmaailm sisaldab endas psühhofüüsilisi nähtusi (psüühiline energia, bioenergia jne). Peenmaailm toimib ülikõrgetel sagedustel.

On olemas ka torsioonväljad, nn väändeväljad. Füüsilises maailmas väljendub torsioonväli inertsusena. Peenmaailmas väljendab torsioonvälja hing – see on väändeväljade energeetiline tihend. Selle väändevälja (hinge) piires sisaldub informatsioon inimkeha (astraalkeha) funktsioneerimise ja mõtteprotsesside (mentaalkeha) kohta. Mõtteprotsess kutsub esile ruumi väändumise: head mõtted väänavad ruumi ühes suunas, kurjad mõtted aga vastupidises suunas.



Kõik hinged on üleüldise informatsioonivälja osad, mida rahva seas peetakse kõrgemaks intellektiks. Mõned neist nagu J. Blavatskaja ja E. Rerih, suudavad üleüldise informatsiooniväljaga kontakteeruda ja saada sealt teadmisi, mis tunduvad meie jaoks imelistena. Sellesse informatsioonivälja on kogutud teadmisi mitte ainult meilt, vaid ka eelmistelt tsivilisatsioonidelt. Meie kõiksuse ruum on suletud, seepärast võib üleüldisse informatsioonivälja lülitudes näha minevikku ja tulevikku.

Alguses eksisteeris ainult ruum ja absoluut (absoluutne mittemiski), st tulevase loomingu plaan. Ruum on neutraaliseeritud mateeria ja antimateeria, kus pidevalt toimub mateeria ja antimateeria loomine, mis teineteist pidevalt neutraliseerivad. Absoluut segab neutraliseerimisprotsessi. Ilmuvad mateeria ja antimateeria, kuid need ei neutraliseeri teineteist.

Kõigepealt tekkis peenmaailm, hiljem füüsiline maailm. Füüsilises maailmas toimus mateeria tihenemine, sellega seoses tekkisid tähed, planeedid jms. Hing tekkis tänu peenmaailma tihenemisele.

Maapealsed hinged tihenesid järk-järgult ja hakkasid omandama füüsilise keha kuju. Algul oli keha vähem tihke, see võis läbida esemeid. Hiljem tihedus suurenes, kuni saavutas tänapäevase vormi. Nii ilmusid inimene, loomad, taimed. Esialgu oli teadvus üleüldise informatsiooniväljaga pidevas ühenduses, pärast kadus see võime seetõttu, et eelmine tsivilisatsioon (atlandid) olid kogunud liialt palju negatiivset psüühilist energiat, st negatiivses suunas väändunud torsioonvälju.

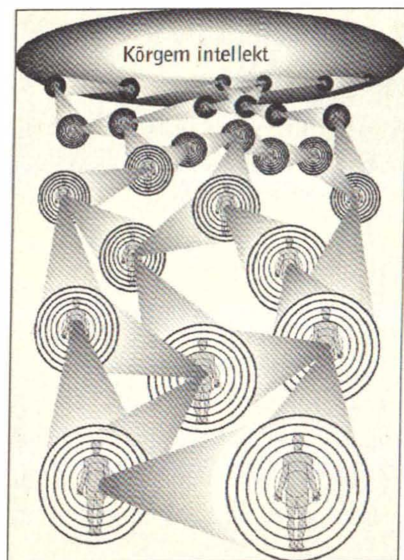
On olemas karma seadus ehk hinge võimalus elada järjestikku erinevates füüsilistes kehades, kogumaks seejuures kas positiivset või negatiivset psüühilist energiat. Halva karmaga inimene peab heade tegude abil oma torsioonvälju positiivsesse suunda väänama, et vabaneda negatiivselt väändunud väljadest ja muutuda palju õnnelikumaks. Igale hingele on antud võrdsed võimalused eneseteostuseks.

Edasi pöördus meie vestlus svaami Daramiga eelmiste tsivilisatsioonide küsimusele.

"Maal on olnud 22 tsivilisatsiooni," ütles svaami Daram kohe. "Tsivilisatsioonid saavutasid tõepoolest tehnika kõrge arengutaseme ja hävinesid. Enesehävimine toimus kas läbi globaalsete konfliktide või kosmiliste kataklüsmide tagajärjel, need olid paljuski esile kutsutud negatiivse psüühilise energia mõju poolt kosmilistele objektidele. Globaalsete katastroofide tagajärjel muutus maapealne kliima. Ja kohe, kui maapealne kliima muutus elamiskõlblikuks, tekkis taas inimkond uue tsivilisatsiooni näol, mis arenes, saavutas kõrge tehnika arengutaseme ja hävines taas."

"Kurb, et teadmised, mis olid kogutud eelmiste tsivilisatsioonide poolt, hävinesid koos nendega," nentisin kahetsusega.

"Ei, teadmised ei hävinenud. Positiivsed teadmised (st positiivses suunas väändunud torsioonväljad – E. M.) sisenesid kõrgemasse intellekti (st üleüldine informatsiooniväli – E. M.). Inimestel, kes on võimelised suhtlema kõrgema intellektiga, nagu näiteks meistrid või teie Blavatskaja (teda tunnevad Indias kõik – E. M.), on võimalus siseneda nendesse teadmistesse. Eelmiste tsivilisatsioonide teadmised erinevad järsult meie kaasaegsetest teadmistest. Meie teadmised on lõplikult materialiseerunud."



"Kas teie saate siseneda kõrgematesse teadmistesse?"

"Jah, saan," vastas svaami Daram selgelt.

"Rääkige viimasest, atlantide tsivilisatsioonist," palusin.

"See oli väga arenenud tsivilisatsioon. See uppus merre. Kliima oli sellel ajal väga soe ja niiske. Maismaa esines vaid saartena. Taimkate oli teistsugune. Palju taimi kasvas vee all. Atlantidel olid veealused istandused ja nad

viibisid palju vees. Taevas oli punane. Nad suutsid mõjutada gravitatsiooni, neil olid imelised lennumasinad. Nad oskasid suunata psüühilist energiat. Kahjuks kogus see tsivilisatsioon palju negatiivset psüühilist energiat, mis väljendus konfliktides. See oli üks arenenumaid tsivilisatsioone Maal. Kuid ka see ei suutnud vältida negatiivse psüühilise energia kogunemist. Lõppkokkuvõttes toimus kosmiline kataklüsm. Maa muutis oma telje suunda, tohutu merelaine käis üle maakera, pühkis minema linnad ja uputas inimkonna."

"Kas me põlvneme atlantidest?"

"Jah, me põlvneme atlantidest," vastas svaami Daram. "Atlandid suutsid oma keha *somadhi* seisundis säilitada Himaalajas – maailma kõige kõrgemas piirkonnas, kuhu ülemaailmse uputuse laine ei pääsenud. Hiljem, kui vesi taganes ja maapealsed tingimused muutusid küllaldaselt elusõbralikuks, siirdusid hinged atlantide kehadesse tagasi ja nad hakkasid uuesti elama, andes aluse tänapäeva tsivilisatsioonile. Neil olid rasked elutingimused. Aegamisi muutus nende välimus muutunud elutingimustele vastavaks ja omandas meie tsivilisatsiooni inimese jooned."

"Kas teile ei tundu see uskumatuna?"

"Siin pole midagi uskumatut. Kui astronaudid viibisid Kuul ja võtsid Kuu pinnasest proove, siis leiti sealt konserveeritud mikroobe. Kui Kuul oleks tekkinud atmosfäär, oleksid need mikroobid saanud ellu ärgata. Nii on ka inimene *somadhi* seisundis konserveeritud. Ida religiooni meistrite jaoks on *somadhi* seisund niisama loomulik ja arusaadav nagu teie jaoks Newtoni seadus. *Somadhi* seisund on ainuvõimalik päästmisviis tsivilisatsiooni hävimisel. Need inimesed, kes sisenevad *somadhi* seisundisse ja viibivad selles tuhandeid ja miljoneid aastaid, pühendavad ennast kõige kõrgematele eesmärkidele, millest olulisim on inimkonna ellujäämine tsivilisatsiooni hävimise korral."

"Kus *somadhi* seisundis olevaid kehi säilitatakse?"

"Neid võidakse säilitada kolmes kohas," vastas svaami Daram. "Esiteks vees. Vesi – see on eriline substants, millel on maapealse elu tekkimisel esmatähtis roll. Vesi – see on keskmine õhu ja maismaa vahel (mõeldakse tihedust – E. M.). Vesi moodustab 66% inimesest. Merevee ja inimorganismis oleva vee koostises olevad soolad on sarnased. Seepärast saab *somadhi* seisundi ajal inimese keha säilida vees konserveeritult pikka

aega. Ainevahetusprotsesside aeglustumine *somadhi* seisundis viibimise ajal seisneb inimorganismis oleva vee omaduste muutumises."

"Vabandage," ei pidanud ma vastu, "me uurime oma instituudis inimorganismi vett. Me avastasime, et see vesi on informatsiooni kandjaks, selle osatähtsus kudede regenereerumisel on väga suur."

"Vee kantav informatsioon on seotud hingega," vastas svaami Daram.

"Öelge," küsis Vener Gafarov, "kas delfiinid võivad olla atlantide järeltulijad, kes on väljunud *somadhi* seisundist meres ja kes evolutsiooniprotsessi käigus on kohandunud vee-eluks? Selle kinnituseks," jätkas ta, "võivad olla delfiinide kõrged vaimsed võimed, võime suhelda ultraheli diapasooni ulatuses (nagu atlantidelgi), hingamisava kuju ning teised ühised tunnused."

"Ei tea. Võib-olla," vastas svaami Daram, "ma arvan, et inimene väljus merest."

"Kus veel säilitatakse *somadhi* seisundis inimesi?"

"Jääliustikes ja koobastes. Himaalajas leiti näiteks kala, kes viibis jääliustikus miljoneid aastaid. Kui ta üles sulas, hakkas ta ujuma. Sama võib juhtuda ka *somadhi* seisundis oleva inimesega. Aga koobastes on stabiilne külm temperatuur, mis soodustab *somadhi* seisundis oleva keha säilimist."

"Ma lugesin," ütles Sergei, "et keegi vene uurijatest – kas Tsibikov või Rerih, nägi ühes Tiibeti koopas väga suure inimese kolpa, mille laubas oli silma orbiiti meenutav ava."

"See kolmas silm ei sarnanenud silmale. See ava võis olla tekkinud mingi trauma tagajärjel," vastas svaami Daram. "Muide, ma ei soovita teil *somadhi* seisundis olevaid atlante koobastest otsida."

"Miks?"

"See on ohtlik."

"Mispärast?"

"Koopad, kus asuvad *somadhi* seisundis atlantide kehad, on ülimalt raskelt ligipääsetavad ja inimpilgu eest varjatud. See on spetsiaalselt selleks, et inimesed ei hukkuks. Nendes koobastes tegutsevad erilised, meie jaoks tundmatud inimesele surmavad jõud. Need jõud on kutsutud *somadhi* seisundis olevate atlantide rahu kaitsmiseks. Need jõud loovad *somadhi* seisundis olevate atlantide hinged. Need jõud on

iseloomult bioenergeetilised ja sarnanevad nendele, mille abil atlandid mõjutasid gravitatsiooni ja liigutasid püramiidide ehitamiseks tohutuid kiviplokke. Nende jõudude vastumõju meie tsivilisatsiooni inimene ei tunne. Ärge unustage, et atlantide tsivilisatsioon oli märkimisväärselt arenenum kui meie oma."

"Kas on võimalik saada kontakti nende atlantide hingedega, kes viibivad *somadhi* seisundis?"

"Vaevalt. Atlantide hingede arengutase on meie omast märkimisväärselt kõrgem. Vaevalt, et nad usuvad meie häid kavatsusi. Jätke meelde, et mitte keegi – ei kuningas, ei president, ei kõige suurem teadlane – ei saa anda luba *somadhi* seisundis atlantide häirimiseks. Seda otsustavad ainult nemad, need, kes viibivad *somadhi* seisundis. Luba saamata sisenemine tähendab surma."

"Kas sama olukord kehtib ka atlantide kehade säilimisel liustikes ja vees?"

"Jah," vastas svaami Daram kindlalt.

Saabus vaikus. Saladuseloor oli kerkinud, kuid oli selge, et seda ei saagi täielikult eemaldada.

"Kes olid pühakud?" küsisin vaikust katkestades.

"Pühakud olid inimesed, kellel olid eelmiste tsivilisatsioonide head teadmised ja kes andsid neid inimestele edasi. Enamikul juhtudel olid nad tavalised inimesed..." vastas svaami Daram.

"Kas pühak võis olla eelmise tsivilisatsiooni esindaja, kes erines tavalistest inimestest välimuse poolest?"

"Jah, võis küll – kui ta väljus *somadhi* seisundist ajal, mil uus tsivilisatsioon oli juba arenenud ja inimesed olid saanud uutele tingimustele vastava välimuse."

"Ma saan aru, et te olete juba väsinud," ütlesin mina, "sellegipoolest, jutustage *so-hm*'ist."

"Kas teile on sellest juba räägitud?"

"Jah." Jutustasin lühidalt, mida olime kuulnud viimase läkituse sisust.

"Öeldule võin lisada," hakkas svaami Daram rääkima, "et *so-hm* – see on rääkimine ninaga: sissehingamine – *so*, väljahingamine – *hm*. See pärineb eelmiselt tsivilisatsioonilt, nad rääkisid tõepoolest ninaga. Kuid *so-hm*'i roll on väga suur: *so-hm* on ninaheli, see on elu ja surma heli.

Kui sünnib laps, on ta vegetatiivses seisundis, esimese hingetõmbe ajal siseneb lapse kehasse hing, see tähendabki sissehingamist (*so*) – see on elu. Kui inimene sureb, siis hing lahkub kehast koos viimase hingetõmbega (*hm*) – see on surm. Sissehingamine tähendab elu, väljahingamine surma. *So-hm*'i printsiip sümboliseerib lõpmatust ja elu ning surma ühtekuuluvust, samuti seda, et tähtsaim asub seal – maapealse elu piiridest väljaspool. "Aamen" ja teised sellesarnased erinevates religioonides esinevad sõnad – need peegeldavad kõik *so-hm*'i."

"Miks öeldakse, et *so-hm* on viimane läkitus?"

"Seepärast, et see on hoiatus iga inimese eneseteostuse möödapääsmatusest headuse suunas tema enda maapealse elu piires. Eelmine, atlantide tsivilisatsioon ei teostanud ennast kahjuks mitte ainult headuse, vaid ka kurjuse suunas. Atlantidel oli kõrgemale intellektile (st üleüldisesse informatsioonivälja – E. M.) lihtne ligipääs ja nad kasutasid sealt saadud teadmisi mitte ainult headel, vaid ka kurjadel eesmärkidel. Läkitus *so-hm* tähendab, et järgmist tsivilisatsiooni, see tähendab meid, ei lasta enam "kõiksuse teadmiste panka", sest puudub usk, et me kasutame teadmisi heade kavatsustega. *So-hm* tähendab "eneseteostust" esimese ja viimase hingetõmbe vahelisel ajal, see tähendab maapealse elu ajal."

"Inimeste lubamine "kõiksuse teadmiste panka" on liiga ohtlik, sest teadmised – nagu näiteks uued energialiigid – võivad meie tsivilisatsiooni jaoks saatuslikuks saada," ütlesin mina. "*So-hm*'i printsiip annab tunnistust sellest, et kõrgem intellekt otsustas katkestada inimeste kerge ligipääsu üleüldistesse teadmistesse, las inimesed teostavad end ise, koguvad ise teadmisi."

"Jah, nii see on," vastas svaami Daram.

"Kuid ometigi," jätkasin, "mõningaid inimesi lubatakse üleüldisse informatsioonivälja. Ma saan aru, et need on inimesed, kelle heades kavatsustes ei teki kahtlust, see tähendab, et nende inimeste torsioonväljad on ilmselt väändunud positiivses suunas. Nähtavasti saavadki need inimesed pühakuteks, suurteks teadlasteks, kuid nende elu on keeruline, sest nad võitlevad paljude inimeste negatiivselt väändunud väljadega."

"Sellised inimesed on meistrid," lisas svaami Daram.

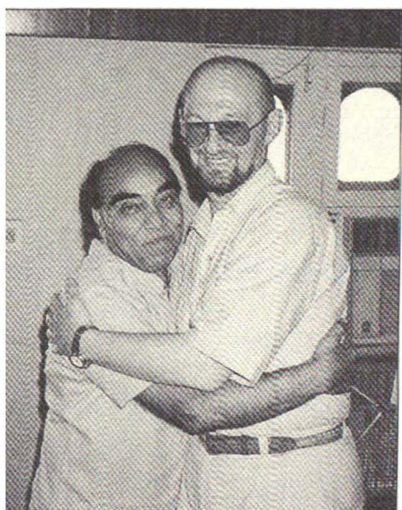
"Tahan teile rääkida ühest juhtumist," ei jäänud ma vait. "Mul õnnestus vaadata ühte dokumentaalfilmi, milles oli juttu sellest, kuidas

Hitleri tehased konstrueerisid ja ehitasid kõiksuse informatsiooniväljast saadud teadmiste baasil lendavaid taldrikuid. Teadmised said kaks naisterahvast – "kontaktinimest" – ning nad andsid need edasi hitlerlastele. Hitlerlased ehitasid sõja lõpuks lendavad taldrikud valmis, kuid neid kasutada nad enam ei jõudnud. Valmisehitatud lendavad taldrikud kadusid kummalisel viisil. Nagu ma aru saan, oli arvatavasti eelmiselt tsivilisatsioonilt lendavate taldrikute kohta saadud informatsioon hitlerlaste jaoks otseselt *so-hm*'i – "teostage end iseseisvalt" – printsiibi rikkumine. Kuid miks siis selle informatsiooni ülekandumine toimus? Võib-olla tasakaaluks Stalinile, kelle kurjad kavatsused mingeid kahtlusi ei jätnud?"

"Võib-olla," pobises svaami Daram. "Kuid ärge unustage, et on olemas ka suur kurjuse vaim. Positiivne ja negatiivne psüühiline energia on teineteisega vastastikku seotud, kurjus ja headus käivad käsikäes. Negatiivse psüühilise energia rolli ei tohi alahinnata."

"Kas kõiksuse informatsiooniväli võib oma viga parandada? Võib-olla oli just see hitlerlaste lendavate taldrikute saladusliku kadumise põhjuseks?"

"Kõrgem intellekt ei saa *so-hm*'i printsiibi rikkumise korral jõudu kasutada, kuid see saab mõjutada inimeste hingesid. Põhiliselt sai see mõjutada lendavate taldrikute loojate hingesid, veendes neid oma kätetöö tulemusi hävitama. Headus peab võitma, vastasel juhul maailm hävitatakse."



"Kurb, et kurjusele ja võimujanule pöördunud atlantide pärast on meie tsivilisatsioon kõiksuse teadmiste pangast ära lõigatud," ütlesin südamest.

"Muidugi polnud kõik atlandid kurjad, kuid nende tsivilisatsiooni kurjuse energia võitis. Vaatame, mis juhtub meie tsivilisatsiooniga, ei tea, kas headus võidab. Seepärast arvestavad kõik religioonid ühte – tuleb korrata

pidevalt "aamen" (või teisi sellesarnaseid sõnu), mis tähendab *so-hm*'i, see tähendab, et ma teostan ennast ise headuse suunas," ütles svaami Daram.

"*So-hm* võib jääda inimkonnale ka viimaseks läkituseks. Kõrgem intellekt võib keelduda hingede tagasisaatmisest *somadhi* seisundis olevatesse kehadesse, kui ka meie tsivilisatsioon iseenda hävitab."

"Võib-olla..."

"Ja viimane küsimus, vabandage," ütlesin, "meie vestluse algul, kui me näitasime teile hüpoteetilise atlandi kujutist, küsisite te, kas me oleme neid näinud. Kas neid on võimalik tänapäeval näha?"

"Jah. Nad peavad siiani viibima *somadhi* seisundis. Ja mitte ainult nemad..."

"Kes veel?"

...

Saatsime svaami Darami koju. Hüvastijätt oli pikk ja südamlik. See inimene kiirgas endast hingelist headust ja jõudu. Temast oli raske lahkuda. Sergei ja Vener surusid tal kätt, mina tegin pilti. Svaami Daram naeratas laialt.

"Kasutage neid teadmisi headel eesmärkidel," ütles ta lõpuks.

***

Niisiis õnnestus meil India ekspeditsioonil leida kinnitus oma hüpoteesi põhilistele alustele. Enne ekspeditsiooni tundusid sellesarnased loogilised järeldused nagu käesoleva tsivilisatsiooni Tiibeti päritolu, atlandi välimus, maapealsete tsivilisatsioonide tekkimine ja enesehävitamine ja teised, naeruväärsed ja ebaveenvad. Pärast vestlusi India svaamidega saime me aru, et nende jaoks on see loomulik ja arusaadav, sest seda õpetab neile usuteadus.

Võib-olla me leiutasime jalgratast? Võimalik, et mingis mõttes see nii ongi. Kuid see on teaduse selline juhtum, kus sõltumatult saadud andmed langevad kokku ajaloolis-religioossete teadmistega. Religioon, mida paljud inimesed peavad muinasjutuks või õilsaks karistuseks, on sellest hoolimata sügav teadus, svaami Darami sõnul on see pärit eelmistelt tsivilisatsioonidelt.

Me mõistsime, et sügavamad religioossed teadmised ei saavuta laialdast vastukaja, see tähendab, et on salajased ainult sellel põhjusel, et nad võivad sattuda kurjade jõudude kätte.

Kas me ei anna neid teadmisi kurjadele jõududele? Meile avanesid ju paljud saladused! Ei. Me jätsime kirjeldustes vahele mõned asjad, mis võiksid negatiivsel kasutamisel tähtsust omada. Me ei avalda neid iialgi. Usalduse saavutasime mitte ainult seetõttu, et "arvasime ära" eelmise tsivilisatsiooni inimese välimuse, vaid eelkõige seetõttu, et olime oma uurimise loogika suunanud headele eesmärkidele. Ilmne on ka see, et on saabunud aeg tõmmata eesriie maailma loomise saladustelt.

Märksa erutavamaks osutusid uued andmed viimase läkituse *so-hm*'i ja *somadhi* seisundi kohta. Hinge ja keha eriline seisund – *somadhi* – äratas ettekujutuse inimkonna säilimise võimalikkusest Maal.

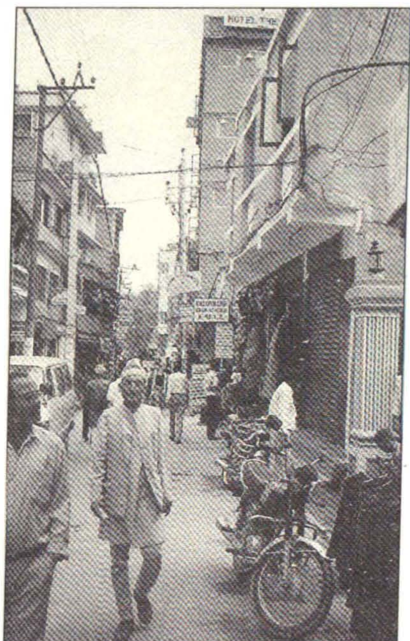
Me läksime Nepali ja Tiibetisse. Nüüd olid meie küsimused täpsemad. Mida ütlevad selle kohta tiibeti laamad?

III OSA

MIDA RÄÄKISID NEPALI JA TIIBETI LAAMAD

I PEATÜKK

Kuidas siseneda *somadhi* seisundisse?

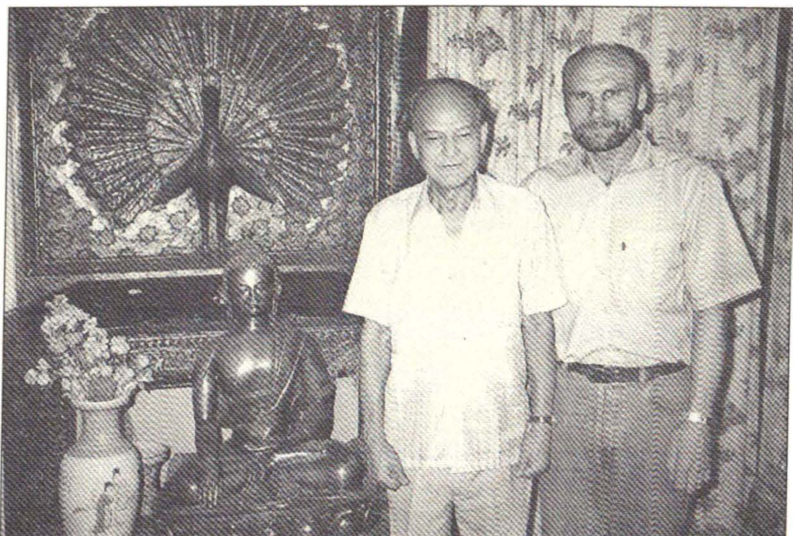

Kathmandus

Delhist lendasime Nepali pealinna Kathmandusse. Lennujaamas võtsid meid vastu meie ekspeditsiooni liikmed Valeri Lobankov ja Valentina Jakovleva, kes olid juba üle nädala Nepalis töötanud. Nendega koos oli Sheskand Ariel – üks ekspeditsiooni nepallasest liige, Nepalis tuntud füüsik, Nepali Ülikooli õppejõud. Nepali Teadlaste Nõukogu soovitas teda meile kui inimest, kes tunneb hästi tiibeti religiooni ja on võimeline analüüsima religioosset informatsiooni kaasaegsest füüsikast lähtuvalt. Ta rääkis soravat inglise keelt.

Valeri, Sheskand ja Valentina valmistasid ette mitu kohtumist

inimestega, kes pakkusid meile huvi. Nad ütlesid seejuures, et arvatavasti on Tiibeti laamasid väga raske avameelsele vestlusele meelitada. Asi on selles, et suurem osa tituleeritud laamasid emigreerus Nepali Tiibetist, mis liideti 1949. aastal Hiinaga. Tiibeti usutegelaste represseerimised Hiina kommunistide poolt jäid laamadele kauaks meelde, see kutsus loomulikult esile usaldamatuse nende suhtes, kes tundsid huvi nende teadmiste vastu, sest need teadmised on igal moel nende traagilise minevikuga seotud. Kui meenutada meie isasid ja vanaisasid, siis nende puhul võib täheldada ebatavalist usaldamatust kõige selle vastu, mis veidikenegi lükkab eemale harjumuslikult tallatud elurajalt. Neis on siiani hirm, surmahirm valede ees, kus üleüldise võrdõiguslikkuse ilusate loosungite varjul on olnud peidus hävitamine ja surm.

Meie esimene kohtumine toimus meditatsiooni väljapaistva õpetaja, Kathmandu Meditatsioonikeskuse juhataja Shambu Thapaga. Sheskandi sõnul on sellel inimesel sügavad iidsed teadmised, samasugused kui laamadelgi, kuid tema igapäevaseks tegevuseks on meditatsiooniseansside läbiviimine, ta on võimeline viima inimesi *somadhi* seisundisse ja tunneb selle valdkonna praktilist poolt.



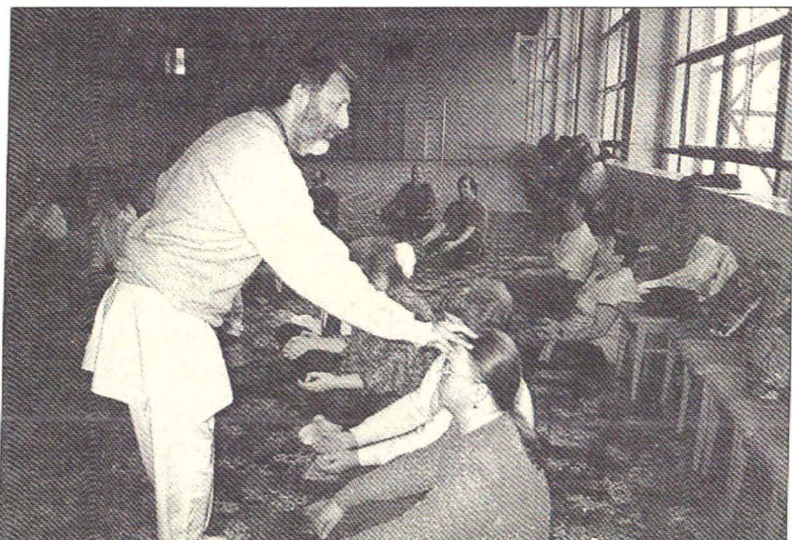
Meditatsiooniõpetaja Shambu Thapa ja Valeri Lobankov

Härra Shambu Thapa korraldas kohtumise oma kodus. Kohtumise esimestest minutitest peale hakkas ta meisse suhtuma kui meditatsiooniõppijatesse. Kõik meie katsed viia jututeema teaduslikku, aruttlevasse stiili lõppesid edutult. Meditatsiooniõpetaja hakkas käigu pealt lugema ettekannet meditatsiooni rolli kohta, kasutades keerulisi ja vastuvõetamatuid fraase, nagu: "Tarkuse silmad – need on silmad, mis võivad selgitada ja näha kvaliteeti kõiges, et õppida iseennast sügavalt tundma ja määratleda elu eesmärk, mille rahumeelses iseloomus ei tohi olla kahtlust."

Kirjutasin algul kõik üles, hiljem loobusin, sest ei suutnud meditatsiooniõpetaja mõttekäiku jälgida. Meditatsiooniõpetaja kordas seejuures pidevalt: "*Do you follow my mind?*" – mis tähendab: "Kas sa jälgid minu mõttekäiku?" Kusjuures küsides: "*Do you follow my mind?*", tegi ta pausi ja vaatas sulle vastust nõudvalt pingsalt otsa. Algul vastasin iga kord: "*Yes,*" ja vaatasin talle samuti otsa. Hiljem ma loobusin, sest parasiitfraas kordus lause jooksul kaks-kolm korda. Ma mõistan, et inimeste kõnes kohtab parasiitsõnu – näiteks nagu vene keeles sõna "tähendab" – suhteliselt sageli, kuid niivõrd pikka parasiitfraasi, mis veel tungivalt vastust nõuab, kohtasin ma esmakordselt.

Alles hiljem sain ma aru, et tüütu fraas "*Do you follow my mind?*" ei ole parasiitfraas, vaid on inimese meditatiivsesse seisundisse juhtimise võte, mis sunnib teda vältima kõrvalekaldumist ja täpselt jälgima õpetaja mõttekäiku. Kuid mina ei tahtnud siseneda meditatiivsesse seisundisse, ma tahtsin meditatsiooni mõista *somadhi* seisundisse sisenemise seisukohalt. Tookord vestluse käiku muuta püüdes, võtsin kasutusele õpetaja enda meetodi. Sobiva momendi saabudes esitasin meditatsiooniõpetajale valju ja selge häälega küsimuse ja küsisin kohe: "*Do you follow my mind?*" – samuti talle nõudlikult silma vaadates. Meditatsiooniõpetaja oli sunnitud vastama "*Yes.*" Mitu korda seda korrates ma mõistsin, et lõpuks õnnestus õpetlik jutlus katkestada ja viia jutt normaalse teadusliku vestluse soonele.

Meditatsiooniõpetaja jutustas, et meditatsiooni kaudu on võimalik saavutada *somadhi* seisund. Meditatsiooni õppimine tekkis Tiibetis ja levis siit laiali üle maailma. Meditatiivne seisund saavutatakse tähelepanu kontsentreerimisega mingile objektile või ka ilma objektita. Ise on raske mediteerimist alustada, peab läbi tegema spetsiaalse kooli.



Meditatsioonitund

Mediteerides siseneb inimene oma hinge. Inimene on seejuures suuteline tundma oma iga kehaosa, ta võib tunda isegi kogu keha üheaegselt, võib jälgida kõiki muutusi, mis toimuvad organismis murdosa sekundi jooksul. Meditatsiooniseisundis hakkab inimene mõistma elu märksa sügavamalt, võib leida oma elutee, ta teadvustab, et keha – see on kõigest meie hinge töövahend. Pärast meditatsiooni jõuab inimene veendumuseni, et elu materiaalsete asjade pärast, nagu näiteks raha, ei maksa piike murda, selle tulemusena muutub ta rahuarmastavamaks. Rahuarmastuse õppimine ongi meditatsiooni põhieesmärk.

Lubage siinkohal teha kõrvalepõige ja tuua meditatsiooni kohta täiendavat informatsiooni, mida saime Puna linna (India) Osho koolis töötavalt härra Singhilt.

Eksisteerib 112 meditatsiooniliiki. Igale inimesele sobib oma meditatsiooniliik. Meditatsioon – see on üleminek ühest ilmaruumist teise.

Meditatsioonis on oluliseks kas "vaikimine" või "langemine". Kui rääkimise ajal vait jääda ja hakata kuulama, kontsentreerides tähelepanu oma vaikimisele, siis võib tunnetada "langemist". Kui "langemise" kestus on 4–5 sekundit, siis võib tunnetada intuitsiooni. Intuitsioon – see on 100%

õige, see ei ole "mõtlemisprotsess", see on justkui etteütlemine. Kui "langemine" kestab juba 28 sekundit, siis inimene läheneb somadhi *seisundile, see tähendab, et ta hakkab nägema oma keha kõrvalt ja tajub seda kui ilusat mehhanismi. Meditatiivsesse seisundisse sisenetakse tavaliselt Buddha asendis. Meditatsiooni kergendamiseks on mitu võtet.*

Järgnevalt tõi õpetaja välja meditatsiooni kolm staadiumi:

1. *Sella*, kui saavutatakse sügav moraal
2. *Somadhi*, kui saavutatakse hinge väljumine kehast ja keha läheb kivistunud seisundisse
3. *Praana*, kui saavutatakse tõeline arusaamine elust ja maailma loomisest

"Millised on meditatsiooni eripärad *somadhi* seisundisse sisenemisel? *Do you follow my mind?*" küsisin mina.

"*Yes*," vastas meditatsiooniõpetaja. "Selleks, et siseneda *somadhi* seisundisse, on vaja vabaneda hinge eitavast energiast. On väga tähtis, et keha ja hing oleksid kõigest negatiivsest vabanenud. Ameerikas uuritakse võimalusi konserveerida keha paljudeks aastateks nii, et inimene saaks pärast taas elada. Kuid nad ei arvesta sellega, et keha konserveerimine *somadhi* seisundile sarnaselt saab toimuda ainult pärast negatiivsest energiast vabanemist."

"Milline on eitavast hingelisest energiast vabanemise mehhanism?"

"See mehhanism on seotud mõistuse kontsentreerimisega sisse- ja väljahingamise ajal. Respiratsioon, see tähendab hingamine, on liikumine sisse ja välja, sellele peabki kontsentreeruma, veendes ennast samal ajal, et sissehingamine on elu, väljahingamine – surm ja sina asud sellel ajal elu ja surma ringkäigul..."

"See on *so-hm*'i printsiibi järgi, mis on seotud ninahingamisega?" katkestasin mina.

"Ma ei tunne eriti *so-hm*'i printsiipi. Selle kohta teatakse Indias rohkem," vastas õpetaja.

"*So-hm*'i peamine mõte," ei suutnud ma vastu pidada, "seisneb läkituses "teostage end iseseisvalt" nii individuaalses kui ka üldises mõttes. Võib-olla mediteerimine on protsess, mille eesmärgiks on vaimu

kontsentreerumise abil *somadhi* seisundisse minek inimese enesereali-seerimiseks, nii maapealses elus (sissehingamine) kui ka pärast surma (väljahingamine). Teisiti öeldes, inimene kontsentreerub mõttel: "Ma teostan end iseseisvalt, ma teostan end iseseisvalt elades ja pärast surma, et saavutada kõrgeim eesmärk – tarkus." Seejuures assotsieerub elu sisse-hingamise ajal, surm väljahingamisel..."

"Jah, nii see on," vastas õpetaja. "Tõepoolest, sissehingamisel assotsieerume me maapealse eluga, väljahingamisel – surmaga. Tege-likult me püüame end sundida ennast teostama, sest inimese eneseteos-tuse kõrgeimaks vormiks on tarkus. Kuid tarkuseni saab jõuda (hingeana-lüüsi tundmise mõttes) ainult *somadhi* seisundi kaudu."

"Kas sügavasse *somadhi* seisundisse, kus pulss peatub, metaboolne energia alaneb nullini ja keha muutub liikumatult kivikõvaks, on raske siseneda?"

"Väga raske," vastas õpetaja. "Mitte igaüks ei saa seda teha. Seda saavad teha vaid väga haruldased, väljavalitud inimesed."

"Miks? Kelle poolt on nad välja valitud?"

"Tavalistes meditatsioonikoolides sisenevad inimesed *somadhi* seisun-disse keskmiselt kolm korda päevas ja viibivad seal alla tunni. *Somadhi* ütleb ise sulle, kui kaua sa võid selles seisundis viibida..."

"Kuidas seda mõista, et *somadhi* sulle ise seda ütleb?" küsisin.

"Kehast vabanenud hing võib olla kontaktis teiste hingede ja kõrgema intellektiga. Seal otsustataksegi, kui kaua võib inimene *somadhi* seisundis viibida," vastas õpetaja.

"Millist rolli mängib keha tervislik seisund *somadhi* seisundis viibimise aja pikendamisel?"

"Keha tervislik seisund mängib mõningast rolli, kuid tähtis on, et oleks madal temperatuur, mille juures *somadhi* seisundis olev keha paremini säilib. Keha peab olema vabanenud negativismist, samuti nagu hing peab olema vabanenud negatiivsest energiast. Ainult inimene, kes on kõigest negatiivsest vaba, võib mõelda *somadhi* seisundi pikene-misele. Kuid üldiselt pole keha roll eriti suur, sest see on kõigest hinge tööriist. *Do you follow my mind?*" küsis õpetaja.

"*Yes*. Kuid see, mida te praegu rääkisite, on väga tähtis. Ma mõistan seda nii," jätkasin põikpäiselt, "et *somadhi* seisundi pikendamist tuhandeteks ja miljoniteks aastateks võib pidada eelkõige inimkonna

geenifondiks globaalse katastroofi toimumise korral. Inimesed, kes viibivad sügavas ja pikaajalises *somadhi* seisundis, säilitavad end globaalse katastroofi järgse uue tsivilisatsiooni esiemadeks ja esiisadeks, nad säilitavad end maapealsete tingimuste muutumise puhul ellujäämise tarvis. *Do you follow my mind?*"

"*Yes*," vastas õpetaja.

"Loomulikult," jätkasin mina, "ei saa uue tsivilisatsiooni esiemaks ja esiisaks saamise eesmärgil pikaajalisse *somadhi* seisundisse siseneda mitte iga inimene. Inimkonna geenifondi esindaja olla on liialt vastutusrikas! Need peavad olema valitud inimesed. Nende inimeste hing peab olema vaba negatiivsest hingelisest energiast, see tähendab, et see ei või sisaldada negatiivses suunas väändunud torsioonvälju. Nende inimeste keha peab olema terve, haigusteta. Iga haigus väänab ju hinge torsioonvälju negatiivses suunas; selle kinnituseks leidsime me ühtsetes oftalmoloogilistes parameetrites ("kuri väike kolmnurk") kurjuse ja haiguste ilmnemise. Täiesti selge, et kõrgem intellekt, see tähendab üleüldine informatsiooniväli, analüüsib antud hinge koos selle keha seisundi ilmingutega kui sügavasse *somadhi* seisundisse sisenemise kandidaati ja kas annab selleks loa või mitte. Inimese hinge kõrgeim mõte on siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse ja saada inimkonna geenifondi esindajaks. Need peavad olema ainult kõige väärikamad inimesed."

"Jah," vastas õpetaja. "Ma tahaksin sellele lisada, et isegi praana – meditatsiooni kõrgeim staadium – võimaldab teadvustada sinu mõtet maailmas, teadvustada sinu eesmärkide iseloomu. *Do you follow my mind?*"

Pärast seda pidas õpetaja sellise kõne, millest ma ei saanud midagi aru: see oli niivõrd täis forsseeritud abstraktseid fraase, mille mõistmine oli minu euroopalikule ajule keeruline.

"Kas kliinilise surma seisund," küsisin järgnevalt, "on sarnane *somadhi* seisundile?"

"Kliinilise surma korral hing tõepoolest lahkub kehast, kuid keha, erinevalt *somadhi* seisundist, ei ole valmistunud selleks, et säilida konserveeritud kujul pikema aja jooksul," vastas õpetaja.

Jutustasin pärast seda õpetajale ühe huvitava loo, mis juhtus minu töö juures. Minu kui instituudi direktori juurde tuli kaastöötaja, kes oli meil õmbleja. Ta jutustas, et oli nädal aega tagasi kliinilises surmas,

mille kutsus esile anafülaktiline šokk. Kliinilise surma ajal nägi ta minevikku ja tulevikku. Sellega seoses palus ta luba minna selgeltnägijate kursustele. Ma lubasin. Pärast kirjutasin nalja pärast käskkirja: "Viia kaastöötaja Ivanova L. õmbleja ametist üle sama palgatasemega instituudi selgeltnägija ametisse. Kooskõlastada pearaamatupidajaga ja asedirektoriga teaduse alal."

Saatnud käskkirja kaadriosakonda hakkasin ootama, kuidas sündmused arenevad. Kaadriosakonna juhataja, arukas kõrgema haridusega naisterahvas, trükkis käskkirja, tõi selle mulle allkirjastamiseks ja küsis vaid ühe küsimuse: "Millisesse instituudi osakonda selgeltnägija Ivanova L. vormistada?"

"Kooskõlastage see raamatupidamise osakonnaga ja asedirektoriga teaduse alal," vastasin mina.

Mõne minuti pärast helistas pearaamatupidaja järgmise küsimusega: "Millise tariifi järgi instituudi selgeltnägija töötasu arvestada? Üheski tariifide registris sellesarnast ametit ei leidu..."

Ma ütlesin, et ta lahendaks selle küsimuse asedirektoriga teaduse alal.

Poole tunni pärast tuli minu juurde asedirektor teaduse alal ja ütles: "Mulle tundub, et te soovite paigutada õmbleja-selgeltnägija minu osakonda. Kannan kohe ette, et ma kahtlen tema selgeltnägijavõimetes. Lisaks sellele võib tema nii-öelda selgeltnägemine hakata segama nägemissüsteemi protsessi teaduslikku analüüsi..."

Alles pärast seda jutuajamist tunnistasin ma üles, et see oli nali. Me naersime kõik sõbralikult. Hämmastav oli see, et meie euroopaliku korra ametkondliku riigi ülemuse sõna, seda enam käsu korras antuna, võetakse puiklemata vastu. Mitte keegi isegi ei mõelnud: aga milleks on sellele silmainstituudile vaja selgeltnägijat? Mida ta hakkab seal "selgelt nägema" – ehk seda, kas operatsioon õnnestub või mitte?

Teiselt poolt tõmbas mu tähelepanu meie inimeste madal haritus religiooni ja okultistlike teaduste vallas, sest selline lihtne sõna nagu "selgeltnägija" assotsieerub tihtipeale pigem sellesarnase sõnaga nagu "asjaajaja". Kahtlust tekitas vaid see, miks just nimelt õmbleja on selle ameti vääriline.

"Selgeltnägijana ei saa töötada, selgeltnägija peab olema," ütles selle peale meditatsiooniõpetaja.

Tundus, et ta ei saanud selle loo koomilisusest aru. Ka Ida usutegelane mõistis meid halvasti, nii nagu meiegi mõnikord teda.

"Kas te saaksite meile demonstreerida meditatsiooni, mis läheb üle *somadhi* seisundiks?" küsisin mina.

"Seda on käsu korras võimatu teha," vastas õpetaja.

Nüüd saime temast mingil määral aru.

Niisiis, selle kohtumise tulemusena õnnestus täpsustada *somadhi* seisundisse sisenemise viis ja välja selgitada, et ainult tugevad ja puhtad inimesed saavad siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse. Joonistusid välja ka erinevused *somadhi* seisundi ja kliinilise surma vahel.

Täiesti selge, et meid kui meedikuid huvitasid inimese hinge ja keha mõjutamise viisid, mille eesmärgiks on elu tagasipöördumine kehasse ehk kuidas äratada inimene surmast.

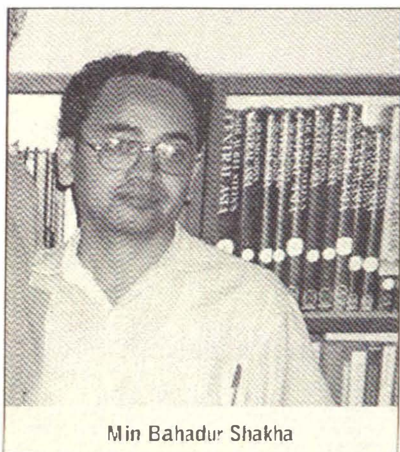
II PEATÜKK

Kas inimese elluäratamine on võimalik?

Arvatavasti on paljud teist näinud filmi Jeesus Kristusest ja on tähele pannud, kuidas ta äratas ellu või ravis inimesi ühe käeliigutusega. Kuidas mõista seda nende teadmiste valguses, mis me olime ekspeditsiooni käigus saanud, ja kaasaegse teaduse saavutuste valguses?

Loogiliselt võib ette kujutada, et Jeesus Kristus (pühak), kellel oli arvatavasti eelmise tsivilisatsiooni inimese hing ja kes valdas märksa kõrgemat psühhoenergeetilist potentsiaali, kasutas oma võimsaid positiivseid torsioonvälju haigusele või surmale iseloomulike negatiivselt väändunud torsioonväljade väänamiseks positiivsesse suunda. Budistliku religiooni sõnadega väljendatult vabastas ta inimese hinge ja keha negatiivsest psüühilisest energiast. Hinge astraalkeha vabastamine negatiivselt väändunud torsioonväljadest mõjutas kohe kudede metabolismi ja selle kaudu viis organismi tervenemisele. Surma korral kehast lahkunud hing võib organismi tagasi pöörduda ja selle uuesti ellu äratada juhul, kui selle destruktiivsed muutused (purustused) ei ole olnud väga suured. Tõenäoliselt kasutavad ekstrasensitiivid ja teised nendesamased tervendajad ka samasugust printsiipi.

Millist jõudu kasutas Jeesus Kristus, et võidelda negatiivse psüühilise energiaga? Mille poolest erineb keha elustamine *somadhi* seisundist väljumisest? Milline on hinge kehasse tagasipöördumise mehhanism?


Min Bahadur Shakha

Ekspeditsiooni nepallasest liige Sheskand Ariel soovitas nendele küsimustele vastuste saamiseks kohtuda härra Min Bahadur Shakhaga. Teda peetakse kaastunde valdkonna kõige suuremaks spetsialistiks. Sel ajal ei osanud ma isegi ette kujutada, et selline igapäevane banaalne mõiste nagu kaastunne mängib tohutut rolli mitte ainult haiguste ravimisel, vaid isegi elu ja surma küsimustes.

"Mis puutub siia kaastunne?" küsisime Sheskandi käest.

"Kaastunne – see on Idas väga suur teadus. Sellel on palju aspekte. Kui temaga kohtute, siis näete," vastas Sheskand.

Härra Min oli väikest kasvu, väga vastutulelik, rääkis head ja õiget inglise keelt. Me olime seadnud eesmärgiks õppida tundma teadust, mille pealkirjaks on "kaastunne", seepärast esitasime konkreetseid ja täpseid küsimusi. Härra Min vastas neile täpselt ja selgelt.

Kui me esitasime oma hüpoteesi sisu ja näitasime joonistust hüpoteetilisest atlandist, hõikas härra Min kohe:

"Kannatavad silmad. Tal on kannatavad silmad..."

"Miks?"

"Mul on suur kogemus. Ma tunnen kannatavad silmad kohe ära. Mis ma teile ikka räägin, te olete ju silmade analüüsi spetsialistid. Te vist mõistate, kuidas ma seda tunnen – silmad on poolkinni, need muutuvad kurjaks... Muide, te rääkisite "kurjast kolmnurgast", ma justkui näen seda... Kuid kurjus on siin suhteline. Õigemini see on kannatusega kaasnev halva eelaimdus."

"Need on teie riigi templitel kujutatud silmad. Me võtsime need aluseks, kasutasime teaduslikku analüüsi, taastasime nende silmade omaniku välimuse. Kes see on? Kas Buddha?" küsisin mina.

"Ei, see ei ole Buddha," vastas härra Min, "see on iidne, väga iidne inimene."



"Miks ta siis kannatab? Mille pärast ta kannatab? Võib-olla väljus ta *somadhi* seisundist tuhandete aastate pärast, nägi planeedi muutunud tingimusi, muutunud inimesi? ... Võib-olla oli see üks varajasemaid pühakuid?"

"*Somadhi* on ka kaastunne," jätkas härra Min minu järjestikuseid küsimusi justkui mitte kuuldes.

Ta võttis uuesti hüpoteetilise atlandi kujutise kätte, vaatas seda tähelepanelikult ja pobises:

"Need pole päris kannatavad, need on *kaastundlikud* silmad. See inimene viibib *somadhi* seisundis või on siis alles *somadhi* seisundist väljunud. See on väga tugev inimene, kolossaalselt tugev inimene. Tal on tugev kaasatundmise jõud."

"Mida tähendab kaastunne?"

"Kaastunne on kõige tugevam heatahtlik hingeline jõud. Selle jõu roll on inimese elus, tema heategudes väga suur," vastas härra Min.

"Kas võib arvata, et kui Jeesus Kristus tervendas inimest ja äratas ta ellu, kasutas ta kaastunde jõudu?" küsisin mina.

"Jah, see on nii, sest ainult kaastunde jõu abil on inimesest võimalik välja ajada hinge negatiivsed jõud. Inimeste kaastunde kasvatamine globaalses mõttes mängib maapealse inimkonna ellujäämise seisukohalt vaadatuna suurimat rolli," vastas härra Min.

"Avaldage kaastundeõpetuse olulisemad seisukohad."

"Võib välja tuua kaastunde kaks aspekti: arukas kaastunne ja arutu kaastunne," alustas härra Min jutustamist. "Teine aspekt viib armukadeduseni, kadeduseni, kurjuseni. Ja näiteks armukadeduse jõudu te vist teate – armukadeduse pärast on peetud palju sõdu..."

"Kuidas on omavahel seotud kaastunne ja *somadhi* seisund?"

"*Somadhi* seisundisse minnakse meditatsiooni abil, negatiivsete jõudude väljaajamisega hingest ja kehast. Negatiivsed jõud võib välja ajada kaastunde jõu abil. See on väga tähtis – kaastunde jõud on suuteline vabastama negatiivsed jõud ning puhastama hinge ja keha."

"Kaastunne kelle vastu?"

"On olemas kahte liiki kaastunnet: kaastunne kindla subjekti vastu ja kaastunne üleüldises mõttes. Esimene kaastundeliik on võimeline ravima inimest, teda elustama või viima suhteliselt lühiajalisse *somadhi* seisundisse. Teine kaastundeliik on kaastunne inimkonna vastu üldse, selle saatusest hoolimine; see kaastundeliik võimaldab minna sügavasse *somadhi* seisundisse, kus sinu keha säilitatakse tuhandeid ja miljoneid aastaid."

"Sellisel moel," ütlesin mina, "on kaastunde heatahtlikul jõul universaalne loomus: see võib olla ravivaks faktoriks, võib tuua hinge kehasse tagasi – seda ellu äratades, samuti viia *somadhi* seisundisse, isegi kuni sügava *somadhi* seisundini välja, mille eesmärgiks on inimkonna geenifondi sisenemine. Tõenäoliselt väänab kaastunde jõud hinge torsioonvälju positiivses suunas, väänab positiivsesse suunda negatiivseid torsioonvälju. Kuidas oleks võimalik suurendada kaastunde jõudu nii, et see oleks märksa suurema ravivõimega?"

"Siin on oluline vahet teha tõelisel ja võltskaastundel," märkis härra Min. "Paljud teevad näo, nagu nad tunneksid kaasa, kuid tegelikult on see vaid mäng, näitlemine – sellisel kaastundel puudub psüühiline ja raviv jõud. Tõelisel kaastundel on tohutu heatahtlik jõud. Oma koolis õpetan ma kaasa tundma. Minu õpilased, kes on kaasatundmise selgeks saanud, mõjutavad ümbritsevaid inimesi positiivselt ja ravivalt, nende kõrval on meeldiv viibida."

"Teil on õigus," ütlesin mina, "iga inimene on elus märganud kaastunde (tõelise, muidugi) mõju ilminguid. Tean oma kirurgilisest kogemusest, et selle patsiendi operatsioonihaav, kelle omaksed tunnevad kaasa ja hoolitsevad tema eest, paraneb kiiremini ja operatsioonil on parim tulemus. Kaastunde hea jõud väänab tõenäoliselt haiguse negatiivseid torsioonvälju positiivses suunas."

"Minu ema," ütles Valentina Jakovleva, "ei ravinud mind lapsepõlves iialgi tablettidega. Ta istus mu kõrvale, vaatas lahkete silmadega ja rääkis: "Tütreke, ma ravin sind oma armastusega.""

"See on tõsi, see ongi tõelise kaastunde jõu ilmnemine," vastas härra Min.

"Meid kui meedikuid," jätkasin mina, "huvitab eriti inimese elustamise võimalus. Nagu ma meie vestlusest aru olen saanud, tõelise kaas-



tunde jõud on võimeline negatiivse psüühilise energia välja ajama isegi surnud kehast, pärast seda saab hing kehasse tagasi pöörduda. Minu tuttav ekstrasensitiiv Oleg Adamov, meie linna tuntud kogenud tervendaja, rääkis, et surnud inimese kehal on bioväli, mida ekstrasensitiiv tunnetab. Kuid surnud inimese keha bioväli, nagu ta rääkis, kiirgab absoluutset patoloogiat. Siit järeldub, et mitte kõik hinge elemendid, ilma milleta keha funktsioneerimine oleks võimatu (astraalkeha), ei lahku kehast pärast selle surma. Öelge, kas kaastunde jõu abil on võimalik parandada surnud inimese patoloogilist biovälja ja pärast seda tuua kehasse tagasi vaim, see tähendab teda elustada?"

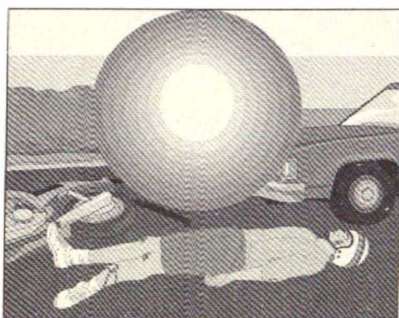
"Et te jääksite uskuma seda, et inimese elustamine on tõesti võimalik, toon näite," ütles härra Min.

"Vabandage," katkestasin mina, "kas te peate silmas elustamist pärast kliinilist surma, mis kestab 3–5 minutit, või pärast surma, mis on kestnud juba märkimisväärselt kauem?"

"Ma pean silmas elustamist mitte kliinilise surma perioodi jooksul – see on meditsiinis hästi tuntud, vaid elustamist palju hiljem, isegi neli päeva pärast surma."

"Millise näite te soovisite tuua?"

"Selle näite on jutustanud tuntud india meister Pabmasanbuti ja see on hästi tuntud nii Indias, Nepalis kui ka Tiibetis. Nagu ta kirjutab, tuli Kathmandusse üks naine, et õppida tundma Nepali hinge-



Kui keha on liiga palju kahjustunud, siis ei tule vaim sinna enam kunagi tagasi: sellega kaasneb liiga palju kannatusi

koolide iseärasusi. See naisterahvas oli joogi. Talle räägiti, et peaaegu päev tagasi suri politseinike peksmise tagajärjel linna ühe tuntud kodaniku poeg. Ta läks surnukeha juurde, mis asus õnneks külmas – maja sügavas keldris – ja viis läbi surnud keha mõjutamise seansi jooga jõu abil. Ma arvan, et ta kasutas kaastunde jõudu, mis tema puhul oli väga võimas. Pärast seda seanssi ärkas noormees ellu. Ta põdes oma peksmise jälgi parandades hiljem väga kaua aega. Seda juhtumit teavad väga paljud inimesed."

"Tõenäoliselt oli tal traumaatiline šokk, mille tulemusel ta suri," ütlesin mina. "Arvatavasti ei olnud tal raskeid sisemisi rebendeid, selliseid nagu suurte veresoonte lõhkemised, peaaju purustused jms. Vastasel juhul ei oleks vaim funktsioneerimisvõimetusse kehasse tagasi pöördunud."

"Kui keha on trauma või haiguse tagajärjel liialt tugevasti kahjustunud ja ei suuda enam funktsioneerida, ei tule vaim enam iial kehasse tagasi. Mis on keha? Keha – see on hinge instrument. Kui seda instrumenti, piltlikult öeldes, õnnestub korda teha, siis vaim võib tulla kehasse tagasi; kui instrument on täielikult kasutuskõlbmatuks muutunud, siis ei pöördu vaim kehasse iial tagasi: sellega kaasneks liiga palju kannatusi. Kehast vabanenud vaimu tagasitoomine pole sugugi nii lihtne. Vaim on vaba, see ei pea keha liiga kalliks, sest vaim on surematu ja sellel on palju erinevaid elusid ehk taassünde. Teie, eurooplased, ei mõista seda, et inimene on eelkõige vaim, mitte keha..." ütles härra Min.

"Kuid ei tohi alahinnata keha rolli! See on looduse poolt loodud pika evolutsiooniprotsessi käigus ja teie keeles väljendudes – on üsna keeruline ja kallis instrument..."

"Keha rolli *somadhi* seisundi ajal ei tohi alahinnata," katkestas härra Min.

"On selge, et *somadhi* seisundisse sisenevad terved, negatiivsest psüühilisest energiast puhastatud inimesed – parimad hinge instru-

mendid. Lisaks sellele täidavad *somadhi* seisundis olevad inimkehad suurt rolli, nad loovad inimkonna geenifondi," pobisesin mina.

"Erinevus seisneb selles, et *somadhi* seisundi ajal ei püüa vaim teise kehasse taassündida, vaid ootab tagasipöördumist oma kehasse. Vaim säilitab sideme just nimelt selle kehaga sajad, tuhanded ja miljonid aastad. Kui otsustatakse, et vaim peab kehasse naasma, siis keha elustub," vastas härra Min.

"Kes otsustab, millal hing peab kehasse tagasi pöörduma?"

"Kõrgem intellekt. Seejuures võetakse arvesse palju faktoreid: maapealsed elutingimused, keha seisund ja muu. Vaim osaleb selles ise aktiivselt."

"Okultistlikus kirjanduses, põhiliselt pühendatu Jelena Blavatskaja raamatutes on selline mõiste nagu "hõbedane niit", mis ühendab vaimu surnud kehaga teatud ajavahemiku jooksul. Kui "hõbedane niit" puruneb, siis vaim ei suuda keha leida. Kas "hõbedane niit" võib *somadhi* seisundis säilida tuhandeid ja miljoneid aastaid?" küsis Valeri Lobankov.

"Jah, vaim on *somadhi* seisundi ajal pidevalt oma kehaga ühenduses, olgu *somadhi* seisundi kestvus kui tahes pikk," vastas härra Min.

"Aga kui kaua on vaim kehaga seotud pärast selle füüsilist surma?" küsisin mina.

"Mul on sellele küsimusele raske vastata," vastas härra Min. "Kuid ma tean, et inimest on võimalik pärast surma veel nelja päeva jooksul ellu äratada. Kusjuures surnud keha ei tohi olla külmutatud, nagu tavaliselt surnukuurides tehakse, ja see ei või olla soojas. Tekkivate jääkristallide tõttu viib surnud keha külmutamisprotsess organismi keharakkude hävimiseni ja soojas laguneb keha kiiresti. Kummalgi juhul ei tasu elluäratamisest mõeldagi."

"Milline on surnud keha säilitamise optimaalne temperatuur nelja päeva jooksul, kui on veel lootus elluäratamiseks?" küsis Valeri Lobankov.

"Temperatuur on ligilähedane nullile..."

"Tuntud vene oftalmoloog Vladimir Petrovitš Filatov kasutas pinnu eemaldamisel silmast surnud inimese sarvkesta, mida säilitati 3–4 päeva jooksul temperatuuril +4°C. Huvitav, kas ta ei kasutanud samasugust printsiipi, millest teiegi rääkisite? Muide, V. P. Filatov oli religiooni alal kõrgelt haritud."

“Võib-olla,” vastas härra Min. “Pidage meeles, et nullilähedane temperatuur on *somadhi* seisundis oleva keha säilimise kindel tingimus.”

“Kas Filatov teadis midagi *somadhi*'st?” mõtlesin. “Võib-olla silma sarvkest, mida säilitati nendes tingimustes, siseneb omapärasesse koe *somadhi* seisundisse ja seepärast paraneb võõrasse silma ümberistutamisel kiiremini...”

“Ma ei ole silmakirurgias tugev,” ütles härra Min.

“Aga ikkagi,” jätkasin mina, “täheldatakse *somadhi* seisundi ja elluäratamise vahel mingit seost. *Somadhi* seisundis viibimise ajal on keha negatiivsest energiast puhas, see tähendab, et torsioonväljad on väändunud positiivses suunas. Surma korral on keha negatiivsest energiast “pungil” (nagu kirjeldas ekstrasensitiiv Oleg Adamov). Tasub vaid positiivse psüühilise energia abil surmajärgseid negatiivseid torsioonvälju positiivsesse suunda väänata, kui surnud keha läheb üle *somadhi*'le sarnasesse seisundisse ja vaim võib sinna tagasi pääseda. Mitte iga inimene ei sure ju keha suurte orgaaniliste vigastuste tõttu, nagu näiteks metastaasis vähk, aju purunemine ja nii edasi. Väga sageli sureb inimene näiteks anafülaktilise, valu, toksilise šoki tõttu, siis on organismis toimuvad muutused veel pöörduvad. Või südame seiskumine elektrišoki tagajärjel... Muide, mitte kõigi müokardi infarkti juhtumitel ei leita selle avastamisel südamelihase surma tunnuseid. Sellistes olukordades oleks loogiline kasutada inimese elustamist nelja päeva jooksul pärast surma tema keha säilitamisel +4°C juures. Kuid milliste jõudude abil võiks surnud inimese torsioonvälju väänata positiivses suunas?”

“Kaastunde jõu abil,” vastas härra Min.

“Kas kaastunde jõu võimsusest ikka piisab?” pareerisin mina.

“Seda võib suurendada meditatsiooni teel.”

“Sellest hoolimata ei ole Ida meditsiini praktikas kirjeldatud just palju elluäratamise juhtumeid...”

“Nii see on.”

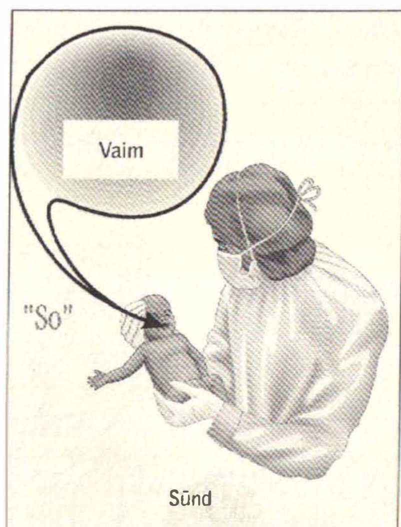
“Äkki tasub kaastunde efekti suurendamiseks luua ülikõrgete sageduste võimendaja. Kahjuks on meie tsivilisatsioon ära kulutanud kolmanda silma funktsiooni, mis tõenäoliselt täitis sellesarnase generaatori funktsiooni,” lisas Valeri ja mina kiitsin teda takka. “Tõenäoliselt suutsid eelmised tsivilisatsioonid, kellel oli märkimisväärselt arenenum bioenergeetiline potentsiaal ja hästi funktsioneeriv kolmas silm, oma

kaasmaalasi märksa edukamalt ellu äratada. Neile võis surnud inimese elustamine nelja päeva jooksul olla sama tavaline nähtus kui meil reanimatsioon 3–5 minutit pärast surma."

"Ma tunnen inimkonna ajalugu halvasti. Sellest on üksikasjalikumalt kirjutanud teie pühendatu Blavatskaja raamatus "*Tainaja doktrina*"," vastas härra Min.

"Teie jutust järeldub loogiliselt," jätkasin, "et organite ja kudede ümberistutamist saab teha nelja ööpäeva jooksul pärast surma, kui laipa säilitada nullilähedasel temperatuuril. Jällegi tuleb meelde V. P. Filatovi geniaalsus. Kuid mis toimub mingi suure organi (maks, süda jms) ümbersiirdamise ajal hingega, organ peab ju kandma biovälja elemente?"

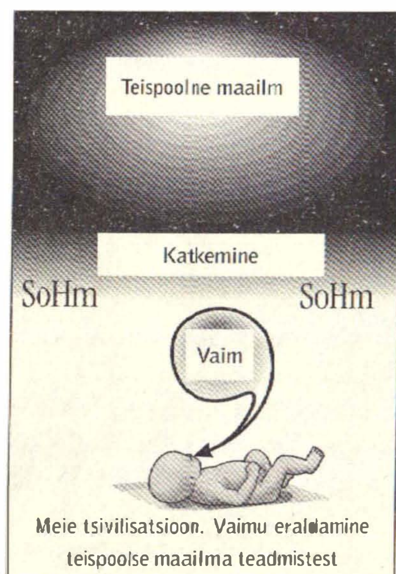
"Kõik sõltub hingejõust," alustas härra Min jutustust. "Kui selle inimese hing, kellele organ siirdati, on nõrk, siis siirdatud organi bioväli võib avaldada tohutut mõju. Meie õpetuses eksisteerib mõiste "hingede ränne". Toon näite kirjandusest. Kuulus tiibeti joogi Minerapa nägi, kuidas autoõnnetuse tagajärjel sai surma tema õpetaja Marpa poeg. Marpa poja keha oli tugevalt moondunud ja eluks kõlbmatu. Siis kasutas Marpa jooga jõudu, suunas poja hinge parajasti mööduva talupoja kehasse. Talupoeg sai justkui Marpa pojaks. Talupoja eelmine hing oli piltlikult öeldes kehast "välja aetud", sest see oli palju nõrgem. Marpa poeg, kes ilmus teise välimusega, tundis ennast mitte talupojana, vaid õpetaja, joogi pojana."



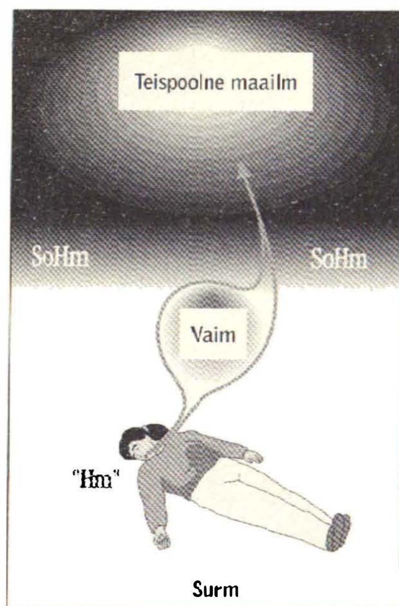
"Tuleb välja, et Marpa tappis talupoja, vabastades tema keha poja hinge jaoks?"

"Marpa saatis talupoja hinge üles, sest talupoja maapealse elu roll oli väiksem tema pojaga võrreldes," vastas härra Min.

"On olemas sellised tunnistused," ütles Valentina Jakovleva, "et Leninil ja Stalinil oli üks



Meie tsivilisatsioon. Vaimu eraldamine teispoolse maailma teadmistest



Surm

ja sama hing. Kui Lenini keha muutus kasutuskõlbmatuks, siirdus tema kuri hing Stalini kehasse, kelle hing oli nõrgem. Muide, siin ilmnes suur kuri vaim, sest Stalini ja Lenini sündide vahe oli 9 aastat, 9 kuud ja 9 päeva (Nostradamuse järgi), need on aga ümberpööratult kolm kuute."

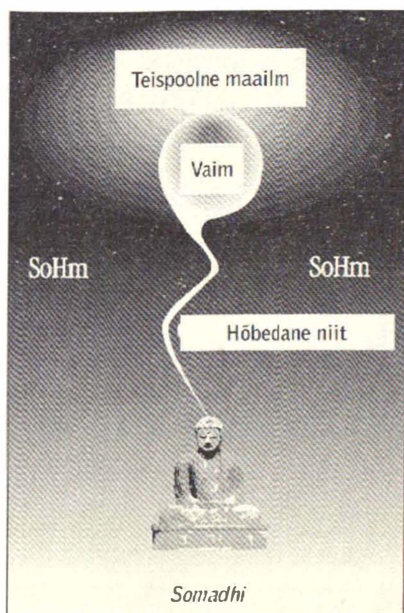
"Võib-olla," vastas härra Min.

Lubage siinkohal teha paus ja tuua täiendavaid teaduslikke tõendusmaterjale, mida oleme kogunud füüsiku Valeri Lobankovi ja Valentina Jakovlevaga.

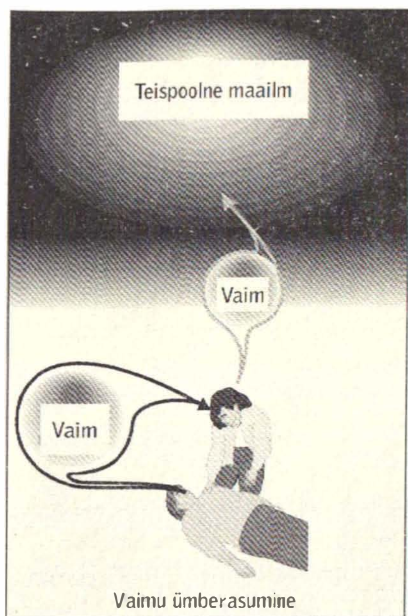
Sünnil, surmal ja *somadhi* seisundil on palju ühiseid printsiipe ja samas on need diametraalselt vastupidised.

Sünni ajal antakse lapsele ema poolt mõned hinge koostisosad (astraalkeha, eeterkeha jt), see tähendab palju madalamasageduslikke välju, mis kindlustavad füüsilise keha funktsioneerimise vegetatiivsel perioodil.

Vastsündinu kehasse siseneb esimese hingetõmbe ajal vaim, mis käivitab mentaalse keha (mõtlemisvõime), hinge karmalise osa (mälestus eelmistest eludest) ja teised. Aju hakkab tööle ja asub väänama hinge torsioonvälju. Inimene muutub inimeseks. Sinu laps ei ole veel



Samadhi



Vaimu ümberasumine

sinu laps: kõik sõltub sellest, milline vaim sinna siseneb.

Meie tsivilisatsiooni inimene alustab oma vaimu arendamist nullist. Miks? Atlantide eelmine tsivilisatsioon hakkas kasutama teadmisi, mis saadi üleüldisest informatsiooniväljast (teispoolsest maailmast) sinna lülitumise teel mitte ainult heategudeks, vaid ka kurjadeks tegudeks (J. P. Blavatskaja "*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 378). Seepärast vaim, mis siseneb meie tsivilisatsiooni inimese kehasse, lahutatakse üleüldisest informatsiooniväljast. See ongi *so-hm*'i – teosta end iseseisvalt – ilmnemine. Kaasaegse inimese vaimul on ainult võimed, st algne potentsiaal, mis määratakse eelmiste taassündide (karma) alusel. Geniaalsete laste sündimine – see toimub siis, kui tänapäeva lapse kehasse siseneb vaim, mis ei ole veel üleüldise informatsiooniväljaga täielikult oma kontakti kaotanud – tähendab ühel või teisel määral *so-hm*'i printsiibi rikkumist.

Surma ajal lahkub kõigepealt kehast vaim, kuid tõenäoliselt ei kaota see kehaga sidet neljakümne päeva jooksul. Seda sidet nimetatakse "hõbedaseks niidiks" ja selle abil leiab vaim

keha. "Hõbedane niit" on kõrgema intellekti printsiip, see võimaldab lõpuni loota oma kehasse tagasipöördumist. Sügava une ajal vaim "jalutab", kuid hoiab sidet "hõbedase niidi" abil, mis aitab keha leida. Seepärast ei soovitata inimest äratada järsult, kuna vaim võib oma keha mitte üles leida. Seepärast peetakse lapse äratamist patuks.

Kolm päeva pärast surma lahkub hinge eeterkeha, üheksa päeva pärast astraalkeha. Keha saab uuesti ellu äratada, kui vaim pöördub kehasse tagasi. Aju, mis väänab hinge torsioonvälju, ei saa ilma vaimuta töötada. Keha, eelkõige aju säilitamine on võimalik täpselt + 4°C juures. Temperatuuri + 4°C on tavaliselt täheldatud koobastes. Vesi muutub selle temperatuuri juures palju tihedamaks.

***Somadhi* seisundis viibimise** ajal vaimu kehaga ühendav "hõbedane niit" säilib kui tahes kaua – tuhandeid, miljoneid aastad. *Somadhi* seisundi pikendamine sõltub mitte ainult "konserveeritud" keha seisundist, vaid ka kõrgema intellekti otsusest säilitada "hõbedane niit" vaimu ja keha vahel.

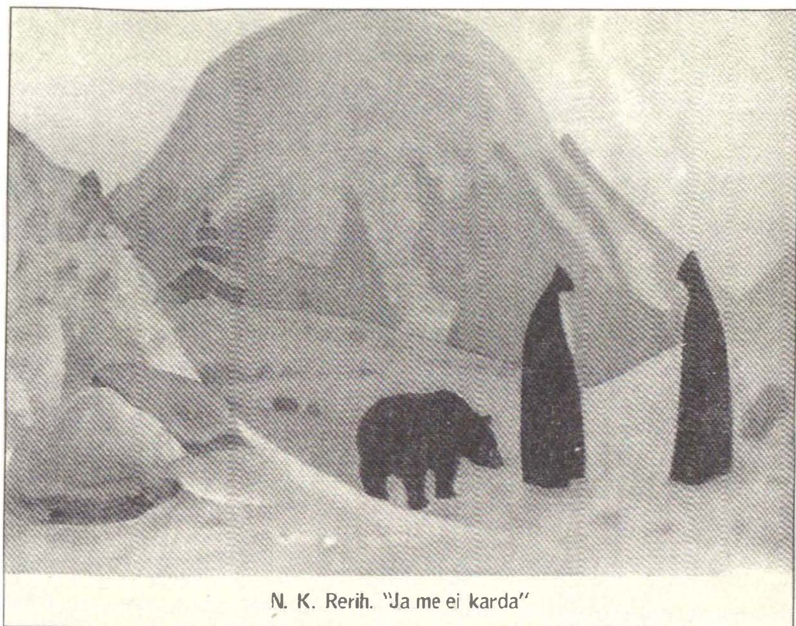
Pikemat aega kestvasse *somadhi* seisundisse võib siseneda temperatuuril + 4°C, seda kohtab koobastes ja vee all. Tõenäoliselt saavutatakse keha kivistunud (st keha kõvenemine) seisund kudedes sisalduva vee oleku muutumisega. Siin mängib rolli mitte ainult see, et + 4°C juures saavutab vesi suurima tihedusastme, vaid ka vee üleminek erilisse olekusse. Tuntakse kolme vee olekut: vedel, gaasiline ja tahke. Nagu arvab Valentina Jakovleva, läheb *somadhi* seisundi ajal vesi üle neljandasse, teadusele tundmata olekusse. Just nimelt kudedesisese vee neljas olek võimaldab seisata kõik ainevahetusprotsessid ja viia inimese organismi koed neid kahjustamata märksa kõvemasse seisundisse. Organismi vee on võimelised sellisesse olekusse viima hinge positiivselt väändunud torsioonväljad, mis meditatsiooni kaasabil annavad edasi informatsiooni vee oleku muutumisest ja sellega seotud metabolismi peatumisest.

Kuidas vesi informatsiooni kannab? Selle kohta eksisteerib palju oletusi. Kuid siinsel juhul on tõenäoliselt tegemist informatsiooni ülekandumise väga sügava printsiibiga. On teada, et kõiksus koosneb põhiliselt vesinikust. Üleüldine informatsiooniväli, mis on põhiliselt lainelise iseloomuga, on nähtavasti samuti seotud vesinikuga. Võib oletada, et vee kaudu edasiantav informatsioon levib vees vesiniku abil. Hinge torsioonväljad saavad tõenäoliselt samuti mõjutada vees olevat vesinikku.

Nõrgem vaim "aetakse" vaimu ümberasumise korral kehast välja ja selle asemele tuleb palju tugevam vaim.

"Ma tahaksin teilt küsida, härra Min," ütlesin mina, "kas loomad on võimelised sisenema *somadhi* seisundisse? Ma arvan, et *somadhi* peab olema looduse ühtne printsiip, mis võimaldab ellu jääda mitte ainult inimesel, vaid ka loomadel. Kuidas teisiti seletada loomade talveuinakut, näiteks pruunkaru, kes magab Siberis 7–8 kuud aastas? Kindlasti suudab karu alandada oma metabolismi *somadhi* sarnasesse seisundisse sisenemise teel. Samuti võib olla ka teiste loomadega: suslikud, maod, konnad..."

"Asi seisneb selles," vastas härra Min, "et külma saabudes hakkavad loomad kannatama. Kannatus, nagu ma juba mainisin, võib puhastada keha negatiivsest psüühilisest energiast, mis nagu me teame, on üheks olulisemaks momendiks *somadhi* seisundisse sisenemisel. Kuid mitte ainult kannatus ei mängi siin rolli. Ka loomadel on kolmas silm, mille abil nad on võimelised enne külmade tulekut kontsentreeruma, nagu seda tehakse mediteerimise ajal, ja sisenema *somadhi* seisundisse, see tähendab uinumist aeglustunud ainevahetusega. Kui näiteks suvel



N. K. Rerih. "Ja me ei karda"

asetada madu külma, siis ta hukkub, sest ta ei jõua kontsentreeruda ega oma keha kivistunud seisundisse üle viia. Loomulike külmade saabumisel roomab madu peidikusse, kontsentreerub kaua ja siseneb *somadhi*'le sarnasesse seisundisse, milles viibib kogu talve."

"Kuidas on kolmas silm arenenud loomadel?"

"See on üsna hästi arenenud ja see väljendub loomade ja taimede keeles. Näiteks taimedel on omadus tunda hädaohtu. Puu reageerib kirvega inimese lähenemisele. Meditatsiooni valdav inimene võib õppida mõistma loomade ja taimede keelt. Sellisel juhul tunneb inimene end kiskjate seltsis ohutult. Sellest räägib Nikolai Rerihi maal "Ja me ei karda", millel on kujutatud kaks munka koos karuga."

"Kuidas teile tundub," küsisin mina, "millest tunneb kaasaegne inimene puudust?"

"Kolmandast silmast..."

III PEATÜKK

Veel kord kolmandast silmast

Ükskord õhtul läksin ma Valeri Lobankovi, Valentina Jakovleva, Vener Gafarovi ja Sergei Seliverstoviga Kathmandu linna peale jalutama. Meiega ühines üks Nepalis puhkavatest vene uusrikastest. Uusrikas, kes oli korralikult purjus, tundis pidevalt huvi meie otsingute psühholoogiliste küsimuste vastu.

"Ma saan aru, sõbrad," rääkis ta, "teil on vaja reklaami, sellepärast te lähetegi paari nädala pärast kaugele mägedesse, et otsida mingeid koopaid, kus istuvad atlandid. Las nad siis istuvad seal... Mis teil sellest... Vaadake, kui palju varustust olete omale ostnud, kõik puha import. Kes teid spondeeris? Kas oma vere ja higiga teenitud sendid panite siia alla või? Ja mis see reklaam teile siis annab? Noh, räägitakse võib-olla paar korda – Mul-da-šev, Lo-ban-kov... Ja siis? Elama peab täna, sõbrad, täna, tä-na... Näiteks mina – sõitsin Nepali puhkama, ma teenisin selle välja, sõbrad, tee-ni-sin... Kas te ütlete, et ei huvitu ärist, ei huvitu kohalikest odavatest kivikestest? Ärge vilistage midagi! Ma ütlen otse – mina tunnen selle äri vastu huvi! Mis te arvate, et ma niisama sõitsin siia puhkama, aga Kanaarid, Hispaania... e-e ...?"

"Sa ei mõista," seletas kannatlikult Valera Lobankov, "et teadus on väga huvitav. Me oleme teadlased, saad aru, teadlased... Teaduslikku tõde leida on väga raske, siia ei lähe mitte ainult kogu mu raha, vaid ka kogu elu... Me leidsime kinnituse, et eksisteerib inimkonna geenifond



Iisraeli neiud

enesehävitamise või globaalse katastroofi puhuks..."

"Kas te tahate öelda, et teie olete altruistid," pareeris uusrikas, "elama peab, sõbrad, täna, tä-na... Lastele peab mõtlema, las-te-le, neil on vaja baasi, baa-si. Näiteks sina, Valera..."

Ma tüdinesin sellest lobast ja jalutasin veidi eemale ning raputasin pead. Ees ilmusid nähtavale kolm eurooplase välimusega neidu ja ma vaatasin neid masinlikult. Pah! Igaühel neist oli lauba peale joonistatud kolmas silm, kusjuures loomuliku kujuga – laugude ja ripsmetega.

"Kuulge, te unustasite kolmanda silma ripsmed värvimata," viskasin nalja.

Neiud jäid seisma. Hakkasime rääkima. Selgus, et nad olid Iisraelist: kõik kolm olid teeninud aega Iisraeli armees (kus teatavasti teenivad aega ka naised), ja nüüd said nad puhkusetuusikud Nepali. Nad rääkisid hästi inglise keelt.

"Neil pole väga vigagi," ütles uusrikas, eeldades, et neiud vene keelt ei oska. "Ernst, küsi, kas keegi neist Venemaalt ei ole emigreerunud?"

Ma küsisin. Selgus, et kaks neist olid pärit Lääne-Euroopast ja üks oli põline juut.

"Kahju, ma oleksin nendega tiiba ripsutanud," ütles uusrikas, kes püüdis rahvusvahelist äri ajada inglise keeles, mis tunnistas vaid sõnu "*Yes*" ning "*No*".

"Öelge, neiud," küsisin mina, "kas kolmanda silma joonistus teie laubal on nali või on sellel ka mingi tähendus?"

Neiud jutustasid, et siit veidi eemal on üks restoran Kolmas Silm, kuhu võib siseneda vaid siis, kui laubale on kolmas silm joonistatud. Meile pakkus see huvi ja kuna meil polnud millegagi kolmandat silma joonistada, sisenesime restorani joonistuseta laubal.

Restoranis pandi meid kõiki suure laua taha istuma ja meie laubale erilist tähelepanu ei osutatudki. Laua taga istus juba veidi segaduses olev naeratav iirlanna ja meil tuli jagada tema seltskonda, sest vabu kohti enam ei olnud.

“Saame tuttavaks,” tegi Seliverstov ettepaneku ja esitles igaühte meist ekspeditsiooni eesmärki rõhutades. Uusrikast tutvustas ta kui suurt vene ärimeest.

“Oo,” hüüatas iirlanna, “te uurite eelmisi tsivilisatsioone! Minu maal tunnevad selle küsimuse vastu paljud huvi. Paljud inimesed püüavad meil oma kolmandat silma arendada, käiakse spetsiaalsetes meditatsioonikoolides. Aga mina kogusin raha ja tulin mediteerimist õppima siia, kust see on alguse saanud. Ma püüan oma kolmandat silma arendada. Käin isegi sellenimelises restoranis. Rääkige oma ekspeditsioonist lähemalt.”

“Jutustage sellest palun,” palusid ka Iisraelist pärit neiud.

Söömise ja joomise vahepeal loetlesime üles meie ekspeditsiooni põhilised punktid.

“Väga huvitav,” ütles Iiri neiu. “Aga teie olete vist ekspeditsiooni sponsor?” küsis ta uusrikast vaadates.

“Jah,” oli uusrikas sunnitud valetama.

“Milliseid edusamme olete oma kolmanda silma arendamisel teinud?” küsisin Iiri neiu käest.

“Oh, üsna tagasihoidlikke,” vastas tema.

“Kas te üldse teate, mis see kolmas silm on?” küsis Vener Gafarov.

”Ma tean seda,” vastas üks iisraellastest ja osutas käega oma sõbranna laubale, kuhu see oli joonistatud.

“Budistlik usund,” alustasin ma jutustamist, “eristab viite tüüpi silmi:

1. *fleshly eye* st meie kaks tavalist silma.

2. *divine eye* st silma, mis on võimeline nägema kaugele ruumis ja ajas. Teisiti öeldes, see on silm, mille abil saab vaadata üleüldisse informatsioonivälja ja tänu sellele ennustada.

3. *wisdom eye* st silma, mis võimaldab vaadata omaenese hinge ja seda analüüsida, et mõista peamist tõde: elu – see on eelkõige sinu hing, mitte sinu keha.

4. *Dhamma eye* st silma, mis aitab realiseerida Buddha õpetust. Selle all võib minu arvates mõista Buddha õpetuse mõtestamise võimet, mis on üsna keeruline.

5. *Buddha eye* st õpetaja silmi. Ma arvan, et seda võib mõista kui sellise inimese silmi, kes on ennast pühendanud eelmiste tsivilisatsioonide teadmistele."

"Kas inimesel võib olla korraga viis silma?" küsis Iisraeli neiu.

"Minu arvates mõistetakse budistlikus religioonis sõna "silm" all inimese võimeid tunda ja analüüsida elu hingelisi aspekte," vastasin mina.

"Millised silmad olid Buddhal?" ei jätnud Iisraeli neiu.

"Nagu jutustas meile suur tiibeti õpetlane (härra Min)," seletasin, "oli kolmas silm ainult Buddhal, inimestel on see halvasti arenenud. Kuid kolmas silm ei näinud kunagi välja nagu tavaline silm, isegi Buddhal mitte. Kuid inimesed teadsid seda, sest aeg-ajalt tuli Buddha lauba piirkonnast välja valguskiir. Selle kiire abil kutsus Buddha talupoegi oma jutlustele. Buddha kiir võis olla viite värvi: valge, helesinine, roheline, kollane, punane."

"Oo, see oli vist väga eksootiline," lausus Iisraeli neiu.

Uusrikas kuulas hoolega Valentina Jakovleva tõlget ja küsis:

"Kas Buddha laubal oli valgusallikas või?"

"Ma arvan," vastas Valeri Lobankov, "et see oli psüühilise energia mehaaniliseks muundumise efekt. Arvatavasti olete te kuulnud telekineesist, kus psüühilise energia abil saab liigutada näiteks veeklaasi laual. See ongi psüühilise energia muundumine mehaaniliseks. Selle näite alusel võib psüühiline energia anda valgusefekti."

"Rääkige lähemalt kolmandast silmast. Ma tulin siia siiski selleks, et seda arendada," palus Iiri neiu.

"Kolmas silm on aju osa," alustas Valeri Lobankov. "Kui aju väänab hinge torsioonvälju, siis kolmas silm on organ, mis häälestab hinge erinevad osad torsioonväljade sagedusele. Võime rääkida kolmanda silma kolmest põhifunktsioonist:

- *intellekti funktsioon* st häälestamist kõrgema intellektiga vastavale sagedusele. Arvatavasti kasutavad oma arenenud kolmandat silma ja häälestavad end selle abil üleüldise informatsioonivälja sagedusele pühendatud inimesed (nagu näiteks J. Blavatskaja).

- *mediteerimise funktsioon* st isikliku hinge eri tasandite häälestamist torsioonväljade sagedusele. Nagu teada, eksisteerib 112 erinevat

meditatsiooniliiki, see tähendab individuaalset häälestatust temale sobivale sagedusele.

- *sisemise nägemise funktsioon,* st erinevate organite häälestamist torsioonväljade sagedusele, selle tulemusel võib näha organit ja selle haigust."

"Lastel," jätkas Valeri, "on kolmas silm rudimendina, see on mälestus kolmandast silmast, mis oli arenenud eelmistel tsivilisatsioonidel. Meenutage antiikkirjanduse andmeid selle kohta, et atlandid suutsid oma pilgu abil liigutada tohutuid kiviplokke. Kuidas seda mõista? Nad suutsid oma kolmanda silma abil häälestuda kivi väljade sagedusele ja väänata selle torsioonvälju nii, et kivi hakkas avaldama gravitatsioonijõule vastumõju. Kivi muutus seejuures justkui kergeks, ja muutes kivi torsioonväljade väändesuunda, võis seda liigutada."

"Kuule, Ernst, ütle Iisraeli neidudele, et nad liigutaksid klaase pilgu abil. Neil on ju kolmas silm olemas," ütles uusrikas naljatades.

"Muidugi ma ei suuda pilguga kive liigutada," ütles Iisraeli neiu, "kuid mulle tundub, et pärast meditatsioonitunde olen hakanud paremini oma hinge tunnetama. Ma tunnetan praegu, et meie materialiseerunud maailm ei ole kõige tähtsam, peamine on hing. Mind huvitab, miks meie tsivilisatsiooni kolmas silm hakkas degenereeruma?"

"Kas te olete lugenud Jelena Blavatskajat?" küsisin iirlanna käest.

"Ei, kuid meditatsioonitundides siin Nepalis räägiti meile temast kui väljapaistvaimast pühendatud inimesest."

"Selleks et vastata küsimusele, kuidas kolmas silm areneb ja kuidas see degenereerus, peab tundma inimrasside arengu ajalugu. Kirjanduslikud andmed selle kohta on olemuselt ühesugused, kuid märksa üksikasjalikumalt on seda küsimust valgustanud Jelena Blavatskaja raamatus "*Tainaja doktrina*". "Inimrassi" mõiste all mõtleb J. Blavatskaja mitte rahvuseid, vaid tsivilisatsioone. Näiteks esimene rass – esimene maapealne inimeste tsivilisatsioon. Blavatskaja kirjutab oma raamatus ka nende teadmiste allikast, justkui hääl olevat talle dikteerinud teaduslikku informatsiooni. Ta oli täielikult veendunud, et kõrgem intellekt andis kaasaegsetele inimestele tema kaudu informatsiooni inimkonna arengu maapealse ajaloo kohta. Mul ei ole põhjust teda mitte uskuda, sest see, mis tema raamatus on kirjutatud, langeb kokku teiste religioossete ja

teaduslike tunnistustega. See on maailma fundamentaalseim töö. Niisiis kirjutas Blavatskaja, et Maal on enne meid elanud neli inimrassi. Meie rass on viies..."

"Vabandage, restoran suletakse," ütles kelner.

"Nii halval ajal," kostis iirlanna.

"Pole probleemi," ütles uusrikas ja ulatas teenindajale 20 dollarit. "Valja, ütle, et see on talle selle eest, et me istume siin nii kaua, kui tahame. Muide, telli naistele veel veini. Mind huvitab samuti, kellest me põlvneme. Ma tõestan ka oma sõpradele, et mitte ahvist..."

Kelner võttis 20 dollarit heameelega vastu ja jäi sundimatult saali otsa seisma, iga meie pilku püüdes.

"Nepal on vaene riik, nende jaoks on 20 dollarit terve varandus," ütles Sergei Seliverstov.

"Vaata," ei pidanud uusrikas vastu, "20 dollari eest osta terve restoran! Moskvas ei anta selle raha eest tassi kohvigi. Moskvas oleks kelner sellise teenuse eest nõudnud vähemalt 300 taala. Aga siin, vaata – seisab... Ehh, oleks Venemaal selline teenindus!"

"Niisiis," jätkasin mina, "Maal on J. Blavatskaja järgi olnud viis inimrassi, meie rass on viies. Elu Maal tekkis mateeria tihenemise tagajärjel miljoneid aastaid tagasi. Inimene, loomad ja taimed tekkisid üheaegselt. Iga rass tekkis eelmisest."

Esimene rass inimesi, keda nimetati "isesündinuteks", tekkis Maal eeterolendite kujul peenmaailma, see tähendab psüühilise energia maailma tihenemise teel. Need inimesed sarnanesid inglitele, kes võisid vabalt liikuda läbi seinte ja teiste tahkete kehade. Nad nägid välja nagu helenduvad kehatud kuuvalguse värvi vormid ja nad olid 40–50 meetrit kõrged. Esimese rassi protoplastiline keha ei olnud sellest mateeriast, millest koosnevad meie surevad kestad, see oli lainelise iseloomuga. Need olid kükloobid, see tähendab ühesilmalised: kusjuures silma funktsiooni täitis midagi, mis sarnanes kolmandale silmale ja sellel oli ümberkaudse maailma ja kõrgema intellektiga telepaatiline side. Esimese rassi inimesed paljunesid pooldumise ja pungumise teel. Keelt nendel ei olnud, nad suhtlesid "mõtete vahetamise" teel. Elada said nad mis tahes temperatuuril.

Teise rassi inimesi kutsutakse "järeltulijateks" või ka "kondituteks", nad vahetasid välja esimese rassi. Need inimesed sarnanesid samuti



Üks neljakäelise ja kahe näoga inimese kujutistest

viirastusele, kuid olid juba tihedamad kui esimene rass. Nad olid väiksemad, kuid ikkagi 30–40 meetrit pikad. Nad olid samuti kükloobid ja suhtlesid üksteisega mõtete edasiandmise teel. Teise rassi inimesed olid kuldkollast värvi. Nad paljunesid pooldumise teel, kuid teise rassi elu lõpupoole ilmusid vahepealsed hermafrodiidid, see tähendab meest ja naist ühes kehas.

Kolmas rass, niinimetatud lemuurlased vahetasid välja teise rassi, neid jagatakse varasteks ja hilisteks.

Varased lemuurlased olid 20 meetrit pikad ja nende keha oli märkimisväärselt tihkem, seda ei võinud enam viirastuseks nimetada. Neil ilmusid kondid. Kahesooline hermafrodiit hakkas ühel juhul koguma mehelikkuse tunnuseid, teisel juhul naiselikke, selle tulemusena toimus sugude eraldumine ja arenes suguline paljunemine.

Varased lemuurlased olid kahe näo ja nelja käega. Kaks silma oli ees, kolmas silm taga, see tähendab, neil oli justkui kaks nägu. Kaks kätt "teenindasid" keha esipoolt, kaks kätt tagapoolt. Eesmised silmad täitsid füüsilise nägemise funktsiooni, tagumine põhiliselt vaimse nägemise funktsiooni. Nad olid kuldset värvi. Omavahel suhtlesid nad mõtete vahetamise teel.

Hilised lemuurlased või lemuuri-atlandid olid kõrgemal tasemel arenenud maapealsed inimesed, neil oli kõrgeim tehnoloogiline tase. Suuremas osas võib nende saavutuste hulka arvata Egiptuse Sfinksi ehitamise, Salisbury (Suurbritannia) tohutud varemed, mõned Lõuna-Ameerika monumendid ja teised. Hiliste lemuurlaste kasv oli 7–8 meetrit. Nad olid kahe silma ja kahe käega. Kolmas silm jäi kolju sisse.

Nende nahavärv oli kollane või punane. Ilmus ühesilbiline kõne, mis on siiani säilinud maakera kaguosas elavate inimeste hulgas. Hiliste lemuurlaste järeltulijateks peab J. Blavatskaja Austraalia aborigeene, kes jäid ellu ja metsistusid evolutsiooni käigus iidsetest aegadest isoleeritud Austraalia mandril.

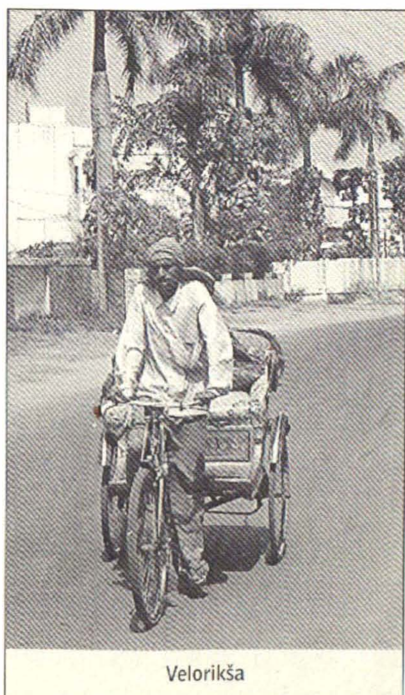
Neljandat inimeste rassi nimetati atlantideks. Atlantidel oli eespool kaks füüsilist silma, kolmas silm oli aga peidetud kolju sügavusse, kuid funktsioneeris hästi. Neil oli kaks kätt. Nende kasv ulatus 3–4 meetrini, kuid oma eluperioodi lõpupoole hakkas atlantide kasv kahanema. Osa atlante oli kollast värvi, osa musta, osa pruuni ja osa punast värvi. Oma eksisteerimise viimasel perioodil oli Atlantis täitunud põhiliselt kollast ja musta värvi atlantidega, kes olid omavahel sõjajalal. Algul kasutasid atlandid kõneviisi, mis on siiani säilinud mõne Lõuna-Ameerikas elava pärismaalaste hõimu kõnes. Kuid edasi arenes inflektiivne kõne ehk kõrgelt arenenud kõne, mis on kaasaegsete keelte aluseks. Atlantide inflektiivse kõne järeltulijaks on sanskriti keel, mis praeguseks on pühendatud inimeste salakeel.

Atlantide tsivilisatsioon oli samuti küllalt kõrge arengutasemega. Nad said teadmisi, lülitudes üleüldisse informatsiooniväljа, valdasid distantshüpnoosi, mõtete ülekandmist kauguste taha, olid võimelised mõjutama gravitatsiooni, neil olid omad lennumasinad (vimanad), nad ehitasid Lihavõttesaarele kivikujud, Egiptuse püramiidid ja paljud iidsetest aegadest pärinevad saladuslikud monumendid.

Viiendat inimeste rassi st meie rassi nimetatakse esoteerilises kirjanduses aaria rassiks, see tekkis hiliste atlantide ajal. Suurem osa viienda rassi inimestest metsistus ja ei suutnud atlantide teadmisi oma arenguks kasutada. Algul olid viienda rassi inimesed pikka kasvu, 2–3 meetrit, hiljem hakkasid tasapisi kahanema. Kolmanda silma funktsioon kadus peaaegu täielikult, sellega seoses katkes side üleüldise informatsiooniväljaga ja sealt saadavate teadmiste kasutamine muutus võimatuks. Tasapisi hakkas viienda rassi inimeste välimus sarnanema kaasaegse inimese välimusele.

"Huvitav," ütles uusrikas, "kuid keeruline. Tunnen kolmanda silmaga, et peab veel tellima. Val, kutsu..."

"Niisiis, kahel esimesel rassil (kükloopidel)," jätkasin mina, "oli ainult see, mida meie nimetame kolmandaks silmaks, ja nad kasutasid eluks


Velorikša

ainult seda. Kolmas rass (kahe näoga) said kolmandale silmale, mis asus kuklas, lisaks veel kaks füüsilist silma ette, neid hakati kasutama nägemiseks füüsilises maailmas ja kolmanda silma toetuseks. Neljandal rassil (atlandid) kadus kolmas silm sissepoole, kuid oma esialgset funktsiooni ei kaotanud. Viiendal rassil (meie) jäi kolmas silm rudimendiks, mida nimetatakse epifüüsiks. Kuid meie rassil (sellele vihjab J. Blavatskaja) ilmneb kolmanda silma arenemistendents. Muide, ka atlandid, tunnetades kolmanda silma regressi, võtsid ette katseid selle tööd kunstlikult stimuleerida. Nii on ka meil alles loodud meditatsioonikoolid, mis, nagu me teame, arendavad kolmanda silma funktsiooni. Ja ka näiteks teie sõitsite siia selleks, et tugevdada oma kolmandat silma," ütlesin iirlannale otsa vaadates.

"Oo, ma olen selle üle uhke, kui nii võib öelda, et lähen kogu planeedi ees," vastas iirlanna.

"Aga neiudel hakkas igav," ütles uusrikas ja koogutas ühe Iisraeli neiu poole, "lubage, ma jutustan teile midagi teisest ooperist, nii-öelda meelelahutuseks... Hiljuti korraldasid meie venelased siin Kathmandus rikšade võidusõidu. Ernst, tõlgi... Kujutage ette, et meie, suured mehed, istusime kaarikutesse, aga rikšad ja sellised väikesed nepallased sõtkuvad oma rattaid kõigest väest, pingutavad. Küll oli huvitav! Minu tuttav, Vitja, võitis. Rikšadest oli tõtt-öelda kahju, kuid me jätsime igaühele niipalju, nagu nad uneski näinud polnud."

"Rikšadest on kahju," ütles Iisraeli neiu.

"Pole vaja haletseda," ütles Vener Gafarov, "nad peavad leiba teenima. Neil pole uhkuse jaoks aega."

"Muide, uhkusest," ütlesin mina. "Jelena Blavatskaja kirjutab, et kui inimesed uhkeks muutusid, arvates end peaaegu jumalate hulka, siis lõpetas nende kolmas silm tegevuse, lülitades inimesed kõrgemast intellektist välja."

"Miks kutsutakse kolmandat silma silmaks, kui see on peidetud kolju alla?" küsis iirlanna.

"Anatoomid leidsid, et kolmanda silma embrüogeneesi protsess kulgeb just nimelt silma moodi. See on ka arusaadav, sest esimesel kahel rassil oli üksainuke silm – see, mida meie nimetame kolmandaks. Samale asjaolule viitab ka J. Blavatskaja. Mida kõrgem on inimese vaimne arengutase, seda enam on arenenud epifüüs – endine kolmas silm."

"Suur tänu toreda õhtu eest. Ma sain Kolmanda Silma restoranis kolmandast silmast väga palju teada," ütles iirlanna.

Uusrikas peatas otsustava žestiga kõik, kes hakkasid taskutes raha otsima, ja maksis ise kõigi eest, unustamata kelneri jootraha.

"Noh, kas oli huvitav?" küsis uusrikkalt Seliverstov. "Saad aru, elus peab endast midagi maha jätma. Mitte ainult raha, mitte ainult maja ja auto, vaid midagi vaimset. Lastel, kui sa mõistad, on epifüüs paremini arenenud, seepärast tunnetavad nad vaimset paremini. Seepärast on lapsevanemate vaimne seisund..."

"Ma mõistan," vastas uusrikas. "Tõepoolest peab lastele jätma mitte ainult maja ja auto, vaid tegema ka nii, et nad oleksid uhked oma vanemate vaimse arengutaseme üle. Muide, kuule, Sergei, tõepoolest on naljakas, et me hoidsime 20 dollariga kogu restorani pool ööd lahti..."

IV PEATÜKK

Järgmine kord räägime tõsisemalt

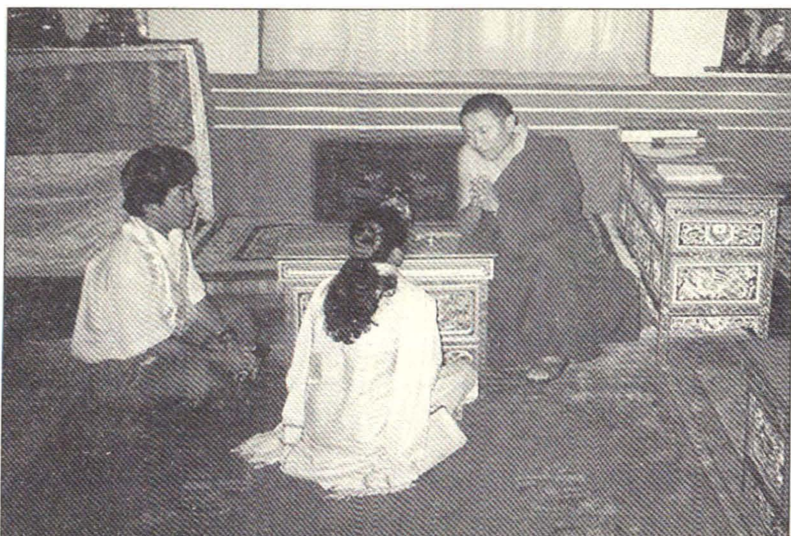
Muidugi, uusrikkad on ebaõnnestunud sünnitis, mis on põhjustatud ebaõnnestunud üleminekust turumajandusele, kus poliitilised romantikud suutsid totalitaar-kommunistliku mõtlemise abil luua vaid kapitalismi kõige ebaõnnestunuma loomingu – "metsiku turu", mille juurde pääsevad kaugeltki mitte parimad rahvuste esindajad, kelle kultuuritase on madal ja kellel on kriminaalne mentaliteet, sest nad kohanevad paremini ühiskonna metsikute tingimustega. Näiteks on kõrge kultuuritasemega inimesel raske anda või võtta altkäemaksu, ilma milleta praegu, vabandage väga, midagi otsustada on võimatu, kuid uusrikas teeb seda iseenesestmõistetavalt, sest see ei ole tema mentaliteediga vastuolus. Sellisel juhul osutub võitjaks loomulikult uusrikas, kõrge kultuuritasemega inimene jääb aga oma elupäevade lõpuni asutustes õigust taga ajama.

Kui metsikute seaduste mõju kõrgema positsiooniga inimeste ühiskonnas ei väärtusta selliseid mõisteid nagu au, südametunnistus, headus ja armastus, ja see jääb liiga kauaks kestma, siis viib see vääramatult rahvuse üleüldise intellekti languseni, see tähendab, et algab inimeste metsistumine. Ma ei ole varem kunagi mõelnud sõnale "metsistumine" ajaloolis-poliitilisest vaatenurgast. Kuid uurimiste tulemusena jõudsime me järeldusele, et metsistumisel, mis on progressi vastand, on aja-

loos korduvalt olnud koht mitte ainult meie, vaid ka eelmiste tsivilisatsioonide ajastul. Sellel teemal peatume põhjalikumalt raamatu viimases osas. Aga praegu tahaksin ainult väljendada lootust, et uusrikkad ei ole meie tulevase metsiku riigi (hoidku Jumal selle eest!) esimeste metslaste hulgas.

Venemaa autoriteet on välismaal langenud järsult mitte ainult endise sõjalise võimsuse langemise ja ebameeldivate liidrite tõttu, vaid seetõttu, et meie riiki hakkasid esindama põhiliselt need uusrikkad. Need "uued" ei seostu kohe kuidagi sellega, et me esimestena ületasime ülehelikiiruse, vallutasime kosmose, lõime maailma parima hariduse ja nii edasi. Kuid inimene kaldub tegema riigi kohta üldistavaid järeldusi, lähtudes kõigest mõneminutilisest kohtumisest selle esindajaga ja unustades selle riigi ajaloolised saavutused.

Meie, ekspeditsiooni liikmed, ei osanud kuidagi arvata, et kirjeldatud "vahvad kodumaa esindajad" võivad mõjutada ekspeditsiooni tööd kaugel Nepalis. Asi on selles, et mõned kiirelt rikastunud olid otsustanud kiiremas korras oma vaimset taset tõsta. Need inimesed hakkasid Kathmandu templeid külastama ja püüdsid igasuguste tõdede ja ebatõdede abil valjuhäälselt ja fotografeerides saada kokku kõrgestiaus-



Rinpochelaama koos õpilastega

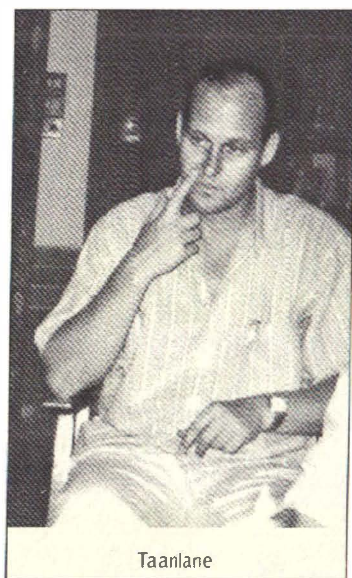
tatud laamadega, et siis nendega koos pildi peale jääda. Nii eksootiline! Laama endaga! Küll mehed alles kadestavad!

On kiiduväärt, et tuntakse huvi elu vaimsete aspektide vastu ja pildistamine ei ole muidugi relvaga ähvardamine, kuid kui enesekindlusest pakatav välismaalane patsutab laamat õlale nagu vana tuttavat, ise kommenteerides: "Küll on pehmekene...", on see laamade jaoks minu arvates pehmelt öeldes arusaamatu ja ebameeldiv.

Ülalräägitu oligi tõenäoliselt meie teadusliku ebaõnne põhjuseks, kui kohtusime kahe kõrgeltaustatud laamaga. Mõlemad laamad olid Kathmandu suurimate budistlike templite pead ja seal olid ka tõenäoliselt viibinud meie "vennikesed". Ja kuigi meie ekspeditsioon oli rahvusvahelise iseloomuga, moodustasid selle tuumiku Vene riigi esindajad. Me ei ole seda kunagi varjanud. Ja laamadega suhtlemine oli meile ülimalt vajalik! Ainult laamadel oli õigus otsustada, kas avaldada "laamade salastatud teadmisi" või mitte. Ainult laamad võisid olla pühendatud iidsetesse salastatud teadmistesse. Ainult laamad said näidata inimkonna pikaajalises *somadhi* seisundis eksisteeriva geenifondi kohta materiaalseid tõendusmaterjale. Ainult laamad võisid tunda inimesi, kes võivad omada ligipääsu *somadhi* seisundis viibivate atlantide kehade juurde ja kes võivad täpsustada eelmise tsivilisatsiooni esindaja välimust.

Laiemas plaanis olid meil olemas kõik eeldused selleks, et laamad meid usuksid; meie poolt välja arvestatud atlandi välimus langes suuremas osas kokku india svaamide ettekujutustega eelmise tsivilisatsiooni inimestest; svaamidelt ja teadlastelt saime palju uusi tunnistusi, mis mahtusid loogilisse ahelasse jne. Oli raske ette kujutada, et meie kaaskodanike familiaarne käitumine osutub selleks komistuskiviks, mida me kartsime.

Sheskand Ariel leppis Nepali Ülikooli rektori kaudu kokku kohtumise rinpochelaamaga, kellele meid juba varakult esitleti ja anti üle mõned teaduslikud materjalid, kes võttis meid kokkulepitud ajal vastu, ümbritsetuna oma õpilastest saatjaskonnaga. Sinna saatjaskonda kuulusid sakslased, taanlased, ameeriklased ja teiste rahvuste esindajad, kokku 20–30 inimest. Kõik istusid põrandal: keegi sulges silmad, keegi pobises suletud huulte tagant, keegi vaatas vaikides vahetpidamata laamat, keegi uuris uudishimulikult meid. Need inimesed pühendasid oma elu ida vaimuteaduse õppimisele ja nad elasid Nepalis juba palju aastaid. Kõik nad rääkisid nepali keelt.


Taanlane

Meid pandi istuma laama ees olevatele madalatele pehmetele kušettidele. Minu kõrvale istus heledajuukseline taanlane ja esitles end laama tõlgina. Tundus, et laama valdab inglise keelt hästi, kuid millegipärast eelistas ta rääkida meiega tõlgi abil. Isegi olukorras, kus ma nepali keelt ei mõistnud, tundsin, et taanlane, kes valdas inglise keelt küllalt primitiivselt, rääkis nepali keeles veelgi hullemini.

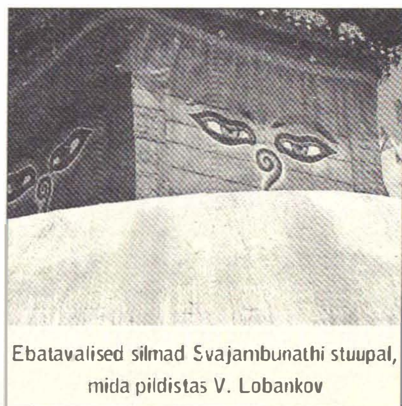
Meie inimkonna päritolu hüpoteesiga juttu alustades ja püüdes selgelt rääkida, kasutasin ülimalt lihtsustatud inglise keelt, tundsin ennast seetõttu äärmiselt ebamugavalt ja segadusseaetuna. Laama kuulas minu juttu poole kõrvaga, taanlase tõlget ta aga üldiselt ei kuulanud; tema juurde tulid pidevalt mingid inimesed, kellele ta nagu muuseas riputas kaela pühasid salle ja andis tükikese pühitsetud toitu. Taanlane näppis pidevalt kõrvu ja pobises nepali keeles ning iga minuti tagant puudutas mu õlga, paludes samal ajal korrata lauseid, kus ma tahestahtmata kasutasin märksa keerulisemaid ingliskeelseid sõnu.

Lõpuks tüdinesin ma kõigest sellest ära ja küsisin laama käest otse näidates joonistust hüpoteetilisest atlandist:

"Kas te olete kunagi näinud sellise välimusega inimest?"

"Inimese välimus on tema vaimsuse füüsiline väljendaja," ütles laama ootamatult inglise keelele üle minnes, "inimese välimuse kõige olulisemaks jooneks on silmad, milles väljendub inimese arukus. Budismis on sõnadel "arukuse silm" kaks aspekti: tundlikkuse toetamine ja side tundlike organitega, mille analüüsimisel tuleb arvestada nägemisobjekti, teadvust ja tundeorganeid..."

"Lubage," katkestasin, mõistes, et meie tähelepanule pakutakse sisuliselt sõnavalingut ja olin rahul sellegagi, et vasaku kõrva juures olnud taanlane jäi vait, "kuid see joonistus kujutabki endast inimese näo reproduktsiooni, kelle silmade kujutis on teie Svajambunathi



Ebatavalised silmad Svajambunathi stuupal, mida pildistas V. Lobankov

templi seintel. Valeri Lobankov tegi nendest silmadest foto just nimelt selle templi seinalt, pärast seda viisime läbi oftalmoloogilise analüüsi ja taastasime nende silmade omaniku välimuse. Palun öelge, kelle silmad need on?"

"Need on intellekti silmad," kordas laama, "mis peegeldavad eesmärke, tugevat tahet ja seda, mida silmad peegeldama peavad. Buddha õpetas, et tuleb näha kvaliteeti kõiges, välises vormis avaldub see intellektina."

Oleksin äärepealt küsinud: "Mis on intellekti silmad?", kuid suutsin õigel ajal peatuda, mõistes, et sellele järgneb sõnade kaskaad, mis võrdub sellega, et me ei saa mitte millestki aru.

"Kas need on Buddha silmad?" küsisin häbematult.

"Buddhal oli 32 mõõdet ja 60 omadust, millest üheks olid tema silmad. Spetsiaalsed kunstnikud kujutasid neid silmi templi seintel selleks, et peegeldada nende tarkust. Tarkus ei tule mitte ainult silmadest, vaid ka südamest..." pobises laama ülepaisutatult.

"Mida te saaksite öelda sellise nina kohta?" küsisin, näidates talle joonistust hüpoteetilisest atlandist.

"Ebatavaline nina on ebatavalise jõu ilming," vastas laama.

"Mida tähendab ebatavaline jõud?"

"See on hingejõud."

"Niipalju kui mina tean, tuleneb hingejõud silmadest..."

"Ka ninast."

"Hingejõud võib omada füüsilist väljendust, näiteks liigutada esemeid?"

"Võib-olla."

"Millist rolli võib siinjuures mängida nina?"

"Suurt."

"Mida te võite öelda kolmanda silma kohta?" küsisin seda joonistusel näidates.

"See on juuksetukk, mis on tehtud kulmudest," vastas laama mõnitavalt.

Tundsin, et laama hakkas mind mõnitama. Ka taanlane vaatas mind pilkavalt.

"Kelle teadmised tõi Buddha Maale?" küsisin ma oma kannatust proovile pannes.

"Buddha on vabadus. Kui sa vabaned oma keha tundest, siis saad tundma maailma. Oluline on end tunda väljaspool keha..."

"Kelle teadmised siis Buddha tõi?"

"Kõik teadmised olid Buddhal peas."

"Vabandage, laama! Viimased kaks küsimust. Esimene neist – meenutab see atlant teile inimest, kes on sisenenud *somadhi* seisundisse?"

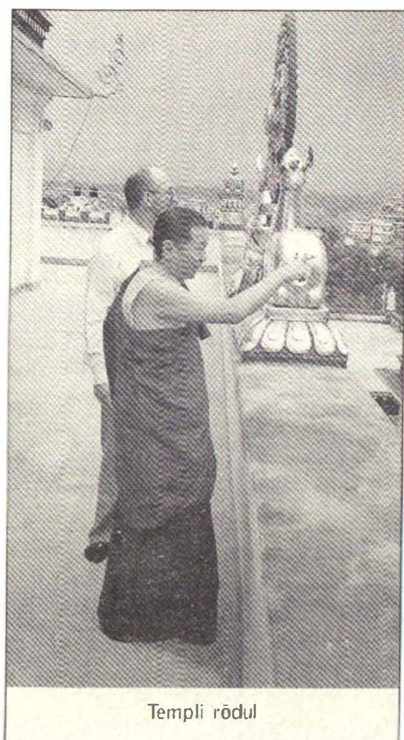
"Kust te teate *somadhi* seisundist?" küsis laama ja vaatas mulle ainiti silma.

"Sellest rääkisid meile india svaamid. Me oletame küllalt suure tõenäosusega, et siin, Tiibetis, koobastes, stabiilse temperatuuri juures säilitatakse inimeste kivistunud seisundis kehasid, kusjuures mitte ainult meie, vaid ka eelmiste tsivilisatsioonide kehasid. See on omapärane inimkonna geenifond, mille kaitsmine on teie ülim kutsumus, kallis laama.

Kuid teiseltpoolt oli viimane läkitus *so-hm*. Miks see viimaseks jäi? Seda võib interpreteerida kui hoiatust inimkonnale: enesehävitamise korral meie, kui viimase maapealse tsivilisatsiooni puhul geenifondi eksisteerimist enam ei nõuta, see tähendab, et "konserveeritud" inimesed ei välju pikaajalisest *somadhi* seisundist ja ei anna uue tsivilisatsiooni inimkonnale järglasi. Seepärast, kallis laama, ma arvan, et on saabunud aeg selgitada inimkonnale seda, et meie maapealne tsivilisatsioon võib osutuda viimaseks. Vaadake, kui palju on maailmas relvi! Vaadake, ühiskonna vaimne areng vahetatakse järjest enam materiaalse, kaubandusliku vastu välja, kus elu peamiseks eesmärgiks on soov rikastuda. Inimesed on raha pärast valmis kõigeks... Vaid väike arv arenenud maade inimesi," ütlesin ma ja osutasin laama õpilastele, saalis istuvatele välismaalastele, "tegeleb oma vaimse arenguga. Kuid nad teevad seda isiklikult enda jaoks.

Selleks, et tõeliselt ja siiralt uskuda usuteaduse õigusesse ja võimsusesse, on inimestel vaja uusi fakte, uusi teadmisi. Kätt südamele pannes võib ju öelda, et inimesed peavad religiooni paljuski ilusaks muinasjutuks..."

Saabus vaikus. Laama koputas sõrmedega põlvedele. Taanlane vaatas


Templi rõdul

mulle oma puuriva pilguga otse silma.

"*Somadhi* on kaitstud," ütles äkki laama. "Seal on jõud. Iga kivi... See ei ole ainult minu kutsumus... Muide, mis on teie teine küsimus?"

"Ma tahtsin küsida: mida te teate viimasest läkitusest *sohm*'ist?"

"Seda, mis teiegi," vastas laama.

Ma kutsusin laama rõdule, kust avanes vaade stuupale – tohutu suurte ebatavaliste silmade kujutisega ovaalsele tornile. Just neid silmi analüüsisime me teaduslikult, just need olid aluseks ebatavalise inimese välimuse taastamisel, keda me pidasime atlandiks. Miks on Nepali ja India templite peamiseks sümboliks just need silmad? Mida need sümboliseerivad? Meid ei rahuldanud arvamus, et need on intellekti silmad. Võimalik, et ka iidsetel teadmistel oli aspekt, mis sarnaneb meie oftalmogeomeetriaga – silmade kujutise kaudu saab taastada nende omaniku välimuse. Võib-olla on see meie tsivilisatsiooni esiisa või esiema silmade kujutis. Võib-olla on need inimkonna geenifondi inimese silmad, kellele on määratud olla inimkonna "päästja" enesehävitamise korral. Tulevase päästja silmad... Võib-olla... Kuid laama ei öelnudki meile midagi. Suisa uskumatu tundus kokkusattumus, et välja arvestatud "statistiliselt keskmised silmad" kuulusid tiibeti rassile ja just siin, Tiibetis, on kõikidel templitel kujutatud need ebatavalised silmad.

Me tegime laamaga pilte. Ka taanlane seisis me kõrval.

"Teie, muidugi, teate nende silmade saladust," ütlesin ja osutasin stuupale.

"Vaata minu lõuga – sa ei näe laupa, vaata laupa – sa ei näe lõuga, vaata ühte silma – sa ei näe teist, vaata teist – sa ei näe esimest," lausus laama.

"Kuid silm töötab nagu skaneeriv kiir!"

Väikest kasvu laama tõstis pilgu minule, astus minu juurde ja patsutas mulle tugevalt õlale.

"Ära kurvasta," ütles ta, patsutas veel kord õlale ning puhkes kõva häälega naerma.

Mul oli ebameeldiv tunne. Taanlane jätkas altkulmu piidlemist.

"Aga miks teie mind õlale ei patsuta ja ei irvita?" küsis laama.

...

"Teie venelased tulevad siia, ei pööra tähelepanu inimestele, kes seisavad minu ees, räägivad valju häälega, naeravad, patsutavad mind õlale, pildistavad. Öelge, miks nemad," laama osutas saali põrandal istuvatele välismaalastele, "miks need sakslased, hollandlased, ameeriklased, inglased minu ees põlvitavad ja teie, venelased... Ma ju kehastan iidset mõistust ja teadmisi, eellaste ees kummardamist. Näiteks tema," laama osutas taanlasele, "elab Nepalis juba 22 aastat, õpib meditatsiooni ja iidseid teadmisi."

Taanlane noogutas.

"Ma ei saa vastutada nende venelaste eest, kes siin käinud on," vastasin.

"Ma näen, et teie olete tõsised teadlased, et te ei ole sellised nagu nemad," ütles laama. "Kuid kuidas saan ma usaldada iidsed teadmised teile, kes te esindate riiki, kus on rikkad inimesed, kes ei näe meis enamat kui välismaist eksootikat, kellel puudub igasugune austus ja huvi meie iidse õpetuse vastu, kes arvavad, et kui neil on palju raha, siis on nende ees valla terve maailm. Venemaa on rikas riik, Nepal on aga väga vaene riik. Kuid Nepalis ja Tiibetis on sellised teadmised, mida kusagil mujal maailmas ei ole. Me austame teie haridust, teie teadust, kuid teie austage ka meie religiooni. Üks teie venelane püüdis pärast pildistamist mulle isiklikult 100 dollarit pihku suruda, aga head inimesed hoopis annetavad."

"Ma saan nende pärast vaid vabandada," pobisesin mina.

"Milleks mulle teie vabandused. Te rääkige nendega parem oma kodumaal, rääkige televisioonis. Kui selliste inimeste kätte sattuvad

meie iidsed teadmised, siis võivad need muutuda kurjuseks. Kui sellised inimesed midagi leiavad, näiteks *somadhi* seisundis inimese, siis panevad nad ta näitusele, nagu looma loomaaeda, ja hakkavad näitamise eest raha koguma. Hiina kommunistid hävitasid Tiibeti templid ja pagoodid, tapsid laamasid, mõnitasid iidseid väärtusi. Õnneks on olemas jõud, mis kaitsevad *somadhi* seisundit. Need on võimsad jõud, kellele ei ole võrdväärset. Teie riik on võimas sõjalise jõu poolest, kuid nende jõudude vastu ei saa isegi tuumarelvad. Teie olete ju samuti Jumala unustanud kommunistlik riik ja peate jumalateks oma liidreid!"

"Me oleme endine kommunistlik riik..."

"Ükskõik. Kui teie riigis on rikkad inimesed, sellised, nagu siin käivad, siis ei saa teid usaldada. Maailma juhitakse raha abil. Nad ostavad teaduse ja religiooni pisku eest ja ei tee sellega midagi kasulikku, vaid hävitavad selle."

"Kuid selliseid inimesi on igas riigis..."

"Muidugi on."

"Lubage, laama, ma selgitan teile natuke. Venemaa on praegu väga keerulises olukorras. Pärast üleminekut vabaturupoliitikale on teaduse ja hariduse areng jäänud ootamatult tahaplaanile, maailma nimega teadlastest on saanud üks väikese sissetulekuga ühiskonnaklass. Harimatud inimesed, kes on suutelised välja arvestama ainult oma müügist saadava kasumi, on saanud rikkaks ja on hakanud arvama, et neile on kõik lubatud. Neid rikkaid, kuid harimatuid inimesi hakati meil nimetama uusrikasteks. Just nimelt nemad on vallutanud paljud riigid, just nende järgi hinnatakse praegu Venemaad. Kuid mitte kõik venelased ei ole uusrikkad."

"Kuid teie riigi eesotsas on praegu just sellised inimesed," pareeris laama.

"Kahjuks on see nii. Ma loodan, et mitte kauaks. Poliitika on ettearvamatu."

Taanlane, kes äkki seisis jälle mu kõrval, hakkas millegipärast jälle mu juttu nepali keelde tõlkima ja küsis isegi üle ingliskeelseid sõnu, mis olid talle arusaamatuks jäänud, mind sealjuures küünarnukist tirides.

"Teadusel on rahvusvaheline iseloom," jätkasin ma kogu oma olekuga taanlasele mõista andes, et tõlkimine pole vajalik. "Meie, Venemaa teadlased, ei ole süüdi, et meie riigil on viimaste aastate jooksul uusrikaste

pärast niivõrd ebameeldiv maine. Mina olen teadlane ja kirurg, olen käinud neljakümnes maailma riigis, paljudes neist mitu korda. Võib küsida, miks ma rändan paljudes maades, pean loenguid, demonstreerin oma uusi operatsioone. Geograafilise huvi olen ma ammu rahuldanud. Palju lihtsam oleks olnud realiseerida oma meditsiinilised avastused suureks rahaks, müües need mõnele rikkale firmale või rajades oma erakliiniku, kus operatsioonide tulu laekub sinu taskusse. Asi on selles, kallis laama, et teadus tuleb Jumalast. Kui Jumal on andnud sulle ande millegi erilise leiutamiseks, siis tuleb seda lugeda Jumala kingituseks, mis annab sulle isikliku rahulduse. Kuid siis muutud sa oma leiutiste orjaks, sest hakkad tunnetama kutsumust levitada neid üha enam ja enam: algul oma linnas, siis kogu maal, ja siis terves maailmas. Ja uskuge, kaugeltki mitte iga teadlane ei mõtle sel ajal sissetulekule või kuulsusele. Tihtipeale mingit sissetulekut ei olegi ja sinu kuulsus seisneb selles, et sinu avastused võetakse üle teiste teadlaste poolt, moderniseeritakse, ja esialgse idee looja jääb aja jooksul varju. Esmapilgul tundub loogilisem säilitada võimalikult kaua oma unikaalsust, demonstreerides operatsioonide suurepäraseid tulemusi, hoides nende tehnika saladust. Kuid harva kui mõni tõeline teadlane niiviisi talitab, sest teadlase hinges on sügav kutsumus, sest leiutis ei ole sinu omand, see kuulub kõigile inimestele ja sina oled vaid oma võimete ori, oma leiutise instrument ja selle levitaja. Sinu leiutis on tulnud ju üleüldisest informatsiooniväljast ja on samas ise seda ka täiendanud. Seepärast, kallis laama, riik ei puutu asjasse, veel vähem selle mitte just kõige paremad esindajad uusrikkad."



"Aga miks teie ei ole Ameerikasse sõitnud?" küsis laama, "Ameerika ostab kokku kogu maailma ajud, sealhulgas ka teie omad. Seal on tingimused teaduse tegemiseks."

"Ma tunnen Ameerikat hästi, olen seal palju käinud," vastasin. "Ka mind taheti osta. Kuid siin on kaks põhjust. Esimene põhjus on südametunnistus. Suur vene režissöör Tarkovski tegi filmi "Stalker", mille peamine mõte seisneb selles, et ühes teatud piirkonnas tekib inimese kõige tugevam tunne. Selleks tundeks osutus südametunnistus. Selles piirkonnas inimesed surid, sest nende südametunnistus oli must. Teadust ei tehta kunagi üksi, sul on alati mõttekaaslased ja sõbrad. Ka minul on mõttekaaslased ja sõbrad, kellega koos oleme läbinud raske teadusliku teekonna. Ma ei jäta neid iialgi maha, sest mind hakkab piinama südametunnistus.

Teine põhjus on see, et ma märkasin Ameerikas, et paljud emigreerunud teadlased on hakanud "kustuma". Ma ei saa täpselt öelda, miks, kuid mulle tundub, et ameerikalik ühiskond on läbinisti mattunud dollarijahi alla ja see avaldab oma räpast mõju. Teaduse alge on alati kõigepealt vaimne."

"Teil on õigus – teadus on eelkõige vaimne, selle poolest sarnaneb see religioonile," ütles laama.

"Just seepärast, kallis laama, esitasingi ma teile palju teaduslikke küsimusi, millele te vastasite, vabandage, päheõpitud jutlusega, mida sobiks tänavapoistele pidada," ütlesin.

"Järgmine kord teen tõsisemalt," ütles laama ja puhkes siiralt naerma. "Ka teie peate mind mõistma."

"Lubage, ma esitan teile ühe filosoofilise küsimuse, laama," ütlesin. "Miks on teie riigis teadus nii halvasti arenenud, kui ometi pole mingit kahtlust, et see regioon on maailmas vaimse arengu liidriks?"

"Me oleme vaene riik. Aga teadus nõuab palju raha."

"Aga miks teie riik on vaene? Isegi teie õpilastele," näitasin käega saalis viibivatele välismaalastele, "meeldiks elada rikkas riigis, kus ei ole kerjuseid."

Taanlane, kes oli vait jäänud, noogutas nüüd.

"Meil on väga palju kerjuseid ja suur sündivus. Inimesed on harjunud väga tagasihoidliku toitumisega ja väga tagasihoidlike elutingimustega. Nad ei kujuta ettegi, et võib ka paremini elada. On välja kujunenud vaese inimese mentaliteet."

"Ma arvan," segasin vahele, "et põhjus ei ole ainult selles. Teie riigi vaesuses mängib suurt rolli religioon."

"Religioon?"

"Budistlike ja hinduistlike kogukondade religiooniõpetus," jätkasin mina, "annab vaimsele poolele ilmse prioriteedi materiaalse ees. Te õpetate seda meditatsiooni- ja teistes usuõpetuse koolides. Ma ei sea mingil juhul kahtluse alla vaimsuse olulisemat rolli võrreldes materiaalsega, sest religiooni järgi loodi materiaalne alge vaimse alge järkjärgulise tihenemise teel. Kuid religioosse inimese liialt tugev vaimse arengu rolli rõhutamine viib selleni, et teie riigi tavaline inimene hakkab maapealsesse elusse suhtuma kui millessegi väheolulisse ja ei pingutagi selle paremaks muutmise nimel. Keha on vaid hinge ilus instrument ja sellest lahkuda ei ole kahju. Seepärast arvan, et selleks, kuidas religioosseid teadmisi rahvahulkadele edastada, tuleb leida mingi kuldne kesktee."

"Kuid me ei saa taganeda pühadest religiooni tekstidest!" protesteeris laama.

"Pühakute kaudu meie maailma tulnud religioossed tekstid on minu arvates mõeldud kõrgelt haritud ja kõrge kultuuritasemega inimeste jaoks. Lisaks sellele, te teate, et usuõpetus on paindlik õpetus ja seda võib ühel või teisel moel meie elutingimustele vastavaks muuta. Näiteks, kallis laama, võtke kätte ja hakake propageerima seda, et iga inimene peab vaimse arenguga üheaegselt tugevalt töötama selle nimel, et saada haridus ning luua endale ja oma perele inimväärsed elutingimused. Tulemus saabub üsna kiiresti, sest teil – usutegelastel – on oma riigis kaalukas sõna ja suur populaarsus."

"Mmm... jaa..."

"Teie religiooni järgi oli Buddhal kaks seisundit – maailma armastav ja vihkav. Et sundida inimesi paremini tööle ja muuta oma riik rikkaks, peab aeg-ajalt olema raevukas, ainult maailma armastades ei ole võimalik seda saavutada. Siis tulevad ka tingimused teaduse arendamiseks. Teaduse roll on väga suur. Mis on religioon? Religioon on eelmiste tsivilisatsioonide teadmised, mis saadi tänu teaduslikele uuringutele. Seepärast on teaduse arendamine ja selle kaudu üleüldise informatsioonivälja täiendamine püha üritus. Just teadus suudab arendada, korrigeerida ja täiendada religiooni. Ei saa ju kogu aeg kasutada üleüldisest informatsiooniväljast saadud teadmisi kui dogmasid, neid peab täiendama ja korrigeerima vastavalt olukorrale."

"Teil on vist õigus," pobises laama.

"Ei saa ju käesoleval ajal vähendada materiaalsuse rolli sellisele tasemele, see ju takistab teaduse arengut, pühadust me aga eitada ei saa," jätkasin. "Võtke või *somadhi* seisund. Nagu teada, lahkub selles seisundis vaim kehast, kuid säilitab sellega sideme. Ainevahetuse aeglustamise teel nullini võib keha konserveeritud kujul säilida miljoneid aastaid. Tekib küsimus, milleks on vaja keha säilitada, kui peamine on vaim? Vastus on lihtne – keha loodi pikaajalise evolutsiooniprotsessi käigus ja puudub igasugune mõte seda uuesti tegema hakata, lihtsam on seda säilitada kui uut luua."

"Kuid inimesed soovivad praegu järjest enam õppida tundma vaimset valdkonda," ütles laama.

"Vaadake oma õpilasi. Paljude pilk on maailmast kaugenenud. Vaevalt et need argielust eemaldunud inimesed suudavad mõjutada ühiskonda selle vaimse arengutaseme tõstmise suunas. Parimal juhul on nad võimelised oma isiklikke vaimseid vajadusi rahuldama."

Taanlane tiris mind küünarnukist ja küsis mult midagi millegipärast nepali keeles.

"Rääkige inglise keeles."

...

"Meie," ütles laama, "põhiliselt vaimsele arengule rõhudes, seisame vastu ülejäänud maailmale, kus materiaalsus on hüpertrofeerunud."

"Selles on teil tõenäoliselt õigus. Maailmas peab kehtima tasakaal. Toon meie sõnade kinnituseks ühe näite. Te teate pühendatu Jelena Blavatskajat?"

"Jah, mul on tema raamatud olemas."

"Blavatskaja raamatutest võib aru saada, et püramiidid on maailma loodud mitmeks otstarbeks, millest üks on *somadhi* seisundis olevate inimeste kehade säilitamine. Niisiis paigutati Cheopsi püramiidis olnud egiptuse vaarao keha Briti muuseumi. Kes teab, võib-olla oli egiptuse vaarao elus ja kõik jutud Egiptuse saladuse kohta inimkehade konserveerimisest on muinasjutt. Võib-olla viibis egiptuse vaarao sügavas *somadhi* seisundis. Ja praegu on tema keha pandud väljanäitusele ja muidugi tingimustel, mis ei järgi *somadhi* seisundi jaoks vajalikku temperatuuri. Vaevalt, et vaarao hing enam oma kehasse tagasi pöördub. Öelge, laama, miks ebatavalised jõud vaaraod ei kaitsnud?"

"Ma arvan, et püramiidides neid ei ole."

"Miks?"

"Ei tea."

"Tulles tagasi religiooni rolli juurde ühiskonnas," ütlesin, "analüüsime erinevaid maapealseid religioone. Mulle tundub, et kõige õnnestunumaks religiooni variandiks oli katoliiklus. Selles eksisteerivad tasakaalustatult nii karm distsipliin kui ka inimese vabadus. Seepärast on katoliku religiooniga ühiskonnad maailmas kõrgemalt arenenud. Võrdleme katoliku usku islamiga. Karmust ja piiranguid annab moslemi religioonis vähendada küll ja küll, kuid vabadusest on ilmselgelt puudus. Tulemus on teada: islamiriigid jäävad arengult katoliiklikele riikidele alla. Võrrelge katoliiklikku religiooni õigeusuga. Vabadust on õigeusklikel rohkem, kuid õigeusulised riigid jäävad katoliiklikele riikidele ikkagi alla. Võrdleme budistlikku religiooni hindu usunditega Indias, Nepalis, Butaanis ja teistes lähedalasuvates riikides: inimene on keskendunud eelkõige vaimsele arengule ja trotsib elu materiaalset poolt. Tulemus on teada: kõrge vaimse arengutasemega riikide majanduslikke tingimusi me ei kadesta. Erandiks on siin budismi jaapani variant, kus vaimne areng ühendatakse materiaalse elu jäiga distsipliiniga. Tulemus on teada: Jaapani progress on vaieldamatu."

"Teil on vist õigus."


"Järgmine kord räägime tõsisemalt..."

"Me kõik teame, et Jumal on üks," jätkasin. "Miks siis teie ei saa oma religiooni sisu muuta, korrigeerida, arvestades kas või erinevate religioonide mõju ühiskonnale ajaloolistest aspektidest lähtuvalt. Maal on olnud palju pühakuid, kes on loonud palju usundite variante. Elu on juba näidanud, missugusel pühakul on olnud rohkem õigus. Ma arvan, et on saabunud aeg, kui erinevate religioonide esindajad peaksid formeerima ühtse usundiõpetuse, mis põhineb sellel, et

Jumal on üks. Ajalooliselt on see õiglane; meenutage kas või siiamaani kestvaid ususõdasid (Jugoslaavia, Iisrael jt)."

"Vestlus oli täitsa huvitav. Tänan," ütles laama.

"Kallis laama, millal te oleksite valmis meid vastu võtma, et saaksime tõsist teaduslikku juttu ajada? Eile kohtus Valeri Lobankov tengolaamaga ja kahjuks tulemusteta: tengolaama käitus alguses samamoodi nagu teie. Me oleme ju teadlased..."

"Luban, et järgmine kord räägime tõsisemalt," ütles laama. "Kuigi, oodake! Teil on parem kohtuda bonpolaama endaga.

Bonpo religioon on kõige iidsem maapealne religioon ja bonpolaama teadmised on märkimisväärselt suuremad kui minul. Ta on suur inimene. Ta emigreerus Nepali Tiibetist, kus teda jälitasid hiina kommunistid. Tal ei ole veel oma suurt templit, kuid tema teadmised on kolossaalsed. Bonpolaama on vana mees. Ma helistan talle juba homme, räägin talle teist. Ma luban, et ta võtab teid vastu ja on teiega avameelne. Tulge homme kella seitsme ajal õhtul minu juurde."

"Aitäh."

Laama heitis pilgu saalis põlvitavatele õpilastele ja tuli meid saatma.

Ma vaatasin tagasi. Taanlane vaatas meile sünge pilguga järele.

V PEATÜKK

Bonpolaama avameelsus

Laama pidas sõna: ta helistas tõepoolest bonpolaamale ja leppis meie visiidi asjus kokku. Vestluse lõpul andis rinpochelaama meile soovituskirja, öeldes, et bonpolaama on valmis meiega tõsiselt vestlema.

Bonpolaama elas Nepali lääneosa väikeses linnakeses. Sinna sai minna nii auto kui ka lennukiga. Me oleksime äärepealt auto rentinud, kuid Sheskand jõudis hoiatada, et Nepali teed on väga halvad ja autoreis võib võtta peaaegu nädala. Selgus, et selle põhjuseks on teid läbivad maalihked, nende eemaldamine on üsnagi keerukas.

Reisilennukid lendasid sellesse linna vaid kord nädalas. Et aega kokku hoida, olime sunnitud rentima väikese lennuki. Lennuk kõikus nagu laevuke merel, enne maandumist sattusime me äikesepilve, millest ümberlend oli tõenäoliselt võimatu. Pärast seda, kui me lõpuks maandusime ja lennukist väljusime, tunnistasid lendurite kaamed näod läbielatud ohu suurust. Endine sõjaväelendur Sergei Seliverstov selgitas, et mägedes valitsevat ilma ei saa ette ennustada ja meil vedas tõeliselt, et lennuki korpus pidas suurele turbulentsile vastu ja rahe ei kahjustanud mootoreid. Ta ütles ka seda, et vene lennukid on tugevamad, kuigi vähem ökonoomsed.


Bonpolaama

Helistasime hotellist bonpolaamale. Leppisime kohtumise järgmiseks hommikuks. Tõusime hommikul linnaäärse järske muldastmeid pidi mäe järsule küljele, kus väikesel tasapinnal seisis väike tempel, millel oli samuti ebatavaliste silmade kujutis. Traditsioonilises tumepunases rüüs mungad juhatasid meid bonpolaama juurde.

Bonpolaama nägi välja 70-aastane ja oli samuti riietatud tumepunasesse rüüsse. Ta hakkas rääkima heas inglise keeles, millel oli tüüpiline ida aktsent. Tähelepanu tõmbasid tema soojad heatahtlikud silmad ja vaikne rahulik hääl. Esitlesime end.

Sel ajal sisenes tagumisest uksest kolm eurooplase välimusega inimest: kaks naist ja üks mees.

"Need on minu sõbrad – teadlased," ütles laama.

"Kas te olete laama õpilased või ka teadlased?"

"Me oleme teadlased ja ajaloolased, Ida religiooni spetsialistid. Me oleme siin elanud juba üle kuu aja ja õpime maailma iidseima religiooni tekkimise ajalugu – bonpo usku. Härra bonpolaamal on väga sügavad teadmised, ta teab peast palju. Kahjuks jäid kõik tema raamatud Tiibetisse, kust ta oli sunnitud emigreeruma. Härra bonpolaama on üks vähestest ellu jäänud maailma iidseima religiooni esindajatest. Me kardame, et selle religiooni ajalugu võib igaveseks kaduda," ütles mees.

"Teie, nagu ma aru saan, olete Ameerika Ühendriikidest?" küsisin ma, märgates tüüpilist ameerika hääldust.

"Jah, me esindame ülikooliteadust."

"Ja meie esindame oftalmoloogiat, teadust silmahaigustest..."

"Teadust silmahaigustest? Meile öeldi, et te olete rahvusvahelise ekspeditsiooni liikmed, kes otsivad inimkonna päritolu allikaid!" imestas ameeriklane.

"Noh, tuli välja nii, et maailma erinevate rasside silmade uurimine viis meie uuringute möödapääsmatu jätkumiseni ajaloolises kontekstis," vastasin mina.

"Mulle öeldi, et te olete Venemaalt?" küsis ameeriklane.

"Jah."

"Oo! Venelastele on iseloomulik selliste ebatavaliste teaduslike paralleelide tõmbamine. Venemaal on teadus tugev."

"Üheks selliseks paralleeliks on kas või see, et templi seintel, milles me praegu asume, on kujutatud ebatavalised silmad," ütlesin mina.

"Väga huvitav. Teie, nagu ma teie ameerikalikust hääldusest aru saan, olete pikka aega Ameerikas töötanud?" küsis ameeriklane minult.

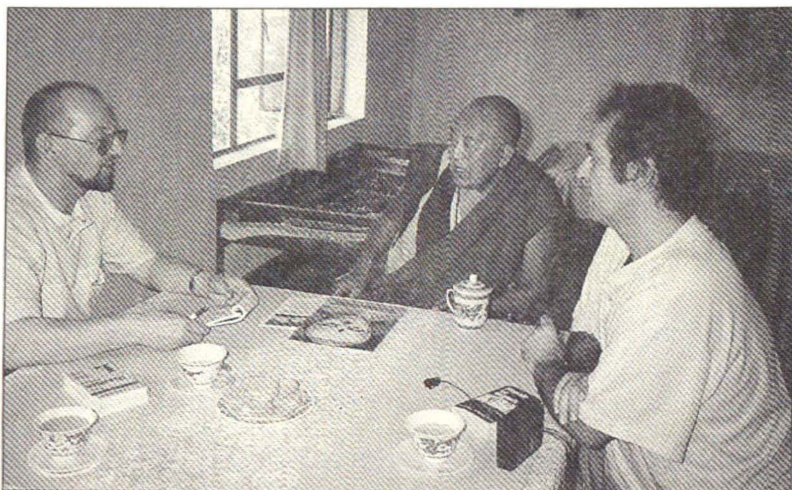
"Mul on tulnud ameeriklastega palju suhelda."

"Kas te lubate meil teie vestlusest bonpolaamaga osa võtta?" küsis ameeriklane minu käest.

Sain suurepäraselt aru, et ma ei ole templi peremees ja ameeriklased jätsid tõsiste teadlaste mulje.

"Palun, kui bonpolaama vastu ei ole," vastasin.

"Ei ole. Istuge palun," ütles bonpolaama ja kutsus meid kõiki suure laua taha.



Vestlus bonpolaamaga

"Kallis bonpolaama, lubage mul mõnikord teie jutu kohta midagi üle küsida oma ameerika kolleegilt, sest mõistan ameerika inglise keelt paremini kui ida inglise keelt. Loodan, et minu ameerika kolleegile, kellele inglise keel on emakeeleks, ei valmista ida inglise keele dialektika mõistmine raskusi," palusin.

"Jah, muidugi," vastasid mõlemad.

Pidasime meeles oma eelmisi kõnelusi Ida usujuhtidega ja otsustasime seekord esialgu küsimusi esitada ja alles siis välja tuua oma hüpoteesi sisu.

"Härra bonpolaama," alustasin, "nagu meile teatavaks on saanud, emigreerusite te Tiibetist Nepali. Öelge, kas Nepali laamad erinevad Tiibeti laamadest?"

"Ei erine," vastas bonpolaama. "Eksisteerib vaid teatud liiki hierarhia: dalailaama (kõrgeim laama), panchenlaama, rinpochelaama ja mungad. Tiibetis, oma kodus, olin ma panchenlaama."

"Kas eessõna "bonpo" viitab budistlikule religioonile?"

"Jah."

"Millised on budismi kõige iidsemad usundid?"

"Budismi iidseimaid religioone on neli: *bonpo, gelugpa, nyingmapa* ja *mantra*.

Bonpo religioon on levinud põhiliselt Tiibeti lääneosas, see analüüsib nii positiivset kui ka negatiivset psüühilist energiat. Selles usundis on suurim hulk saladusi.

Gelugpa usund on levinud Tiibeti keskosas, see analüüsib eelistatavalt positiivset psüühilist energiat. Sellest usundist kasvas välja meie praegune dalailaama.

Nyingmapa usund on levinud Tiibeti idaosas, see on religiooni väga jäik variant, selles on suurim hulk piiranguid. India sikhide religiooni *gurupapa* üks eripära seisneb leppimatuses, selle vaimsed alged pärinevad tiibeti *nyingmapa* religioonist.

Mantra usund on levinud Tiibetis vaid paiguti ja teistele religioonidele see suurt mõju avaldanud ei ole."

"Rääkige lähemalt bonpo usundist," palusin.

"Nagu ma juba rääkisin, bonpo on maailma vanim usund," alustas bonpolaama. "Bonpo – Buddha tuli Maale 18 013 aastat tagasi, samal ajal kui viimane Buddha tuli 2044 aastat tagasi. Bonpo religioon usub

"surm-elu-surm-elu" ratast, see tähendab seda, et igas hinges on palju elusid. Bonpo religiooni peamine eesmärk on meie tsivilisatsiooni inimese kolmanda silma arendamine."

"Miks on see nii oluline?"

"Meie tsivilisatsiooni inimestel on kolmas silm tasapisi kadunud ja see on alles jäänud vaid rudimendina (epifüüs). Meie tsivilisatsioon on järk-järgult arenenud materialistlikus suunas. Vaadake, inimkond on omandanud palju erinevaid füüsikalisi energiaid: soojus-, tuuma-, elektrienergia ja teised, ta suutis vallutada kosmose, luua inimese keha ravimise efektiivseid meetodeid ja nii edasi. Kuid mis puudutab psüühilist energiat ja vaimse valdkonna tundmaõppimist, siis kaasaegne ühiskond ei ole selles, mis analüüsib inimeste erinevat käitumist hinge erinevates seisundites, läinud kirjandusest kaugemale. Kaasaegne teadus peab religiooni millekski, mis on reaalsest elust eemal ja ei vaatle religiooni meetodite mõju inimestele ja ühiskonnale, kuigi selles peitub tohutu suur potentsiaal, mis võimaldab avastada uusi energialiike, palju uusi keemia ja füüsika saladusi, samuti võimaldab see suunata inimeste psüühilist energiat vajalikus suunas. Ja kõige selle jaoks on inimestel vaja arendada kolmandat silma."

"Ma mõistan teid nii," ütlesin, "et kolmandat silma kui organit on võimalik häälestada erineva iseloomuga laineelementidele, et inimese psüühilist energiat on võimalik kasutada paljude loodusnähtuste mõjutamiseks, kaasa arvatud füüsikalised ja keemilised protsessid. Kaasajal kasutatakse inimese psüühilist energiat äärmiselt puudulikult ja tihtipeale juhtub see olema pigem tsentrifugaalse iseloomuga, seda kulutatakse mitte kasu, vaid ka negatiivse aura loomisega kahju tegemiseks, see mõjutab inimesi negatiivselt. Ma arvan, et psüühiline energia on tohutult võimas, eriti siis, kui see tuleneb suurest inimmassist. Näiteks kui ühiskonnas koguneb negatiivne potentsiaal, siis muutub positiivsest ja headusest mõtlemine raskeks ja kõigest negatiivsest läbiimbumine muutub iseenesestmõistetavaks. Reeglina viib see ühiskonna regressini. Kui aga



ühiskonnas koguneb positiivne psüühiline potentsiaal, siis viib see kahtlemata progressini."

"Teil on täiesti õigus," ütles bonpolaama, "psüühilisel energial on tohutu jõud. Kahjuks on see inimestel tõepoolest sageli tsentrifugaalse iseloomuga, see tähendab, et see levib plahvatusena, mis viib sõdade ja kataklüsmideni, mida meie ajalugu on täis. Inimeste psüühilist energiat peab suunama keskmesse, seda tuleb suunata progressile. Psüühilist energiat võib suunata ja reguleerida just kolmanda silma abil. Oluline on ainult see, et psüühiline energia tuleb suunata positiivses suunas – heade mõtete suunas."

"Aga kuidas te stimuleerite kolmanda silma arengut?"

"Õpetame inimesi mediteerima, selle abil on võimalik õppida "puhta nägemise" võimet, siis tunnetab inimene sisemist vabadust. Me eristame kolmanda silma arengus mitut staadiumi, neist kõige kõrgemas on võimalik siseneda *samadhi* seisundisse. Loomulikult on kolmanda silma laubal kujutamine sümboolne, tegelikult asub see epifüüsina sügaval kolju all."

"Milline on olnud kolmanda silma arendamise edu teie religioonis?"

"Kahjuks on see olnud üsna tagasihoidlik. Selles ei ole süüdi mitte



Laama õpilased – Himaalaja vaimne tulevik

ainult meie, usutegelased, kes pole sellele arvatavasti küllaldaselt jõudu pühendanud, vaid ka see, et tsükliliselt arenev kaasaegne inimkond asub vaimse arengu madalseisu majandusliku arengu tipus. Sellegipoolest peame pingutama, et arendada kolmandat silma ja sellega seoses olevat vaimset elementi, vastasel juhul jätkub vaimse arengu regress."

"Kas te tahate öelda, et kaasaegsel inimesel on võimatu saavutada kolmanda silma küllaldane areng sügavasse *somadhi* seisundisse sisenemiseks?" küsisin mina.

"Kaasajal küll. Ajalooliselt on toimunud kolmanda silma regressioon. Ainult üksikud joogid suutsid siseneda *somadhi* seisundisse mitmeks aastaks, kuid mitte enam. Kuid ei ole välistatud, et varsti saab see võimalikuks," vastas bonpolaama.

"Te ütlete, et tulevikus võib olla pikaajaline *somadhi* seisundisse minek reaalne?"

"Jah."

"Miks just maailma teie regioonis on religioonil selline ilmne kalduvus vaimsusele, et see kahjustab isegi materiaalsust?"

"Oo, see on väga tähtis! Meie regiooni riikide rahvad on justkui inimkonna päästjad. Asi on selles, et Euroopas, Ameerikas ja isegi Aafrikas on ilmnenud selgelt väljendunud tendents suurendada materiaalse ja vähendada vaimse rolli osatähtsust. Suurem osa Euroopa teadlastest näiteks ei saa aru mõistetest nagu "psüühiline energia", "vaim", "hing" jms. Seepärast on maakera vaimse ja materiaalse tasakaalu saavutamiseks Ida riigid, eriti aga Tiibeti ja Himaalaja piirkonna riigid sunnitud suurendama vaimset materiaalse tähtsuse vähendamisega. Sellel põhjusel on meie riigid materiaalselt väga vaesed, kuid seevastu vaimselt teistest riikidest kõrgemal. Tasakaal peab valitsema kõiges: hea ja kurja vahel, vaimse ja materiaalse vahel..."

"Lugupeetud bonpolaama! Te nimetasite Himaalaja ja Tiibeti riikide rahvaid inimkonna päästjateks Maal. Ühelt poolt võib seda mõista nii, et Ida inimesed on justkui Lääne materiaalsuse tendentsi pantvangid, kes on maapealse vaimse rolli suurendamise nimel sunnitud elama vaesuses, selleks et saavutada tasakaalu. Teiselt poolt võib seda mõista nii, et erandiult ülikõrge vaimse arengu abil võib loota pikaajalisse *somadhi* seisundisse sisenemist, eesmärgiks uuendada inimkonna geenifondi, ilma milleta garantii inimkonna ellujäämisele Maal ilmselgelt väheneb."

Bonpolaama vaatas mind pingsalt ja ütles:

"Teil on vist õigus. *Somadhi* roll on inimkonna jaoks tohutu. Selle nimel võib tuua ohvreid."

"Peale selle, lugupeetud bonpolaama, te olete öelnud, et tulevikus peab vaimne roll kasvama kõigil maailma rahvastel. Kas see tähendab seda, et psüühilise energiaga seotud tehnoloogia arengus võivad ida riigid osutuda ettejõudnuks?"

"Loomulikult. Vaadake, me püüame järjekindlalt säilitada iidseid inimkonna vaimsete elementide mõjutamisviise. Ma arvan, et järjekindlus toob meile tulevikus edu. Suunatud psüühilise energia abil saab võimalikuks mõjutada gravitatsiooni, mis võimaldab teha kannapööret ehituses. Psüühilisele energiale sarnaste energiatega saab võimalikuks omandada uusi õhus lendamise printsiipe. Tekivad uued võimalused inimeste ravimiseks, mis on seotud inimese keha bioväljа ja selle kaudu biokeemiliste protsesside mõjutamisega jne."

"Vene teadlane doktor Tzjan töötas välja biotron-aparaadi, mis võimaldas tugevdada kasvavate taimede ja loomade biovälja ja hakkas selle aparaadiga haigeid ravima. Ravi tulemused osutusid täiesti lootustandvaks. Kas ka teie püüdlete sellisele ravimisele tulevikumeditsiinis?" küsisin.

"Meditsiin, mis on seotud inimese mõjutamisega tema hinge kaudu, on tuleviku meditsiin, kuid see on ka iidne meditsiin," vastas bonpolaama. "Valgustavates bonpo religiooni pühades raamatutes, mis kahjuks jäid Tiibetisse, võib leida palju tunnistusi kauge mineviku imeliste ravimeetodite kohta. Inimeste vaimse arengu eeskirju ei tohi lasta hävineda, need võiksid isegi praegu, sügava materialismi ajastu õitsenguperioodil osutada suure teene."

"Ma mõistan teid täiesti, austatud bonpolaama," nõustusin temaga, "teie, ma pean silmas Ida religiooni, kannate inimkonna elus vaimse arengusuuna toetamise tänuväärset rolli. Kui poleks olnud idapoolseid jõupingutusi, siis Lääne õpetlaste konservatiivne häälestatus, mis mõistab halvasti teaduse intuitiivset-loogilist teed ja õpetlased, kes peavad ennast peaaegu et maapealseteks jumalateks, oleks viinud kogu meie planeedi vaimsuse degeneratsioonile, tuues teaduse arengule pöördumatut kahju. Kahtlemata on psüühilise ja bioloogilise energiaga seotud tehnoloogiatel suur tulevik ja ma olen veendunud, et Ida riigid jõuavad selles mõttes varsti esirinda."

"Meil, Ameerika Ühendriikides," ütles ameeriklane, "kritiseeritakse mis tahes vaimseid uurimistöid. Seepärast tegelevad sellega vähesed teadlased. Meie olemegi ühed vähestest."

"Inimkonna vaimse arengu korral," jätkasin, "võib juhtuda, et asi viib üleüldise informatsiooniväljaga liitumiseni, mida praegu saavad teha vaid haruldased pühendatud. Võib-olla ületatakse *so-hm*'i printsiip. Siis saab teadmisi üleüldisest informatsiooniväljast ka meie tsivilisatsioon. Muide, mida teatakse *so-hm*'i printsiibist bonpo religioonis?"

"*So-hm*'i printsiibi kohta on bonpo religioonis mõned tunnistused olemas, kuid seda on põhjalikumalt valgustanud hindu religioon," vastas bonpolaama. "Mis puudutab rõhuasetust inimese vaimsele arengule, siis see on evolutsiooniliselt õigustatud, sest bonpo religiooni järgi tekkis maapealne inimene vaimu tihenemise teel ja mateeria on siiski teisejärguline."

Sama leiame ka J. P. Blavatskaja raamatus "Tainaja doktrina" *(1937, II köide, lk 143): "...algul arenes inimene helenduva piirjoonteta vormina, selle peale oli ehitatud füüsiline vorm..."*

"Härra bonpolaama! Kas iidses bonpo religioonis on tunnistusi eelmiste maapealsete tsivilisatsioonide olemasolu kohta?" küsisin.

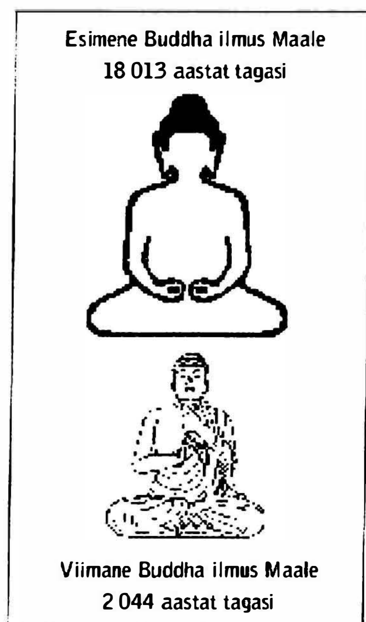
"Bonpo religioonis on tunnistusi eelmiste maapealsete tsivilisatsioonide kohta väga palju," vastas bonpolaama. "On olemas terveid köiteid, mis kirjeldavad iidsetest aegadest pärinevate eelmiste tsivilisatsioonide elu. Samuti on põhjalikult kirjeldatud meie tsivilisatsiooni tekkelugu Tiibetis. Nende raamatute järgi on viimane tsivilisatsioon enne meid, mida Läänes nimetatakse atlantide tsivilisatsiooniks, meiega võrreldes kõrgemalt arenenud, nende käsutuses olid imelised tehnoloogiad, mis põhinesid psüühilise energia kasutamisel. Üksikasju ma kahjuks ei mäleta."

"Vabandage, kas teil on need raamatud olemas?"

"Ei. Need jäid Tiibetisse. Kardan, et need on hävitatud," tõdes bonpolaama kurvalt.

"See on tohutu kaotus," lisas ameeriklane.

"Sellest hoolimata, öelge, kellest põlvnevad meie tsivilisatsiooni inimesed?" küsisin mina.



"Eelmise tsivilisatsiooni inimestest – atlantidest. Seda ma mäletan bonpo raamatutest," vastas bonpolaama.

"Kui lugeda ida religioossetest raamatutest Buddha välimuse kirjeldust, siis võib leida palju jooni, mis kaasaegsele inimesele iseloomulikud ei ole. Kas Buddha ei ole äkki *somadhi* seisundist väljunud eelmise tsivilisatsiooni esindaja?" küsisin mina.

"Buddha, kes ilmus Maale 2044 aastat tagasi, ei näinud tõesti välja nagu tavaline inimene. Kõikides religioossetes raamatutes kirjutatakse, et tal oli 32 erinevust, st 32 joont, mis eristas teda kaasaegsest inimesest. Kusjuures on teada, et iga Buddhat eristav joon pärineb mitte emalt, vaid tema vaimsest praktikast," vastas bonpolaama.

"Selgitage palun."

"See on Idas kehtiv üldine mõiste."

"Ma mõistan, et Idas varjatakse selliste mõistete all suuri sügavaid saladusi. Üks sellistest saladustest on muidugi *somadhi* seisund – maapealse inimkonna ellujäämise faktor. Säilides koobastes tuhandeid ja miljoneid aastaid, on parimad iidsete inimeste indiviidid võimelised uuesti ilmuma ja taassünnitama maapealse inimkonna. Lisaks sellele suudavad *somadhi* seisundis viibivad inimesed ellu ärgata ja pühakutena tegutseda, et korrigeerida eksisteeriva tsivilisatsiooni arengut progressi suunas. Seepärast võib oletada, et Buddha, kellel oli ebatavaline välimus, mis muide paljuski langeb kokku meie ettekujutustega atlantide välimusest, võiski olla üks *somadhi* seisundist väljunud hilistest atlantidest. Eelmise tsivilisatsiooni teadmised psüühilise energia mõju kohta aitasid tal inimesi mõjutada. Sellise järelduse saab teha loogika abil, kuid intuitsioonil põhineva loogika abil, nii nagu õpetatakse siin Idas, ja see on alati tõene," ütlesin mina.

"Teil on õige loogika," vastas bonpolaama veidi mõeldes. "Bonpo religioon kirjeldab paljusid aspekte, mis kattuvad teie loogikaga. Bonpo religioon sündis esimesest Buddhast, kellel oli samuti ebatavaline välimus, võrreldes kaasaegse inimesega."

"Rääkige lähemalt esimesest Buddhast."

"Esimest, see tähendab Bonpo-Buddhat kutsuti Tonpa Shenrabiks. Ta ilmus Maale 18 013 aastat tagasi. Ta ilmus Tiibeti piirkonnas, Šambala riigis. Ta elas Maal 82 aastat ja jättis endast maha suured õpetused, mida kasutasid kõik järgmised Buddhad (pühakud). Tema välimuse täpset kirjeldust ma ei mäleta, tean vaid seda, et ta ei näinud välja nagu tavaline inimene. Bonpo-Buddha õpetused kehtivad 30 000 aastat, see tähendab, et jäänud on veel 12 000 aastat, kui arvestada, et 18 000 aastat on juba möödas."

"Miks kehtivad Buddha õpetused just 30 000 aastat?"

"Seepärast, et see on määratud kõrgema intellekti poolt kui tsükkel (ajaperiood), mille jooksul kõrgem õpetus inimesi teatud suunas mõjutab. 30 000 aasta pärast selle õpetuse mõju nõrgeneb. Meie tsivilisatsioon tekkis väga ammu ja iga 30 000 aasta järel suur õpetus uueneb. Lisaks sellele ei liigu mis tahes tsivilisatsioon alati progressi teel, vaid kannatab vahel ka regressiperioodide all, isegi kuni täieliku metsistumiseni välja. Seepärast ilmub mainitud 30 000 aasta vältel palju pühakuid, et uuendada suurt õpetust ja õpetada inimesi õigesti elama," vastas bonpolaama.

Samasuguseid viiteid leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina" *1937. a, II köide, lk 544): "...meie viies juurrass on eksisteerinud juba ligikaudu 1 000 000 aastat... iga neljast eelnevast alamrassist on elanud ligikaudu 210 000 aastat... iga sugulusrassi keskmine eksisteerimisaeg on ligikaudu 30 000 aastat ja sellisel moel on eurooplaste sugulusrassil veel tuhandeid aastaid ees..."*

"Aga mis juhtub 30 000 aasta möödudes?"

"30 000 aasta möödudes saabub tume periood, mil Buddha õpetus enam ei toimi. Kuid pärast seda tekib uus kolmekümne tuhande aastane tsükkel uue õpetusega."

"Aga kui palju pühakuid on Maale ilmunud viimase jooksva kolmekümnetuhandese perioodi jooksul?"

"Iidsele bonpo religioonile on teada, et Maale tuleb 1002 pühakut," vastas bonpolaama.

"Mitmes Buddha see oli, kes ilmus Maale 2044 aastat tagasi?"

"Ma ei oska täpselt öelda. Kuid teada on, et ta oli Bonpo-Buddha õpilane. Järgmine Buddha, keda hakatakse hüüdma Maitreya'ks, saab samuti Bonpo-Buddha õpilaseks."

"Ma tean Maitreya't. Rerihil on sellest isegi pilt joonistatud. Kuid kuidas on see võimalik? Te ju ütlesite, et Bonpo-Buddha, kes ilmus Maale 18 013 aastat tagasi, elas 82 aastat. Pärast tema surma on möödunud umbes 16 000 aastat kuni viimase Buddha ilmumiseni. Kuidas sai Bonpo-Buddha olla siis tema õpetaja?" olin ma segaduses. "Ma võin teile öelda," alustas bonpolaama rõhutatult, "et ka ülejäänud pühakud – Jeesus Kristus, Mooses, Muhamed ja teised, olid samuti Bonpo-Buddha õpilased. On teada, et enne pühakuna tegutsemist said nad väljaõppe Tiibetis."

"Kelle juures nad võisid õppida?"

"Kõik nad õppisid Bonpo-Buddha loodud Šambala riigis. Bonpo religiooni järgi kutsutakse Šambalat teisiti – Olmo-Lung-Ring. Šambala riigi kaudu antaksegi suure Bonpo-Buddha õpetused edasi."

"Kuidas pühakud õppisid?"


N. K. Rerih. Maitreya (1932)

"Bonpo-Buddha kehaline surm ei oma mingit tähtsust. Vaim, nagu te teate, on surematu. Samamoodi on surematu suure Bonpo-Buddha vaim, kelle õpetused kestavad 30 000 aastat. Seepärast on pühakud vaimses mõttes kõik viibinud Šambala riigis, nad on surematu Bonpo-Buddha õpilased."

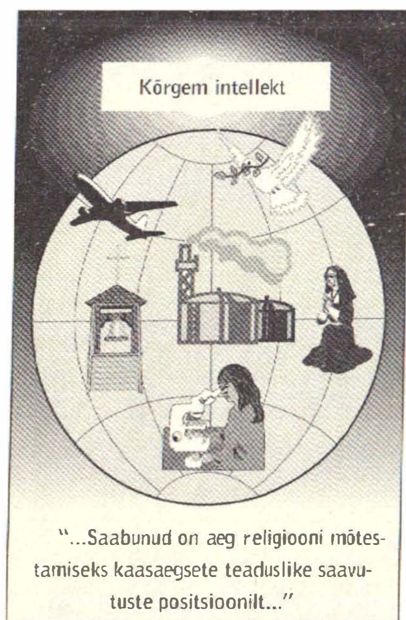
"Legendid Šambala riigist on Euroopa riikides laialt tuntud," jätkasin. "Teie jutu põhjal võib teha palju loogilisi järeldusi, selliseid nagu õpetamine *somadhi* seisundis, kui vaim vabaneb kehast ja on võimeline vabalt suhtlema teiste vaimudega, aga pärast õppimist (Šambala riigis) ja tõelise tarkuse saavutamist, mida teil nimetatakse "praanaks", pöördub see kehasse, et õpetada inimesi liikuma progressi suunas. Kuid praegu ma ei tahaks arutada üksikasjalikult Šambala küsimust, vaid tahaksin küsida teie luba hiljem selle juurde tagasi tulla."

"Jah, muidugi."

"Teie teadmistest pühakute kohta," jätkasin, "jäi mulle mulje, et nende perioodiline Maale ilmumine on seletatav vajadusega hoida ära inimkonna arengu regressi ja inimeste metsistumist. Pühakutel oli mitmekesine välimus; näiteks kui Buddhal oli kaasaegse inimese jaoks ebatavaline välimus, siis Jeesus Kristus nägi välja nagu tavaline inimene. Sellega seoses võiks oletada, et Buddha võis olla *somadhi* seisundist väljunud atlant, aga Jeesus Kristus oli *somadhi* seisundist väljunud meie tsivilisatsiooni iidne inimene. Mõlemal oli äärmiselt kõrge vaimsus, ilma milleta *somadhi* seisundisse, nagu teada, siseneda ei saaks, mõlemal olid ka väga suured teadmised, mis on pühakuks olemisel möödapääsmatu. Selge, et erinevad pühakud lõid erinevad religioonid. Kuid nad kõik õppisid ju ühes kohas, Šambala riigis, ja kõik nad on olnud Bonpo-Buddha õpilased. Miks siis on tekkinud palju erinevaid religioone? See ei ole ju alati eesmärgipärane, arvestades, et inimkonna ajalugu on täis ususõdasid."

"Iga pühak on olnud mitte ainult Bonpo-Buddha õpilane, vaid ka indiviid, kes on tegutsenud vastavalt oma arusaamisele sõltuvalt inimeste elutingimustest, kelle hulka ta elama oli sattunud," vastas bonpolaama.

"Ma arvan, et eesmärgipärasem oleks olnud luua kogu inimkonna ühtne religioon, Jumal on ju üks," ütlesin. "Ma mõistan, et see on ülimalt raske, kuid teadusel põhinev religioon oleks käesoleval ajajärgul inimesi tugevamalt mõjutanud. Isegi Ameerika Ühendriikides, kus



"...Saabunud on aeg religiooni mõtestamiseks kaasaegsete teaduslike saavutuste positsioonilt..."

religioon on ühiskondlikus elus üsna oluline," ma vaatasin ameeriklastele otsa, "esindab tegelikkuses Jumalat dollar. Loomulikult on turumajandus progressiivsuse ilming, mis sunnib inimesi töötama, kuid kui materiaalse heaolu saavutamiseks kasutatakse mis tahes vahendeid ja unustatakse au, südametunnistus ja moraal, kaotab ühiskond rohkem, kui võidab. Vaimsuse kaotanud ühiskond vältimatult hukkub. Kuid kas tänapäeva tehnokraatlikus ühiskonnas on võimalik siiralt uskuda hinge ja Jumala olemasolusse? Vaevalt et tänapäeva haritud inimene muinasjutte usub. Kaasaegsele inimesele on mis tahes teadusel põhinev kinnitus lähedasem. Seepärast on minu arvates saabunud aeg religiooni teadvustamiseks kaasaegsete teaduslike saavutuste positsioonilt, vaatamata sellele, et kaasaegne teadus on vaid tilgake kõrgema intellekti ookeanis. Seesama religioon ütleb ette sellise uuringu viisi – loogiline-intuitiivne lähenemine, mis siiani on teadlaste – eksperimentaatorite – poolt raskesti vastuvõetav, kuid millel on kaasaegses teaduses juba koht olemas (Einsteini suhtelisuse teooria, Šipovi füüsikalise vaakumi teooria). Selline religiooni mõtestamine võiks usaldust erinevate religioonisuundade vastu tugevdada, samuti võiks see viia ühtse ainureligiooni loomiseni. Siis muutub mis tahes ususuuna ekspluateerimine võimu säilitamiseks alatutel eesmärkidel või ususõdade tekkimine võimatuks."

"Teil on absoluutselt õigus," hõiskas ameeriklane ja lõi peopesaga vastu lauda. "Meie, religiooni õppivad teadlased ja ajaloolased, tulime samasugustele järeldustele ja tunneme muret inimkonna tuleviku pärast. Kuid inimestele on meie õigsust väga raske tõestada, väga raske! Kui me avaldame midagi ajakirjanduses, siis ilmuvad kohe mingi nimeka

teadlase kommentaarid, mis süüdistavad meid religioossete tunnistuste nõrgas tõestuses. Konservatiivsus astub Ameerikas pika sammuga ja see on saavutanud juba julgete ja printsipiaalselt uute uuringute arvu järsu vähenemise. Teadusesse suunatav raha ei õigusta ennast. Praegu veel hoiavad ameerika teadust üleval kogu maailmast sisseostetud ajud. Kuid need teadlased jäävad progresseeruva konservatiivsuse tingimustes jalgu. Konservatiivsus alandab teadust, see "süüakse ära" juba tuntud faktide poolt."

"Oh, konservatiivsus on minugi karjääri mõjutanud!" hüüatasin. "Venemaa teaduses on samuti palju konservatiivsust. Kahjuks tunnevad usu- ja okultistlike teaduste vastu ülimat huvi kõikvõimalikud maagid, võlurid, nõiad ja lihtsalt skisofreenikud, kes spekuleerides püüavad lootusetult haigetele toetust võita ja annavad sellega relvad konservatiivide kätte. Religiooni õppiv teadlane peab pidevalt tõestama, et ta psüühikaga on kõik korras."

"Meil USA-s on teada juhtumeid, kus religiooni õppivad teadlased pidid kohtu kaudu tõestama, et nad ei ole šarlatanid ega nõiad," ütles ameeriklane.

"Teid kuulates," ütles bonpolaama, "mõtlen ma, et ühtse, teaduslikul lähenemisel põhineva religiooni loomise idee on täiesti õigustatud. Teie, kahest suurest riigist pärit teadlased, mõistate teineteist väga hästi, ilma vastuoludeta. Nii ei peaks ka ühtse religiooni ususuundadel vastuolusid olema. Jumal on üks."

"Mul on meeldiv seda kuulda," ütles ameeriklane.

"Tänan toetuse eest," ütlesin mina. "Aga lubage nüüd meie vestlust jätkata. Mis te arvate, kui vana on meie tsivilisatsioon?"

"See on väga keeruline küsimus," vastas bonpolaama. "Meie tsivilisatsioon tekkis väga ammu, sellest kirjutavad bonpo raamatud. Tean, et meie tsivilisatsiooni inimesed tekkisid sel ajal, kui Maal õitses eelmine tsivilisatsioon. Seeoli enne ülemaailmset veeuputust. Ülemaailmse uputuse tagajärjel hukkusid peaaegu kõik eelmise ja meie tsivilisatsiooni inimesed. Hiljem sündis meie tsivilisatsioon mitu korda uuesti, kuid hukkus või muutus metsikuteks hõimudeks, kes ei suutnud progressi kindlustada. Lõplikult sündis meie tsivilisatsioon äärmisel juhul 18 000 aastat tagasi."

Samasugused andmed leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 495).*

"...Aarialased (peetakse silmas meie tsivilisatsiooni – E. M.) olid eksisteerinud juba 200 000 aastat, kuni esimene suur "saar" ehk manner (peetakse silmas Atlantist – E. M.) uppus..."; "...Suurem osa hilistest saarlastest – atlantidest – hukkus ajavahemikul 850 000 ja 700 000 aastat tagasi..."

"Tõenäoliselt on ülemaailmse uputuse ajal hukkunud tsivilisatsiooni taassünnitamiseks tehtud palju ebaõnnestunud katseid. Arvatavasti toimus meie tsivilisatsiooni taassünd *somadhi* seisundist väljunud inimeste abil. Need olid ebaõnnestunud esiisad ja esiemad. Ja alles 18 000 aastat tagasi lõppes katsetus edukalt ning inimkond läks progressi teele, selle eest on vaja tänada suure Bonpo-Buddha tarkust ja järgnevaid pühakuid, kas oli nii?" ütlesin mina.

"Tõenäoliselt on teil õigus."

"Aga kuskohas Maal inimkond tekkis? Ma pean silmas meie tsivilisatsiooni viimast, õnnestunud taassünnitamise katset 18 000 aastat tagasi," küsisin mina.

"Tiibetis," vastas bonpolaama veendunult. "Enamgi veel, on teada palju täpsem asukoht – seda nimetatakse Dzhuma-Tama'ks, see asub Tiibeti kirdeosas."

"Miks just seal?"

"Seal mägedes on väga palju koopaid. Neis koobastes elavad inimesed..."

"Elavad?!"

"Nad ei ole surnud..."

"Kas te peate silmas seda, et *somadhi* seisundis viibiv inimene on elus?"

"Jah."

"Ma mõistan, et nende juurde minek võrdub pühaduse rüvetamisega," ütlesin.

"Muidugi. Enamgi veel, neid koopaid ei tohi leida, need on kinni. Nendest teavad vaid erilised inimesed. Nad ei ütle mitte kellelegi. Ja koopasse sisenejat ootavad katsumused. See on eluohtlik," pobises bonpolaama.

"Ma mõistan... Nii peabki olema..."

"Nii peab."

"Sellegipoolest," ütlesin mingist tardumusest väljudes, "võin ma oletada, et koobastes võib olla inimesi nii meie tsivilisatsioonist kui ka atlante. Just nimelt atlante! Kes juhib neid jõudusid, mida teie nimetate eluohtlikeks? Kas mitte atlandid? Sest just nemad valdasid psüühilise energia suunamist, mille abil ehitati iidseid monumente, nagu näiteks püramiide (ma ei jätkanud spetsiaalselt vestlust koobastest ja *somadhi* seisundist, et jätta see selleks ajaks, kui hakkan demonstreerima jooniscust hüpoteetilisest atlandist). Kes teie arvates ehitas Egiptuse püramiidid?"

"Egiptuse püramiidid?" Ilmselt bonpo raamatuid meenutades jäi bonpolaama mõttesse. "Egiptuse püramiidid ehitati aju jõu abil. Ajul on tohutu jõud, mida meie sihipäraselt kasutada ei oska."

"Te ütlesite, et me ei oska aju jõudu kasutada. Kes siis oskas aju jõudu kasutada, kas eelmise tsivilisatsiooni inimesed – atlandid?" küsisin.

"Iidsetest raamatutest on teada, et meie tsivilisatsioonile eelnenud inimesed võisid oma arenenud kolmanda silma abil saavutada psüühilise energia muundumise mehaaniliseks ja teisteks energialiikideks. Nendes raamatutes kirjeldatakse seda protseduuri üksikasjalikult, samuti seda, kuidas nad aju jõu (psüühiline energia) abil püramiide ehitasid. Kahjuks ei mäleta ma seda kõike täpselt, kuid need inimesed kogunesid vist kokku ja suunasid oma psüühilise energia tohututele kividele, muutes need kergeks ja kaalutuks," ütles bonpolaama.

"Siit järeldub, et Egiptuse püramiidid ehitasid atlandid?"

"Jah."

Eelpool öeldut kinnitab J. P. Blavatskaja ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 536, 537): "...Atlantide tsivilisatsioon oli egiptlaste tsivilisatsioonist isegi kõrgem. Just nimelt nende sünnitatud järeltulijad, Atlantise Platoni rahvas, ehitas selles riigis esimesed püramiidid, ja seda muidugi enne "idaetiooplaste" (peetakse silmas kaasaegset Egiptuse rahvast) saabumist, nagu Herodotos nimetas egiptlasi."*

"Kaasaegsest teaduslikust kirjandusest on teada, et Egiptuse püramiidid on ehitatud orienteeruvalt 4000–5000 aastat tagasi. Kui vanad on teie arvates püramiidid?" küsisin.

"Püramiidid on ehitatud palju varem, väga ammu," vastas bonpolaama.

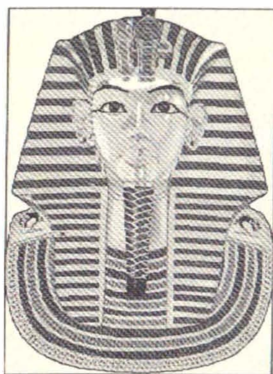
Selle kohta leiame täpsustuse J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 540, 541): "...See juhtus enne suure püramiidi epohhi, kui Egiptus oli vaevalt vee alt välja tulnud... kui ammu... Me oleme kuulnud 4000, kõige enam 5000 aastast enne Kristuse sündi... Suur püramiid on ehitatud 78 000 aastat tagasi."*

"Kes olid vanad egiptlased? Kas te teate neist midagi?"

"Vähe. Kuid kahlemata olid nad meie tsivilisatsiooni inimesed," vastas bonpolaama.

Sellele leiame kinnituse J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 546): "Menesest alguse saanud iidsete egiptlaste inimdünastial olid kõik atlantide teadmised, kuigi nende soontes atlantide verd enam ei voolanud..."*

"Ma arvan, et vanad egiptlased olid meie tsivilisatsiooni inimkonna üheks õnnestunumaks taasloomise tulemuseks. Kahtlemata on neil vedanud, sest nende lähedal asuv Atlandi ookeani Platoni saar oli asustatud kõige hilisemate atlantidega. Vanade egiptlaste kontaktid kõrgeltarenenud atlantidega võimaldasid egiptlaste progressi ja viisid nende arenenud tsivilisatsiooni loomiseni. Miks nad siis hukkusid? Miks nad ei andnud panust maapealse kaasaegse tsivilisatsiooni arengusse? Ma ei tea. Võimalik, et iidsete egiptlaste tsivilisatsioon hukkus koos Platoni saare viimaste atlantidega, kes Nostradamuse ja teiste allikate järgi hukkusid Tiphoni komeedi Maaga kokkupõrke tagajärjel. Võimalik, et atlantide tehnoloogilise abi ja juhendamise katkemise tagajärjel nad järk-järgult metsistusid. Vanade ja praegu püramiidide piirkondi asustavate egiptlaste vahel minu arvates igasugune side puudub," ütlesin mina.



"Võimalik, täiesti võimalik..."

"Kas vanad egiptlased oskasid psüühilist energiat kasutada samamoodi nagu atlandidki?"

"Seda on praegu raske öelda."

"Mis te arvate, kas tulevikus on võimalik oodata psüühilise energia reaalse kasutamise viiside väljatöötamist, et saaks näiteks rajada püramiididele sarnaseid suuri ehitisi?" küsisin.

"See ongi tegelikult meie religiooni põhimõtteline eesmärk," ütles bonpolaama veendunult. "Me püüdleme aju jõu ehk psüühilise energia valdamise poole. Sellele järgneb inimkonna progress, pärast seda tuleb inimkonna vaimne areng, sest vaimsus muutub reaalseks jõuks, mis võimaldab inimestel näidata oma võimsust."

"Mis te arvate, miks püramiidid üldse ehitati?"

"Need uskumatute mõõtmetega ja insenerimõtte iidsed monumendid olid ehitatud selleks, et näidata psüühilise energia, inimese vaimu võimsust. Siiani ei suuda inimkond midagi sellesarnast luua. Vaimu jõudu võib tunnetada suurt püramiidi puudutades, nii võib mõista ka inimvaimu suurust."

"Kuid ma arvan, et püramiidid olid ehitatud mitte ainult selleks, et näidata inimestele psüühilise energia väge," ütlesin. "Kas oli neil ka mingeid teisi eesmärke?"

"Ma ei hakka rääkima astronoomilistest eesmärkidest. Seda ma hästi ei tea. Kuid teada on see, et maailma erinevates nurkades asuvad püramiidid on loodud tarkuse hoidlateks."

"Seletage palun."

"Ma pean silmas kõrgeimat vaimset tarkust – praanat."

"Lubage, lubage! Ida religiooni teenrid jutustasid meile, et kõrgeimat vaimset arukust, praanat, on võimalik saavutada ainult sügavas *somadhi* seisundis. Ainult *somadhi* seisundi kaudu tuleb tarkus," ütlesin. "Kas sellest võib järeldada, et püramiidid, nagu koopadki, on *somadhi* seisundis viibivate inimeste hoidlad?"

"Täiesti võimalik."

"Ma olen käinud Cheopsi püramiidis, käisin seal, kus asus vaarao Tutanhamoni kirst, kus muide, kahjuks küll, enam vaarao keha pole. Temperatuur on seal samasugune nagu koobasteski – ligikaudu +4°C, see on temperatuur, mille juures peab säilima *somadhi* seisundis olev keha. Võib-olla oli vaarao Tutanhamon *somadhi* seisundis, mitte surnud?"

"Võib-olla," vastas bonpolaama.

"Tähendab, et ka püramiidid võivad olla inimkonna geenifondi hoidlad..."

"Püramiidid ehitati eriti suure tarkuse säilitamiseks," rääkis bonpolaama.

"Eriti kõrge vaimne tarkus, nagu ma aru saan, oli olemas atlantidel (nagu kinnitavad kirjandusallikad), varajastel atlantidel. Siit selgub, et püramiidides võib leiduda *somadhi* seisundis viibivaid mitte ainult meie tsivilisatsiooni inimesi, vaid ka atlante. Kas see on nii?"

"Võib-olla. Ma ei tea täpselt."

Sellele viitab ka J. P. Blavatskaja ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 440): "Adeptid ehk kolmanda (peetakse silmas lemuurlasi – E. M.), neljanda rassi (peetakse silmas atlante – E. M.) "arukad" inimesed elasid maa-alustes elamutes, tavaliselt püramiidisarnastes ehitistes, kui mitte päris püramiidi all. Sest sellised püramiidid olid maailma neljas nurgas."*

"Kuid miks ei ole püramiididest leitud atlante? Vaarao Tutanhamoni muumia ju leiti!"

"Ma ei tunne püramiide nii hästi. Kuid ma tunnen Tiibeti koopaid. Kõige iidsemaid maapealseid inimesi on koobastest väga raske leida, peaaegu võimatu," vastas bonpolaama.

"Miks?"

"Nad on väga sügaval maa all..."

"Võib-olla ei asu nad püramiidis, vaid selle all, maa all?"

"Võib-olla."

Sellele viitab ka J. P. Blavatskaja ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 547): "...Kui rääkida püramiididest... on olemas ka maa-alused käigud ja looklevad peidupaigad iidsetes müsteeriumides, mida ehitasid inimesed, ja et saadi teada oodatavast uputusest, ehitati need erinevatesse paikadesse, et ei kaoks mälestus kõikidest pühadest rituaalidest."*

"Aga miks te ütlesite, et väga iidseid *somadhi* seisundis inimesi (atlante) on koobastest väga raske leida? Kas nad on kaetud kividega?"

"Jah."

"Oletame, et grott, kus *somadhi* seisundis atlant viibib, on kiviplaadiga täielikult kinni kaetud. Kuidas ta "ellu ärgates" sealt siis väljub?" küsisin mina.



"Kivi ei ole neile takistuseks..."

"Kivi ei ole neile takistuseks," vastas bonpolaama.

"Tõenäoliselt peate silmas seda, et atlandid suutsid psüühilise energia abil mõjutada gravitatsiooni, nagu näiteks tohututest plokkidest püramiidide ehitamisel."

"Kivi ei ole neile takistuseks..."

"Praeguseks on mul selge," arutlesin ma valjult, "miks püramiididest pole keegi atlante leidnud. Nad on kaitstud kiviplokkidega, mida on arvatavasti võimalik psüühilise energia abil liigutada. Lubage, veel üks küsimus," ma vaatasin bonpolaamale otsa. "Kes ehitas Egiptuse sfinksi?"

"Ma ei tea. Arvan, et see oli veel varasemal ajal."

Täpset vastust ei leidnud me ka J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 158). Ta meenutas vaid järgmist: "...Egiptuse sfinksi, sajandite mõistatust!"*

"Lugupeetud bonpolaama! Ma olen liiga kaua teile Egiptuse püramiidide kohta küsimusi esitanud. Kuid praegu oleme me Nepalis, mitte Egiptuses. Ma tahaksin teid kurssi viia meie uuringutega, teile üht-teist näidata ja küsida täpsemalt *somadhi* seisundi kohta. Ja praegu, kui te vastu ei ole, teeksime väikese vaheaja," tegin ettepaneku.

Vaheajal vestlesid meie sõbrad elavalt ameeriklastega. Ma seisin rõdul ja vaatasin Himaalaja mägede panoraami. Nende mägede saladus erutas mu kujutlusvõimet. Kusagil siinsamas on koopad, kus on peidus maailma suurim saladus, püramiidid kuskil teises ilma otsas sisaldavad endas oma saladusi. Need on omavahel seotud ühise eesmärgiga. See eesmärk on inimkonna geenifond. See selge mõte läbis elektrivooluna mu teadvust, sai selgeks see pühaduseoreool, millega on kaetud kõik seda suurt saladust ümbritsev.


Himaalaja

Pärast vaheaega võtsin välja joonistuse hüpoteetilisest atlandist, andsin selle bonpolaama kätte ja küsisin: "Kes see on?"

"Silmad on mulle tuttavad," ütles bonpolaama, "kuid nägu... Kas te käisite koopas?"

Ma vaikisin.

"Kas teile räägiti, või te ise...?"

"See on meie uuringute tulemus."

"Milliste uuringute?"

Ma jutustasin üksikasjalikult teadusharust, mida nimetatakse oftalmogeomeetriaks, ja Tiibeti templitel kujutatud silmade teaduslikust analüüsist koos nende omaniku välimuse taastamisega.

"See on väga huvitav," ütles bonpolaama.

"Kas teie olete koopas käinud?" küsisin bonpolaamalt.

"Ei. Kuid ma tean."

"Kas need on Buddha silmad ja nägu?"

"Ei."

"Kelle siis?"

"Palju vanema inimese omad. Inimese, kellel oli kõrgeim arukus ja kes oli nagu Jumal," vastas bonpolaama.


"Kas te olete koopas käinud...?"

J. P. Blavatskaja raamatus ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 278) leiame sõnad: "... nad sündisid selgeltnägemisvõimega, mis haaras kõik varjatud asjad ja kelle jaoks ei eksisteerinud ei kauguseid ega materiaalseid takistusi. Lühidalt öeldes, nad olid neljanda rassi inimesed (ehk atlandid – E. M.), keda meenutatakse eeposes "Popol Vuh"*; nende silmanägemine ei olnud piiratud ja nad tundsid asju hetkega. Teiste sõnadega, nad olid lemuuri-atlandid (lemuurlased – kolmas, atlantide eelne rass – E. M.) – esimesed, kellel olid vaimsete kuningate dünastiad... jumalate pojad..."*

"Kas te olete kuulnud Jelena Blavatskajast?"

"Jah. Ta on suur pühendatu. Tema raamatud on Idas laialdaselt tuntud."

"Niisiis, Jelena Blavatskaja kirjeldas atlante (neljas rass) ja lemuurlasi (kolmas rass), eriti tõi ta esile lemuuri-atlante kui enim arenenud ja kõige targemaid maapealseid inimesi, ta nimetas neid jumalate poegadeks. Me analüüsisime kirjandusallikate põhjal (eelkõige J. P. Blavatskaja) lemuurlaste, atlantide ja lemuuri-atlantide välimust ja tulime oletatavale järeldusele, et Tiibeti templitel kujutatud silmade omaniku rekonstrueeritud välimus," näitasin meie joonistust, "kuulub lemuuri-atlandile. Kui viimased atlandid hukkusid J. P. Blavatskaja andmetel umbes 850 000 aastat tagasi, siis lemuuri-atlandid elasid palju aega varem – orienteeruvalt 1–3 miljonit aastat tagasi. Kas nad on tõesti saanud säilida nii pikka aega *somadhi* seisundis?"

"Sügav *somadhi* seisund võib kesta kui tahes kaua," vastas bonpolaama.

"Kas tõesti neid," ma näitasin uuesti meie joonistust, "oletatavaid lemuuri-atlante võib praegugi leiduda koobastes või püramiidides?"

---

* "Popol Vuh" – Kesk-Ameerika indiaanlaste maiade kitšee hõimu püha eepos.

Bonpolaama vaatas mind tähelepanelikult ja vaikis.

"Lubage siis esitada teile küsimus," ei saanud ma rahu, "kelle järgi joonistati ebatavalised silmad, mis on kujutatud kõikidel Tiibeti ja Nepali templitel?" Ma näitasin uuesti joonistust. "Kas kunstnik mõtles need lihtsalt välja?"

"Pühad asjad ei saa olla lihtsa ettekujutuse vili," vastas bonpolaama.

"Kas see kujutis on pärit iidsetest raamatutest?"

"Mitte päris..."

"Võib-olla on keegi neid silmi ja seda nägu näinud? Koopas, *somadhi* seisundis..."

"Võib-olla."

"Üks väga kõrgel tasemel india svaami hõikas kohe, kui ta seda joonistust nägi: "*Somadhi*!" ja seletas, et inimesed, kes viibivad *somadhi* seisundis, näevad välja just sellised."

Bonpolaama vaatas uuesti tähelepanelikult meie joonistust ja vaikis jälle.

"Lugupeetud bonpolaama! Palun rääkige lähemalt *somadhi*'st," palusin jätkuvalt.

"Nagu ma aru saan, teate te *somadhi* seisundist juba palju," ütles bonpolaama. "Arvatavasti te juba teate, et *somadhi* seisundisse on võimalik minna ainult siis, kui puhastate oma hinge negatiivsest psüühilisest energiast. Sügavas *somadhi* seisundis aeglustub ainevahetus nullini ja keha läheb üle niinimetatud kivistunud seisundisse, seejuures võib see säilida tuhandeid ja isegi miljoneid aastaid."

"Milline on *somadhi* seisundi roll inimkonna ajaloos?"

"*Somadhi* – see on inimkonna pääsemisvõimalus, sest ainult läbi *somadhi* seisundi võib keha säilitada tuhandeid aastaid ja vajaduse korral keha ellu äratades anda uuele inimtsivilisatsioonile järeltulijaid. Hukkunud on üle ühe tsivilisatsiooni ja iga kord on *somadhi* seisundist väljunud inimesed andnud inimkonnale uusi järeltulijaid," vastas bonpolaama.

"Arutleme," tegin ettepaneku, "vaimsuse tähtsaimast rollist juteldakse kõikides religioonides; sellest, et inimese võimed ja potentsiaal sõltuvad eelkõige tema vaimust, mitte kehast. Sellega seoses oleks loogiline kinnitada, et keha säilitamiseks konserveeritud kujul, *somadhi* seisundis,

puudub vajadus. Näiteks kui primitiivse inimese kehasse tuleb kõrgema tasandi vaim, ütleme tulnukas, kas siis saab see vaim antud inimest muuta geeniuseks, kes suudaks olla uue tsivilisatsiooni esiisa? Kas see on võimalik?"

"Ei, see ei ole võimalik. Keha, eriti aju mängib samuti suurt rolli. *Somadhi* – see on inimkonna ellujäämise iidseim viis, *somadhi* seisund annab võimaluse inimkonna taassünniks ka siis, kui see on täielikult hukkunud. *Somadhi* seisundis viibiva inimese keha, eriti tema aju, peab olema täiuslik ja vastama tema vaimule," vastas bonpolaama.

"Ja tõepoolest," ütlesin mina, "päris keeruline on kohata geniaalsete võimetega algtasemel olevat pärismaalast. Tõenäoliselt on kehasse siseneval vaimul olemas ühel või teisel moel keha arengutaseme printsiibile vastav valikuvabadus. Arvatavasti mängib aju arengutase siin eriti suurt rolli, sest on teada, et just aju väänab hinge ja vaimu torsioonvälju, võimaldades sellega sinna peidetud potentsiaali ilmnemist. Piltlikult öeldes, pärismaalase "nõrgalt väänduvad aju võimed" ei ole vastavuses kõrge potentsiaaliga vaimuga. Seepärast on kõrgelt arenenud tsivilisatsiooni esindaja *somadhi* seisundis oleva keha säilitamine suure tähendusega."

"Enamgi veel," täiendas bonpolaama, "materiaalse maailma looja lõi inimese keha vaimu tihendamise teel pika evolutsiooni jooksul. Loodud täiuslik keha peab kuuluma säilitamisele (*somadhi* seisundis!), sest ainult selline keha on suuteline ellu jääma uue inimtsivilisatsiooni taassünni tingimustes. Nõrga ja haige kehaga inimene ei suuda siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse, sest tema keha ei ole kindel."

Selles küsimuses leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 364, 366) järgnevat: "...Ahura Mazda... oo materiaalse maailma looja, sina, pühadus... lugege Ahura Mazda käsku Iiama'le, Maa vaimule, mis sümboliseerib kolme rassi, pärast seda, kui tal oli kästud ehitada Vara – "piiratud koht", Archa või mahuti.*

Sinna (Varasse) tood sa meeste ja naiste seemned, mis on valitud sünnilt kõige suurematelt, parimatelt ja kõige ilusamatelt sellel Maal; sinna tood sa kõiksugu loomade seemned jne. Sa tood kõiki neid seemneid igalt liigilt kaks, et need säiliksid seal ja ei kuluks niikaua, kuni need inimesed Varas viibivad."

"Öelge, kas inimene, kes on sügavast *somadhi* seisundist väljunud, saab olla isa või ema, see tähendab saada järglasi?" küsisin mina.

"Jah, muidugi. Tiibetis on teada juhtumid, kus aastaid koobastes viibinud inimesed (joogid) on pärast *somadhi* seisundist väljumist lapsi saanud," vastas bonpolaama.

"Kas vanasti tunti inimeste ja loomade seemnerakkude konserveerimise saladusi, kunstlikku viljastamist ja katseklaasis loote kasvatamist? See on täiesti loogiline, sest inimkonna taassünnil läheb seda vaja ka loomade juures. Kuid päris raske on ette kujutada näiteks *somadhi* seisundis olevat lehma."

"Seda ma ei tea," vastas bonpolaama. "Ma võin vaid öelda, et eelmine tsivilisatsioon oli meiega võrreldes palju rohkem arenenud."

"Teie, lugupeetud bonpolaama, ütlesite, et *somadhi* seisund on inimkonna säilitamise (päästmise) maapealseks iidseks viisiks. Jelena Blavatskajalt leidsime tunnistusi selle kohta, et *somadhi* seisund, mida tema nimetab "*vara*'ks", loodi inimkonna kolme viimase rassi kaitsmiseks. See tähendab lemuurlaste, atlantide ja meie tsivilisatsiooni inimeste kaitsmiseks. Neist kõige vanemad – lemuurlased, samuti lemuuri-atlandid – elasid miljoneid aastaid tagasi. Mis te arvate, kas lemuurlased või lemuuri-atlandid saavad olla inimkonna geenifondi osana koobastes tänaseni säilinud?"

"Arvan, et saavad."

"Siit järeldub, lugupeetud bonpolaama," jätkasin mina, "et Tiibeti templitel kujutatud ja väga iidsele inimesele (võimalik, et lemuuri-atlandile) kuuluvaid silmi on pidanud keegi nägema. Kas tõesti on reaalselt võimalik näha koopas *somadhi* seisundis viibivat iidseimat inimest? Kas tõesti inimkonna geenifondi kaitsesüsteem tööle ei hakka?"

"Et seda näha, peab olema ligipääsuluba."

"Milline luba? Kes selle annab?"

"...Need, kes on *somadhi* seisundis."

"Kuidas? Need inimesed on ju konserveeritud..."

"*Somadhi* seisundis viibiv inimene on elav inimene."

"Kas *somadhi* seisundis inimene saab rääkida?"

"Selleks, et suhelda *somadhi* seisundis oleva inimesega, ei pea tingimata rääkima. Selleks on meditatsioon, selleks on vaim," ütles bonpolaama.

"Kui ma teist õigesti aru saan," ütlesin, "siis mediteerimisel saab oma keha piiridest vabanev inimese vaim suhelda *somadhi* seisundis oleva inimese vaimuga."

"Teil on õigus."

"Kas praegu on olemas inimesi, kes pääsevad *somadhi* seisundis olevate inimesteni?"

"On."

Ma tahtsin küsida, kes on need inimesed ja kas nendega on võimalik tuttavaks saada. Kuid ma peatusin, sest sain aru, et kuna meie ümber oli nii palju mitmest riigist inimesi, siis bonpolaama seda ei ütle.

"Te ütlesite, et inimkond tekkis Tiibetis. Kas Tiibet ja Himaalaja on ka inimkonna geenifondi keskus? Kas *somadhi* seisundis inimesed asuvad just siin?" küsisin.

"*Somadhi* seisund – see on üldinimlik nähtus. Seepärast võivad *somadhi* seisundis inimesed olla ükskõik millises maailma nurgas, kaasa arvatud ookeanis. Kuid siiski on Himaalaja ja Tiibet eelistatuim koht," vastas bonpolaama.

"Miks just Himaalaja ja Tiibet? Kas see on seotud sellega, et Himaalaja ja Tiibet on enim ülendatud maapealne regioon, mis on vee vastu astunud isegi üleilmse uputuse ajal?"

"Jah, Himaalaja ja Tiibet – need on kõrgeimad mäed, see on üks põhjustest. Kuid mitte ainult see..."

Mingil määral võivad kaudselt somadhi *seisundis olevate inimeste olemasolu kõrgmägedes tõendada J. P. Blavatskaja sõnad (*"Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 556, 557): "..kes seda teavad, välja arvatud tarkuse suured õpetajad, siis selles küsimuses [inimkonna ajalugu] nad vaikivad nagu meie kohal kõrguvad lumised tipud..."*

"Ja mis on teine põhjus?"

"Meie religiooni järgi arvatakse, et põhjapoolus on jumalate koda. Tiibet ja Himaalaja olid iidsetel aegadel Maa poolused," vastas bonpolaama.

J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 365) leiame selles küsimuses järgneva: "On loodud valgus ja loomata valgus. Seal [Arhan-Vaedžos, kus ehitatakse Vara] tõusevad ja loojuvad tähed, kuu ja päike vaid üksainus kord [aastas] ja aasta tundub kui üks päev [ja öö]. See on ilmne*

vihje "jumalateriigile" või tänapäevastele polaaraladele... iidse õpetuse järgi muudab Maa telg ekliptika suhtes järk-järgult oma kallet."

"Ma olen populaarteaduslikust kirjandusest lugenud, et inimkond sai alguse Gobi kõrbest. Mida te teate Gobi kõrbest? Võib-olla seal ongi *somadhi* seisundis olevate inimeste asupaik?" küsisin.

"Gobi kõrbe kohta ei tea ma midagi. Võib-olla. See asub ju Tiibeti kõrval," vastas bonpolaama.

Sellegipoolest leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 446, 276) mõningaid tunnistusi selle kohta, et atlandid võivad* somadhi *seisundis viibida Gobi kõrbe piirkonnas: "...järgi on jäänud surematud inimesed [jutt on atlantidest] – kes pääsesid, kui püha saar muutus patust mustaks ja hukkus – leidsid uue koja suures Gobi kõrbes, kus nad viibivad praegu, kõigile nähtamatud ja tervete vaimude vägede eest kaitstud..."*

"...Õpetused õpetavad ja suure raamatu [Dzyani raamatud] ülestähendused selgitavad, et kaua aega enne Aadama ja tema armastusväärse abikaasa He-Va päevi seal, kus praegu võib kohata soolaseid järvi ja inimtühje ning viljatuid kõrbeid, oli avar sisemeri, mis laius Kesk-Aasiast Himaalaja ahelikeni ja selle läänepoolsetest soppidest põhja poole. Sellel oli saar, millesarnast ilu ei võinud leida kusagil maailmas ja selle olid asustanud viimase, meile eelnenud rassi jäänused... Ülestähenduste järgi on see saar olemas ka praegu – nagu oaas – ümbritsetud hirmuäratava inimtühja Gobi kõrbega, mille liival ei ole inimeste mälestustes astunud inimjalg..."

"Sellisel moel," ütlesin mina, "saame teatava kindlusega oletada, et Himaalaja, Tiibet ja võimalik, et ka Gobi kõrb on inimkonna geenifondi säilitamise tähtsamad kohad. Pöördume nüüd veel kord tagasi küsimuse juurde, millised inimesed võivad täita inimkonna geenifondi rolli."

"Hea küll."

"Me oleme saanud järjest rohkem ja rohkem tõendeid selle kohta," jätkasin, "et eelmiste tsivilisatsioonide inimesed – atlandid ja isegi lemuuri-atlandid võivad *somadhi* seisundis, inimkonna geenifondi rollis viibida tänapäevani. Miks ei koosne geenifond ainult meie tsivilisatsiooni (rassi) inimestest; tsivilisatsiooni (rassi) pärimisõiguse seisukohalt vaadatuna peaks seda rolli täitma ju kaasaegse inimkonna esindajad?"

"Meie tsivilisatsiooni inimestel on kolmas silm halvasti arenenud," vastas bonpolaama. "Seepärast on meie tsivilisatsiooni inimestel pikaajalisse *somadhi* seisundisse sisenemine raskendatud. Iidsete tsivilisatsioonide inimestel oli kolmas silm arenenud ja nad suutsid pikaajalisse *somadhi* seisundisse siseneda märksa kergema vaevaga."

"Just seepärast," segasin ma vahele, "püüate teie oma usuga arendada meie tsivilisatsiooni inimeste kolmandat silma. Kui see ei õnnestu, siis meie tsivilisatsiooni hävimise korral saavad uue inimkonna allikaks jälle atlandid või lemuurlased?"

"Jah, nii see on. Kuid selle põhjuseks ei ole käesoleval ajajärgul ainult materialismi hüpertrofeerumine, vaid ka see, et inimkond on jumaliku tsükli materialistlikus faasis."

Samasugused viited leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 228, 376, 377): "...Evolutsioon kulgeb tsüklitena. Suur seitsme ringi tsükkel saab esimesel ringil alguse mineraalidest, taimedest ja loomadest, viib oma evolutsioonilise töö lõpule alumise kaare neljanda rassi keskmes asetsevas surnud punktis neljanda ringi esimese poole lõpetamisel... just vaimsus muutub alumisel kaarel järk-järgult materiaalsuseks. Vaim ja mateeria tasakaalustuvad keskmise joone alusel. Tõusval kaarel paneb vaim ennast uuesti maksma... seepärast on meie viies juurrass ekvaatorijoone ületanud ja on juba tõusmas vaimsesse poolde; kuid mõned meie alamrassidest asuvad ikka veel pimeduses, alaneval poolel..."*

"Jumaliku tsükli roll on muidugi suur," ütlesin, "kuid inimeste oskus *somadhi* seisundisse siseneda sõltub vist üsna palju inimkonna pingutustest selles suunas, ja see lähtub põhiliselt meditatsioonikoolidest."

"Muidugi, muidugi," erutus bonpolaama, "seepärast me selle nimel pingutamegi. Ajaloolised meditatsiooni, *somadhi*, praana koolid on järk-järgult nõrgenenud ja asi on jõudnud niikaugele, et kaasaegsete inimeste hulgas on vaid mõned, tõenäoliselt vaid üksikud, kes suudavad siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse. Meie tsivilisatsiooni iidsed inimesed suutsid sügavasse *somadhi* seisundisse siseneda märksa kergemalt, kuigi jumalik maapealne tsükkel liikus materiaalsuse kasvu suunas. Ka eelmise tsivilisatsiooni inimesed kasvasid materiaalse arengutendentsi all, selles suhtes oli neil palju saavutusi, kuid nad säilitasid meditatsiooni- ja *somadhi*-koole."

"Kas kunstlik *somadhi* seisund, st keha konserveerimine ja elluäratamine näiteks keemiliste ainete kasutamise abil on võimalik?"

"Ma arvan, et see on võimatu, sest *somadhi* seisundi põhilüliks on hing."

"Kas ajaloos on katsetatud kunstlikku *somadhi* seisundit?"

"Ei mäleta täpselt. Minu meelest on..."

"Kas eelmise tsivilisatsiooni inimesed – atlandid – on olnud haiged?"

"Meie usu järgi," vastas bonpolaama, "on Jumal karistanud meie tsivilisatsiooni inimesi pattude eest ja saatnud palju haigusi. Eelmiste tsivilisatsioonide inimesed olid terved ja õnnelikud."

J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 514, 515) leiame selle kohta järgmist: "...Seepärast "purustas" karma seadus atlantide rassi, muutis järk-järgult neljandat rassi füsioloogiliselt, moraalselt, füüsiliselt ja arukuselt ning kunagi loodud terviseriigi kolmànda rassi inimestest sai viies, meie rass – hale skrofuloosne olend, kes sündis maakerale, kaasas kehalised ja pärilikud haigused."*

"Miks ma teie käest haiguste kohta küsin?" ütlesin. "On teada, et *somadhi* seisundisse võivad siseneda inimesed, kellel on suurepärane vaimne ja füüsiline tervis. Meie tsivilisatsiooni inimeste hulgast on täiesti tervet inimest leida üsna raske, samal ajal kui teie sõnade ja ka kirjanduse järgi olid eelmiste tsivilisatsioonide inimesed palju tervemad. Siit võib teha loogilise oletuse, et kui me saame äkki loa (las me fantaseerime!) minna *somadhi* seisundis olevate inimeste koopasse, siis me näeme seal põhiliselt eelmiste tsivilisatsioonide – atlantide ja lemuuriatlantide esindajaid. Kas on nii?"

"Mitte päris. Sügavas *somadhi* seisundis on ka meie tsivilisatsiooni inimesed. Meie tsivilisatsioon on samuti väga vana," vastas bonpolaama.

"Kas meie tsivilisatsiooni inimesed hakkasid ammu sisenema sügavasse *somadhi* seisundisse ja kui kaua nad seal viibivad?"

"Nad saadeti kõrgema intellekti poolt *somadhi* seisundisse ülemaailmse uputuse ajal, mis hävitas peaaegu kõik maapealsed inimesed."

Sellel teemal võime J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 158) leida järgnevat, tõsi küll vaevaga: "..selle saladuse katte all oli viies rass saadetud religioossete müsteeriumide, milles iidsed tõed võisid*

järglastele olla edasi antud allegooriate või sümbolite näol, loomiseks või õigemini taastamiseks."

"J. P. Blavatskaja sõnul oli ülemaailmne uputus 850 000 aastat tagasi. Kas tõesti saavad meie tsivilisatsiooni inimesed viibida *somadhi* seisundis nii pikka aega?" küsisin.

"Miks mitte?" vastas bonpolaama.

"Kas 12 000 aastat tagasi, kui Tiphoni komeet Maaga kokku põrkas, saadeti vanade egiptlaste esindajaid *somadhi* seisundisse?"

"Ma ei tea."

"Kas ülemaailmse uputuse ajal läks palju atlante *somadhi* seisundisse?"

"Ma arvan, et mitte massiliselt, sest *somadhi* seisundisse saavad minna vaid parimad, jumalikud inimesed."

J. P. Blavatskaja ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 439) selles osas, kus ta kirjeldab erinevate atlantide gruppide vahelisi sõdu, leiame järgmist: "Ainult käputäis väljavalituid, Jumala saadikud, lahkusid "Pühale saarele", kust saabub viimane "päästja", on hoidnud nüüd pool inimkonda teise poole hävitamisest."*

"Sel moel," tegin kokkuvõtte, "võime tulla oletatavale järeldusele, et inimkonna *somadhi* seisundis olev geenifond peab koosnema kolme tsivilisatsiooni (rassi) esindajatest: lemuurlasetest (või lemuuri-atlantidest), atlantidest ja meie tsivilisatsiooni inimestest. Nii-öelda kolmekordne kontroll. Mis te arvate, kas neid on võimalik koobastest leida?"

"See on... suur saladus."

"Räägime koobastest," tegin ettepaneku. "Kas *somadhi* seisundis inimesed peavad säilima just nimelt koobastes?"

"Mitte ainult koobastes, ka vees."

"Selles maailma regioonis, kus me praegu oleme, võime rääkida ainult koobastest. Öelge, kas neid koopaid, kus viibivad *somadhi* seisundis inimesed, on palju?"

"Palju," vastas bonpolaama.

"Aga miks siiani pole keegi näinud koobastes *somadhi* seisundis inimesi?"

"On nähtud."

"Öelge, kas on keeruline leida *somadhi* seisundis olevate inimestega koopaid?"

"Väga raske. Reeglina on need koopad kinnised ja sissekäigud salajased. Teisest küljest on siin mägedes nii palju koopaid ja nendes nii palju harukäike, et vaevalt sealt midagi leida õnnestub. On olemas isegi koopatemplid, kuid peale eriliste inimeste nende asukohta keegi ei tea."

Sellel teemal leiab J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 272) järgnevat: "Muidugi ei vihja me koobastele, mis on tuntud igale eurooplasele, vaatamata nende iidsusele; faktile, mis on teada kõikidele India pühendatud braahmanitele ja eriti joogidele, nimelt, selles riigis ei leidu ühtegi sellist koopatemplit, milles ei oleks igas suunas laiali minevaid maa-aluseid käike ja et need on maa-alused koopad, millel on omakorda oma koopad ja koridorid. Kes võib öelda, et hukkunud Atlantis ei ole neil päevil eksisteerinud?"*

"Mida te peate silmas koopatemplite all? Kas koopaid, mis on budistlike templite all või maa-alust templit?" küsisin.

"Maa-alust templit," vastas bonpolaama.

"Mida see endast kujutab?"

...

"Kas see ongi Šambala?"

...

"Kes on need erilised inimesed, kes tunnevad koopatempleid ja koopaid, kus asuvad *somadhi* seisundis viibivad inimesed?"

"Nad pole alati usutegelased..."

"Kas need inimesed kaitsevad teadmisi *somadhi* seisundis viibivate inimestega koobaste ja koopatemplite asukoha kohta?"

"Nad käivad seal!"

"Milleks?"

"Hoiavad..."

"Kas see on munkade pagood?"

"Võib-olla – mõned neist on. Pagoodid ehitatakse tavaliselt laamade või teiste väljapaistvate inimeste, näiteks valitsejate mälestuseks," vastas bonpolaama.

"Kas nende eriliste inimestega on võimalik tutvuda?"

"Võib, kuid see on kasutu. Kõik nad vastavad teile ühtemoodi: "Ma ei ütle seda isegi Jumalale mitte!""

"Kas neid inimesi on püütud ära osta?"

"Tõenäoliselt."

"Ja siis?"

"Kasutu! Meie inimesed, ja eelkõige need erilised inimesed, arvavad, et maine elu, rääkimata rahast ei ole mitte midagi väärt võrreldes Tema suursugususega! Nad näevad Teda pidevalt! Nad alluvad Temale! Nad on Tema teenrid! Erilise inimese jaoks oleks raha vastuvõtmine pühaduseteotus! See on võrreldamatu – raha ja... Tema!"

"Ma mõistan, mõistan teid," ütlesin erutunult, "ameeriklane või eurooplane arvab, et raha eest saab kõike osta. Kuid see on absoluutselt mitte midagi, võrreldes igavikuga, eluga ja inimkonna geenifondiga! Isegi raha pakkumine on pühaduseteotus!"

"Jah, nii see on," vastas bonpolaama. "Erilised inimesed mõistavad seda hästi. Mis on maapealne elu? See on hetk, viiv. Kas raha eest saab...? See on suurim patt!"

"Öelge, lugupeetud bonpolaama, kas eriliste inimeste hulgas leidub mõni madal inimene, kes võib vannet murda? Kui ta saadab kellegi koopasse?"

"Siis saab temast mõrtsukas."

"Mõrtsukas? Kelle?"

"Inimest, kellele näidatakse sissekäiku ja kes sinna ise siseneb, ootab surm. See, kes talle sissekäiku näitas, saatis ta surma!"

"Ma mõistan, ebatavaliste jõudude mõju... Loa saab anda ainult Tema."

"Pidage meeles," ütles bonpolaama mulle sügavalt otsa vaadates, "erilised inimesed – need on ainult Tema teenrid. Kõik otsustab Tema! Loa annab Tema!"

"Aga kas Temaga kontakti on võimalik saada?"

...

"Ikkagi," küsisin, püüdes ummikust välja tulla, "ajalugu on täis juhuseid. Arvatavasti on ajaloos olnud selliseid juhuseid, kus "ligipääsuluba" ühel või teisel põhjusel ei toiminud. Ei saa olla, et selliseid juhuseid ei oleks olnud! Kas on selliseid juhuseid olnud?"

"On küll, ja rohkem kui üks."

"Jutustage sellest, kui võib."

"Selle teema kohta on väga palju legende," alustas bonpolaama. "Näiteks selline legend. XI sajandil oli Indias tugev põud. India valitseja otsustas minna pühasse koopasse, kus asus suursugune iidne inimene, et tema käest abi paluda. Koopas ootas teda palju ohtusid: maod – müstilised ja reaalsed, hingata oli raske, tema keha ja mõistust mõjutasid mingid jõud.* Siis hakkas India valitseja mediteerima ja sai võimaluse suhelda suursuguse iidse inimese vaimuga. Kui suursugune iidne inimene mõistis, et India valitsejal on ainult head kavatsused ja ta soovib inimesi aidata, sai ta ligipääsuloa. Koobas oli väga suur ja koosnes kahteistkümnest toast.

Ühest koopatoast leidis India valitseja *somadhi* seisundis iidse inimese, kelle hing lendles sealsamas. Tema keha oli kuivanud, kuid elav. See inimene oli koopas viibinud 1 600 000 aastat. Ta avas silmad. India valitseja hakkas temalt abi paludes sanskriti keeles rääkima. Kuivanud inimene mõistis teda silmade abil signaale andes. Ta näitas silmadega seinal rippuvale esemele. See oli müstiline rõngas. India valitseja võttis müstilise rõnga ja läks väljapääsu poole. Teises koopatoas kohtas ta veel ühte *somadhi* seisundis inimest – sikhide valitsejat, kes oli sellesse seisundisse sisenenud V sajandil (teada on, et ta väljus *somadhi* seisundist XVII sajandil ja pöördus normaalsesse ellu tagasi). Koopa väljapääsu juures kohtas India valitseja kaheksat madu. Üks madudest tilgutas müstilisele rõngale oma veretilga, see tilk tõusis taevasse ja varsti hakkas sadama vihma. Samasse koopasse läks 1637. aastal inimene, kelle nimi oli Devendra Powndel, kes viibib seal *somadhi* seisundis tänaseni. Pärast seda ei ole keegi koopasse läinud."

"Huvitav legend," ütlesin, "see vastab paljuski sellele, millest me oleme teiega rääkinud."

"Sellesarnaseid legende on palju," ütles bonpolaama.

"Kas peale legendide on ka muid tunnistusi? Kas keegi on kunagi näinud koopas *somadhi* seisundis inimest?"

"On. Näiteks on Põhja-Tiibetis koobas, kus *somadhi* seisundis viibib juba sajandeid (ma ei mäleta täpselt, mitu sajandit) inimene, kelle nimi on Mose Sal Dzjang. Tiibeti selle piirkonna usutegelased näevad teda

---

* Sel ajal ma veel ei teadnud, et varsti ootab mind ees midagi sellesarnast.

aeg-ajalt. Need ei ole erilised inimesed, vaid tavalised usuteenrid. Sellele *somadhi* seisundis inimesele ligipääsuks luba ei nõuta. Sissepääs on ohutu. Peavad olema vaid head kavatsused. Pildistamine ja rääkimine on keelatud – see on pühaduseteotus!"

"Ma mõistan, Mose Sal Dzjang on üks inimkonna geenifondi esindajatest. See on püha!"

"Jah."

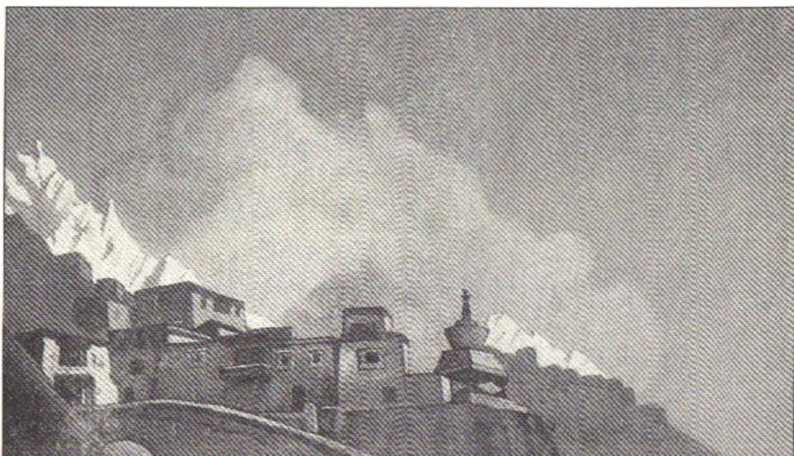
"Kas teda on siiski võimalik näha?"

"On! Kui Tiibeti selle regiooni usuteenrid lubavad ja näitavad koobast. Kuid... te ju teate, et Tiibetis on praegu hiinlased. Ma ei ole kindel, et mainitud usuteenrid enam elavad; tõenäoliselt on nad juba maha lastud. Kui hiinlased said *somadhi* seisundis inimesest teada, siis, ma arvan, et nad on ta tapnud või vanglasse pannud," vastas bonpolaama süngelt.

"Kas hiinlased tõesti ei mõista, kui püha on *somadhi* seisundis inimene..."

"Nad on ju kommunistid!"

"...jah. Ma mõistan. Ma olen ise pärit endisest kommunistlikust riigist. Minu vaarisa – samuti usuteener – lasti maha. Usuteenri pojana viibis minu vanaisa kolmteist aastat stalinlike müüride vahel. Minu isa



N. K. Rerih. "Tiibeti tugevus"

läks vabatahtlikuna sõtta ja võitles Stalingradi all, vaatamata ordenitele ja kuueteistkümnele Saksa miinikillule, mis ta kehast leiti, peeti teda veel kaua aega rahvavaenlaseks," ütlesin mina.

"Pärast 1957. aastat oli hiinlaste poolt vallutatud Tiibetist sunnitud lahkuma üle 10 000 inimese, põhiliselt usutegelased. Nii tuli ka minul lahkuda, jätsin templi, jätsin raamatud, jätsin kõik," ütles bonpolaama kibestunult. "Dalailaama ise oli sunnitud 1959. aastal Indiasse minema, ta oli siis 23-aastane. Umbes 1 200 000 inimest tapeti. Kloostrid hävitati, kullast kujud viidi Hiinasse. Inimesed riputati jalgupidi lakke. Massid pandi vangi, seal inimesed hukkusid. See on kohutav! Tiibet on ju koht, kust inimkond alguse sai! Tiibetlased ju tunnevad (vabandage, tundsid) suurt *somadhi* seisundit, nad kaitsesid seda pühalt! Tiibetlaste mõte on iidsete, sügavalt iidsete vaimsete väärtuste säilitamine! Tiibet on tähtis kogu inimkonna jaoks, selle tuleviku jaoks!"

"Mul ei ole sõnu..."

"Minul ka mitte. Ajalooliselt on tiibetlased olnud väga sõjakad," jätkas bonpolaama, "nad võitsid sõjaga omale palju maad. Kuid 800 aastat tagasi saabus justkui selginemine, pärast seda muutus riigi poliitika järsult ja see suunati religiooni maksimaalsele edendamisele. Sõjaväed vahetati välja munkade leegionide poolt, hakati ehitama hulgaliselt templeid. Ehitati üle 6000 kloostri, hiinlaste saabumiseni oli umbes 6000 ülemlaamat. Igast tiibeti perekonnast lahkus üks poeg mungaks, kes andis tõotuse jääda vallaliseks. Tiibeti usk – see on altruismi ja pühendumise idee; tiibetlane õppis olema maksimaalselt (eelkõige vaimses mõttes) haritud inimene, pöörates materiaalsetele vajadustele minimaalselt tähelepanu. 75% Tiibeti eelarvest kulutati templite ehitamisele, usuhariduse andmisele, valgustamisele ja loodusteadustele. Umbes 800 aastat ei olnud Tiibetil armeed."

"Kuidas siis ilma armeeta?"

"Riiki kaitsti väga omapärasel moel. Tiibeti ülemlaamad olid maailmas niivõrd autoriteetsed ja neil oli eri riikides nii palju selliseid õpilasi, kellel oli oma riikides mõjuvõimu, kellelgi ei tekkinud isegi sellist mõtet, et haarata oma valdusesse riik, kus elasid nende õpetajad. Ärge unustage, et Tiibet on maailma kõikide religioonide tsitadell, isegi pühakud õppisid siin. Ärge unustage, et Tiibet on ainus riik maailmas,

kus põhiline osa rahast kulutatakse religiooni peale. Ainult jumalasalgajad-kommunistid said Tiibetit rüvetada!"

"Tuleb ainult kahetseda, loota ÜRO-le, maailma ühiskonnale... Kuigi mõnes mõttes on liiga hilja..."

"Jah..."

"Kas hiinlased teavad midagi *somadhi*st?"

"Paljud haritud hiina armee ohvitserid hakkasid seda mõistma. Asi on selles, et vanemaealised hiina ohvitserid õppisid Hiinas enne revolutsiooni budismi aluseid ja arvatavasti mõistsid *somadhi* tähendust inimkonnale. Neist said kommunistid – jumalasalgajad, veelgi enam, kommunistidena olid nad suure kurja vaimu levitajad, nad hakkasid erilise raevuga hävitama kõike seda, mis oli jumalik. Teisest küljest rääkisid paljud Tiibeti usuteenrid piinamiste ajal enne surma lapsikult primitiivselt oma pühadusele lootes: "Minu surm – see pole midagi! Hoidke neid, kes on koobastes! Nad on inimkonnale vajalikud!" Nad uskusid siiski headuse loomingusse, nad ei mõistnud, et võib mõelda kurjuse kategooriates, et kurjuse vaim on suunatud kõige ja eelkõige Jumala loodu hävitamisele," jutustas bonpolaama.

"Kas siis hiinlased olid koobastes ja hävitasid *somadhi* seisundis inimesi?"

"Hiinlased otsisid *somadhi* seisundis inimeste leidmiseks läbi palju koopaid. Ma arvan, et siin oli peamiseks suure kurja vaimu üleskutse hävitada kõik jumalik. Hiina kommunistid seletasid seda sellega, et paljud joogat valdavad Tiibeti usutegelased põgenesid koobastesse, peitsid end seal ja sisenesid *somadhi* seisundisse.

Tõepoolest, paljud laamad läksid kommunistide eest peitudes koobastesse *somadhi* seisundisse. Minu vennapoeg jutustas, et tema tuttav laama läks *somadhi* seisundisse lähimas koopas 1960. aastal ja viibis seal kuni 1964. aastani. Tema sõbrad teadsid seda ja selle nelja aasta jooksul külastasid teda mitu korda, ja nägid, et ta istub koopas Buddha poosis, kivistunud asendis. Hiina kommunistid leidsid ta koopast siiski üles ja heitsid vanglasse. Vanglas hakkas laama keha tasapisi pehmenema ja ta tuli ellu tagasi. Range režiimiga vanglatingimustes viibis ta 1964. aastast kuni 1987. aastani, pärast seda ta vabastati. Kas ta ka praegu veel elus on ja mis temast hiljem sai, seda ma ei tea," rääkis bonpolaama.

"Tuleb välja, et see laama ei suutnud *somadhi* seisundis olles luua vaimsete (ebatavaliste) jõudude barjääri, mis oleks takistanud talle ligipääsu," ütlesin. "Ja räägitud lugu inimesest, kelle nimi oli Mose Sal Dzjang, kes viibis *somadhi* seisundis mitu sajandit, näib samuti vaimsete jõudude barjääri puudumist. Kas sellest võib järeldada, et meie tsivilisatsiooni *somadhi* seisundis inimesed ei ole võimelised looma mitte mingisugust kaitsebarjääri ja piltlikult öeldes võib neid tappa paljaste kätega ning ainult eelmiste, vaimselt palju arenenumate tsivilisatsioonide inimesed suudavad end kaitsta ebatavaliste jõudude barjääriga?"

"Nii see on, kuid ühe mööndusega," vastas bonpolaama, "kõik sõltub kolmanda silma arengutasemest. Eelmiste tsivilisatsioonide inimestel oli hästi arenenud kolmas silm, mille abil nad saavad (sõna "saavad" on olevikus – E. M.) fookustada oma psüühilise energia teatud kohta ruumis ja mõjutada seda suunatult. Meie tsivilisatsiooni inimestel on kolmas silm suuremal osal juhtudest halvasti arenenud, seepärast ei suuda nad oma psüühilist energiat teisele inimesele fookustada. Kuid mõnedel meie tsivilisatsiooni inimestel, eriti väga vanadel esindajatel on kolmas silm hästi arenenud, seetõttu suudavad nad luua täiesti kindla vaimsete jõudude kaitsebarjääri."

"Ma mõistsin teid nii," ütlesin, "et kaitsebarjääri olemus seisneb *somadhi* koopasse siseneva inimese mõjutamises distants-hüpnootilise mõjutamise abil. Esitame küsimuse: "Kust saab *somadhi* seisundis inimese hing teavet koopasse siseneva inimese kohta?" Kaasaegse füüsika seisukohalt vaadatuna levivad hinge torsioonväljad (st hinge vääondväljad) ümbritsevas keskkonnas laiali. Seetõttu saavad koopasse siseneva inimese hinge analoogsed väljad kontakti *somadhi* seisundis inimese hinge torsioonväljadega. Meenutame ka, et head mõtted väänavad torsioonvälju ühes suunas, kurjad mõtted aga vastupidises suunas. Selle alusel on *somadhi* seisundis inimese hing võimeline analüüsima inimese kavatsusi, kes koopasse siseneb. Meenutage Nikolai Rerihit, kes rääkis, et Šambala riiki võib siseneda ainult heade mõtetega! Meenutage, et sügavasse *somadhi* seisundisse saab siseneda ainult negatiivsest psüühilisest energiast täiesti puhastunult, see tähendab negatiivses suunas pöördunud torsioonväljadest!"

"Jah, nii see on. Jätkake," ütles bonpolaama.

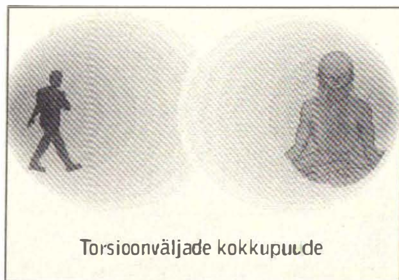
"Niisiis, *somadhi* seisundis inimese hing analüüsib koopasse siseneva inimese kavatsusi, otsustab, kas lasta teda edasi või mitte," jätkasin. "Mulle tundub, et lihtsalt uudishimu, kurjade mõtete puudumine ei ole "loa" saamiseks piisav. Selleks peavad tõenäoliselt olema kaalukad põhjused, nagu näiteks sellised, nagu legendi järgi olid India valitsejal, kes palus vihma kogu riigi jaoks. Toimub ju inimkonna geenifondi rahu rikkumine! Selleks, et saada "luba", peab minu arvates mediteerima ja alustama dialoogist *somadhi* seisundis inimese hingega. Ainult sellisel tingimusel ja ainult ülima vajaduse korral võib loota luba koopa külastamiseks."

"Teil on õigus," ütles bonpolaama, "isegi erilised inimesed, kes kaitsevad *somadhi* seisundis inimesi ja viibivad koobastes üks-kaks korda kuus, mediteerivad ja paluvad enne koopa külastamist luba."

"Öelge, bonpolaama, kas meile antaks luba? Meie kavatsused on ju puhtad ja eesmärk on väga tähtis – inimkonna geenifondi tundmaõppimine!"

"Ma ütlen teile," bonpolaama naeratas, "esiteks peab õppima mediteerimist. Selleks kulub palju aega. Teie eesmärk on tõepoolest ilus – inimkonna geenifondi tundmaõppimine. Võib-olla te isegi saate loa, kuid ma arvan, et mitte kohe."

"Lubage mõtet jätkata," ütlesin. "Oletame, et *somadhi* seisundis inimese hing otsustab antud inimest mitte läbi lasta ja loob kaitsebarjääri. Mida see endast kujutab? *Somadhi* seisundis inimese hinge võimsad väljad häälestuvad koopasse siseneva inimese hinge väljade lainete sagedusele ja hakkavad negatiivses suunas väänama torsioonväljade neid elemente, mis minu arvates vastutavad selliste tunnete nagu hirm, ärevus, eelaimdus eest, et inimesel, kes koopasse siseneb, kaoks soov sinna minna. Meenutage ka seda, et kurjad mõtted ja haigused mõjutavad hinge ühtemoodi: nad väänavad torsioonvälju negatiivses suunas. Seepärast inimene, kes siseneb koopasse, isegi kui ta ületab hirmu ja ärevustunde, hakkab varsti tundma haiglaslikke faktoreid,


Torsioonväljade kokkupuude

mis *somadhi* seisundis oleva inimese suurte pingutuste tagajärjel viivad ta surmani. Ma arvan, et nii töötavad koobastes olevad kaitsebarjäärid. Kas mul on õigus?"

"Kuigi me räägime teaduslikus mõttes erinevates keeltes, tundub mulle, et teil on õigus," vastas bonpolaama.

"Öelge, kas *somadhi* seisundis inimese psüühilisest energiast jätkub kõige selle saavutamiseks?"

"Muidugi! *Somadhi* seisundisse saavad siseneda ju ainult väga tugeva ja puhta hingega inimesed."

"Lisan veel," ütlesin, "et üks inimene on suuteline oma psüühilise energia distantshüpnoosi abil uinutama 100–500 inimest. Ma mäletan meie füsioloogia õppejõudu – professor Petrovskit, kes viis meie kursusel läbi distantshüpnoosi seansi ja uinutas kõik loengul osalenud 300 inimest."

"Psüühilise energia võim on tohutu," ütles bonpolaama.

"Kuid on ju teada, et vaim ja hing töötavad inimese aju funktsioneerimise arvel. See tähendab, et kulutatakse seda energiat, mida oma töös kasutab aju (glükoos, hapnik, valgud jms). Kust saab energiat *somadhi* seisundis inimese hing, aju ja kogu keha *somadhi* seisundis viibimise ajal ju ei funktsioneeri?" küsisin mina.

"Lubage vastata küsimusele küsimusega," ütles bonpolaama. "Kuidas elab siis teispoolne maailm? Teispoolses maailmas elavad surematud hinged ja vaimud. Ma loodan, et te ei eita seda?"

"Muidugi mitte."

"Millise energia arvel funktsioneerivad teispoolse maailma hinged ja vaimud? Vastus on üks – kosmilise energia arvel. Hing ja vaim arenesid ju kosmose evolutsiooniprotsessi tulemusena, kui makrokosmosest moodustus mikrokosmos – inimene."

Sama leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina"*, 1937, II köide, lk 363): "...nii on ka maapealne inimene makrokosmose mikrokosmos..."*

"Niisiis, *somadhi* seisundis inimesi toidetakse kosmilise energia abil," pobisesin.

"Jah."

"Mis on selle bioloogiline mõte, et juurdepääsu *somadhi* seisundis

inimestele piiratakse? Milleks selline eranditu rangus isegi heade kavatsustega inimeste vastu?"

"Et mitte häirida *somadhi* seisundis inimeste rahu. Kui rahu häiritakse võõra hinge mõjuga, siis hakkab *somadhi* seisundis inimese keha pehmenema," vastas bonpolaama.

"Ma mõistan seda nii," ütlesin, "kui vaadata *somadhi* seisundis inimese kivistunud keha füüsilisest seisukohast, siis mulle tundub, et see saavutatakse organismi vee ülemineku arvelt neljandasse olekusse ainult hinge negatiivsest psüühilisest energiast täieliku puhastamise teel, see tähendab hinge torsioonväljade täieliku ja stabiilse väändumisega positiivses suunas. Võõra inimese hinge torsioonväljad viivad *somadhi* seisundis oleva inimese hinge torsioonväljade väändumise tasakaalust välja ka isegi siis, kui need on väändunud positiivses suunas, negatiivses suunas väändunud torsioonväljadest rääkimata. *Somadhi* seisundis inimese torsioonväljade tasakaalutus võib viia organismi vee neljanda (hüpoteetilise!) oleku ebastabiilseks, kivistunud kehaseisundi kadumisele vastavasse olekusse, mis väljendub keha pehmenemises. Siit võib järeldada, et arvatavasti isegi erilised inimesed peavad suunama oma torsioonväljad vastavusse *somadhi* seisundis inimeste torsioonväljadega. Kas see on nii?"

"Jah, kaugeltki mitte iga inimene ei saa eriliseks inimeseks," ütles bonpolaama. "Erilised inimesed mediteerivad enne koopasse sisenemist, selle tulemusel saavad nad teada, kas nad võivad siseneda *somadhi* seisundis inimeste koopasse või mitte."

"Mis te arvate, kas on võimalik, et nüri vihkamist täis inimhulk suundub läbi kaitsebarjääri eelmise tsivilisatsiooni inimese koopasse, näiteks atlandi koopasse, kellel on tugev vaimne energia? Kas negatiivne psüühiline energia, eriti inimhulkade energia võib positiivse võita?" küsisin.

"Vähe usutav, kui eelmise tsivilisatsiooni *somadhi* seisundis oleval inimesel on tugev vaim. *Somadhi* koopasse pääseda tahtvate inimeste arv ei saa otsustavat rolli mängida. Kuid kui eelmise tsivilisatsiooni inimese vaim ei ole piisavalt tugev, siis võib see olla võimalik. Meie tsivilisatsiooni inimeste vaimne jõud on märkimisväärselt nõrgem. Ja sisenemine meie tsivilisatsiooni *somadhi* seisundis inimeste koobastesse ei valmista raskust, sest nende vaim ei suuda tugevat kaitsebarjääri luua."

"Mis juhtub *somadhi* seisundis eelmise tsivilisatsiooni inimesega siis, kui teda ümbritsevad vihkamisest haaratud inimesed, kes on pääsenud läbi kaitsebarjääri?"

"Negatiivse psüühilise energia mõju all eelmise tsivilisatsiooni inimene kas sureb või ärkab ellu," vastas bonpolaama.

"Jah," segasin vahele, "negatiivselt väändunud torsioonväljad kas destabiliseerivad *somadhi* seisundi täielikult, määrates selle inimese hukule või võimaldades elluärkamist stimuleerivad *somadhi* seisundist väljumist."

"Võib-olla küll," ütles bonpolaama.

"Öelge, kas on siiski olemas mingeid tunnistusi *somadhi* seisundis inimeste koobaste kaitsebarjääri läbimise kohta?"

"Pärast Tiibeti okupeerimist hiinlaste poolt on selliseid tunnistusi kahjuks päris palju," nentis bonpolaama kurvastusega. "Näiteks nägid inimesed ühes Lõuna-Tiibeti koopas mitut ebatavalist, väga suurt inimkeha, mis olid koopa sissekäigu juurde lakke üles poodud. Veidi aega enne seda oli koopas viibinud hiinlaste polk."

"Jah, kujutada ette hiinlaste haarangut gigantidest atlantidele saab ainult ulmefilmis," vastasin süngelt. "Midagi tuleb ette võtta, nad hävitavad ju inimkonna geenifondi, millest nad ise pärinevad!"

"Aga mis sa teed? Hiinlasi on poolteist miljardit..."

"See on kohutav! Miks siis ÜRO..."

"Kuid pidage silmas," lõid bonpolaama silmad särama, "et hiinlaste hukkumise juhtumeid kaitsebarjääride tõttu on palju rohkem kui nende ületamisi. Nüüd nad ei julge enam koopasse minna! Nad tahavad ka elada! Kultuurirevolutsiooni ajad on möödas! Iidsed inimesed on hiinlastest tugevamad! Iidsed inimesed on suutelised kaitsma ennast ja inimkonda! Ja kõige iidsemaid inimesi ei leia hiinlased kunagi – neid kaitseb kivi!"

"Kas te saaksite tuua mõne näite?"

"Ühes Lõuna-Tiibeti *somadhi* koopas leiti sissepääsu juures hiinlaste polk, kõik sõdurid lebasid õudus silmis surnult kividel. Nende kehad olid terved, mitte keegi ei olnud haavatud või vigastatud. Iidsete inimeste vaimu jõud tappis nad."

Sellel teemal leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 466) järgneva: "...seal, kus nad [jutt on atlantidest] viibivad ka praegu, on kõigile nähtamatu ja kättesaamise eest kaitstud vaimude sõdalastega."*

"Ma arvan, et see ei ole ainuke juhus..."

"Selliseid näiteid on palju. Veel üks," jätkas bonpolaama. "Ümberkaudsete külade inimesed nägid mitukümmend aru kaotanud hiinlasest sõdurit, kes jooksid, karjusid, hoidsid kinni peast ja kõhust. Räägitakse, et need arutud sõdurid surid üksteise järel. Nad kõik käisid salajases koopas."

"Te rääkisite, et kõige iidsemaid inimesi (lemuuri-atlante) kaitseb kivi. Meie tänasest jutuajamisest sain ma aru, et nende *somadhi* seisundis kehad on kaetud kividega (kiviplaatidega), seepärast on neid koopas peaaegu võimatu leida. Lisaks sellele, meenutades teie sõnu "kivi ei ole neile takistuseks", võib oletada, et lemuuri-atlandid on võimelised oma psüühilise energiaga mõjutama gravitatsiooni ja *somadhi* seisundist väljumisel neid kive liigutama. Võimalik on ka see, et need vaimselt eriti arenenud iidsed inimesed suudavad luua koopasse sisenja vastu psüühilise kaitsebarjääri. Kas see on nii?" küsisin.

"Jah, sellest me oleme juba rääkinud," vastas bonpolaama.

"Kõigest räägitust lähtuvalt," jätkasin, "võib mõelda *somadhi* seisundis inimeste koobaste kolmest põhilisest kaitsmisviisist:

1. psüühilise energia barjäär,
2. kivibarjäär,
3. koopa sissekäigu salastamine."

"Ärge unustage veel seda," ütles bonpolaama, "et *somadhi* seisundis inimeste asukohta hoitakse sügavaimas saladuses. Siin on oma teene usutegelastel. Sellest räägime me vaid umbmäärases vormis."

"Kuid hiinlased said sellest ometi teada! Nad rüvetasid *somadhi* pühapaiku!"

"Jah, selgus, et saladuse pidamine ei ole just kerge."

Samast asjast räägib ka J. P. Blavatskaja ("Tainaja doktrina"*, 1937, II köide, lk 158): "Okultistlikele ja religioossetele müsteeriumidele oli heidetud nähtamatu saladuse kate pärast atlantide rassi viimaste esindajate uppumist umbes 12 000 aastat tagasi, et nad saaksid eraldatud vääritutest ja sellisel viisil hoiduda pühaduseteotusest."*

"Mulle siiski tundub," ütlesin mina, "et on saabunud aeg *somadhi* saladuse katet ühel või teisel tasandil kergitada, et inimesed teaksid

inimkonna geenifondist. Loomulikult ei või rääkida üksikasjadest, ei tohi näidata koobaste asukohta, ei tohi nimetada nimesid. Kuid kui inimesed teavad, et maailmas eksisteerib inimkonna geenifond, millest me põlvneme, siis juba see tähendab palju. Siis saavad ülejäänud riigid, teades, millele toetuda, Hiinat palju tugevamalt mõjutada. Nad rüvetasid oma esiisasid ja esiemasid. Õnneks on Hiina poliitika muutunud, võimalik, et Hiina valitsus suudab seda mõista ja võtta tarvitusele abinõud."

"Jah. Teil on õigus," ütles bonpolaama.

"Kui me oma pika jutuajamise lõpus juba kokkuvõtet teeme, lugupeetud bonpolaama," ütlesin, "siis võib eristada *somadhi* seisundis inimeste koobaste kolme tüüpi:

1. Meie tsivilisatsiooni inimeste *somadhi* koopad.
2. Eelmiste tsivilisatsioonide inimeste *somadhi* koopad, kus võivad olla nii atlandid kui ka lemuuri-atlandid (kas eraldi või koos).
3. "Sega"-koopad, kus on *somadhi* seisundis nii meie kui ka eelmiste tsivilisatsioonide inimesed."

"Ma arvan," jätkasin, "et meie tsivilisatsiooni inimesed püüavad sattuda *somadhi* koobastesse, kus on eelmiste tsivilisatsioonide inimesed; sellisel juhul on nad kindlalt kaitstud psüühilise energia barjääriga. Kuid arvatavasti see alati ei õnnestu. Sega-koopad on märksa hinnalisemad, sest nendes on esindatud kogu inimkonna geenifondi arsenal."

"Te soovitasite hea määratluse – inimkonna geenifond," ütles bonpolaama.


Koos bonpolaamaga

"Ja lubage veel kord lõpetuseks küsida. Mis on Šambala?"

"Me usume, et Šambala on olemas. See on vaimuriik, kuhu võib minna ainult puhta (puhastunud) hingega."

"Just nimelt!" hõiskasin, "Šambalasse saab siseneda vaid täielikult puhta hingega. Nagu me rääkisime, inimkonna geenifondi koopasse saab samuti sise-

neda vaid täielikult puhastunud hingega. Šambala tähtsus inimkonnale on suur, sellest annavad tunnistusi suulised pärimused ja kirjandusallikad. Inimkonna geenifondi roll ei kutsu esile kahtlusi. Šambala, nagu teada, on vaimuriik. Inimkonna geenifondi koobastes kuulub kogu oma kehade konserveerimise tegevuslik roll vaimudele (vaimsusele)."

"Näete," jätkasin rõhutatult, "saab jälgida mitut paralleeli, millest võib järeldada, et inimkonna geenifondi asupaik (koopatemplid, koopad, püramiidid) ongi Šambala."

Bonpolaama vaatas mulle pingsalt otsa. Saabus vaikus.

"Ma tahaksin teiega nelja silma all rääkida," ütlesin ma ja vaatasin bonpolaamale otsa.

Me tõusime ja läksime tagumisse tuppa. Ameeriklane puudutas mu õlga ja ütles: "*Good luck*" ("Soovin edu").

Millest me bonpolaamaga rääkisime? Sellele küsimusele vastan eriliste inimeste sõnadega, kellel on *somadhi* koobastesse ligipääs: "Ma ei ütle seda isegi Jumalale mitte!"

"Kas muutused tulevad?"

Ma vaikisin. Ameeriklane hõikas meile järele: "*Good luck!*"

VI PEATÜKK

Kes oli Buddha?

Idas võib igas poes osta Buddha kujukese. Need maksavad väga palju, sest iga budistlikus riigis viibiv välismaalane soovib osta mälestuseks kujukese, keda kummardab peaaegu pool maailma elanikkonnast.

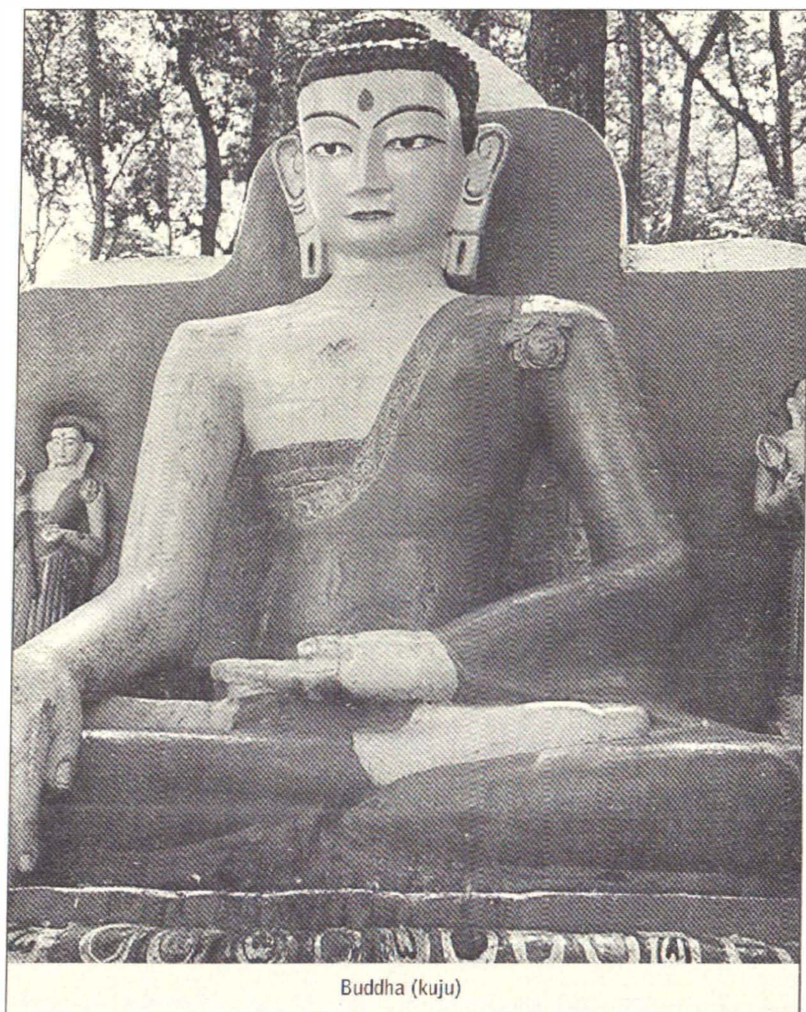
Uskuda seda, et skulptor on osanud täpselt edasi anda Buddha välimuse kõik jooned, oleks naiivne. Kõik laamad, kellele me esitasime küsimuse Buddha välimuse kohta, rääkisid, et skulptorid ja kunstnikud on lisanud palju oma peast nagu näiteks suured rippuvad kõrvad.

Kuidas Buddha välja nägi

Kuidas Buddha välja nägi? Usuraamatute järgi teadsime juba enne ekspeditsiooni, et Buddhal oli ebatavaline välimus. Kuid iidsed Buddha välimuse kirjeldused leidsime ainult Nepali ajaloolase härra Mini juures. Ka laamad kirjeldasid meile iidse Buddha välimust, see langes kokku härra Min'ilt saadud kirjeldusega. Erinevatest allikatest pärinevate ühesuguste kirjelduste võrdlemine lubas meil saadud informatsiooni usaldada.

Ajalooliste allikate põhjal oli 32 tunnust, mis iseloomustasid Buddha välimust. Arvan, et lugejale pakuvad need huvi.

1. Buddha käed ja jalad olid märgistatud tuhandete kodaratega varustatud rõngastega.
2. Buddha jalalabad sarnanesid kilpkonna jalgadega. Need olid pehmed, lamedad ja täidlased.
3. Buddha sõrmed ja varbad olid omavahel ühendatud lestadega, mis ulatusid üle poole sõrme- ja varbapikkuse. Käed ja jalad sarnanesid pardilestadega.



Buddha (kuju)

4. Buddha käte ja jalgade lihased olid pehmed ja noored.
5. Buddha kehal oli seitse kumerat ja viis nõgusat kehaosa. Kaks süvendit olid pahkluude juures, kaks õlgade juures ja üks pea tagapoolel.
6. Buddha sõrmed ja varbad olid väga pikad.
7. Buddha kannad olid väga laiad (¼ jalga).
8. Buddha keha oli suur ja sihvakas. Tema mõõduks saadi 7 kuupmeetrit ja ta keha ei olnud küürus.
9. Buddha jalalabadel puudus võlv.
10. Buddha keha iga juuksekarv kasvas ülespoole.
11. Buddha sääremarjad olid nagu antiloobil – siledad ja sirged.
12. Buddha käed olid pikad ja ilusad, need ulatusid põlvini.
13. Buddha mehelik tunnus oli peidetud nagu täkul. Seda ei olnud võimalik näha.
14. Buddha nahal oli kuldne varjund. Seda nimetati kuldseks mitte värvuse, vaid selle täieliku puhtuse pärast.
15. Buddha nahk oli õhuke ja sile.
16. Igal Buddha kehaosal oli üks karv, mis kasvas paremasse suunda.
17. Buddha laupa kaunistasid lokkis juuksed, millel oli kuus tunnusjoont: siledad, valged, kuulekad, neid sai venitada, juuksed olid põimitud paremalt vasakule, otsad pööratud ülespoole. Need tundusid hõbedased, soeng meenutas puuvilja.
18. Buddha keha ülaosa oli nagu lõvil.
19. Buddha õlgade pealmine osa oli ümmargune ja pehme.
20. Buddha rind oli lai. Õlgade vahel olev rinnakuosa oli sile.
21. Buddha sai tunda parimat maitset, sest tema keel ei olnud kahjustatud kolme haiguse poolt: tuul, lima ja sapp... Ükskord pakkus üks heategija Buddhale tükikese hobuseliha, mis oli maitselt ebameeldiv. Buddha asetas selle tüki oma keelele ja seejärel andis heategijale tagasi. Liha maitse oli muutunud delikatessisarnaseks.
22. Buddha keha meenutab Tadrota puud, mille juured, tüvi ja oksad on ühesuurused.
23. Buddhal oli peas ümmargune kõrgendik, mis meenutas kella osuti keeret.
24. Buddhal oli pikk ja ilus keel, see ulatus juuste piirini ja kõrvadeni. Keel oli punast värvi nagu Utpala lill.

tunnused	hüpoteetiline atlant (rekonstrueeritud silmade järgi)	Buddha
pea	suur	peas ümmargune kõrgendik, mis sarnaneb kellaosuti keermele, laup kaetud valgete juustega, mida on võimalik venitada
silmad	suured, ülemisel laul ebatavaline kumerus	sügavsinised, ripsmed sirged ja puhtad
nina	klapiga varustatud, spiraalikujuline	tavaline
põsed	väikesed nagu ka ülejäänud näo alumine osa	ümmargused ja täidlased
suu	väike (võimalik, et on ühendatud ninaava vertikaalse läbilõikega)	tavaline
hambad	raske öelda	40 hammast, väga valged, ühesuguse pikkusega, hammastel puuduvad vahed
keel	raske öelda	pikk, võis ulatuda juuksepiirini ja kõrvadeni
kael	võimas, eristuvate kuklalihastega	pea taga nõgus (tunnistus tagumiste kaelalihaste grupi heast arengust)
rinnakorv	väga suur	lai nagu lõvil
õlad	võimsad ja ümarad	ümarad ja täidlased
käed	pikad, väljendunud on tagumine ja eesmine lihasgrupp koos nendevahelise süvendiga	pikad, põlvedeni ulatuvad, õlgade juures kaks nõgusust
käsivarred	labidasarnased, suured (võimalik lestade olemasolu)	väga pikad lestadega sõrmed, lestad ulatuvad poolde sõrme; sarnanevad pardilestadega
jalad	arenenud eesmised ja tagumised lihasgrupid, nende vahel nõgusus	nõgusus pahkluu juures
jalalabad	lestakujulised	sarnanesid kilpkonna jalgadele, pehmed, siledad ja täidlased, kannad laiad, ilma võlvita
suguorgan	raske öelda	peidetud nagu täkul, ei ole nähtaval
nahk	sile	kuldse varjundiga, õhuke ja sile
kasv	väga suur	keha oli suur ja sihvakas, mõõdeti 7 kuupi, puudus küür

25. Buddha kõnel oli viis väärtust: kõik mõistsid seda; kõigil tema sõnadel oli üks intonatsioon; kõne oli sügav ja kasulik kõigile; kõne oli meeldiv ja sügavalt ligitõmbav; sõnad tulid õiges järjestuses, puhtalt ja vigadeta.
26. Buddha põsed olid ümmargused ja täidlased, nende kontuur kattus rituaalse peegliga.
27. Buddha hambad olid väga valged.
28. Buddha hambad olid ühe pikkusega.
29. Buddha hammaste vahel puudusid vahed.
30. Buddhal oli 40 hammast.
31. Buddha silmad olid sügavsinised nagu safiirid.
32. Buddha ripsmed olid sirged ja puhtad nagu "januneval lehmal".

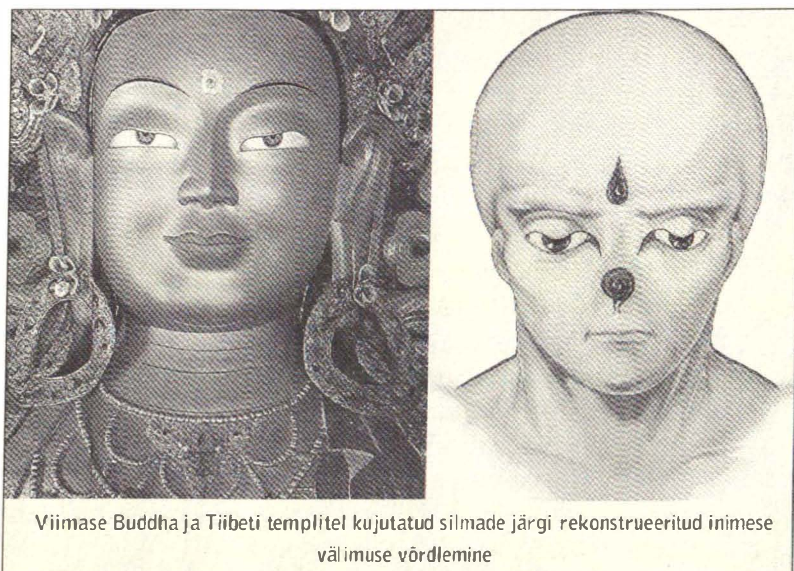
Võrdleme nüüd Buddha välimuse eripära inimese (hüpoteetilise atlandi) välimusega, mis on saadud Tiibeti templitel kujutatud silmade järgi rekonstrueerides.

Buddha ja inimene, kelle silmi kujutatakse Tiibeti templitel

Kõrvaltoodud tabelist on näha, et inimese välimus, mis on Tiibeti templitel kujutatud silmade järgi rekonstrueeritud, langeb paljuski kokku Buddha välimusega. Mõlema keha iseärasused annavad tunnistust tihedast veealusest elust: lestakujulised jalad; lestanahaga varustatud käed; ülemise lau paine, mis katab vee all silmaläätsed; võimas rinnakorv, mis on möödapääsmatu pikaajalise sukeldumise korral; võimsad kuklalihased, mis on ujumise ajal vajalikud pea hoidmiseks; klapikujuline nina jne.

Jäime võrdlusega rahule, sest olime täiesti sõltumatult loogilis-anatoomilist analüüsi ja oftalmogeomeetriat kasutades loonud ebatavalise välimusega inimese, kes üldjoontes sarnanes Buddhaga, kelle erilisi tunnuseid on kirjeldanud need inimesed, kes on teda arvatavasti kohanud.

Kuid teisest küljest tõmbab endale tähelepanu Buddha ja silmade järgi rekonstrueeritud inimese välimuste erinevus. Eelkõige see, et Buddhal puudub klapitaoline keermega nina. See algallikast (Tiibeti templitel olevate silmade kujutis koos ninaga) lähtuv fakt on küllalt usaldusväärne ja ei sobi kokku Buddha välimusega, kelle erijoontena välja toodud iseärasused nii tähelepanuväärset tunnusjoont ei märgi.



Viimase Buddha ja Tiibeti templitel kujutatud silmade järgi rekonstrueeritud inimese välimuse võrdlemine

Lisaks sellele ei ole Buddha erijoonte kirjeldustes märgitud ebatavalist ülemise silmalau kaart.

Siit järeldub, et Tiibeti templitel kujutatud silmad ei kuulu Buddhale, vaid teisele inimesele, kellel on samuti ebatavaline välimus, kuid siiski erinev. Kes see on? Meenutame bonpolaama vastust sellele küsimusele: "Need on märkimisväärselt iidsema inimese silmad kui Buddha." Võib-olla on need bonpo-Buddha silmad – kõige esimese maapealse Buddha silmad?

Sellest hoolimata, võrreldes Buddha erijooni ja inimest, kelle silmad on kujutatud Tiibeti templitel, kaasaegse inimese välimusega, võib öelda, et kumbki neist ei olnud meie tsivilisatsiooni inimene. Nagu selgub ajaloolistest allikatest, on meie tsivilisatsiooni kõige iidsemate inimeste välimus, võrreldes kaasaegse inimese välimusega mõnevõrra erinev. Meie tsivilisatsiooni mis tahes maailma nurkades elavaid inimesi ei iseloomusta ujulestade, lestakujuliste jalgade ega ebatavaliselt väljaveninud laugudega suurte silmade olemasolu, ammugi mitte klapikujulise keermega nina olemasolu. Meie tsivilisatsiooni mereäärsetes piirkondades elavad inimesed kasutavad mereande, kuid mitte keegi neist ei ela pooleldi vees ja neil ei ole veealuseid istandusi.

Võib-olla on nad tulnukad? See on väga vaieldav küsimus, sest selleteemaline teaduslik arutelu on igal juhul enneaegne. Palju loogilisem on oletada, et Buddha ja Tiibeti templitel olevate silmade omanikuks olid eelmiste tsivilisatsioonide inimeste esindajad, kes on Maa peale ilmunud inimkonna geenifondist *somadhi* seisundist. Võttes arvesse raamatus kirjutatut on sellisel oletusel palju rohkem alust, kui mõtetel teistelt planeetidelt pärinevatest humanoididest.

Kuid kes nad olid – Buddha ja Tiibeti templitel kujutatud silmade järgi rekonstrueeritud inimene? Kas nad olid väljunud *somadhi* seisundist või sündisid emast? Et püüda leida vastust nendele küsimustele, hakkasime põhjalikult õppima Buddha sünni ajalugu. Tunnistused Tiibeti templitel kujutatud silmade omaniku kohta olid veel puudulikud.

Buddha sündimise küsimust uurides saime varsti aru, et see on äärmiselt segane. Raske oli aru saada, kes oli tema ema, kes isa ja kas nad üldse on olemas olnud. Näiteks härra Min ütles selle kohta järgmist: "Buddha sünnitati Maal ja ta akumuleeris endas palju eelmisi abielusid. Ta oli pikka kasvu, väga ilus ja tundis hästi iidseid teadmisi täpselt Maal toimuvat tunnetades." Ajaloolane härra Pradhan rääkis: "Buddha sündis kuningas Tarust ja Neitsi Maarjast paigas, mida hüüti Lumbiniks (Nepal), järvevees."

Ülejäänud tunnistused Buddha sünni kohta olid midagi sellesarnast nagu: "sündinud puhtusest", "sünnil oli vaimne iseloom" jms. See tähendab, et ei isa ega ema kohta midagi konkreetset öelda ei saanud. Ainult ühes kohas (härra Pradhani juures) kõlas, et Buddha isa oli taru hõimu kuningas.

Taru hõim

Kes on tarud? Taru hõimu kohta andmeid kogudes kohtusime Kathmandu vene kultuurikeskuse juhataja Vladimir Pavlovitš Ivanoviga. Ta rääkis, et Lumbini koha lähedal, kus Buddha sündis, elavad tõepoolest inimesed, kes nimetavad end tarudeks. Ta viis meid kokku inimestega, kes tunnevad taru hõimu ajalugu. Peale selle jutustas V. P. Ivanov, et Lumbini hakati ehitama rahvusvahelist budismi keskust, ehitusse on palju raha paigutanud Aasia riigid ja Euroopa riikide ning USA budistlikud ühingud. Sellest kohast saab rahvusvaheline budistide palveränna-

kute keskus. Buddha levitas hinduismil põhinevat uskumuste süsteemi, ta eemaldas sealt kastistruktuuri ja tegi selle rahvusvaheliseks. Enne Buddhat oli hinduismi võimalik levitada ainult kastide piires ja see ei saanud väljaspool neid piire levida.

Need inimesed, kes jutustasid taru hõimu ajalugu, ei kuulunud suurte usutegelaste või tuntud teadlaste hulka. Algul ei uskunud me seetõttu nende tunnistusi, kuid see, mida nad rääkisid, osutus väga huvitavaks, nii et me mõneks ajaks isegi unustasime Delhi Ülikooli soovituse suhtuda juhuslikelt inimestelt saadavatesse andmetesse ettevaatlikult.

Üks neist inimestest, kelle nime ma arusaadavatel põhjustel nimetada ei tahaks, jutustas järgmist. Taru hõimlased elavad Himaalaja mägede piiril džunglis. Taru liikmete elukohast põhja pool asub Džumla rajoon, mida mõningatel andmetel peetakse meie tsivilisatsiooni inimeste sünnikohaks. Taru hõimu inimestel on ainsana maailmas loomulik immuniteet malaaria vastu, seetõttu on nad maailmas tuntud. Kaasajal kuulub taru hõimu umbes miljon inimest. Arvatakse, et see hõim on selles kohas elanud juba üle kolme miljoni aasta. Kuid kõige huvitavam oli taru liikme välimus: neil on väikese lõuaga ümar nägu, väike esilekerkimatu nina, väga suur rinnakorv, jäme ja lühike kael, madala jalavõlviga lamedad ja laiad jalad. See tähendab, et teatud lähendamisastmel võib nendes tunnustes leida ühiseid jooni Buddhaga.


Taru professor

Selge, et meil tekkis soov kokku saada taru hõimu esindajatega ning selles veenduda. Kui see oleks kinnitust leidnud, siis oleks taru inimesi võinud pidada Buddha maapealseteks pärijateks.

V. P. Ivanov aitas Kathmandus leida selle hõimu esindaja – taru ainukese teadusprofessori. Milline oli meie pettumus, kui nägime temaga kokku saades, et tegu oli tüüpilise ida päritolu tavalise välimusega inimesega. Sellegipoolest käisid kaks ekspeditsiooni liiget Lumbinis, leidsid seal taru hõimu küla, tegid anatoomilisi uuringuid ja veendusid lõplikult taru inimeste tavalises välimuses.


Taru naine Taru mees

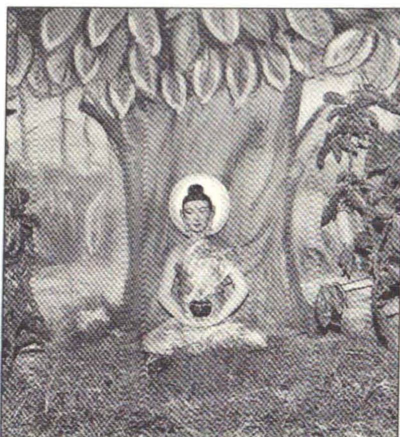
Taru hõimu ajalugu, mis võttis meilt küllalt palju aega ja vahendeid, oli meile heaks õppetunniks. Kui kaasvestleja ei ole religioosse taustaga või printsipiaalselt tõsine teadlane, kuid on võitnud sinu tähelepanu ja hakkab veendunult rääkima seda, mida sa tahaksid kuulda, annab sulle alguses lootust, et sinu oletustele leitakse reaalne kinnitus. Edasi tundub sulle, et kõik tuleb kuidagi liiga kergelt – et sa ei eeldaks, et kõik on õige. Aga lõpus ootab sind kibe pettumine ja kahjutunne kaotatud aja ja vahendite pärast. Kuid selline on teaduse tee: mitte kunagi ei saa läbi ilma vigadeta, kolmekordne kontroll on uurimiste alatine atribuut. Kõige tähtsam – mitte lülitada teaduslike mõtiskluste loogilisse ahelasse väheusaldatavaid andmeid, vastasel juhul viib loogika ummikusse või valede järeldusteni.

Sellesarnastes jutuajamistes, erinevalt jutuajamistest svaamide, laamade, gurude ja suurte teadlastega, kuuled harva selliseid sõnu nagu "võib-olla...", "ei tea...", "ei, see ei ole nii...". Laamad, svaamid ja gurud on Idas liiga olulised, et laskuda kiusatusse olla välismaalasest teadlase ees millegi poolest eriline ja öelda tema heameeleks midagi sensatsioonilist. Vastupidi, neid iseloomustab euroopalikku teaduslikku uudishimusse isamaaliselt irooniline suhtumine, mis on segunenud lugupidava uudishimuga. Ida religioosne haridus kasvatab neis arvatavasti sügavaimat austust iidsete religioossete teaduste vastu, mille säilitamine ja arendamine tõtt-öelda ongi nende kutsumus, ja iseendast rääkimist peetakse suureks patuks. Iga laama, svaami või guru ütleb rahulikult, juhul kui ta ei ole oma teadmistes millegipärast kindel: "Ma ei mäleta seda..." – ja soovitab mõnda teist usutegelast, kes tema arvates teab antud valdkonnast temast rohkem. India ja Nepali teadlased on kasvatatud samas vaimus, sest nad on sügavalt usklikud ja nende käest saadud fakte võib usaldada.

Kes on Buddha?

Religioosse iseloomuga uuringute ajal tekib suur kiusatus kasutada inglis- või venekeelset populaarteaduslikku kirjandust. Kuid neid raamatuid kirjutavad väga sageli erilise psüühikaga inimesed, kes annavad absoluutse tõe pähe oma transiseisundi isiklikud "nägemused". Kahjuks inimesed, kes mediteerivad ja lähevad transiseisundisse, "näevad" ühte ja sedasama niivõrd erineval moel, et nende infol peatumine on üsnagi problemaatiline. Püüdsime seda arvestades võtta religioossete algallikate aluseks Jelena Blavatskaja tööd, kes on tunnistatud Idas suureks pühendatuks.

Pöördudes tagasi Buddha-uuringute juurde võib sellegipoolest teha järelduse, et Buddha sündimise fakt emast ja isast (taru) on üsnagi kaheldav ja taru hõimu inimeste pidamine Buddha pärijateks ei ole võimalik. Võttes arvesse teadmised *somadhi* seisundi ja Buddha ebatavalise välimuse kohta ei saa välistada võimalust, et Buddha on *somadhi* seisundist väljunud Lumbini lähedal asuvast järvest või on ta tulnud lähedalasuvatest mägedest, kus ta võis viibida *somadhi* seisundis koopas. Me peame viimast varianti isegi tõenäolisemaks, sest Buddha legend sisaldab fakti selle kohta, et täiskasvanueas hakkas ta nälgima, muutus kõhnaks ja läks metsikusse metsa, sealt tuli ta tagasi inimeste hulka nägusa ja vastupandamatuna. Pole välistatud ka see, et välja tuli hoopis teine inimene ja kõik vaieldav ajaloos võib olla väljamõeldis.


Buddha valgustamine

Nagu me juba mainisime (bonpolaama), peab 30 000 aasta jooksul Maale ilmuma 1002 Buddhat.

Selle teema kohta leiame J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 529, 530) järgneva: "Buddhad on ülemaailmsed ja ühised ilmutused; nad on ajaloolised targad... Ühest grupist üheksakümmend seitse Buddhat ja viiskümmend kolm teisest... Neid korve koos iidsete kir-*

jutistega "palmilehtedel" hoitakse suures saladuses... See eriline manuskript, millest järgmised lõigud eemaldati ja seejärel anti edasi palju paremini mõistetavas keeles, olid maha kirjutatud kivitahvlitest, mis kuulusid ühele Buddhale viienda rassi kõige esimestel päevadel, kes oli ülemaailmse uputuse ja atlantide rassi peamiste mandrite kadumise tunnistajaks."

See, mida J. P. Blavatskaja Buddhade kohta kirjutas, on mitmeti tõlgendatav. Ühelt poolt pöörab see tähelepanu faktile, et Buddhasid nimetatakse "ajaloolisteks tarkadeks". Asi seisneb selles, et teises kohas (lk 440) kirjutab J. P. Blavatskaja: "Maa-alustes koobastes elasid kolmanda, neljanda ja viienda rassi adeptid või targad inimesed..." Tõenäoliselt on mõisted "ajaloolised targad" ja "targad inimesed" omavahel sünonüümid. Siis on sünonüüm ka sõna "adeptid". Kes on adeptid? Svaamide ja laamade vestlustest me mõistsime, et adeptideks hüütakse inimesi, kes elavad *somadhi* seisundis sadu, tuhandeid ja enam aastaid ning kes perioodiliselt pöörduvad tavaelu juurde tagasi.

Siit järeldub, et viimane Buddha (tõenäoliselt ka ülejäänud Buddhad) oli adept, kes väljus inimkonna geenifondist, *somadhi* seisundist Maale. J. P. Blavatskaja sõnad: "...Ühest grupist üheksakümmend seitse Buddhat ja viiskümmend kolm teisest..." – seda võib mõista kui vihjet sellele.

Buddha ebatavalist välimust võib seletada sellega, et ta oli adept – atlant või adept – lemuurlane (meenutame J. P. Blavatskaja sõnu: "Adeptid või kolmanda, neljanda ja viienda rassi targad inimesed..."). Viimase Buddha tohutud teadmised, mida talle maises tavaelus keegi õpetanud ei olnud, võivad olla seletatavad sellega, et tal olid atlantide ja lemuurlaste tsivilisatsioonide teadmised. Kaudselt võib seda seletada ka J. P. Blavatskaja fraas "kivitahvlitest" ja Buddhast üleujutuse ajal. Lõppude lõpuks vihjab J. P. Blavatskaja otseselt sellele, et Buddha oli neljanda rassi esindaja, see tähendab atlanti (lk 280, 281): "...iseloomujooned, mida omistatakse neljanda rassi hiiglastele... need on Buddhad, kuigi neid kujutatakse tihti sümboolselt pikkade rippuvate kõrvadega..."

Teisest küljest ei ole välistatud, et J. P. Blavatskaja sõnu võib interpreteerida täiesti teisel viisil ja rääkida meie nõrgast loogikast või faktide moonutamisest. Kuid kõik Ida usutegelased tunnevad adepte ja nagu nad ise räägivad, kohtuvad nendega! Vaevalt, et *somadhi* seisundi fenomeni fakt on Idas küsitav. Buddhal oli põhimõtteliselt ebatava-


Buddha kuju (III saj, Pakistan). Buddha välimus sarnaneb *somadhi* seisundis inimese välimusega

line välimus, mis oli sobiv elamiseks pooleldi vees. Buddhal olid tohutud teadmised... jne. On olemas siiski küllaldaselt tunnistusi selle kohta, et ülalkirjeldatud loogikal võib olla koht hüpoteesi näol.

Kuid kui võtame aluseks selle hüpoteesi, siis tuleb võtta aluseks ka hüpotees inimkonna geenifondi olemasolu kohta. Kas see ka tõepoolest eksisteerib? Kas tõesti on meiega paralleelselt olemas maa-alune ja vee-alune elu erinevate tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis inimeste näol? Kas tõesti Buddha ja teised pühakud tulid Maa peale inimeste hulka just sealt?!

Selles peatükis sisalduvate uuringute kohta kokkuvõtet tehes püüame teha oletatava järelduse ja vastame küsimusele – kes olid viimane Buddha ja inimene, kelle silmad on kujutatud Tiibeti templitel? Nende välimuse analüüs lubab hinnata seda, et viimane Buddha on kaasaegse inimese ja Tiibeti templite silmade omaniku vahel. Jälgida saab ka üleminekut vee-elust ainult maismaaelule: klapitaolise nina (nagu delfiinide hingamisava) asendumine tavalise ninaga, ujulestade kadumine. Lisaks sellele on J. P. Blavatskaja kirjutanud sellest, et maa-alustes elamutes on kolmanda (lemuurlased), neljanda (atlandid) ja viienda (meie tsivilisatsioon) rassi adeptid.

Kõigest sellest lähtuvalt võib oletada, et viimane Buddha oli atlant ja inimene, kelle silmad on kujutatud Tiibeti templitel, on lemuurlane või lemuuri-atlant.

Kes on lemuurlased ja kes on atlandid?

VII PEATÜKK

Kes on lemuurlased ja atlandid?

Uuringumeetodid

Selliste uuringute tegemisel on raske loota mingite täpsete andmete saamist. Tuleb üldistada loogika abil erinevatest allikatest saadud andmeid, võrrelda neid teiste andmetega, mis korduvad erineva iseloomuga allikates.

Meie arvates on kõige ohtlikum populaarteadusliku kirjanduse analüüsimine, seal on palju väljamõeldisi, kuigi mõned populaarteaduslikus vormis kirjutatud raamatud on täiesti tõsiseltvõetavad. Näiteks on need Lobsang Rampa raamatud "*The Third Eye*", "*Doctor from Lhasa*" jt. See autor, kes õppis oma mentorilt mediteerimist, õppis sisenema *somadhi* seisundisse ja on selles seisundis mõnda aega viibinud ühes Tiibeti *somadhi* koopas. Usaldust äratab John Hislopi raamat "*Conversations with Sathya Sai Baba*"*, mis on üles ehitatud vestlusena suure Sai'ga, keda mõnes India regioonis peetakse mitte ainult pühendatuks, vaid ka maapealseks Jumala taaskehastuseks. Väga huvitav on Rudolph Steineri raamat "*Iz letopisi mira*", mis kirjeldab salajase "*Hronika Akaši*" ("*Akasha Chronicle*") sisu, mille on kirjutanud iidsetel aegadel pühitsetud inimesed. Võtsime arvesse nendes raamatutes toodud tunnistused.

Ida usukirjanduse teoste analüüs osutus väga keeruliseks mitte ainult seetõttu, et need olid kirjutatud meile arusaamatus keeles (sanskriti,

---

* Autori viidatud lehekülgede leidmiseks on allpool teoste pealkirjad jäetud vene keeles. – Toim

nepali jt), vaid ka ühe erilise põhjuse tõttu: materjal oli edasi antud idapäraselt allegoorilises vormis. Erinevat liiki Ida religioonide erinevatest allikatest leidsime me tunnistusi eelmiste tsivilisatsioonide inimeste elude kohta, mis üksteisest vähe erinesid. Kuid kõige huvitavam oli see, et need andmed langesid üldjoontes kokku andmetega, mis on edasi antud suurte pühendatute, nagu J. P. Blavatskaja ja Nostradamuse töödes. Laamad, gurud ja svaamid tundsid eelmiste tsivilisatsioonide inimesi, kuid nad püüdsid sellest üksikasjalikumalt mitte rääkida, kas siis sellepärast, et mõistsid religioosse teaduse peatükki halvasti või varjasid seda kui suurt saladust.

Pühendatute töödest olid meile arusaadavamad Nostradamuse ja J. P. Blavatskaja raamatud. Kuid esimese ennustused olid nelikvärsside kujul, nende tõlge vanaprantsuse keelest vene keelde võis olla pisut ebatäpne ja see võis viia valede järelduste tegemisele.

J. P. Blavatkskaja "*Tainaja doktrina*" on kolossaalse mahuga ja fakte täis. Kusjuures selle raamatu loogika tundus mulle kuidagi ebainimlik: lugedes võis mõtte alguse leida raamatu lõpus, keskme – alguses ja lõpu – keskel. Alguses, kui ma esimest korda lugesin "*Tainaja doktrinat*", ärritas see mind tugevalt, kuid pärast sain ma aru, et siin eksisteerib märksa kõrgem loogika, võimalik, et kõrgema arukuse loogika, mida minu tagasihoidlik inimaju tabas vaid osaliselt ja aeg-ajalt.


Jelena Petrovna Blavatskaja (1831–1891)

Raamatus toodud faktidest oli süsteemi lootusetu luua, seetõttu olin ma sunnitud kasutama vana tudengite meetodit. See seisneb selles, et paljud tudengid on lühikese aja jooksul võimelised pingeliselt õppematerjali omandades seda meelde jätma lühikeseks ajaks, hiljem aga rahumeelselt unustama. Ma lugesin selle raamatu uuesti läbi,

jätsin meelde paljud selle osad, hiljem mõttes võrdlesin neid, tegin raamatust väljavõtteid ning viisin kogu informatsiooni inimloogika jaoks kronoloogiliselt arusaadavaks. Neid väljavõtteid sai valmis kujul juba kasutada loogilistes teaduslikes töödes.

Kas pühendatuid saab uskuda? Raske on nõustuda ja raske on vastu vaielda. Sellegipoolest usub iga arukas inimene Jumalat, kuigi võib-olla alles surmatunni lähenedes. Ja kui Jumala, st kõrgema intellekti eksisteerimist mitte eitada, siis ei saa ka eitada pühendatutelt antavate tunnistuste õigsust, kuna jumaliku päritoluga religioossed teadmised langevad üldjoontes kokku pühendatute teadmistega. Erinevus on selles, et varasemas perioodis pidi see olema poolharitud inimeste jaoks, mis esitati neile vastuvõetavas muinasjutulises vormis, aga pühendatute tunnistused on ajaloolis-teadusliku iseloomuga. Võib arvata, et kõrgem intellekt "pühendab" inimkonna arengul üksikuid indiviide ühtse ülemaailmsete teadmiste keerulisematesse aspektidesse, püüdes sellesamaga vastukaaluks paljude usutegelaste dogmatismile arendada sügavamalt esialgseid religioosseid teadmisi.

Kaasaegse füüsika seisukohalt võib pühendatute teadmiste saamise mehhanismi ette kujutada järgmiselt. Nendelt inimestelt (pühendatutelt) võetakse maha *so-hm*'i printsiip, siis on nad võimelised oma psüühilise energia abil üleüldise informatsioonivälja sagedusele häälestuma. Iga oma teadmiste allikat kirjeldav pühendatu märgib, et talle on selle ette dikteerinud justkui mingi "hääl". Nende imeliste ja kõikidele pühendatutele suhteliselt sarnaste teadmiste teistsugust allikat on praegu veel raske ette kujutada. Religioossed teadmised ja pühendatute teadmised tulenevad kõik ühest allikast – üleüldisest informatsiooniväljast.

Paljud inimesed suudavad meditatsiooni abil siseneda transiseisundisse, milles nad justkui "näevad" minevikku ja olevikku. Tõenäoliselt avanevad neile vaid informatsiooni osalised kanalid, seetõttu on nende andmed üsna abitud. Suurte pühendatute informatsiooni kanal on arvatavasti palju suurem, seepärast on nende teadmised väga üksikasjalikud ja nendel, nagu ma juba mainisin, pole inimlik loogika.

Ma arvan, et lugeja andestab mulle selle, et ma vihjan peamiselt pühendatu Jelena Blavatskaja teadmistele: tegelikult räägivad kõik pühendatud ühte ja sama. Asi on selles, et J. P. Blavatskaja venekeelne väljaanne on minu jaoks keeleliselt lähedasem.

Ja lõpuks püüdsime kõiki kirjeldatud uuringuid võrrelda eelmiste tsivilisatsioonide inimeste anatoomilis-füsioloogilise välimuse analüüsiga, et kas või mingilgi määral vastata küsimusele, millised olid lemuurlased ja atlandid.

Eelmiste tsivilisatsioonide üldised andmed

Jelena Blavatskaja on sellest kirjutanud järgmist ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 169):

"*...Esimeste rasside ajalugu on peidetud ajahauda varjule mitte pühendatute eest, vaid asjatundmatu teaduse eest.*"

Ülaltoodud allikate järgi ei vaidlusta mitte keegi seda, et inimene on pärit vaimu tihenemisest. Kaasaegse füüsika järgi on elu laineline variant (vaim, teispoolne maailm) järk-järgult materialiseerunud ja omandanud inimese kuju. Vaimu, psüühilise energia materialiseerumisprotsess meenutab muinasjuttu isekattuvast lauakesest, kus toit ilmub lauale eimillestki jms. Seda uskuda on muidugi võimatu.

Kuid ka teisest küljest on isegi koolifüüsikast teada, et 2 gammat = 1 elektron, st et laineelement on võimeline transformeeruma materiaalseks elemendiks. Ufaa linna elanik Marat Fathlislamov on kaks korda viibinud suure avataari Sathya Sai Baba (India) juures ja on ise vahetult näinud, kuidas ta mõtet materialiseerib, justkui eimillestki tuhka, riisi ja teisi asju luues. Lisaks sellele tõi Marat Sai Babast mitu videofilmi, milles näidatakse materialiseerimisprotsessi.

Muidugi võib suure avataari materialiseerimisprotsessi pidada oskuslikult lavastatud mustkunstiks. Kuid siiski on see liiga veenev! Ja teda uskuvate inimeste arv on väga suur: tema juures käib iga päev ligikaudu 10 000 inimest, tema 70. sünnipäeva tähistamisele sõitis kogu maailmast kokku üle miljoni inimese. Raske on ette kujutada sellist hulka lihtsameelseid.

Sellegipoolest võib märkida, et psüühilise energia materialiseerumise hüpoteesi tõestamiseks ei ole vähem šansse kui kaasajal domineerival hüpoteesil, mis ütleb, et maapealne elu tekkis orgaanilistest molekulidest ja nende järkjärgulisest keerukamaks muutumisest.

Pühendatute teadmiste ja religiooni järgi on Maal olnud viis rassi*

* Mitte segamini ajada meil käibeloleva mõistega "rass", millega määratakse inimeste rahvuslikku eripära.

(või tsivilisatsiooni). Nagu ma juba eespool märkisin, esimese rassi esindajad – inimesed, keda nimetatakse "isesündinuiks", kujutasid endast inglisarnaseid 50–60 meetri pikkuseid ühesilmalisi (kaasajal nimetame me seda kolmandaks silmaks) olendeid, kes paljunesid pooldumise teel.

Teise rassi inimeste esindajad, niinimetatud hiljem sündinud või surematud, kujutasid endast juba palju tihedamaid, kuid veel viirastustele sarnanevaid umbes 40 meetri pikkuseid olendeid, neil oli samuti üks silm (samuti sarnane kolmandale silmale) ning nad paljunesid pungumise ja pooldumise teel.

Kolmanda rassi, niinimetatud meesnaised, androgüünid või lemuurlased, eksisteerimine oli palju pikemaajalisem ja selle seesmine muutus suurim. Selle rassi piires toimus sugude eraldumine, ilmusid kondid, keha tihenes ja neljakäelistest ning kahenäolistest umbes 20 meetri pikkustest muutusid nad kahekäelisteks ja ühesoolisteks, juba väiksemat kasvu inimesteks. Kõrgeima arengutaseme ja õitsengu saavutasid hilised lemuurlased – lemuuri-atlandid.

Neljanda rassi esindajad, niinimetatud atlandid, olid kahekäelised ja ühesoolised, umbes 6–8 meetri pikkused ja neil oli tihke keha.

Viienda rassi (st meie tsivilisatsiooni) esindajad, niinimetatud aarialased, olid alguses pikemat kasvu kui praegu, kuid hiljem kahanesid järk-järgult kuni tänaste mõõtmeteni.

Arvatakse, et Maal tuleb üldse kõigest seitse rassi. Igal rassil on seitse alamrassi.

Millal tekkis maapealne elu?

Kõikides mainitud allikates märgitakse, et maapealne elu, sealhulgas ka inimene, on tekkinud mitu miljonit aastat tagasi. J. P. Blavatskaja kirjutab sellel teemal (*"Tainaja doktrina"*, 1937, II köide, lk 261) järgmist:

"Lugeja võib küsida, miks me üleüldse räägime draakonitest? Esiteks sellepärast, et teadmine nendesarnaste loomade olemasolust on inimrassi suure iidsuse tõend."

Teoses "*Hronika Akaši*" kirjutatakse:

"Inimeste kõrval eksisteerisid temaga omal moel sarnasel arengutasemel loomad. Kaasaja mõistete alusel oleks nad arvatud roomajate hulka." (R. Steiner "Iz letopisi mira", 1992, lk 66.)

Seesama J. P. Blavatskaja toob "*Tainaja doktrina*'s" (1937, II köide) viimaste maapealsete tsivilisatsioonide eluaja kohta suhteliselt täpsed andmed:

"Lemuuria hukkus umbes 700 000 aastat enne seda, mida täna nimetatakse kolmanda järgu perioodiks" (lk 392), "...veetõus, mis uputas Atlantise viimased osad 850 000 aastat tagasi..." (lk 416), "...pärast atlantide rassi viimaste esindajate uppumist ligikaudu 12 000 aastat tagasi..." (lk 158), "...ja et aarialased [meie tsivilisatsioon] on eksisteerinud juba 200 000 aastat, kui esimene suur saar või manner [atlantide] oli uppunud" (lk 495).*

Sellisel moel võttis inimkonna tekkimine vaimu tihenemise teel looduse pikaajalise evolutsioonilise töö tulemusena mitu miljonit aastat. Tahaksin välja tuua J. P. Blavatskaja lause ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 329):

"Esimese rassi, kellel "puudus arukus", perioodist on möödunud mitu miljonit aastat, kuni ilmus kõrgelt arenenud ja intellektuaalne hilisemate lemuurlaste rass; nagu ka teine periood kõige varasema atlantide tsivilisatsiooni ja ajaloolise perioodi vahel."

Niisiis tekkis maapealne elu miljonid aastad tagasi, inimrassid (tsivilisatsioonid) aga sündisid järk-järgult keerulisemaks muutudes üks teisest. Kuid samal ajal on maapealset inimkonna ajalugu kärpinud terveid tsivilisatsioone hävitanud globaalsed katastroofid. Arvatavasti oli ka inimkonna geenifondi loomine inimkonna arendamise looduse evolutsioonilise töö käigus täiesti loogiline, sest see oli globaalsete katastroofide korral justkui kindlustuseks.

---

* Peetakse silmas ülemaailmsest uputusest ellujäänud Platoni saare atlante.

Materialism või idealism

Mis oli enne: idee või mateeria? See religioonis ja pühendatute töödes kajastuv igivana vaidlus kaldub idealismi poole. Kas selle kohta on ka tõendeid? Otseste tõendite leidmine on raske, sest kõik on maetud ajahauda. Kuid peenmaailma ja füüsilise maailma paralleelsele kooseksisteerimisele ei vaidle enam keegi vastu ja mõte, st psüühiline energia võib olla täiesti materiaalne.

Teisalt ei saa välistada ka seda, et kõigepealt ilmusid elu primitiivsed vormid ja nende orgaanilised molekulid muutusid järk-järgult keerulisemaks. Kas selle kohta on tõendeid? Mõningad laboratoorsed eksperimendid lubavad seda häguselt hinnata, kuid tõde on samuti ajahauda maetud.

Elu materiaalne variant on kuidagi lähedasem ja arusaadavam, seepärast usaldame me seda rohkem. Elu laineline variant tundub meile millegipoolest müstiline ja muinasjutuline, sest me ei mõista seda tänapäeval ning kaldume seda imeks panema või totaalselt eitama. Arvatavasti on elu laineline ja materiaalne aspekt siiski omavahel seotud nii, nagu on seotud omavahel ka peenmaailm ja füüsiline maailm.

Kui otseseid tõendeid on raske leida, siis jääb üle, juhul kui te ei ole ateist, uskuda jumaliku õpetuse õigsusesse. Kui võrrelda omavahel teaduse arengut ja religiooni, siis võib märgata sellist tendentsi, et teadus ei saa enam välistada jumalikku õpetust ja leiab järjest rohkem ja rohkem tõendeid selle õigsuse kohta. Peame mõistma, et me oleme kõrgema arukuse väikseim osake ja me ei ole kohtumõistjad. Nagu teada, on kõige suurem patt pidada ennast Jumalaks. Konservatiivne teadlane, kes on kunagi saavutatud justkui lõpliku tõe ja uute teadusvõrsete ilmumist puhtalt eitama hakanud, langeb sellega suurde pattu.

Lemuurlased

Mainitud allikatest võib aru saada, et ammuste aegade (mitu miljonit aastat tagasi) kontinendid olid hoopis teistsugused. Lemuuria peamine kontinent laius praeguse Austraalia piirkonnas, seda peetakse Lemuuria kontinendi jäänuseks. Selle kohta on raamatus "*Tainaja doktrina*" järgmised sõnad:

"...Jukes kirjutab: Austraalias on alates Oolíidi (Juura) perioodist toimunud vähem muutuseid, kui teistes kohtades" (J. P. Blavatskaja tsitaat "Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 248).*

"Maa oli nendel aegadel vähem tihke ja palju voolavam" (R. Steiner "Iz letopisi mira", *1992, lk 48).*

Evolutsiooniliselt jaotati lemuurlased varajasteks ja hilisteks (lemuuri-atlantideks).

Varajased lemuurlased olid tohutult pikad (ligikaudu 20 meetrit), nelja käega ja kahe näoga. Nende keha koosnes alguses pehmetest ainetest, oli plastiline ja paindlik. Just nendel ilmnesid evolutsiooni käigus esimestena kondid, mis tugevdasid keha ja kohandasid neid paremini maapealseks eluks, kuigi sellega seoses kasvas nende kaal.


Nelja käe ja kahe näoga inimeste kujutised

Kuid ühe teise hüpoteesi (Lobsang Rampa "*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 231) järgi pöörles Maa tol ajal hoopis mööda teistsugust orbiiti ja külgetõmbejõud oli palju nõrgem. Loomariik oli väga mitmekesine ja loomad palju suuremad. Võib-olla olid need legendaarsed dinosaurused? Seda ei saa välistada, arvestades, et need tohutud roomajad ja lemuurlaste tsivilisatsioon eksisteerisid umbes samal ajal.

Varajastel lemuurlastel puudus mälu peaaegu täiesti, kõne meenutas midagi, mis sarnanes laulmisele, nad suhtlesid omavahel põhiliselt "mõttelugemise" teel, kuid põhitähelepanu osutasid nad elu tahtevõime aspektide arendamisele.

Teise rassi loodud ("hiljem sündinud", "konditud") varajased lemuurlased olid algusaegadel samuti hermafrodiidid, kuid hiljem toimus sugude jagunemine – ilmusid mehed ja naised. J. P. Blavatskaja kirjutab sellest ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 249) järgmist:



"Inimkonna kolmas rass on kõige saladuslikum... See, kuidas üks või teine sugu sündis, ei ole täiesti selge. Kuid selge on see, et kolmanda rassi esindajad hakkasid lahknema oma kestades või munades..."

Ta viitab ka sellele (lk 211), et nad paljunesid pungumisele lähedasel moodusel, nii nagu suurem osa taimi, madusid, tigusid ja teisi. Sugude lahknemise kohta annab seletuse "*Hronika Akaši*": indiviidid, kellel domineeris naiselement, olid hingeliselt arenenumad ja nad kogesid armastust nende indiviidide vastu, kellel domineeris meeselement (R. Steiner "*Iz letopisi mira*", 1992, lk 46, 47).

Nagu juba märgitud, olid varajased lemuurlased nelja käe ja kahe näoga. Toodud allikatest selgub, et neli kätt ja kaks nägu olid varajastel lemuurlastel siis, kui nad oli veel meesnaised – hermafrodiidid. Pärast sugude jagunemist hakkasid järgneva ajaperioodi jooksul kaks tagumist kätt järk-järgult atrofeeruma seoses sellega, et pea tagumisel poolel asetsenud kolmas silm hakkas kasvama kolju sisse.

Pea tagumisel küljel asetsenud kolmas silm jättis mulje, nagu oleks varajastel lemuurlastel olnud kaks nägu. See silm oli esimese ja teise rassi silma kükloobiliseks prototüübiks ja see sai "näha" peenmaailma lainete diapasoonis ehk psüühilise energia (ülikõrge sageduse – E. M.) maailmas. Niipalju kui mina mõistan, "nägi" see silm umbes nii, nagu "näevad" kaasaegsed joogid transsi või *somadhi* seisundisse sisenemisel. Kaks tagumist kätt teenindasid seda kolmandat silma.

Ma arvan, et varajaste lemuurlaste kaks eesmist silma ilmusid seoses sellega, et nad hakkasid üha enam "mateeriasse laskuma", see nõudis füüsilise maailma nägemist. Järk-järgult hakkas füüsilise maailma nägemine tõenäoliselt domineerima peenmaailma nägemise üle.

J. P. Blavatskaja kirjutab sellel teemal ("Tainaja doktrina"*, 1937, II köide, lk 374) nii: "Kolmas silm oli alguses ainus nägemisorgan. Kaks eesmist füüsilist silma arenesid füüsilise nägemise organitena alles hiljem*

nii loomadel kui ka inimestel, kolmanda rassi algusaegadel olid need samas asendis nagu mõnedel pimedatel selgrootutel. Kaks eesmist kätt teenindasid kahte eesmist silma."

Niisiis nägi varajane lemuurlane välja üsnagi omapärane: tohutut kasvu, nelja käe ja kahe näoga. Arvatavasti on inimkonna mälu miljonid aastad säilitanud selle ebatavalise välimuse India esoteeriliste jumalate kujutiste ja iidolite näol. Suuremas osas olid varajased lemuurlased üsna täiuslikud, sest nad suutsid näha ja tegutseda nii füüsilises kui ka peenmaailmas.

Hilised lemuurlased olid juba kahe käe ja ühe näoga. Tagumine kätepaar tasapisi atrofeerus, tagumine kolmas silm taandus kolju sügavusse. Kuid kolmas silm funktsioneeris edasi, sest koljuluu psüühilist energiat ei takista. Hiliste lemuurlaste elus oli vaimsel elemendil suur roll, *so-hm*'i printsiip ei toiminud ja kolmanda silma abil säilis side üleüldise informatsiooniväljaga. Nad olid kõrgelt arenenud ja intellektuaalne rass.

Hiliste lemuurlaste suhtes on kõige huvitavam see, et me leidsime J. P. Blavatskajal ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 247, 248, 410) tõendeid selle kohta, et ka tänapäeval eksisteerivad lemuurlaste otsesed järeltulijad, kes neljanda (atlantide) ja viienda (meie tsivilisatsiooni) rasside eksisteerimise jooksul ei ole geneetiliste muudatuste kadalippu läbinud. Ta kirjutab:

"Te saate näha kunagise suure rahva [kolmanda rassi Lemuuria] jäänuseid Austraalia aborigeenide juures", "...austraallastest pärismaalased – eksisteerides koos arhailise floora ja faunaga – peavad olema kuulunud väga vanasse aega. Selle saladusliku rassi päritolu kohta etnoloogia vaikib, kuid kogu tema ümbruskond tõendab esoteerilise maailmanägemise tõepärasust", "...nendest hilistest lemuurlastest, kes pääsesid hukust, mis tabas nende rassi, kui manner jäi vee alla, said osade kaasaegsete pärismaalaste hõimude eellased", "...Austraalia on üks iidsematest vete kohal olevatest riikidest..."

Ka teoses "*Hronika Akaši*" on olemas sarnased andmed:

"Nemad [lemuurlased] sündisid taas ja nende järglased asustavad niiöelda metsikute rahvastena praegugi meie Maa mõningaid piirkondasid" (R. Steiner "Iz letopisi mira", *1992, lk 22).*

Nagu nendest allikatest selgub, pakub Austraalia, mis on osa iidsest Lemuuria mandrist, ja seal elavate aborigeenide uurimine meie jaoks suurt huvi. Võimalik, et lemuurlaste anatoomilis-topograafiline eripära on säilinud. Võimalik, et on olemas lisakätepaari rudimendid. Võimalik on leida ka midagi muud.

Kuid värvikaima õitsengu on saavutanud hilised lemuurid või lemuuri-atlandid. Nendest räägime põhjalikumalt.

Lemuuri-atlandid

Kõikidest allikatest selgub, et lemuuri-atlandid erinesid tunduvalt nii oma eellastest – varajastest lemuurlastest – kui ka oma järglastest – atlantidest. Nad olid palju täiuslikumad. Üks Venemaa pühendatu jutustas mulle hilistest lemuurlastest seda, et nendega võrreldes olid atlandid ja meie tsivilisatsiooni inimesed nagu arutud lapsed. Teoses "*Hronika Akaši*" kirjutatakse, et atlantide tsivilisatsiooni algperioodil eksisteerisid juhid, Jumala maapealsed kehastused, kelle hing oli seotud kõrgema arukusega. (R. Steiner "*Iz letopisi mira*", 1992, lk 46, 56).

Huvi lemuuri-atlantide vastu rõhutab veel ka see, et vastavalt mõnele versioonile on nad praegugi saladusliku Šambala riigi peamised esindajad. Kaasaegsed inimesed näevad nende lennuaparaate saladuslike lendavate taldrikute näol.

Millised olid lemuuri-atlandid? Me leidsime üksikasjalikumaid kirjeldusi lemuuri-atlantide elu ja hukkumise kohta J. P. Blavatskajalt ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 278, 340, 342, 395, 397, 427, 429, 447, 530, 537) ja Lobsang Rampalt ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 230–232). Nendes allikates kirjeldatakse, kuidas lemuuri-atlandid sündisid selgeltnägemisvõimega ning nad mõistsid kõiki varjatud asju. Nende nägemine oli piiritu ja nad tajusid kõike hetkega. Kauguseid ja materiaalseid takistusi nende jaoks ei eksisteerinud. Nad olid looduse saladustesse ja algsesse arukusse sügavalt pühendatud. Neid nimetati Jumala poegadeks.

Lemuuri-atlantidel puudus religioon, nad ei teadnud midagi dogmadest ja neil puudusid usul põhinevad veendumused. Neil oli kolmas (vaimne) silm täielikult avanenud, seetõttu tundsid lemuuri-atlandid ühtsust igavikuga ja ülemaailmse jumalikkusega. See oli nende iidsete

aegade "kuldne sajand", sajand, mil jumalad kõndisid mööda maad ja suhtlesid vabalt surelikega. Kui see sajand läbi sai, jumalad eemaldusid, st muutusid nähtamatuks ja hilisemad põlvkonnad hakkasid kummardama nende kuningriike – stiihiaid.

Lemuuri-atlandid ehitasid tohutuid linnu, nad kasutasid selleks marmorit, laavat, musta kivi, metalle ja haruldasi materjale. Nad tahusid kividest välja oma enese suuruse ja välimusega kujusid ning kummardasid neid. Iidsete ehitiste jäänused on lemuuri-atlantide teosed. Ehitusel kasutati kuni 500 tonni kaaluvaid monoliite. Arvatakse, et Salisbury oru (Inglismaa) "rippuvad kivid" ja Egiptuse Sfinks on lemuuri-atlantide töö.

Lemuuri-atlantide tsivilisatsioon oli maakera kõige arenenum tsivilisatsioon. Neil olid lennuaparaadid, millega nad said Maalt lahkuda. Sathya Sai Baba (John S. Hislop "*Besedõ s Bhagavanom Šri Satja Sai Baboi*", 1994, lk 165) on öelnud, et need lennumasinad liikusid vaimses elus edasijõudnud inimeste väljaöeldud mantrate jõul ehk spetsiaalsete loitsudega. Teisisõnu võib seda mõista nii, et lennuaparaatide liikumapanemiseks kasutati psüühilist energiat.

Lobsang Rampa kirjeldab tohutut kasvu inimesi, kes elasid koos varajaste atlantidega. Ta märgib, et need olid atlantidega võrreldes palju suuremad, kuigi viimased olid kaasaegsetest inimestest kaks korda suuremad. Lobsang Rampa nimetab neid gigante "superintellektuaalideks". Levinud on põhjendatud arvamus, et "superintellektuaalid" on lemuuri-atlandid. Nende kasv ulatus kuue kuni kaheksa meetrini ja enamgi.


Lemuuri-atlantidel olid lennuaparaadid, millega nad said Maalt lahkuda

Seesama Lobsang Rampa kirjutab, et "superintellektuaalide" ajastul oli maapealne kliima soojem, floora küllusIikum. Sellel ajaperioodil pöörles Maa teistsugusel orbiidil ja sellel oli olemas kaksikplaneet. Raskusjõud oli palju väiksem.

Tema teosest õnnestus mul leida tunnistusi erinevate

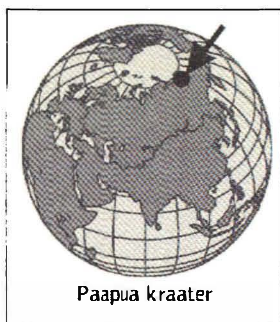

Maa uus kaaslane – Kuu

lemuuri-atlantide gruppide vahel toimunud konfliktide kohta. Konfliktid lõppesid sõjaga, mis viis kohutava plahvatuseni, mis muutis Maa orbiiti. Pärast seda märkasid inimesed, et kaksikplaneet hakkas Maale lähenema. Kui planeet oli Maale lähenenud, tõusis merede vesi üle kallaste, hakkasid puhuma ennenägematult tugevad tuuled.

Lemuuri-atlandid unustasid oma tülid ning tõusid kiiruga oma lennuaparaatidega taevasse. Nad eelistasid Maalt igaveseks lahkuda. Maal jätkusid kohutavad kataklüsmid. Lähenev planeet muutus üha suuremaks ja varsti tekkis selle ja Maa vahel tohutu plahvatus. Kogunesid mustad pilved, saabus tohutu külm. Paljud inimesed (atlandid) hukkusid. Pärast seda Päike eemaldus ning hakkas tõusma idast ja loojuma läände. Maa läks üle teisele orbiidile, sellele ilmus uus kaaslane – Kuu. Inimesed avastasid maa pinnal suure mõlgi*, mis moodustus planeetide kokkupõrke ajal.

Niisiis on palju tõendeid selle kohta, et lemuuri-atlantide tsivilisatsioon oli kõige arenenum maapealne tsivilisatsioon.

Kas nad hukkusid kõik täielikult? Mõned andmed viitavad sellele, et nad võivad inimkonna geenifondi esindajatena *somadhi* seisundis viibida tänaseni. Teiste andmete järgi kuuluvad lemuuri-atlandid saladuslikku Šambala riiki, nad on evolutsiooniprotsessi käigus õppinud füüsilisest seisundist üle minema peenmaailma ja vastupidi. Šambala riiki kirjeldanud Nikolai Rerih on korduvalt kinnitnud, et selle inimesed on võimelised kaduma või nähtamatuks muutuma. Kas võib seda kõike uskuda? Ei tea. Kuid ma arvan, et üleminek füüsilisest maailmast peenmaailma on võimalik.


Paapua kraater

* Arvatavasti peetakse silmas iidset Paapua kraatrit.

Atlandid

Nagu kirjutab Lobsang Rampa ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 235–237), hakkasid pärast planeetide kokkupõrget ellu jäänud atlandid muutunud maapealsete elutingimustega kohanema. "Superintellektuaalide" rassi, kes oleks ellujäämisprotsessis abiks olnud, ei olnud enam. Religioon tekkis nagu nende mäletamiseks. Preestrid püüdsid usu abil allutada endale inimesi.

Mammutid ja brontosaurused surid maa pealt välja, sest nad ei suutnud uue kliimaga kohaneda. Taevas, mis oli enne olnud punane, muutus helesiniseks. Nüüd tuli mõnikord taevast lund, tuuled muutusid märgatavalt külmemaks, ilmusid tõusud ja mõõnad. Inimeste kasv hakkas järk-järgult kahanema.

Atlantide preestrid mõistsid, et ilma lemuuri-atlantide teadmisteta on ühiskonna arengut raske ohjata. Nad hakkasid lemuuri-atlantide vanu kirjutisi koguma ja püüdsid neid dešifreerida. Korraldati väljakaevamisi teiste iidsete allikate leidmiseks.

Iidsete teadmiste kasutamine tõi kaasa õitsengu. Ehitati suuremaid ja väiksemaid linnu, teadlased leiutasid üha uusi looduse allutamise vahendeid. Inimesed ehitasid lennuaparaate ja hakkasid õhku tõusma tiibadeta lennukitel. Lennukid lendasid müratult ja need võisid maa kohale seisma jääda kus tahes. See saavutati tänu sellele, et inimesed tundsid gravitatsiooni mõistatust ja õppisid kasutama antigravitatsiooni. Inimesed võisid seadme abil, mis mahtus peopessa, tohutu kiviga õhus manipuleerida. Transporditöid tehti põhiliselt õhu kaudu, maapealset transporti kasutati väikeste vahemaade korral, veetransporti kasutati väga harva.

J. P. Blavatskaja kirjutab ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 533), et atlantidel olid lennuaparaadid:

"*...Just neljandalt rassilt on saadud... kõige hinnalisemad teadmised kalliskivide ja teiste kivide peidetud omaduste kohta, samuti keemia kohta...*"

Teoses "*Hronika Akaši*" (R. Steiner "*Iz letopisi mira*", 1992, lk 20) on kirjutatud, et atlandid valitsesid "elujõu" üle. Näiteks leivaviljas tukub jõud, tänu millele kasvab sellest võsu. Atlantidel olid vahendid, mille abil see elujõud muutus tehniliseks jõuks, mida kasutati lennu- ja teiste aparaatide liikumapanemiseks.

Lisaks oskusele mõjutada gravitatsiooni ja kasutada "elujõudu", kasutasid atlandid kolmanda silma abil psüühilist jõudu. Sellest kirjutab Nostradamus, viidates püramiidide ja teiste monumentide ehitamisele, kui atlandid kandsid kive "pilgu" (tõenäoliselt häälestusid nad kolmanda silma abil kivi laineelementidele ja avaldasid nii gravitatsioonile vastumõju) abil. J. P. Blavatskaja ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 375) märgib, et atlantide kolmas silm hakkas evolutsiooniprotsessis oma funktsiooni raiskama, kuid nad võtsid tarvitusele meetmeid "sisemise nägemise" kunstliku stimuleerimise näol.

Niisiis lõid atlandid meie jaoks ebatavaliste jõudude (antigravitatsioon, "elujõud", psüühiline energia) abil kõrgelt arenenud tsivilisatsiooni, mille jäänuseid võib leida ka praegusel ajal. J. P. Blavatskaja ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 538) kirjutab atlantide tsivilisatsiooni kaasaegsete tõendite kohta järgmist:

"...Egiptuse püramiidid, Karnaka ja tuhanded varemed... monumentaalne Angkor Wat Kambodžas... Palenque varemed Kesk-Ameerikas... Luxori igihaljad värvid – purpur, ere kinaverpunane ja pimestav sinine, mis kaunistavad selle lossi seinu ja on sama erksad nagu oleks need äsja värvitud... püramiidide purunematu tsement... Damaskuse piik, mida võib tupes keerata ilma, et see murduks... värviliste klaaside võrreldamatud varjundid... painduva klaasi saladus..."

Lobsang Rampa kirjutab ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 237), et atlandid kasutasid üksteisega suhtlemisel telepaatiat, mis oli universaalseks "keeleks". Kuid tasapisi hakkas arenema kõnefunktsioon, ilmusid erinevad keeled, inimesed ei mõistnud üksteist enam nii halvasti. Leiutati kiri.

Teoses "*Hronika Akaši*" (R. Steiner "*Iz letopisi mira*", 1992, lk 18, 19) märgitakse, et atlandid erinesid kaasaegsetest inimestest väga hästi arenenud mälu poolest, kuid loogika oli neil vähem arenenud. Nende autoriteetideks olid põhiliselt elatanud inimesed, kes said tagasi vaadata oma pikkade aastate kogemustele.

Atlantide tsivilisatsiooni aegne mandrite geograafia oli teistsugune kui praegu. Selles samas teoses "*Hronika Akaši*" (lk 17) on kirjutatud, et Atlantise manner asus Euroopa ja Ameerika vahel Atlandi ookeani asemel. J. P. Blavatskaja eristab ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide,

lk 279, 280) Atlantise kahte peamist mandrit: ühte Vaikses ookeanis, teist Atlandi ookeanis. Autor märgib, et tohutu suure Vaikse ookeani Atlantise mandri jäänusteks on Madagaskar, Sumatra, Jaava, Borneo ja Polüneesia saared. Selle mandri mõõtmetest saab aimu, kui leida kaardilt Saint Vincenti saared, Uus-Meremaa ja Lihavõttesaar, need olid "uppunud mandri kolm tippu". Nende saarte pärismaalased ei teadnud üksteisest midagi, sellest hoolimata kinnitavad nad, et nende saar oli kunagi tohutu suure mandri osa. Kuid kõige huvitavam oli see, et need pärismaalased rääkisid ühte keelt ja nende kombed olid ühesugused.

Teine Atlantise manner asus Atlandi ookeanis ja selle jäänused on Assoori ja Kanaari saared. Praeguse Aasia mandri asemel olid vaid suured saared.

On olemas tõendeid selle kohta, et atlandid olid erinevast rahvusest ja alamrassidest. Nii eristatakse teoses "*Hronika Akaši*" (R. Steiner "*Iz letopisi mira*", 1992, lk 23–29) atlantide rassis seitse alamrassi. Esimene alamrass (rmoaagalid) erinesid kõrgeltarenenud mälu ja maagilise sõna jõu poolest. Teine alamrass (tlaviaatlid) oli auahne ja säilitas oma mälus kangelastegusid ning tegemisi. Kolmandat alamrassi (toletkid) iseloomustab oma saavutuste üleandmine ja kingituste tegemine järglastele, sellega seoses arenesid klannid ja juhtimine. Neljandal alamrassil (proturaanid) olid omakasupüüdlikud soovid ja pingutused. Viiendat alamrassi (prosemiidid) iseloomustas õigusemõistmise areng. Kuues alamrass (akaadid) arendas mõttejõudu, sellega seoses ilmus soov uuenduste ja vahelduse järele. Seitsmes alamrass (mongolid) arendas mõttejõudu veelgi kaugemale, kuid jõudis veendumusele, et kõige iidsem on kõige targem.

J. P. Blavatskaja eristab ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 278, 280, 281, 493, 532, 533) ühes kohas atlantide kaks alamrassi – deevid ja peerid, kusjuures deevid olid tugevad gigandid. Teises kohas jagab autor atlandid Buddha välimusega inimesteks ja inimesteks, kelle välimus sarnaneb Lihavõttesaarel asuvale kujule. Seejuures ta märgib, et esimesed olid jumalate pojad ja teised kurjade nõidade sünnitatud. Lisaks sellele jagas J. P. Blavatskaja atlandid kollasteks, mustadeks, pruunideks ja punasteks. Seejuures võib aru saada, et kollastest atlantidest said hiinlaste, mongollaste ja turaanlaste eellased, mustadest Aafrika neegrite ja punastest juutide esivanemad.

Samalt autorilt (lk 284, 378, 379) leiame viite atlantide pattude kohta, mis seisnes uute tehnoloogiate kuritarvitamises. Jumala saabumise pühamust ehitati igasuguste vaimsete ebajumalate koda.

Patu tagajärjel tekkisid atlantide erinevate gruppide vahel lõpmatud sõjad. Lobsang Rampa peab ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 238, 239) sõdade tekkimise põhjuseks tekkinud erinevaid keeli.

Sama autor kirjutab, et atlandid leiutasid üha uusi ja uusi relvi. Ilmus kiirgusrelv, mis tõi kaasa inimeste mutatsioone. Siis leiutati bakterioloogiline relv, mille kasutamise tagajärjel puhkes Maal kohutav infektsioonhaiguste epideemia. Varsti leiutati eriline relv, mille kasutamine tekitas stratosfääris nähtamatuid pilvi. Maa hakkas värisema ja tundus, et see hakkas oma teljel kõikuma. Üleujutused, tulekahjud ja surmatoovad kiired tapsid miljoneid inimesi. Osa inimesi pääses tänu vee peal ujuvatele hermeetilistele laevadele, osa tõusis lennuaparaatidel õhku.

J. P. Blavatskaja kirjutab ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 278, 439, 466, 534) atlantide sõdade kohta järgmist. Mustad atlandid juhatasid maapealseid madalaid materiaalseid vaimusid ja moodustasid kaks kolmandikku inimkonnast, nad sõdisid jumalatele truuks jäänud kollaste atlantidega, kes moodustasid ühe kolmandiku inimkonnast. Mõlemad atlantide grupid erinesid teineteisest mitte ainult füüsiliselt, vaid ka vaimselt. Kusjuures neid juhtisid ürgne intellekt ja looduse saladused ja oma võitluses olid nad antagonistlikud. Autor kirjeldab, kuidas kollaste pealik, näinud mustade patutegemist, saatis õiglaste inimestega õhulaevad (vimanad) vendade-valitsejate juurde sõnadega (lk 379):

"*Las iga kollanahk saadab igale mustanahalisele une (hüpnootilise). Las isegi nemad (nõiad) väldivad valu ja kannatust. Las iga inimene, kes on ustav päikesejumalale, seob (paralüseerib) iga kuu jumalale ustava inimese, et ta ei saaks eitada oma osalust... kui mustanahalised ärkasid ja neile meenusid neid tulvavete eest päästa võinud vimanad, olid need kadunud.*"

Niisiis, ellujäänud atlantide tsivilisatsioon omandas pärast lemuurlaste tsivilisatsiooni hukkumist järk-järgult lemuuri-atlantide iidsed teadmised, arendas neid edasi ja muutus õitsvaks tsivilisatsiooniks. Kuid tasapisi hakkas atlantide tsivilisatsiooni sees kogunema sõdadeni viiv antagonism. Üha uute ja uute relvaliikide kasutamine lõpututes sõdades viis Atlantise vältimatu hukuni.

Atlantise hukk. Ülemaailmne uputus

Selle kohta õnnestus meil leida informatsiooni põhiliselt J. P. Blavatskaja monumentaalteoses ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 158, 179, 276, 278, 279, 284, 364, 365, 378, 379, 392, 393, 416, 438, 439, 458, 466, 495, 501, 509, 514, 535, 536, 537, 541, 546). Mõningaid täiendusi õnnestus teha R. Steineri ("*Iz letopisi mira*", 1992, lk 17) ja Lobsang Rampa raamatute põhjal ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 239, 240).

Hiliste atlantide lõputud sõjad lõppesid ennenägematult võimsate relvade kasutamisega, mis mõjutas Maa telje stabiilsust. Muutus Maa pöörlemine ümber oma telje ja see kutsus esile globaalsed muutused maakoores, sellega kaasnes Atlantise mandrite uppumine ja uute mandrite tekkimine.

Viimane, saatuslikuks saanud sõda toimus kollaste ja mustade atlantide vahel, mustad hukkusid, sest nad olid mandrite uppumise ajal hüpnootilises seisundis (telepaatiline relv). Kollastel atlantidel õnnestus lennuaparaatide (*vimana*'te) abil pääseda tule ja metalli maale, selle all võib tänapäeval mõista Himaalajat, Tiibetit ja Gobit. Atlantise mõlemad peamised mandrid uppusid.

Ülemaailmse uputuse kutsus esile pooluste nihkumine. J. P. Blavatskaja raamatust võib mõista, et "tule ja metalli maa" oli polaarala (põhjapoolus). Siit järeldub, et Atlantise ajal asus põhjapoolus Himaalaja, Tiibeti ja Gobi kõrbe piirkonnas. Maa telje nihkumise tõttu liikus põhjapoolus sinna, kus ta asub tänapäeval.

"Ülemaailmse veeuputuse ajal oli Maa üksainus suur veekõrb, ainult Himaalaja ja Tiibeti tipud koos kõrge kiltmaaga (Gobi) paistsid vee alt välja. Gobi kõrbe asemel oli suur sisemeri, selles oli saar, mille võrreldamatul ilul ei olnud võistlejat kogu maailmas ja mis oli asustatud meile eelnenud rassi viimaste jäänustega. See saar eksisteerib pärimuste põhjal hirmsa inimtühja Gobi kõrbe poolt ümbritsetud oaasina ka praegu."

Lobsang Rampa kirjutab, et atlantidel oli üks hõim, kes oli omal ajal eriliselt heatahtlikult "superintellektuaalne" (lemuuri-atlandid). Hõim elas ühe mere suurepärastel kallastel. Pärast ülemaailmset uputust tõusis nende territoorium (võib arvata, et see on Gobi – E. M.) merepinnast ja ümbritsevatest kõrgetest mägedest mitu tuhat jalga kõrgemale. Selle hõimu preestrid olid ülemaailmset uputust ette ennustanud. Nad jätsid

kullast plaatidele jäljed ajaloo, maailmakaardi, taevakaardi, samuti eesrindlike teaduslike õpetuste kohta. Need kullast plaadid koos näidisinstrumentide, raamatute ja teiste asjadega peideti mitmesse üksteisest kaugel asuvasse kivikoopasse – et tuleviku inimesed need leiaksid ja saaksid teada oma mineviku.

Selle tagajärjel muutus kliima tundmatuseni, paljud inimesed surid külma ja õhu hõrenemise tõttu. Ellujäänutest said kaasaegsete vastupidavate tiibetlaste esivanemad. Just nendesse sügavatesse mägikoobastesse on peidetud plaadid, millel on salajased teadmised. Nendesse koobastesse pääsesid vaid üksikud uued preestrid. Teised kadunud tsivilisatsiooni tõendid asuvad mahajäetud, mitte kellegi poolt kaitstud linnas, mis kadus Tjan-Šani mägise massiivi avarustesse.

Viiteid sellele, et Tiibeti ja Gobi koobastes on peidus tähtsad teadmised, leiame ka J. P. Blavatskaja teoses. Kuid see autor ei räägi kullast plaatidest ega raamatutest, vaid viitab ühemõtteliselt maailma selles piirkonnas *somadhi* seisundis viibivatele inimestele:

"...Need püha saare hukkumisel pääsenud surematud inimesed leidsid suures Gobi kõrbes, kus nad viibivad ka tänapäeval, kõigile nähtamatu ja vaimudesõdalastele ligipääsmatu sadama" (lk 466); "... Airjana – Vaedžoš, kuhu ehitatakse Vara,... tundub aasta kui üks päev ja öö... see selge vihje polaaraladele" (lk 365); "...sinna, Varasse, tood sa meeste ja naiste seemned, igasugu pudulojuste seemned... et nad säiliksid seal ja ei kaoks niikaua, kuni need inimesed saabuvad Varasse..." (lk 364).

Eelöeldust järeldub, et Maa pöörlemise muutumisega ümber oma telje ja pooluste vahetusega esile kutsutud ülemaailmse uputuse ajal osa atlante pääses – nad suundusid Himaalaja, Tiibeti ja Gobi piirkondadesse. See piirkond oli Atlantise aegadel polaarala, kuid tõenäoliselt erinesid klimaatilised tingimused praeguse põhjapooluse klimaatilistest tingimustest. Selles piirkonnas elas atlantide kõrgeltarenenud hõim. Sellest hoolimata tõi mägede ja kiltmaa (Gobi, Tiibet) tõus kaasa elutingimuste karmistumise. Osast ellujäänud atlantidest said kaasaegse Tiibeti elanike esivanemad, teine osa liikus mägikoobastesse ja sisenes enda ja oma teadmiste säilitamiseks tuhandeteks aastateks *somadhi* seisundisse. Nendessamades mägikoobastes säilitatakse kullast plaate, raamatuid ja instrumente, mis säilitavad atlantide tsivilisatsiooni teadmisi.

Autorid märgivad, et pääsesid ainult "jumalakartlikud" inimesed. Sõna "jumalakartlikud" all võib mõista "puhta hingega", see tähendab inimesi, kes olid võimelised vabanema negatiivsest energiast, mis oli *somadhi* seisundisse sisenemise möödapääsmatu tingimus.

Pääses ka see osa atlante, kes ujus täiesti hermeetiliste laevade parrastel, samuti need, kes elasid maapinnal, mis tõusis koos maaga üle merepinna. Teised hukkusid vee all, võimalik, et nende peade kohal põrkusid omavahel kokku mäed.

Millal Atlantis hukkus? Selle kohta leidsime tõendeid ainult J. P. Blavatskajalt. Ta märgib oma raamatu mitmes kohas, et ülemaailmne uputus ja Atlantise peamiste mandrite hukkumine toimusid 850 000 aastat tagasi. Atlandid ei hukkunud ülemaailmse uputuse ajal kohe; ellujäänud surid 700 000–850 000 aastat tagasi. Järgnevalt leiame autori teostes vastuolulisi andmeid: ühes kohas kirjutab ta, et 850 000 aastat tagasi oli pool tosinat uputust, millest viimane oli 100 000 aastat tagasi; teises kohas, et ajavahemikul 11 000 ja 850 000 aastat tagasi uputusi enam ei olnud. Seejuures märgib autor täpselt, et 850 000 aastat tagasi Atlantise mandrid täielikult uputanud tulvaveed ongi inimeste mällu jäänud Piibli veeuputusena (või Noa veeuputusena) ja väikestel uputustel ei ole sellega midagi ühist.

Mis siis 11 000 aastat tagasi toimus? Nostradamus, J. Blavatskaja ja "*Hronika Akaši*" märgivad, et pärast ülemaailmset uputust 850 000 aastat tagasi jäi peale Himaalaja, Tiibeti ja Gobi uputamata veel üks Platoni poolt kirjeldatud maismaaosa (kaasaegses Atlandi ookeanis), mida nimetataksegi Platoni saareks. Platoni saarel jäi ellu atlantide grupp, kes ei kaotanud oma teadmisi ja tehnoloogiaid. Oma saarel ellujäänud atlantide grupp mõjutas meie taassündinud tsivilisatsiooni inimeste arengut mandritel, mis olid ookeani alt üles tõusnud. Põhiliselt Blavatskaja kirjeldab, kuidas Platoni saarel elanud atlandid ehitasid suuri Egiptuse püramiide ja nimetab aega 78 000 aastat tagasi, kui Egiptus oli jõudnud vaevu vee alt üles tõusta, püramiidide ehitamise ajastuks. Ta kirjeldab ka Platoni saare atlantide positiivset mõju vanadele egiptlastele: "Kuigi vanade egiptlaste dünastias puudus atlantide veri, said nad kõiges kasutada atlantide teadmisi."

11 000 aastat tagasi nägid Platoni saare atlandid taevakaarel uut tähte. See suurenes ja varsti, nagu kirjeldab Nostradamus, saabus välja-

kannatamatu kuumus. See oli Tiphoni komeet (Nostradamuse järgi), mis kukkus Atlandi ookeani. Komeedi kukkumise tagajärjel Platoni saar uppus, viimased maapealsed atlandid hukkusid. Komeet purustas maakoore, magma suundus ookeani. Atmosfääri paiskus suur kogus auru ja tolmu, selle tulemusel saabus Maale pikkadeks aastateks pimedus. Sel ajal sattus meie taassündinud tsivilisatsioon jälle rasketesse elutingimustesse.

Hiina allikates kirjeldatakse samuti Atlantist, nemad nimetasid seda *Ma li ga si ma*. Samamoodi märgitakse, et Atlantis langes merepõhja, kuid pääsenud Noa pani aluse inimkonna taassünnile.

Atlantise huku põhjuste kohta leidsime kaks arvamust. Esimene arvamus (J. Blavatskaja) viitab, et ülemaailmse uputuse põhjustas geoloogiline kataklüsm. Teine arvamus ("*Hronika Akaši*", Lobsang Rampa, Nostradamus ja ka seesama J. Blavatskaja oma raamatu teises kohas) viitab atlantide patu rollile selles, mis seisnes teadmiste ja uute tehnoloogiate kuritarvitamises.

Atlantise huku põhjuste arutamisel ei saa jätta arvesse võtmata geoloogilist perioodilist kataklüsmi. Meie arvates ei saa jätta ka arvestamata atlantide patu osa selles, ükskõik kui vanamoeline või religioosne see ka ei tundu. Ekspeditsiooni käigus saadud andmetest ilmneb, et atlandid olid ühenduses üleüldise informatsiooniväljaga ja sealt said nad ka teadmisi. Sealt (tuleb mõista Jumalalt – autor) saadud teadmiste kasutamine sõjalistel eesmärkidel oli tõepoolest suur patt. Ja ainult Jumal teab, millist mõju võib peenmaailm (psüühilise energia maailm) avaldada füüsilisele maailmale: võib-olla soodustab negatiivne energia geoloogiliste kataklüsmide teket. Kuid me ei saa nõustuda sellega, et atlantide patt viis meie tsivilisatsiooni (viienda rassi) inimesed niivõrd raske karmani, et me jäime kõrgema intellekti poolt sisse viidud *so-hm*'i printsiibi tõttu ilma ühendusest üleüldise informatsiooniväljaga ja oleme olnud sunnitud iseseisvalt hakkama saama. Ainul üksikutel pühendatutel on õnne viibida kõrgema intellekti teadmiste süsteemis.

Kui koguda kokku J. Blavatskaja toodud ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 178, 278, 384, 387, 439, 440, 441, 495, 509, 532, 533, 536), "*Hronika Akaši*" (R. Steiner "*Iz letopisi mira*" 1992, lk 31, 33, 34, 37, 38, 41, 46, 56) ja Lobsang Rampa ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 240) katkendlikud ja mitmekesised andmed atlantide ja meie tsivilisatsiooni inimeste vahelistest suhetest, saame üsna huvitava pildi.

Meie tsivilisatsiooni (viienda ehk aaria rassi) inimesed ilmusid atlantide tsivilisatsiooni algusaegadel, umbes 200 000 aastat enne ülemaailmset uputust (850 000 aastat tagasi), see tähendab üle 1 000 000 aasta eest. Selle ajastu atlantidel hakkasid ilmuma ebatavalise välimusega lapsed – need olidki viienda rassi (meie tsivilisatsiooni) esimesed inimesed. Algul peeti seda anakronismiks. Kuid selliseid lapsi sündis järjest enam ja enam. Atlantidega võrreldes olid nad kasvult väiksemad, kuid kaasaegsete inimestega võrreldes pikemad ja suuremad.

So-hm'i printsiip ei kehtinud enne ülemaailmset uputust, kui atlantide ja meie tsivilisatsioon eksisteerisid koos, see tähendab, et ka nemad olid üleüldise informatsiooniväljaga ühenduses. Viimane läkitus *so-hm* hakkas kehtima palju hiljem – pärast ülemaailmset uputust.

Pärast ülemaailmset uputust pääses väike hulk atlante, kelle hulgas leidus nii kollaseid, pruune, punaseid kui ka musti. Pääses ka väike hulk viienda rassi (meie tsivilisatsiooni) inimesi. Nii atlandid kui ka meie tsivilisatsiooni inimesed pääsesid Noa abil, kes J. Blavatskaja (lk 278) kinnitusel oli atlant.

On olemas tõendeid selle kohta, et pärast ülemaailmset uputust ei lõpetanud meie tsivilisatsiooni inimesed sõdimist järelejäänud atlantidega. Tõenäoliselt on need sõjad jäänud inimeste mälestustesse iidsete legendide ja muinasjuttudena, mis pajatavad vapratest rüütlitest, kes võidavad hiiglaseid (deevad ja peerid) ja kellel on maagilised ettenägemisvõimed (kolmas silm?).

Sellegipoolest paljunesid atlandid ja meie tsivilisatsiooni inimesed mitte ainult üksteisest eraldi, vaid ka segunesid omavahel. Segunemine toimus ajani, mil hukkus viimane atlantide saar Platon (11 000 aastat tagasi). Seejuures kaotas vanem rass (atlandid) oma eritunnuseid üha rohkem ning arenesid välja uued noorele rassile iseloomulikumad tunnused. Egiptuse tsivilisatsioon elas Platoni saare atlantidega rahumeelselt koos pikka aega, nad segunesid nendega ning said kasutada paljusid atlantide saladuslikke teadmisi ja tehnoloogilisi saavutusi.

Segunemise tulemusena sündisid kollastest atlantidest hiinlased, mongolid; mustadest – neegrid; punastest – juudid; pruunidest – eurooplased. Tuuakse välja kaks inimkonna päritolu allikat – Tiibet ja Aafrika. Kuid meile tundub, et Aafrika inimkonna päritolu allikas

hukkus 11 000 aastat tagasi koos Platoni saarega ja maakerale jäi järgi Tiibeti allikas (seda kinnitavad ka oftalmogeomeetrilised uuringud).

Kuid kõige huvitavamaks osutus järgnev: kõik autorid viitavad sellele, et pärast ülemaailmset uputust ellu jäänud neljanda ja viienda rassi (atlandid ja meie tsivilisatsioon) inimesi hakkasid juhtima "jumalikud valitsejad". Kes on need "jumalikud valitsejad"? Meenutades, et needsamad autorid nimetasid lemuuri-atlante Jumala poegadeks, võib oletada, et pärast ülemaailmset uputust Maal ellujäänud neljanda ja viienda rassi inimesi hakkasid juhtima lemuuri-atlandid. Nad (juhid) hakkasid õpetama ülemaailmse uputuse ajal kaduma läinud tehnoloogiaid ja teadmisi neljanda ja viienda rassi inimestele, arendasid tehnikat, kaevandasid maavarasid jne; juhtide hinged olid seotud kõrgema intellektiga.

Kuid kust tulid enne üleilmset uputust Maale ligi miljon aastat tagasi eelmise globaalse katastroofi ajal hukkunud lemuuri-atlandid? Tahtmatult läheb mõte inimkonna geenifondile, mis koosneb erinevate tsivilisatsioonide inimestest, kes saavad vajaduse korral välja tulla.

Kokkuvõte

Niisiis olid Lemuuria ja Atlantis teineteise järel eksisteerinud maapealsed kõrgeltarenenud tsivilisatsioonid. Kuid nende mõlema tehnoloogiline areng viis vältimatult konfliktide ja sõdadeni, mis omakorda lõppesid tsivilisatsioonide hukuga. Maa on üle elanud kaks globaalset katastroofi: esimene hukutas lemuurlased ja teine atlandid.

Iga tsivilisatsioon on taassündinud eelmise jälgedes. Kuid eelmise tsivilisatsiooni iidsete teadmiste ja tehnoloogia ülekannet ei toimunud. Pärast globaalseid katastroofe ellu jäänud inimesed on leidnud end ellujäämise seisukohalt karmides tingimustes, nad olid kaotanud oma teadmised ja tehnoloogiad, nende ellu tulid ohud ja täielik metsistumine.

Inimestel on aidanud areneda ja progressi teele minna teadmata suunast ilmunud "jumalike valitsejate" teadmised, mis on peidus sügavastes koobastes.

Võib-olla tõepoolest eksisteerib *somadhi* seisundis olevatest erinevate tsivilisatsioonide inimestest koosnev inimkonna geenifond, mis on mõeldud maapealse elu jätkuvuse kindlustamiseks ja mis on võimeline

juhtima globaalses katastroofis ellu jäänud inimesi või siis andma oma panust inimkonna taassünniks? Ka meie tsivilisatsiooni võib tabada globaalne katastroof. Kas inimkonna geenifond eksisteerib ka praegu? Mis on *somadhi* koobastes?

VIII PEATÜKK

Somadhi koopas

Meie ekspeditsiooni kronoloogilise kirjeldamise käigus peatusime kahes eelnevas peatükis Buddha erinevate andmete ja eelmiste tsivilisatsioonide inimeste analüüsidel. Lubage meenutada, et ekspeditsiooni materjali kronoloogiline esitamine peatus sellel, et pärast pikaajalist jutuajamist eraldusime bonpolaamaga kahekesi teise tuppa neljasilmavestluseks.

Ma ei ütle seda isegi Jumalale

Millest me bonpolaamaga vestlesime? Lugeja võib tõenäoliselt arvata, et mul tekkis loomulikult soov kohtuda mõne *somadhi* koopaid külastava erilise inimesega, samuti kas või mingil määral kontrollida neid andmeid, mis me olime saladuslike *somadhi* koobaste kohta saanud. Ütlen vaid seda, et vestlusest bonpolaamaga kasvas välja mitu kohtumist, mille tulemusel õnnestus meil kindlaks teha piirkond, kus asub üks *somadhi* koobastest, samuti kahe erilise inimese nimed, kes seda *somadhi* koobast valvavad. Kus see *somadhi* koobas asub ja mis on nende kahe erilise inimese nimed? Sellele küsimusele vastan eriliste inimeste sõnadega: "Ma ei ütle seda isegi Jumalale mitte!" Loodan, et lugeja mõistab mind – see on liiga püha ja maailmas on liiga palju kurjasid jõudusid.

Mida me tahame *somadhi* koopast leida?

Kui tegelesime *somadhi* koopasse mineku marsruudi koostamisega, mõistsime väga hästi, et vaevalt meil õnnestub segamatult koopasse siseneda ja meie ning eelmiste tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis olevaid inimesi näha. Info *somadhi* koopa sissekäigul eksisteeriva psühhoenergeetilise barjääri kohta ei saanud olla tavaline väljamõeldis, sest *somadhi* koopad, kui osa inimkonna geenifondist, ei saa olla ligipääsetavad igale inimesele, ka isegi heade kavatsustega inimesele. Isegi kui meil õnnestub *somadhi* koopasse siseneda, kas me tunneme psühhoenergeetilise barjääri mõju? Milline see on? Ega me surma ei saa?

Kahjuks inimesed, eriti skeptikud, kalduvad arvama, et nad teavad kõike ja et neil on looduse kõik saladused juba avastatud. Raske on rääkida tundmatut liiki energiatest, eriti psüühilisest energiast. Arvatavasti on selliseid skeptikuid eksisteerinud ka meie sajandi algul, ajal mil ka tuumaenergiat ei tuntud, kuigi on olnud palju juhtumeid inimeste saladusliku surma kohta (nagu see on praeguseks selgunud) uraani leiukohtade piirkondades. Samasugune olukord võib kehtida ka siin ja praegu, sest psüühilise energia liigid on teadusele veel kättesaamatud.

Kuidas reageerivad meie ilmumisele erilised inimesed? Raske on oodata, et nad hakkavad jutustama, mida nad *somadhi* koobaste külastamise ajal näevad. Meid hoiatati, et meie tõsiselt teadusliku lähenemise usaldustäratavad märkmed ei pruugi aidata, tõenäoliselt vastavad erilised inimesed, et nad ei ütle seda isegi Jumalale mitte. Panime lootuse joonistusele hüpoteetilisest atlandist – võimalik, et erilised inimesed on koopas sellist nägu näinud ja reageerivad sellele ka vastavalt. Pole välistatud, et erilised inimesed võtavad meid selle joonistusega kui Euroopast pärit *somadhi* koobaste kaitsjaid ja meil õnnestub arutada *somadhi* seisundis olevate inimeste välimust umbes nii: "Meie oma näeb selline välja, milline teie oma on?" Võib-olla hakkab erilisi inimesi huvitama teaduslik lähenemine meie eelmiste tsivilisatsioonide esindajate välimuse taastamisele ja nad teevad mõningaid järeleandmisi. Teisisõnu lootsime me mitte eriliste inimeste otsestele jutustustele, vaid lootsime saada kaudseid vihjeid, mille abil erilised inimesed oleksid andnud meile sellist informatsiooni, millega nad ei oleks pidanud otseselt avaldama suurt saladust.

Tiibeti küla

Üle mägiste järsakute jõudsime me väikesesse Tiibeti külla, mis asus umbes kolme tuhande meetri kõrgusel. Meie grupp läbis pika mägise marsruudi. Meie koos V. Lobankoviga olime siiski sporditurismi meistersportlased, ülejäänud ekspeditsiooni liikmed olid samuti kogenud turistid. Kogu tee kestel meenutasime Venemaa Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskust, mille olime loonud lähtuvalt sõbraliku turistidegrupi moraalsetest printsiipidest. Kuigi mõned kirurgid ja teadlased olid aktiivsest sporditurismist loobunud, toimis nende turismivaim jätkuvalt.

Meie marsruudi eesmärgiks olev Tiibeti külake koosnes mitmest kividest ehitatud väikesest majakesest, kõrval paiknes pagood. Inimesed elavad siin väga kitsalt: väikesed toakesed on omavahel ühendatud erineval tasemel olevate järskude treppidega, seinad on tavaliselt krohvimata ja tapeetimata. Nad elavad vaeselt. Õhtuti on külm.

Me ei peatunud üheski neist majakestest, vaid panime külast veidi eemal üles telgid. Kõik külaelanikud käisid meid uudistamas. Lapsed istusid pikka aega meie telkide kõrval ja vaatasid tulnukaid vaikselt. Nad võtsid häbelikult pakutud kommi ja jooksid siis kohe minema. Keegi ei rääkinud inglise keelt ja me pidime suhtlema ainult oma tõlgi Kirami abil.

Alguses esitasime elanikele küsimusi ümberkaudsetes mägedes olevate koobaste kohta. Kõik vastasid, et siin on väga palju koopaid. Edasi hakkasime küsima *somadhi* koobaste kohta... ja ei saanud enam ühtegi vastust: siiani naeratavad ja jutukad inimesed jäid vait ja jätsid küsimused vastusteta. Jäi mulje, et *somadhi* koobaste saladust ei hoia mitte ainult erilised inimesed, vaid ka kogu kohalik elanikkond. Sellest külast leidsime kaks erilist inimest.

Erilised inimesed

Esimene eriline inimene oli 60-aastane, teine 95-aastane. Mõlemad nägid nooremad välja. Selgus, et *somadhi* koopas käib praegu ainult üks eriline inimene, teine oli vanusele viidates *somadhi* koopa külastamise jätnud juba mitu aastat tagasi. Mõlemal oli perekond ja nad elasid majades nagu kõik teisedki kohalikud elanikud.

Kolme päeva jooksul vestlesime nendega mitmel teemal. Kuid kohe, kui esitasime küsimusi *somadhi* koopa kohta, jäid nad vait. Pealekäimisel vastasid nad küsimustele lühidalt: "See on saladus."

Tundus, et meie pikka teekonda kaugesse külakesse saatis täielik ebaedu. Mõlemad erilised inimesed mõistsid, et me ei tulnud sinna lihtsalt uudishimust – vaatama, kuidas nad elavad ja nendega niisama juttu rääkima. Nad said täpselt aru, et meie huviobjektiks on nende kaitse all olev *somadhi* koobas. Kuna erilised inimesed pakkusid meile varjamatult suurt huvi, siis olime ka meie nende jaoks üsnagi huviäratavad. Ja see huvi meie, kaugelt Venemaalt saabunud *somadhi* seisundi kohta teadmisi omavate valgete inimeste vastu kasvas järk-järgult. "Huvitav, kas neil seal Venemaal on ka *somadhi* koopad?"; "Kust nad teavad meie *somadhi* koopast?" – mõtlesid nad vist. Kuid tõotus kaitsta suurt saladust, mille erilised inimesed olid tõenäoliselt andnud, ei keelanud neil mitte ainult rääkida, vaid nad ei tohtinud ka küsimusi esitada.

Järele jäi viimane variant – näidata erilistele inimestele joonistust hüpoteetilisest atlandist ja küsida, kas nad on sellesarnast nägu koopas näinud. Sellest hoolimata keelasin kategooriliselt seda joonistust näidata ja jätsin selle variandi kõige otsustavama vestluse jaoks.

Veel kaks päeva rahulikult eriliste inimestega Tiibeti rollist inimkonna põlvnemisel vesteldes tundsime, et pinge on meie suhetest kadunud ja on tekkinud vastastikune usaldus. Seetõttu võtsin julguse kokku ja palusin nooremat (kes oli 60-aastane) erilist inimest minuga *somadhi* koopa teemal veel kord kokku saada. Õnneks ta nõustus ja me leppisime kohtumise aja kokku.

Kohtumisele läksime kolmekesi: mina, Valentina Jakovleva ja tõlk Kiram.

Mida rääkis noorem eriline inimene

Me istusime teineteise vastu ja ma küsisin naeratades: "Te olete juba kuuekümneaastane ja näete väga noor välja. Öelge palun, kas see on *somadhi* koopa mõju, kus te aeg-ajalt käite?"

Noorem eriline inimene naeratas samuti ja vastas:

"Ma olen siiamaani säilitanud hea seksuaalse aktiivsuse, mul on viis last."

"Kas see on *somadhi* koopa mõju?"

"Ma arvan, et jah. Seal on palju ebatavalisi jõudusid: mõne jaoks on need jõud kahjulikud või surmavad, mõne jaoks kasulikud."

"Kui kaua te olete seda *somadhi* koobast kaitsnud?"

"Sellest on möödunud palju aastaid, kui laamade kogu kinnitas minu kandidatuuri pärast seda, kui mul õnnestus läbi teha mediteerimiskatse," vastas noorem eriline inimene.

"Mida tähendab mediteerimiskatse tegemine?"

"*Somadhi* koopasse sisenemiseks loa saamine mediteerimise käigus..."

"Kes loa annab?"

"Tema!"

"Kes "tema"?"

"Tema – see, kes asub *somadhi* koopas!"

"Tema" – kas see on inimene?"

"Jah, *somadhi* seisundis olev inimene."

"Kas see on tavalise või ebatavalise välimusega inimene?"

Vaikus.

"Kas te käite *somadhi* koopas üksinda või koos vanema erilise inimesega?" küsisin veidi teemast eemaldudes.

"Üksinda. Ja praegu olen mina ainuke *somadhi* koopa kaitsja. Vanem eriline inimene on *somadhi* koopas käimiseks liiga vana. Pärast tema surma kinnitab laamade kogu uue kandidaadi, juhul muidugi, kui keegi saab mediteerimiskatsest läbi," vastas noorem eriline inimene.

"Kui tihti te *somadhi* koopas käite?"

"Käin seal kord kuus."

"Kui kaua te *somadhi* koopas viibite?"

"Ma viibin seal keskmiselt kolm tundi."

"Mis kuupäeval te *somadhi* koopasse lähete?"

"*Somadhi* koopasse on lubatud siseneda ainult täiskuu ajal ja ka 11–12 päeva pärast täiskuud. Mina käin täiskuu ajal. Mul ei ole luba siseneda kõikidesse koopa saalidesse, vaid ainult teatud..."

"Kas ka teistes koopa saalides viibivad *somadhi* seisundis inimesed?" küsisin kannatamatult.

"See on saladus," vastas noorem eriline inimene.

"Nagu ma aru saan, on koopas täielik pimedus. Kas te käite seal taskulambiga?"

"Jah. Kuid kasutada lubatakse ainult nõrku taskulampe ja sedagi mitte igal pool."

"Kas te palvetate enne sisenemist?"

"Ma alustan meditatsiooniseisundisse sisenemist juba nädal aega enne *somadhi* koopasse minekut. Ja kui ma sisenen koopa esimesse tuppa, mis on *somadhi* saalist eraldatud väikese tõkkega, hakkan palvetama ja tugevdan oma meditatsiooni. Ainult pärast seda võin minna Keha juurde."

"Kuidas Keha välja näeb?"

Vaikus.

"Esimeses koopa toas, kus te palvetate ja tugevdate oma meditatsiooni, kas te tunnete ebatavaliste jõudude mõju?" eemaldusin jälle *somadhi* seisundis oleva inimese küsimustest.

"Jah," vastas noorem eriline inimene, "just selles toas algab ebatavaliste jõudude tunnetamine. Palvetamine ja meditatsiooni süvendamine on vajalikud selleks, et kohanduda nende jõudude mõjuga. Kui see sul ei õnnestu, siis tunned, et koopasse minna ei tohi."

"Miks?"

"Võib surma saada."

"Kuidas te tunnete seda, et teil nende ebatavaliste jõududega kohandumine ei õnnestunud?"

"Tekib peavalu ja... kaob tahtmine koopasse minna."

"Kaob tahtmine?"

"Tahaks koopast lahkuda. Tekib nördimus, sest et ei suutnud kohanduda. See on eluohtlik, kui sa sisened koopasse ettevalmistumata," ütles noorem eriline inimene kibedalt.

"Kui tihti tuleb ebaõnnestumisi, kui ebatavaliste jõudude mõjuga kohanduda ei õnnestu?"

"Algul oli neid päris sageli. Kuid kui mul ei õnnestunud siseneda koopasse täiskuu ajal, siis kordasin katset 11 või 12 päeva hiljem. Järkjärgult ebaõnnestunud katsete hulk vähenes ja nüüdseks sisenen *somadhi* koopasse peaaegu iga kord õnnestunult."

"Kas eriline inimene võib siseneda *somadhi* koopasse?"

"See on väga ohtlik. Eluohtlik. Seal on halb tee. Palju madusid."


Koos noorema erilise inimesega

"Kuid on teada, et koopas on temperatuur +4°C, mis on madude jaoks liiga madal."

"Seal koopas elab madude jumal."

"?"

"Need on müstilised maod. Koopas on täielik vaikus. Need "maod" avaldavad sisenevale inimesele mõju."

"Millist?"

"Sa ei taha koopasse minna. Pea valutab. Kui see ületada, tuleb surm."

"Kirjeldage *somadhi* koobast lähemalt," palusin mina.

"Esimene saal, kus hakkad ebatavaliste jõudude olemasolu tunnetama," rääkis noorem eriline inimene, "on suhteliselt suur. Selles ei ole *somadhi* seisundis inimesi. Kõige ohtlikum on kitsas ja kõrge vahekäik, mis ühendab esimest saali teiste saalidega; selles on ebatavalised jõud justkui kontsentreerunud. Sellele vahekäigule järgnevad *somadhi* saalid, millest mõnesse on mul luba siseneda."

"Mida te olete *somadhi* saalides näinud?"

"See on saladus."

"Millises saalis on *somadhi* seisundis inimene?"

"See on saladus."

"Kas te *somadhi* saali sisenedes räägite *somadhi* seisundis oleva inimesega?"

"Mul on luba ainult vaatamiseks, rääkida ma ei tohi."

"Millest *somadhi* seisundis olev inimene rääkis?"

"See on saladus."

"Kas *somadhi* seisundis olev inimene avab rääkides oma suu?"

"Veidi avab. Kuid ta räägib väga harva."

"Kuidas näeb välja *somadhi* seisundis olev inimene?"

"Tal on päris normaalne keha, võib-olla veidi kollakam."

"Kas *somadhi* seisundis olev inimene on riides?"

"Ta on riides. Kuid võib ka mitte olla."

"Kuidas teid mõista?"

Vaikus.

"Kas olete näinud *somadhi* seisundis oleval inimesel kolmandat silma?"

"Kolmandat silma ei ole. Ma ei ole seda kunagi näinud."

"Millised on *somadhi* seisundis oleva inimese keha mõõtmed – suured või tavalised?"

"See on saladus."

"Millises asendis lebab *somadhi* seisundis olev inimene?" jätkasin küsitlemist.

"Ta istub," vastas noorem eriline inimene.

"Istub?"

"Jah, ta istub Buddha poosis."

"Kas ta toetub vastu seina?"

"Ei."

"Kas te olete puudutanud *somadhi* seisundis olevat inimest?"

"Jah."

"Milline on tema keha?"

"Külm ja tihke."

"Miks on teil külastamisluba ainult teatud *somadhi* saalidesse? Mis on ülejäänud *somadhi* saalides?"

"Ma ei ütle seda isegi Jumalale mitte!"

"Millised on *somadhi* seisundis oleva inimese silmad?"

Vaikus.

"Milline on tema nina?"

"See on saladus."

Nüüd võtsin välja joonistuse hüpoteetilisest atlandist ja ulatasin selle nooremale erilisele inimesele. Ta vaatas seda tähelepanelikult, tõstis mitu korda silmade juurde ja pani kõrvale.

"Mida te selle kohta öelda võite?" küsisin.

Noorem eriline inimene tõi kaks korda kiirkõnes kuuldavale mingi fraasi.

"Mis ta ütles?" küsisime Kirami käest.

"Ta tõi kaks korda kuuldavale mingisuguse religioosse fraasi. Ma ei saa sellest aru. Kuid ta on väga erutatud," vastas tõlk Kiram.

Edasised küsitlused eduni ei viinud: noorem eriline inimene kas vaikis või siis vastas, et see on saladus. Me tänasime teda, võtsime oma

joonistuse ja läksime oma telkide juurde. Pärast meie jutuajamist oli laagris palju vestlusi ja arutelusid.

"Kui talle raha pakkuda," ütles Sergei Seliverstov, "siis oleks see pühaduseteotamine. Kuigi, vaadake, kui vaeselt nad elavad. Kuid on asju, mida raha eest osta ei saa. Vaim ei vaja raha."

"See, mida raha eest ostetakse, ei saa olla püha," ütles Valentina.

"Suri Rockefeller – maailma rikkaim inimene," jätkas Sergei tuliselt, "ja mis temast järgi jäi: kirstus oli tal seljas umbes 500-dollariline ülikond. See ülikond oli tema elutöö tulemus. Vaevalt, et Rockefeller oma vaimu rikastas, kogu tema elu oli pühendatud ainult ühele – raha teenimisele. NSVL-is oli jumalaks Lenin ja inimesed kummardasid seda ebajumalat. USA-s on reaalne jumal – dollar ja Rockefeller pühendas kogu oma elu selle ebajumala kummardamisele. Maailma inimesed õpivad tundma Rerihi pärandust, kuid mitte keegi ei õpi tundma Rockefelleri pärandust. Aga Lužkov on ju tubli, Kristuse templi taastamisel jäädvustab ta oma nime."

"Sisuliselt," ütles Valeri Lobankov, "noorem eriline inimene saladust ei reetnud, kuigi ta kinnitas psühhoenergeetilise barjääri ja koopas *samadhi* seisundis oleva inimese olemasolu."

"Ma arvan, et koopas on atlant," ütles Vener Gafarov, "sest noorem eriline inimene, nagu te räägite, reageeris meie joonistusele. Minu arvates *samadhi* koopad ongi Šambala – "meistrite akadeemia", kus nad käivad täiendamas oma vaimset energiat."

Kuid... jäi palju "kuisid". Järgmisel päeval läksime Valeri Lobankoviga vanema erilise inimesega kohtuma. Me olime absoluutselt veendunud, et vestlust tuleb juhtida mitte otseselt, vaid ettevaatlikult, kaudsete küsimuste abil.

Mida ütles vanem eriline inimene

Vanema erilise inimese 95 eluaastat olid suhtlemisel üldiselt tunda: ühes silmas oli ilmselgelt kae, kuid teine silm nägi hästi, tema kehaehitus oli kõhn, märgata oli mõningate liigeste liikumisraskus. Kuid ta oli täie mõistuse juures, tegi palju nalja, rääkis kiiresti ja veidi lapsemeelselt.

Tema kodus väikeses toas istusime Valeri ja tõlk Kiramiga toolidel. Ma avasin koti, võtsin välja joonistuse hüpoteetilise atlandi kujutisega



Vanem eriline inimene koos tõlk Kiram ja Valeri Lobankoviga

ja ulatasin vaikides selle vanemale erilisele inimesele. Ta vaatas pead kallutades tähelepanelikult pilti, et näha seda nägeva silmaga. Jälgisime teda Valeriga tähelepanelikult. Kuid tema näol ei peegeldunud mingit reaktsiooni. Vanem eriline inimene pani joonistuse kõrvale ja ütles:

"Ma ei räägi midagi *somadhi* koopast. See on suur saladus."

"Selgitage, palun, mis on *somadhi*," palusin mina.

"Ka seda ei saa ma teile öelda. Ma ei ütle seda isegi Jumalale mitte. Ja ka teine eriline inimene ei ütle teile selle kohta midagi."

Me vaatasime Valeriga teineteisele otsa – siin tabas meid algusest peale täielik ebaõnn.

Ma lähenesin siis vanemale erilisele inimesele, võtsin delikaatselt meie joonistuse, viisin selle tema silmade juurde ja ütlesin rõhutatult:

"Me otsime juba palju aastaid koobastes *somadhi* seisundis sellise välimusega inimest. Tal on väike nina, suured silmad, väikesed kõrvad, ta on väga suurt kasvu, suure rinnakorviga. Kas te olete sellist inimest *somadhi* koopas näinud?"

Vanem eriline inimene puuris mind ainsa nägeva silmaga, siis keeras end ära ja ütles valjult:

"Ma ei ole sellist näinud."

"Võib-olla ei ole te näinud sellist inimest nendes *somadhi* saalides, kuhu teile on antud luba siseneda. Võib-olla on selline inimene koopa teistes saalides," ütlesin sama rõhutatult.

"See on saladus."

"Sellegipoolest olen veendunud, et koopas viibivad *somadhi* seisundis inimesed, kellel on selline välimus," näitasin uuesti meie joonistust.

"Nendes saalides, kuhu mina pääsen, sellise välimusega inimesi ei ole. On sarnaseid..."

Me vaatasime Lobankoviga teineteisele otsa. Valeri sosistas:

"Neid on seal palju!"

"Kui nendes saalides, kuhu teie pääsete, on *somadhi* seisundis inimesi, kes sarnanevad sellele joonistusele..." jätsin meelega pausi.

"Mitte kõik ei ole sarnased," ütles vanem eriline inimene tigedalt.

"Aga teistes koopa saalides," jätkasin mina, "peavad olema *somadhi* seisundis inimesed, kes on täpselt samasugused nagu see inimene joonistusel."

"Ka nemad ei ole täpselt samasugused. Kuid see on saladus," vastas vanem eriline inimene.

Pärast seda võttis ta uuesti meie joonistuse oma kätte ja ütles äkki:

"Ma olin väga erutatud, kui seda nägin! Kust te selle joonistuse saite?"

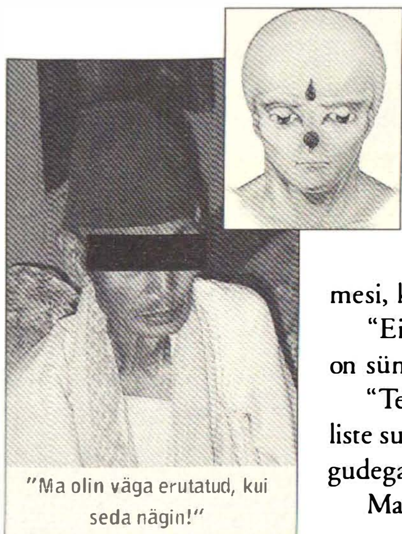
Ma pidasin paljutähenduslikku pausi.

"Ma tahaksin teilt küsida," vastasin küsimusele küsimusega, "kas te olete näinud koopas *somadhi* seisundis olevaid inimesi, kellel on kolmas silm?"

"Ei, kolmandat silma neil ei ole. See on sümbol."

"Teie koopas on *somadhi* seisundis selliste suurte ebatavaliste väljavenitatud laugudega inimesed?"

Ma näitasin seda kõike joonistusel.



"Ma olin väga erutatud, kui seda nägin!"

"Mõnel inimesel on suured ebatavalised silmad, teistel on tavalised silmad," vastas vanem eriline inimene.

"Kas te olete oma koopas näinud sellise väikese, spiraalikujulise klappninaga inimest?"

"Ei, nende ninakuju on teistsugune. Kuid mõnel *somadhi* seisundis viibival inimesel on nina väike, teisel suur – nagu tavalistel inimestel."

"Kas koopa teistes saalides, kuhu teil ligipääs puudub, võib olla *somadhi* seisundis viibivaid inimesi, kellel on selline väike spiraalikujuline klappnina?"

"See on saladus."

Lobankov kummardus minu kõrva juurde ja sosistas: "See saladus kõlab nagu "jah"."

"Öelge, kas koopas olevate inimeste kõrvad on suured või väikesed nagu joonistusel?" jätkasin ma küsitlust.

"Koopas olevate inimeste kõrvad on suured. Mõnel on väga suured, teistel on nagu tavalistel inimestel. Kuid nii väikseid kõrvu kui joonistusel, ma näinud ei ole," vastas vanem eriline inimene.

Me vaatasime Lobankoviga veel kord teineteisele otsa, ise mõtlesime: "Viga, nagu selgus, on meil kõrvades."

"Kas koopas olevate inimeste suu on samasugune nagu joonistusel?"

Vanem eriline inimene vaatas pilti ja vastas:

"Ei, nende suu ei ole selline. Nende suu on nagu tavalistel inimestel. Kuid... võib-olla ka hoopis teistsugune suu."

"Milline?"

"See on saladus."

Me vaatasime jällegi Lobankoviga teineteisele otsa.

Võib-olla nendes koopa saalides, kuhu see eriline inimene sisse ei pääse, on *somadhi* seisundis inimesed, kellel on väike spiraalikujuline klapp-nina ja ebatavaline suu? Tiibeti templite joonistuste järgi atlandi välimuse taastamisel olid meie jaoks keerulised just need näoosad. Arvatavasi me eksisime. Kes teab, võib-olla nendes koopa saalides, kus ei käi isegi erilised inimesed, istuvad *somadhi* seisundis viibivad saladuslikud lemuuri-atlandid ja juurdepääsetavates saalides atlandid ja meie tsivilisatsiooni inimesed. Võib-olla see eriline inimene on naabersaalis näinud lemuuri-atlanti? Äärmisel juhul võib jutustuse põhjal niimoodi mõelda.

"Kas koopas olevatel inimestel on suur rinnakorv või tavaline?" küsisin mina.

"Mõnel on suur, mõnel tavaline," vastas eriline inimene.

"Kui pikad nad on?"

"Ma ei oska öelda, nad istuvad."

"Ja ikkagi, kas koopas olevad inimesed on suured või väikesed?"

"Mõned on suured, mõned on nagu tavalised inimesed."

"Kas koopas olevatel inimestel on suur või tavalise suurusega kolju?"

"Koljud on neil erinevad. Mõnel on väga suur kolju, mõnel suur ja pikergune nagu torn, mõnel tavaline. Neil kõigil on pikad juuksed."

Me vaatasime Lobankoviga uuesti teineteisele otsa. Jäi mulje, et koopas on erinevate tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis viibivad inimesed.

Äkki võttis vanem eriline inimene meie joonistuse ja küsimust ootamata ütles:

"Kui koopas olevatel inimestel on selline nägu nagu joonistusel, siis nende keha on suur ja paks. Kui nad on tavalise näotüübiga, siis on nende keha kõhnem."

Me jäime Lobankoviga vait. Vanem eriline inimene tunnistas justkui kaudselt, et koopas on olemas inimesed, kes sarnanevad meie hüpoteetilisele atlandile (muidugi teatud korrektiividega).

"Kas te koopas olevatel inimestel sõrmede ja varvaste vahel lestanahka olete näinud?" küsisin ummikust väljumiseks.

"Ei, ei ole. Nende sõrmed ja varbad on tavalised, kuid väga pikkade küüntega."

"Kas te olete nende sõrmi ja varbaid liigutanud, et lestanahkasid näha?"

"Ei, ei ole."

Lobankov sosistas: "Vaata oma kokkusurutud sõrmi, lestanahkasid ei ole võimalik näha."

Ma noogutasin. Saabus aeg kontrollküsimuste esitamiseks; teaduses on oluline teha läbi kahekordne või kolmekordne kontroll. See tähendas, et ma pidin veel kaks korda küsima peamisi küsimusi ja kontrollima, kas vanem eriline inimene vastab samamoodi ja ega siin fantaasiat ei ole. Kui ta fantaseeris, siis varem või hiljem hakkab ta rääkima muud.

"Öelge," jätkasin nagu poleks midagi enne olnud, "kas te olete näinud koopas olevatel inimestel kolmandat silma?"

"Ma juba ütlesin, et see on lihtsalt sümbol," vastas vanem eriline inimene.

"Aga võib-olla on suure koljuga inimestel kolmas silm olemas?"

"Ainult siis, kui nad selle endale panevad," muigas vanem eriline inimene.

"Millised on "koopainimeste" silmad?"

"Mõnel on suured, mõnel tavalised nagu kõigil inimestel."

"Millised näevad välja "koopainimeste" suured silmad?"

"Ma ei saa seda täpselt kirjeldada. Kuid need on samasugused nagu tavalistel inimestel."

"Kas te olete tähelepanu pööranud suurte silmadega inimeste ülemise lau väljaveninud osale?"

"Ei, ma ei ole seda teinud. *Somadhi* seisundis on silmad poolsuletud. Võin vaid öelda, et silmad näevad välja ebatavalised."

Lobankov sosistas:

"Ta räägib ju tõtt. Ülemise lau väljaveninud osa märkab ainult oftalmoloog."

"Kas te olete koopas näinud inimest, kelle nina on väga väike?" jätkasin kontrollküsimuste esitamist.

"Ma juba ütlesin, et mõnel inimesel koopas on väike nina, mõnel suurem nagu tavalisel inimesel," vastas vanem eriline inimene. "See ei ole selline nagu teie joonistusel."

"Kas teile ligipääsetavates koopa teistes saalides on sellise ninaga inimesi?"

Ma näitasin joonistust.

"See on saladus."

Saabus vaikus. Tundus, et vanem eriline inimene ei fantaseerinud: tema vastused kontrollküsimustele olid täpselt samad.

Äkki võttis vanem eriline inimene joonistuse oma kätte ja ütles uuesti:

"Seda nägu nähes erutusin ma väga!"

"Milline on koopas olevate inimeste pea?" jätkasin kontrollküsimuste esitamist.

"See, mida ma enne rääkisin, on tõsi: mõnel on suur pea, mõnel tornikujuline ja mõnel tavaline."

"Millised on koobastes olevate erinevate inimeste kehamõõdud?"

"Ma juba rääkisin seda teile," vastas vanem eriline inimene tigedalt.

Ma mõistsin, et kontrollküsimusi esitada pole enam vaja. Lobankov sosistas mulle jälle kõrva:

"Ta ju ei fantaseeri. Tõtt räägib!"

Ma otsustasin jutuajamist jätkata teisest küljest, et hiljem jälle kolmanda seeria kontrollküsimuste juurde tagasi pöörduda.

"Mis te arvate, kas *somadhi* roll on maapealse inimkonna säilitamise seisukohalt oluline?"

"Kui mediteerimine õnnestus, siis saab siseneda *somadhi* seisundisse, kui mediteerimine ei õnnestunud, siis siseneda ei saa. *Somadhi* rollist inimkonna jaoks ma rääkida ei taha – see on saladus," vastas vanem eriline inimene.

"Kas kaasaegne inimene suudab pikemaks ajaks *somadhi* seisundisse siseneda?"

"Kaasaegne inimene ei suuda, sest selleks on vaja saada jõudu Jumalalt. Vana aja inimesed sisenesid *somadhi* seisundisse koobastes ja võisid selles viibida väga kaua."

"Kas koobastes võib leiduda ka väga iidseid inimesi?"

"See on saladus."

"Kõlab nagu "jah"," mõtlesime Lobankoviga.

"Ma arvan, et suure kolju, ebatavaliste silmade, väikese nina, suurte kõrvade, suure keha ja suure rinnakorviga inimesed on iidseimad. Kas see on nii?" küsisin mina.

"See on saladus."

"Kas koobastest võib leida *somadhi* seisundis olevaid inimesi, kes on sellise välimusega?" näitasin hüpoteetilise atlandi joonistust.

"See on saladus."

"Kas eelmiste tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis olevad inimesed võivad koobastes säilida?"

"Võivad. See on võimalik."

"Kui kaua võib inimene koopas *somadhi* seisundis viibida?"

"See sõltub vaimu tugevusest. Inimene võib *somadhi* seisundis koopas viibida ka tuhat aastat, ja miljoneid ja enamgi veel. Kuid mina olen elanud ainult 95 aastat, seepärast on mul seda raske öelda," vastas vanem eriline inimene.

"Mitu aastat olete te täitnud *somadhi* koobast kaitsva erilise inimese missiooni?" jätkasin küsimuste esitamist.

"Väga palju aastaid."

"Aga täpsemalt – mitu aastat?"

"Väga palju aastaid."

"Kas te nende aastate jooksul ei ole kordagi näinud, kuidas inimene koopas *somadhi* seisundist väljub?"

"Ei, sellist asja ei ole olnud."

"Kas teie mälestustes on mõni juhtum, kui keegi on teie kaitstavas koopas *somadhi* seisundisse sisenenud?"

"Ei, sellist asja ei ole olnud... kuigi mõned Tiibeti inimesed on tahtnud minu koopas *somadhi* seisundisse siseneda."

"Miks see neil ei õnnestunud?"

"Nad ei suutnud läbida katsemeditatsiooni. Ma ju rääkisin, et kaasaegsetel inimestel on nõrk vaimujõud. Iidsetel inimestel oli suur vaimujõud."

"See tähendab," jätkasin, "et neil ei õnnestunud koopasse siseneda?"

"Jah, nad ei suutnud koopasse siseneda, vaatamata isegi sellele, et nad oskasid hästi mediteerida ja neil oli kogemusi *somadhi* seisundisse sisenemisel," vastas vanem eriline inimene.

"Nad ei suutnud ületada psühhoenergeetilist barjääri!" sosistas Lobankov vaikselt.

"Kes neid koopasse ei lasknud?"

"Tema!"

"Kes see Tema on?"

"See on saladus."

Me vaatasime Valeriga teineteisele otsa: ainult kõige kõrgemalt arenenud maapealse tsivilisatsiooni esindajal – lemuuri-atlandil – võis olla niivõrd tugev psüühiline energia.

"Mis te arvate," küsisin, "kas *somadhi* seisundisse on võimalik siseneda mitu korda?"

"Seda ma ei ole näinud."

"Ja ikkagi, mis te arvate, kas on võimalik mitu korda *somadhi* seisundisse siseneda?"

"Räägitakse, et selliseid inimesi on olemas. Kuid seda teavad laamad paremini. Mina ei ole selliseid inimesi näinud."

"Kas *somadhi* seisundist väljunud inimene saab pärast oma tavalise elurütmi juurde tagasi pöörduda?"

"Ei tea, ma ei ole seda näinud."

"Aga ikkagi, mida te sellest arvate?"

"Ma ei ole seda näinud, seepärast ei oska ka öelda. Küsige laamade käest, nemad teavad."

"Kas inimene, kes ei sarnane tavalistele inimestele, saab väljuda *somadhi* seisundist?"

"Ma ei ole seda näinud."

"Tähendab," jätkasin väljapressimist, "et ebatavalise välimusega inimesed on liikumatult istunud kogu see aeg, mil teie olete seda koobast kaitsnud?"

"Jah. Kuid liikumatult ei istu mitte ainult ebatavalise välimusega inimesed, vaid ka tavalise välimusega inimesed," vastas vanem eriline inimene.

"Kas nad ei ole kordagi ennast liigutanud?"

"Ei."

"Kas te olete koopas *somadhi* seisundis inimesega rääkinud?"

"See on saladus."

"Mis te arvate, kas ebatavalise välimusega inimesed saaksid elada Maal nagu tavalised inimesed, kui nad väljuksid *somadhi* seisundist?"

"Saaksid, kuid teisiti."

"Kuidas?"

"Seda teavad laamad paremini."

"On teada, et Buddhal oli ebatavaline välimus. Võib-olla on ka Buddha kuskilt koopast *somadhi* seisundist väljunud inimene?"

"Ei tea."

"Kas ebatavalised inimesed on Buddhaga sarnased?"

"Mõned on, mõned mitte."

See informatsioon oli meile Valeriga eriti meeldiv, sest see kinnitas meie julgeid oletusi sega-*somadhi* koobaste olemasolu kohta, kus on esindatud terve gamma erinevate maapealsete tsivilisatsioonide esindajaid.

"Mis te arvate, mis sunnib inimesi *somadhi* seisundi katkestama?" küsisin mina.

"Seda peavad teadma laamad," vastas vanem eriline inimene jälle.

"Räägib ainult seda, mida teab," kommenteeris Lobankov vaikselt.

"Mis eesmärgil lähevad inimesed koopasse ja sisenevad *somadhi* seisundisse tuhandeteks ja isegi miljoniteks aastateks?"

"Ma arvan, et enamik läheb selleks, et näha tulevikku ja et selleks ajaks säilida."

Vanem eriline inimene rääkis *somadhi* seisundis olevatest inimestest nii, nagu arst räägib oma patsientidest, kui jätta arvestamata, et see on ebatavaline. Huvitav, kas ta ise mõistab, et siin on tegemist enamaga – inimkonna geenifondiga?

"Öelge," küsisin mina, "mis on *somadhi* koopa mõte? Kas te arvate, et niiviisi säilib inimkonna geenifond, see tähendab nende inimeste fond, kes suudavad taasluua inimkonda Maal globaalse katastroofi korral?"

"Ma olen kõigest *somadhi* koopa kaitsja ja ma ei pea seda teadma."

"Sellegipoolest olete oma elu pühendanud *somadhi* koobaste kaitsmisele. Tõenäoliselt olete mõelnud selle üle, mida te kaitsete?"

"Kuna *somadhi* koopad on hästi kaitstud, siis ma arvan, et nende inimeste roll on väga suur. Seda, milline on *somadhi* koobaste roll maapealsete inimeste jaoks, teavad paremini laamad. Kuid see on suur saladus," vastas vanem eriline inimene.

"Aga miks ei ole *somadhi* koopas mitte ainult tavalised, vaid ka ebatavalised inimesed – kes ei sarnane meile teiega?" ei jätnud ma jonni.

"Ebatavalised inimesed on väga iidsed. Ja *somadhi* võib olla väga pikaajaline," vastas vanem eriline inimene.

"Kes kaitseb *somadhi* koobast?"

"Vaim."

"Kelle vaim?"

"Tema."

"Kes on "Tema"?"

"See on suur saladus."

"Mida te teete need kolm tundi iga kuu, kui viibite *somadhi* koopas?"

"Ma vaatan, kas kõik on korras."

"Mis nimelt? Kas te vaatate, kas pole kivi kukkunud või kas *somadhi* seisundis olev keha on õiges asendis?"

"Mitte ainult seda."

"Mida veel?"

Vaikus.

"Millises asendis *somadhi* seisundis inimesed istuvad?"

"Koopas olevad inimesed istuvad alati Buddha asendis," vastas vanem eriline inimene.

"See tähendab, et jalad on tõmmatud enda alla. Kuidas asetsevad nende käed?" hakkasin täpsustama.

"Käed lebavad põlvedel."

"Nagu te ütlesite, on nende silmad poolsuletud. Milline on silmamunade asend?"

"Need on pööratud üles nii, et nähtav on vaid silmavalge."

"Nagu magaval inimesel," sosistasin Lobankovile, "ja surnud inimeste silmamunad asetsevad otse. See tõestab, et *somadhi* seisundis olevad inimesed on elus."

"Millel *somadhi* seisundis inimesed istuvad?"

"Tavaliselt panevad nad enda alla tiigrinaha."

"Miks just tiigrinaha?"

"Ei tea."

"Kas te olete *somadhi* seisundis inimest puudutanud?"

"Muidugi."

"Mida te oskate öelda oma aistingute kohta?"

"Keha on tihke ja külm."

"Kas *somadhi* seisundis olevad inimesed on elus?"

"Muidugi."

"Kas te teate inimesi, kes on teie eluajal *somadhi* seisundisse sisenenud? Ma ei küsi teie koopa kohta; te ütlesite, et teie ajal ei ole seal keegi *somadhi* seisundisse läinud. Aga teistes kohtades?" küsisin.

"Üks mu tuttav Nepalist, kelle nimi oli Suradž Badžra, läks Tiibeti koopasse ja sisenes *somadhi* seisundisse veel sellel sajandil, palju aastaid tagasi. Ta on seal koopas siiani," ütles vanem eriline inimene.

"See inimene, Suradž Badžra, suutis koopasse sisenemisel läbi teha katsemeditatsiooni?"

"Ma ei tea. Ta ei sisenenud *somadhi* seisundisse minu koopas. Võib-olla sisenes ta *somadhi* seisundisse tavalises koopas, kus katsemeditatsioon ei ole vajalik. Aga võib-olla oli tal väga tugev vaimujõud – nagu iidsetel inimestel – ja ta suutis läbi teha katsemeditatsiooni."

"Teie sõnadest saan ma järeldada, et mõned *somadhi* koopad on vaimude poolt kaitstud ja mõned mitte. Öelge, kas just need *somadhi* koopad, kus asuvad iidseimad, ebatavalise välimusega inimesed, kaitstakse vaimude abil?"

"See on saladus."

"Kas maailmas on veel *somadhi* koopaid?"

"Jah, sellised koopad on Nepalis, Tiibetis, Hiinas, Indias."

Saabus aeg kolmanda seeria kontrollküsimuste esitamiseks, kuigi me olime Lobankoviga juba peaaegu veendunud, et vanem eriline inimene räägib tõtt.

"Millised on koopas olevate inimeste silmad?" küsisin sellest hoolimata.

"Ma juba rääkisin, et mõnel on suured ja mõnel tavalised – nagu inimestel," sai vanem eriline inimene tigedaks.

"Milline on nende kolju?"

"Ma juba rääkisin, et mõnel on suur, mõnel nagu torn ja mõnel tavaline," vanem eriline inimene vaatas mulle arusaamatult otsa.

"Milline on koopas olevate inimeste nina?"

"Kõik, mis ma enne rääkisin, on tõsi," katkestas ta mind.

"Millised on kõrvad?"

Vanem eriline inimene vaatas mind nagu taipamatut last.

Lobankov sosistas: "Aitab, ta saab muidu vihaseks!"

"Öelge," lähenesin peamisele küsimusele, "kas meie võiksime *somadhi* koopasse minna?"

Saabus vaikus. Sellist küsimust vanem eriline inimene ei oodanud.

"Te ei läbi katsemeditatsiooni," vastas ta. "Mitte keegi peale minu ja noorema erilise inimese ei ole sellega enne koopasse sisenemist hakkama saanud."

"Aga ikkagi?"

"See on eluohtlik."

"Meil on head kavatsused..."

"Sellel pole tähtsust."

"Kas võib proovida sellest hoolimata?"

Tundus, et me meeldisime vanemale erilisele inimesele.

"Peab mõtlema, tulge homme," vastas ta.

Me jätsime vanema erilise inimesega soojalt hüvasti, kinkisime talle joonistuse, kus oli meie hüpoteetilise atlandi kujutis ja lahkusime.

Tänaval ütles Lobankov:

"Kuidas meil vedas! Ta oli nii tubli! Me saime unikaalsed tunnistused inimeselt, kes on kogu elu otseselt *somadhi* seisundis inimestega töötanud. Kuid tähelepanuväärne on see, et neid on seal palju – kusjuures veel erinevatest tsivilisatsioonidest. See on inimkonna geenifond! Kas meid lastakse sinna?"

Järgmisel päeval läksime Lobankoviga uuesti vanema erilise inimese juurde ja palusime temalt veel kord luba kas või vaadata *somadhi* koobast. Veensime teda seejuures, et me teame juba laamade käest, et seal on fotoaparaatide ja videokaamerate kasutamine keelatud.

"Ma tahan veel kord öelda, et isegi esimesse *somadhi* koopa saali sisenemine on eluohtlik," sosistas vanem eriline inimene.

"Me mõistame seda," vastasin talle.

"Ma rääkisin nooremaga (erilise inimesega – E. M.). Me otsustasime lubada ühel teist siseneda koopa esimesse saali. Edasi te niikuinii ei pääse, te ei tee katsemeditatsiooni läbi. Mitte keegi ei ole seda suutnud!" ütles vanem eriline inimene.

"Tänan."

"Kuid pidage meeles," jätkas vanem eriline inimene, "kui te hakkate ennast halvasti tundma, pöörduge tagasi. Vastasel juhul te surete. Selge?"

"Kas ma taskulambi võin kaasa võtta?" küsis Lobankov.

"Võib, kuid nõrga."

Kas meid lastakse *somadhi* koopasse?

Laagrisse tagasi minnes püüdsime jälile jõuda põhjustele, miks ühele meist anti luba minna *somadhi* koopa esimesse saali.

"Võib-olla oli neil lihtsam lasta meid koopa esimesse saali ja näidata, et koobas on läbipääsmatu, kui meid säästa: äkki me selgitame välja *somadhi* koopa asukoha, läheme sinna iseseisvalt ja saame surma," ütles Lobankov.

"Võib-olla nad kardavad," oletasin, "et me läheme sinna kogu grupiga. Üheltpoolt võime me kõik hukkuda ja sellega seoses tekib neil igasuguseid sekeldusi. Teisalt võivad meie ühinenud torsioonväljad koopa *somadhi*-inimeste seisundit destabiliseerivalt mõjutada. Meenutame

jutustust sellest, kuidas hiina kommunistide polk tungis ühte *somadhi* koopasse."

"Täiesti võimalik," jätkas Lobankov, "et nad võtavad meid kui erilisi inimesi, kes kaitsevad Venemaa *somadhi* koopaid ja kes tahavad näha, kas ka vene eriline inimene suudab siseneda Tiibeti *somadhi* koopasse. See tähendab, nad mõtlevad: kas teie, välismaalased, suudate teha seda, mida suudame meie?"

"Võib-olla."

Õhtul otsustasime, et *somadhi* koopasse lähen mina.

Me lahkusime külast neljakesi (noorem eriline inimene, mina, Lobankov ja tõlk Kiram). Kaks kuni kolm kilomeetrit kõndisime külavahelist mägist teed mööda mägikuristiku poole. Edasi pööras noorem eriline inimene märkamatule rajakesele, mis hakkas tõusma mäe külge mööda ülespoole. Mööda kivivaringute tsooni sisenesime kaljude kuningriiki. Noorem eriline inimene laveeris savi-kruusasegust kaljude vahel, kuni jõudsime ühe kalju väikese koopasüvendi juurde.

"Kas see ongi *somadhi* koobas?" küsisin mina.

"Jah," vastas noorem eriline inimene.

Mulle meenus, kuidas laamad rääkisid, et *somadhi* koopad on varjatud. Tõepoolest inimtühjal mägisel kallakul võis ümbritsevates kaljudes leida palju ühesuguseid koopasüvendeid. Ja kui palju selliseid koopasüvendeid ja grotte meile ümbritsevate mägede panoraamis avanes?!

***Somadhi* koopas**

"Oleme kohal," ütles noorem eriline inimene veel kord. Me istusime, tõmbasime hinge ja ma hakkasin *somadhi* koopasse sisenemiseks valmistuma. Oli keskpäev. Kahjuks ei sattunud me siia täiskuu ajal, siis, kui *somadhi* koopasse tavaliselt erilised inimesed sisenevad.

Panin selga mägijope, taskusse suusamütsi ja igaks juhuks võtsin kaasa nööri. Kontrollisin, kas tuhmunud taskulamp on töökorras.

Sisenesin väikesesse tunnelisse, mis mõne meetri järel muutus laiemaks. Ma pöördusin tagasi, pistsin pea tunnelist välja ja palusin nooremalt eriliselt inimeselt luba, et lasta ennast siin pildistada. Noorem eriline inimene keelas kategooriliselt *somadhi* koopa sissekäigu pildis-

tamise, kuid lubas mul pildistada tunneli laiemas kohas. Üks kord ja mitte rohkem. Lobankov tegi must pilti.

Kõik jäid *somadhi* koopa sissekäigu juurde. Ma läksin sisse. Pärast tunneli laienemist algas kahe-kolme meetri laiune kitsas käik. Läbisin 25–30 meetrit ja juba täielikus pimeduses põrkasin kõige kitsamas kohas vastu rauast ust, mis oli varustatud kinnise tabalukuga. Peatusin arusaamatuses.

Äkki kuulsin tagantpoolt sammude kaja. Süda hakkas pekslema. Ma valgustasin taskulambiga ja nägin nooremat erilist inimest. Ta ligines mulle vaikides (me ei saanud ilma tõlgita suhelda), tegi luku lahti ja eemaldus sama vaikselt.

Ma vaatasin lambivalgel ust. See oli valmistatud viie-kuue millimeetri paksusest rauast ning värvitud punase, pruuni ja kollase värviga. Värvides oli võimalik eristada kolme kujundit, mis veidi meenutasid silmi. Uks oli kaljusse monteeritud ja kinnitatud tsemendiga.

Kummardusin ja läksin uksest sisse. Millegipärast tuli mulle pähe, et keegi ometi minu taga ust ei sulgeks.

Läksin veel mõne meetri edasi ja leidsin end avarast saalist. Mul hakkas külm. Panin suusamütsi pähe. Läksin mööda saali edasi 15–20 meetrit, jäin seisma ja püüdsin tajuda oma aistinguid. Ma ei tundunud enda peal mingeid mõjusid. Kustutasin lambi ja seisin pimeduses mitu minutit: absoluutne pimedus, selline saab olla ainult koopas – ja täielik vaikus. Mõtlesin uuesti oma aistingutele – kõik oli normaalne ja ainult südame rütmiline löömine meenutas, et ma olen elus. Hirmu ei olnud – pikaajalise sportliku ja kirurgilise kontsentreerumise harjumus aitas keerulistes situatsioonides toime tulla.

Lülitasin taskulambi uuesti sisse ja läksin edasi. Varsti nägin saali vastasseinas veel ühte, umbes kahe meetri laiust tunnelit. "Arvatavasti on see tunnel, kus hakkab toimima *somadhi* koopa psühhoenergeetiline barjäär," mõtlesin.

Lähenesin sellele tunnelile ja tunnetasin tähelepanelikult oma aistinguid. Kõik oli normaalne. Kuid umbes üks kuni kaks meetrit enne tunnelit hakkasin tundma kerget ärevust. Algul mõtlesin, et ma ikkagi kardan ja püüdsin seda tunnet endas vaigistada. Tunnelisse sisenemisel tundsin äkki arusaamatut hirmu, mis mõnekümne sammu järel sama ootamatult kadus, kuid asendus arusaamatu ja tugeva halvaendelise tundega. Veel mõnekümne sammu järel algas peavalu.

Üldiselt võin enda kohta öelda, et ma ei ole just nõrgukeste killast, ma ei ole esimest korda mägedes ja koobastes. Tundsin teravalt, et hirm ja halvaendeline tunne oli kuidagi pealesurutud, see tähendab, et põhjus ei ole minus.

Veel mõni samm edasi ja halvaendeline tunne suurenes ning peavalu muutus laialivalguvaks. Ületasin ennast ja läksin veel umbes kümme meetrit edasi. Peavalu muutus vaevutalutavaks. Peatusin, lülitasin taskulambi välja ja püüdsin täielikus pimeduses keskenduda, püüdsin peavalust vabaneda. Sundisin ennast meenutama seda, kuidas ühel matkal Sajaanides, kus lähima inimasulani oli 200 kilomeetrit, purunesid mu meniskid ja põlveliigesesidemed; ka siis ma peatusin aeg-ajalt, keskendusin ja kontsentreerisin oma tahtejõudu, et väljakannatamatu valuga võidelda.

Kuid kui tookord Sajaanides mind tahtejõud aitas, siis siin koopas ei andnud see mingeid tulemusi. Peavalu rullus teatud perioodiliste pulseerivate lainetena, tundus, et kohe-kohe pea lõhkeb. Kuid kõige raskem ei olnud isegi peavalu kannatada, vaid tulla toime ähmase halvaendelise tundega. Hingesügavuses mõistsin, et aimasin midagi halba. Ma ei saanud aru, mida. Oli tunne, et mu hing tahtis minust välja ronida. Varsti mõistsin, et mul on halvaendeline tunne sellepärast, et lähen sinna – saladuslikku *somadhi* koopasse; pealesunnitud mõjule allusid just need minu hinge osad, mis vastutasid tunde eest, mis valitsesid rahulikkus-rahutustundeid.

Ma lülitasin lambi sisse, kogusin kokku oma viimased tahtejõuriismed ning astusin veel mõne sammu edasi. Mind tabas nõrkus, pea valutas metsikult ja halvaendeline tunne hinges ei andnud rahu. Ma mõistsin, et edasi minna ei tohi, vastasel juhul ma suren. Suunasin lambivalguse ettepoole. Kätt, mis lampi hoidis, ma äkki enam ei tundnud. Koopa külmuses ilmus ei tea kust silmi kattev higi.

Lambikiired valgustasid vaevu tunneli lõppu ja selle taga paiknevat suurt koopa saali. Ületades valu ja täielikku hingelist segadust vaatasin ettepoole. Valgust jäi väheks! "Sellepärast siis soovitasidki erilised inimesed võtta kaasa nõrga valgusega lamp!" mõtlesin.

Lambikiired valgustasid mingeid kive ja põrandal olevaid tumedamaid kõrgendeid. Mis see on? Kas need ei ole mitte *somadhi* seisundis inimeste kujud? Jah, on nagu inimesekujude moodi. Viletsa lambivalguse tõttu tundusid need mulle tohutusuurtena.

Enam ei saa ma midagi öelda. Ma pöördusin jalgu vaevu liigutades tagasi. Tunnelist esimesse saali jõudes komistasin ja kukkusin oma kunagi viga saanud põlvele haiget tehes.

Ma seisin esimese saali keskel seljaga mind äravaevanud saladusliku tunneli poole. Tasapisi sain aru, et ma olen elus. Tuli tagasi mõtteselgus, peavalu möödus ja halvaendeline tunne kadus. Ma mõistsin, et kui oleksin veel edasi läinud, oleksin olnud surnud. Isegi *somadhi* koopas ei oleks ma tahtnud surma saada.

"Lemuurlased, atlandid! Nad on elus, elus juba miljoneid aastaid! Nad säilitavad end inimkonna nimel! Kes olen mina nendega võrreldes? Väike liivatera oma teadusliku uudishimuga!" mõtlesin. Ma meenutasin veel kord oma aistinguid, mis mind *somadhi* saali juhtivas tunnelis tabasid. "Küll Ta on tugev! Kes on see saladuslik Tema? Kas lemuuri-atlant? Mäletan, kuidas üks pühendatu rääkis, et Šambalad kaitsta ei ole vaja – see on maapealsetest inimestest palju tugevam. Alles nüüd, mil tundsin psüühilise energia jõudu, hakkan ma mõistma selle võimsust. Ma ei suuda seda iialgi ületada, kui ma ei saa Tema luba!" – uitasid mõtted mu peas.

Kuid kahtlusekübekesed siiski jäid. Äkki ma suhtusin psühhoenergeetilisse mõjusse liiga hüpertroofiliselt? Äkki see kõik lihtsalt viirastus mulle koopa vaikuses? Pöörasin ümber ja läksin uuesti tunneli poole, mis viis *somadhi* saali.

Sündmused kordusid samas järjekorras. Samas kohas enne tunneli sissekäiku ilmus hädaohutunne. Ma jäin seisma ja tajusin seda tunnet: see oli ilmselgelt pealesunnitud, sest hädaohutunne ei saanud enam olla seotud tundmatuga, mis on eespool ootamas. Edasi tuli hirmutunne, mis läks kiiresti üle mulle tuttavaks saanud halva eelaimduse tundeks, samuti ilmus pulseeriv peavalu. Halb eelaimdus ja peavalu tugevnesid vastavalt edasiliikumisele ja umbes samas kohas muutusid need väljakannatamatuks, mind tabas nõrkus. Ma ei jaksanud enam kätt tõsta ja saali valgustada. Pöördusin tagasi.

Seisin uuesti esimese saali keskel, panin lambi tööle ja tajusin uuesti oma aistinguid. Tasapisi kõik tunded taandusid, kuid nõrkus oli tähelepanuväärselt tuntavam. Mul praktiliselt ei olnud enam kahtlust, et kõik need aistingud ei olnud stressiseisundi tagajärg, vaid *somadhi* koopa psühhoenergeetilise barjääri ilming.

Sellest hoolimata olin kinni teaduse usaldusväärsuse küsimustes ning kogusin kokku viimased jõuvarud, et läbi viia kolmas kontroll ning pöördusin veel kord tunnelisse, mis viis *somadhi* saali. Tegin läbi juba tuttavad ärevuse- ja hirmu"tsoonid" ning saavutanud halva eelaimduse ja peavalu"tsooni", ei suutnud ma edasi minna sellesse kohta, kus need aistingud olid kõige tugevamad. Füüsiliselt ei jaksanud.

Pöördusin tagasi. Kergendusega nägin lambivalgel koopa esimese saali päästvat ust, läksin sellest sisse ja hakkasin otsima vastasseinas olevat väljapääsutunnelit. Liginesin tumedamale kohale, kuid see osutus vaid seinas olevaks süvendiks. Järgmine tumedam koht osutus väljaviivaks tunneliks. Siin see on – uks! Sellest läbi läinud, suundusin lõplikult väljaviivasse tunnelisse. Mind piinas nõrkus. Meenusid Jelena Blavatskaja sõnad: "Neid koopaid kaitseb terve vaimude sõdalaste armee..."

Päevavalgus lõi valusasti silma. Valera Lobankov jooksis minu juurde, võttis mul kõvasti ümbert kinni ja küsis: "Kas sa, vana, oled elus?"

"*I am alive* (olen elus)," vastasin millegipärast inglise keeles.

Saladuse eesriie on veidi avanenud

Laagris vaevasid mind nõrkus ja peavalu. Vener Gafarov mõõtis mu pulssi ja vererõhku, kuulas südant. Pulss oli veidi kiire, vererõhk normi piires ja süda töötas hästi. Kahe päeva pärast nõrkus taandus ja ma muutusin normaalselt erksaks. Kuid peavalu kestis veel mitu päeva. Hiljem, juba Venemaal, läbisin põhjaliku tervisekontrolli – kõik oli normi piires.

Tagasiteele asudes kogusime kokku seljakotid, heitsime need üle õla ja läksime külla, et jätta hüvasti eriliste inimestega. Erilised inimesed vaatasid hüvasti jättes meid kuidagi veidra pilguga, millest võis välja lugeda kas siis kahjutunnet sellepärast, et lahkuvad inimesed, kes avaldasid elavat huvi selle vastu, millele nemad olid pühendanud oma elu, võisiis kergendust sellepärast, et me ei hakka enam nende suure saladuse kohta küsimusi esitama.

Minu hinges kees kaks vastuolulist tunnet. Ühelt poolt oli see rõõm, sest meil õnnestus kohtuda eriliste inimestega, nendega rääkida, näha *somadhi* koobast, käia selles ja isegi tunda kuulsa psühhoenergeetilise barjääri mõju. Teiselt poolt oli see kurvastus sellepärast, et *somadhi* sei-

sundis inimestest jäid puudu vaid loetud meetrid, kuid neile ligineda, neid vaadata ja uurida ei õnnestunud. Mul õnnestus kogeda psühhoenergeetilise barjääri mõju, see tundus olevat kuidagi salapärane ja võimas. *Somadhi* koobas küll kergitas saladusloori, kuid täielikult see ei avanenud. Kas keegi üldse kunagi suudab avada täielikult inimkonna suure saladuse katte? Ma ei tea.

Sellegipoolest saab matkast *somadhi* koopasse ja vestlustest eriliste inimestega teha teaduslikud järeldused. Ja nimelt:

1. *Somadhi* koopad on reaalselt olemas.
2. *Somadhi* koobastes on *somadhi* seisundis viibivad erineva välimusega inimesed (tõenäoliselt erinevatest tsivilisatsioonidest).
3. *Somadhi* koopad on kaitstud hirmu, ärevust, halvaendelisuse tunnet stimuleeriva, peavalu ja nõrkust esilekutsuva psühhoenergeetilise barjääriga. Ettevalmistuseta inimeste jaoks on psühhoenergeetiline barjäär ületamatu.
4. Saadi andmed *somadhi* seisundis olevate erinevate inimeste välimuse kohta. Neid andmeid võib kasutada eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse taastamiseks ja korrigeerimiseks.

Oleksime tahtnud nendele kuivadele teaduslikele järeldustele lisaks saada ka lõplikku tulemust – näha oma silmaga eelmiste tsivilisatsioonide inimesi ja otseste tõenditega tõestada inimkonna geenifondi olemasolu! Kuid kaasaegse inimese võimalused on piiratud ja tema teaduslik uudishimu, võrreldes inimkonna geenifondi suure rolliga ei maksa midagi. Tähendab, ei ole veel saabunud aeg suure saladuse avaldamiseks. Meenutame vanema erilise inimese sõnu selle kohta, et kaasaegsed inimesed ei suuda siseneda pikaajalisse *somadhi* seisundisse, sest nende vaimujõud on nõrk. Tõenäoliselt just sellepärast ei ole keegi kaasaegsetest inimestest suutnud siseneda sellesse *somadhi* koopasse ja ühineda inimkonna geenifondiga. Võib-olla kunagi saabub aeg ja siis saab inimkonna geenifondi saladus avalikuks.

Meie alles hakkasime mõistma, et peale füüsilise maailma eksisteerib ka veel peenmaailm – psüühilise energia maailm. Teadvustasime veel halvasti selle energia jõudu ja tema rolli. Ma arvan, et *somadhi* koobaste psühhoenergeetiline barjäär on praegu veel ületamatu. Kuid arvatavasti see aeg saabub.

Füüsikalise välja spetsialist Valeri Lobankov arvab, et psühhoenergeetiline barjäär tegutseb inimhinge torsioonväljasid negatiivses suunas väänates. Meenutan, et kurjad mõtted ja haigused väänavad torsioonvälju negatiivsesse suunda, heatahtlikud mõtted ja tervis – positiivsesse suunda. V. M. Lobankovi järgi võib neid aistinguid, mida ma tundsin *somadhi* koopas olles, seletada nii, et hinge torsioonväljade need osad, mis vastutavad ärevuse, hirmu ja ohutunnete eest, väänduvad negatiivsesse suunda. See tähendab, et psühhoenergeetiline barjäär toimib peenmaailma tasandil ja füüsilised väljendused nagu peavalu ning nõrkus on selle mõju tagajärg. Lisaks sellele kaldub V. M. Lobankov arvama, et mõtteprotsess teostub põhiliselt mentaalkeha hinge torsioonväljade tasandil, aju on aga see arvuti, mis muundab mõtteprotsessi psühhoenergeetilised momendid reaalseteks närviimpulssideks, mis juhivad inimese füüsilist keha.

Seljakott rõhus tuttavalt õlgu. Iga sammuga jäi saladuslik *somadhi* koobas kaugemale ja kaugemale. Seljakoti all oli hea avarustest mõelda. Erilised inimesed ikkagi jutustasid meile üht-teist eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimusest, mida nad olid selles koopas isiklikult näinud. Nüüd võib lemuuri-atlandi ja atlandi välimust täpsustada ja korrigeerida meie teaduslike andmete põhjal. Millised nad siis välja nägid?

IX PEATÜKK

Eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimus

Ettekujutust eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimusest oleks olnud loogilisem esitada peatükis "Kes on lemuurlased ja atlandid?", kuid me jätsime spetsiaalselt selle materjali esitamise sellisesse etappi, kui saime otseseid tõendeid *somadhi* koopas aeg-ajalt viibivate eriliste inimeste käest.

Kirjanduse andmed

Lugeja on muidugi juba raamatu eelmistes peatükkides kohanud eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse mõningate aspektide kirjeldusi ning tal on juba olemas mingisugune ettekujutus lemuurlaste ja atlantide välimusest. Kuid nendest kirjanduse andmetel põhinevatest kirjeldustest võib välja tuua põhiliselt üldiseid andmeid, mis puudutavad kasvu, kehaehitust ja keha erilisi tunnuseid, nagu neli kätt ja kuklas asetsev kolmas silm varajastel lemuurlastel. Mitte keegi ei ole püüdnud eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimust hüpoteetiliselt taastada. Ja see on täiesti arusaadav. Suurte pühendatute (sellised, nagu Nostradamus ja J. P. Blavatskaja) arvatavalt üleüldisest informatsiooniväljast saadud teadmised on suuresti välja teadmiste suure mahu tõttu suhteliselt üldist laadi ja selliste väikeste tunnuste nagu nina, silmade kuju,

kolju mõõtmete ja muu sellesarnase detailiseerimine on vaevalt võimalik. Arvatavasti on väliste tunnuste detailiseerimiseks vaja eelmiste tsivilisatsioonide inimeste otsest vaatlust, mis on võimalik siis, kui nad ilmuvad välja maapealseteks pühakuteks (näiteks Buddha) või külastades *somadhi* koopaid.

Sellegipoolest on kirjandusest teada, et hilised lemuurlased (lemuuri-atlandid) olid tohutut kasvu, mis ulatus 7–8 meetrini, ka atlantide pikkus oli 3–5 meetrit, kuid teadaolevalt meie tsivilisatsiooni inimeste pikkus ei ületa kahte meetrit (Shri Sathya Sai Baba – Hislopi tsitaat "*Besedõ s Bhagavanom Šri Satya Sai Baboi*", 1994, lk 192; J. P. Blavatskaja "*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 425, 426). Kuid puuduvad andmed, mille alusel oleks olnud võimalik joonistada nende inimeste hüpoteetilist portreed.

Erandiks võib pidada kahte teadet. Üks neist on pärit Lobsang Rampalt ("*Tretii glaz*", 1992, lk 192), kes, olles üks suurimatest kaasaegsetest joogidest ning kes on mõnda aega *somadhi* seisundis viibinud, kirjeldab oma *somadhi* koopas viibimist. Lobsang Rampa kirjutab:

"Minu ees lebas kolm keha. Kaks meest ja üks naine. Kehad olid suured! Naine oli üle kolme meetri pikk, ja meestest pikem oli umbes viiemeetrine. Neil oli suur, kergelt koonusekujuline pea, kandilised lõualuud, väike suu ja peened huuled, pikk ja peen nina, sügaval asetsevad silmad. Neid ei saanud surnuks pidada – tundus, et nad magasid."

Keda Lobsang Rampa kirjeldab? Mulle tundub, et ta kirjeldab *somadhi* seisundis atlante. Kas sellesse kirjeldusse võib tõsiselt suhtuda? Ma ei saa seda täie kindlusega väita. Kuid arvestades seda, et see kirjeldus langeb paljuski kokku eriliste inimeste jutustustega, siis arvatavasti võiks seda arvesse võtta.

Järgmine eriline teade on pärit jällegi J. P. Blavatskajalt ("Tainaja doktrina", *1937, II köide, lk 280, 281), kes kirjutab: "...Lihavõttesaare jäänukid on esmaasukatest hiiglaste hämmastavaimad ja ilusaimad mälestusmärgid... piisab vaid nende terveks jäänud kolossaalsete kujude peade vaatlemisest, et juba esimesel pilgul hakata uskuma, et tegemist on neljanda rassi kirjeldamatute hiiglastega..."*

Buddha kuju kohta kirjutab ta edasi nii:

"Need, pahatihti sümboolselt pikkade rippuvate kõrvadega kujutatud Buddhad, erinevad ilmselgelt Lihavõttesaarel olevatest kujudest. Nad võivad pärineda ühest rassist..."

See pühendatu J. P. Blavatskaja toodud kirjeldus on huvitav selle poolest, et siin tõmmatakse ühemõtteliselt paralleel Buddha välimuse ja Lihavõttesaarel leiduva neljanda rassi istukaanide – atlantide – välimuse vahele. Kuid kuna Buddha välimus ja Lihavõttesaare istukaanide välimus on erinev, siis võib arvata, et Buddha välimusega said olla ühed atlandid (arvatavasti kollased) ja Lihavõttesaare istukaanide välimusega said olla teised (arvatavasti mustad atlandid).

Kõik need kirjanduse andmed võtsime eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse taastamisel arvesse.

Eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse taastamise metoodika

Selleks, et hüpoteetiliselt taastada eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimust, püüdsime me kasutada uuringute kompleksi, mis koosnes järgmisest:

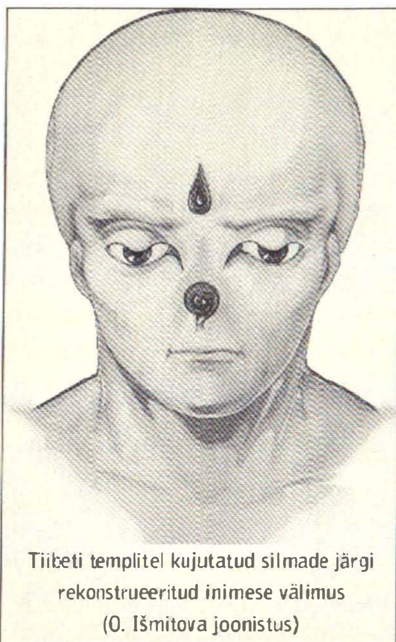
1. Inimese välimuse rekonstrueerimine, kelle silmad on kujutatud Tiibeti templitel. Ühest küljest oli see joonistusena rekonstrueeritud välimus meid ekspeditsiooni uuringutel juba aidanud, sest seda võis näidata ja selle üle arutleda. Teisest küljest – ebatavaliste silmade ühesugune kujutamine kõikidel Tiibeti ja Nepali templitel ei saanud olla juhuslik: arvatavasti kujutati eelkõige meie tsivilisatsiooni esivanemaid, kelleks Idas peetakse bonpo-Buddhat (või Ramat).
2. Eriliste inimeste ütlused, kes näevad vahetult ebatavalisi inimesi *somadhi* koobastes.
3. Buddha välimuse kirjeldus teda vahetult näinud inimeste poolt (vt peatükki "Kes oli Buddha?"). Buddha ebatavaline välimus ja ka J. P. Blavatskaja arvamus Buddha välimuse kõrvutamisel neljanda rassi inimeste välimusega võimaldab mõelda, et siin kirjeldatakse atlandi välimust.
4. Ülaltoodud eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse kirjeldus kirjandusallikates.

Püüdsime kogu seda kompleksi arvestades eemaldada vastuolulised andmed ja kasutada vaid neid, mis sobisid sinna mitmeplaanilisel loogilisel ja analüütilisel lähenemisel.

Teadaolevalt on Maal eksisteerinud viis tsivilisatsiooni (rassi). Nende maapealsete tsivilisatsioonide inimeste välimuse taastamise katsetel põrkasime kokku esimese ja teise rassi ning varaste lemuurlaste puhul teatud raskustega, sest meil, kui välja arvata J. P. Blavatskaja ja R. Steineri katkendlikud kirjeldused, ei olnud piisavalt andmeid. Seetõttu otsustasime asetada rõhu hiliste lemuurlaste (lemuuri-atlantide) ja atlantide välimuse rekonstrueerimisele.

Lemuuri-atlantide välimus

Tiibeti templitel kujutatud silmade omaniku välimuse rekonstrueerimisel saime inimese jaoks täiesti ebahariliku, tohutu suurte silmade, suure kolju, kolmanda silma ja spiraalikujulise klappninaga pea, seega küsisime endalt loomulikult – kes see on? Me arvasime, et nii nägid välja atlandid – eelmise tsivilisatsiooni inimesed. Peaaegu kogu ekspeditsiooni aja jooksul arvasime, et see on nii, kuid see oli jäme viga.


Tiibeti templitel kujutatud silmade järgi rekonstrueeritud inimese välimus (O. Išmitova joonistus)

Ausalt öeldes tekkis meil ekspeditsiooni käigus mõningaid kahtlusi, kas meie joonistusel olev inimene on atlant; laamad ja erilised inimesed pidasid meie joonistusel olevat inimest selleks, keda nemad hüüdsid "Temaks", kuigi nad teadsid, kes on atlandid ja said täpselt aru, mida sõna "atlant" tähendab.

Pärast ekspeditsiooni hajutas lõpliku kahtluse üks tuntud Moskva usutegelane (ta palus oma nime mitte avaldada). Kui

ma näitasin talle seda joonistust hüpoteetilisest atlandist, katkestas see kloostri eestseisja minu jutu ja ütles:

"See ei ole atlant!"

"Kes see teie meelest siis on?" küsisin mina.

"See on lemuurlane!" vastas kloostri eestseisja.

"Miks te seda arvate?"

"Ma tean seda."

"Kust on teil sellised teadmised?" küsisin imestunult.

"Need ei ole teadmised, mul on – ilmutused," vastas eestseisja.

"Mis on "ilmutus"?"

"Sõnast "ilmuma". See tähendab mind justkui veetakse teadmiste juurde."

"Te olete – pühendatu?"

"Jah."

Selle mustas rüüs inimesega oli väga kerge juttu ajada. Olin alles lauset alustanud, kui tema juba jätkas minu mõtet. Oli selline tunne, nagu oleks ta meiega ekspeditsioonil käinud. Olin hämmingus. Kuid sellest inimesest jutustan ma põhjalikumalt raamatu viimases osas, Šambala peatükis. Ja mis puudutab eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimust, siis selle eestseisjaga toimus meil järgnev vestlus.

"Miks te arvate, et see on lemuurlane ja mitte atlant?" küsisin meie joonistust käes hoides.

"Atlandid nägid teistsugused välja. Nende välimus sarnanes pigem kaasaegsele inimesele. Nemad moodustavad inimkonna geenifondis praegu põhilise osa. Enamik *somadhi* seisundis inimesi on atlandid. Ja see," eestseisja näitas meie joonistust, "on lemuurlane! Ja mis on atlandid lemuurlaste kõrval! Lemuurlased olid ja on kõikidest tsivilisatsioonidest märksa kõrgemalt arenenud! Nemad moodustavad suurema osa Šambalast ja Agartast."

"*Somadhi* koobastest rääkides nimetavad laamad ja erilised inimesed kedagi pidevalt "Temaks". Mis te arvate," küsisin, "kas see saladuslik "Tema" võibki olla lemuurlane?"

"Jah."

"Teadaolevalt on eksisteerinud varased (nelja käe ja kolme silmaga) ja hilised lemuurlased. J. P. Blavatskaja nimetab viimaseid lemuuri-atlantideks. Kas see," näitasin talle joonistust, "on hiline või varane lemuurlane?"

"Hiline, see on lemuuri-atlant."

"Kas lemuurlaste kolmas silm asetses laubal või on see lihtsalt sümbol?"

"Lemuurlaste kolmas silm oli väga arenenud, see asus koljusügavuses. Kolmas silm laubal – see on vaid sümbol," vastas eestseisja.

Siinkohal olen sunnitud selle dialoogi katkestama omaenese arutlustega eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse kohta.

Niisiis, püüame oletada, et Tiibeti templitel kujutatud silmade kuju järgi rekonstrueeritud inimese välimus on mitte hüpoteetilise atlandi, vaid hilise lemuurlase (lemuuri-atlandi) portree. Esiteks leidub kirjanduses otseseid viiteid sellele, et Buddha oli atlant (J. P. Blavatskaja "*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 281) ja Buddha välimus ei lange kokku meie joonistusel oleva inimese välimusega.

Teiseks on Buddha välimuse kirjeldustes palju tunnuseid, mis kinnitavad tema organismi kohanemisvõimet eluks veetingimustes: lestakujulised jalad, sõrmedevahelised lestanahad, suur rinnakorv ja muu sellesarnane. Kui seda võrrelda Tiibeti templitel kujutatud silmade omaniku välimusega, siis võib märgata veel ühte suuremat vee-eluks kohandatud tunnust. Põhiliselt on see klapikujuline nina (iseloomulik veeloomadele) ja eriline silmade tüüp. Jääb mulje nagu oleks inimese maapealne evolutsioon toimunud järkjärgulise ülemineku teel vee-elult puhtalt maapealsele elule. Siit järeldub, et inimese välimus, mis on enam kohandunud vee-eluks, on vanem, st see kuulub lemuurlastele ja mitte atlantidele.

Kolmandaks kuuluvad Tiibeti templitel kujutatud silmad meie tsivilisatsiooni eelkäijale. Ja selleks, niipalju kui lubavad hinnata saadud tõendid, on bonpo-Buddha (või Rama), kes 18 013 aastat tagasi võimaldas viienda rassi taassündi. J. P. Blavatskaja kirjutab ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 439), et taassündides juhtisid viiendat rassi "jumalikud valitsejad", keda tema ja ka teised autorid peavad hilisteks lemuurlasteks (lemuuri-atlantideks). Võib mõelda, et lemuuri-atlandid on palju kõrgema arengutasemega tsivilisatsiooni esindajad (superintellektuaalid) ja et nad juhendasid *somadhi* seisundis säilinuna viienda rassi taassündi. Seepärast on nende "jumalike inimeste" silmad saanud Tiibeti templite sümboliks.

Kas meie järeldused on veenvad või mitte – selle üle ei otsusta mina, vaid lugeja. Sellegipoolest arvame, et Tiibeti templitel olevate silmade kuju järgi taastatud inimese välimus kuulub lemuuri-atlantidele.

Lisaks sellele on saanud meie lemuuri-atlandi kujutisega joonistus tänu eriliste inimeste tunnistustele ja Vener Gafarovi teadusliku analüüsi tulemusele mitmesuguste muudatuste osaliseks. Muudatused puudutasid kolmanda silma, kõrvade ja suuava karakteristikuid.

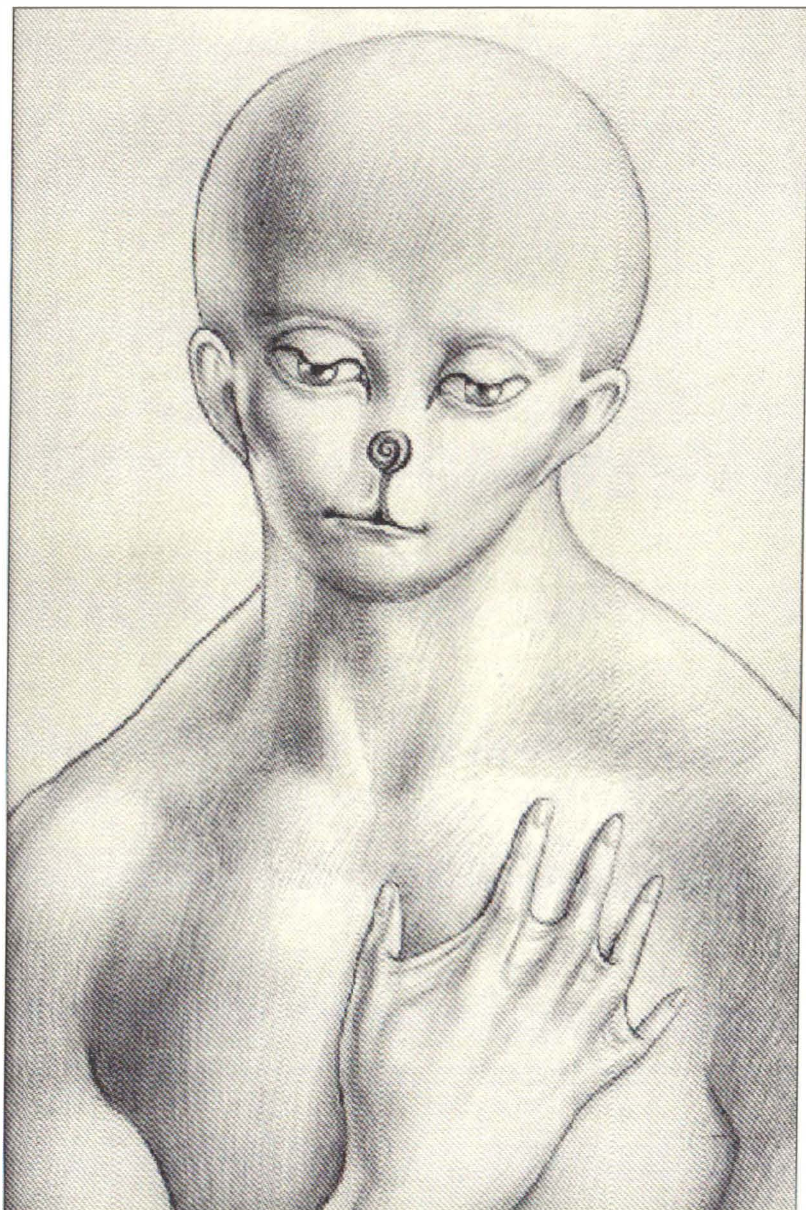
Me olime sunnitud ära jätma laubal kujutatud kolmanda silma, sest laamade ja eriliste inimeste tunnistused ütlesid, et see on kõigest sümbol, mis räägib sellest, et eelmiste tsivilisatsioonide inimeste elus mängis kolmas silm tähtsat rolli. Teadaolevalt asetseb kolmas silm inimese kolju selles kohas, kus asub anatoomiline moodustis – epifüüs.

Kõrvade mõõtmeid me siiski suurendasime, sest erilised inimesed osutasid otseselt sellele, et koobastes olevate ebatavaliste inimeste kõrvad on suured.

Mis puudutab suuava: meie stomatoloogia ja lõualuukirurgia spetsialist V. G. Gafarov viis läbi embrüogeneesi protsessi käigus inimese näokolju kujunemise teadusliku analüüsi. Teadaolevalt kordab lapse embrüonaalne areng inimese maapealse arengu põhilisi etappe. Seejuures kujunevad näoosa koljuluud mõlemal pool (vasem ja parem pool) eraldi ning keskmes kohtudes kujuneb näoluu osa. Kusjuures, kui keha kõik ülejäänud luud lõpetavad oma arengu täielikult 20. eluaastaks, siis näo koljuosa areng lõpeb alles 25. eluaastal. Kolju näoosa palju aeglasem areng on stomatoloogide arvates seotud arvukate suupiirkonna anomaaliatega, nagu "jänesemokk", "hundikurk" ning ka asjaoluga, et peaaegu 100 protsendil inimestest on kaaries ja parodontoos.

Näo koljuosa arengu defektid, nagu "jänesemokk" (ülahuule lõhe) või "hundikurk" (ülemise suulae lõhe) kujunevad embrüogeneesi varase etapi arengupeetuse tõttu, kui kolju kahe poole luud on veel kokku kasvamata ning need on lõhega eraldatud. Arvestades seda, et embrüo areng kordab inimese maapealset evolutsioonilist arengut, võib järeldada, et iidsete inimeste kolju näoosa luud olid keskelt täielikult kokku kasvamata.

Kellel iidsetest inimestest võis olla näos lõhe? Arvestades seda, et kolju näoosas olev lõhe on üks varasemaid tunnuseid ja seda, et evolutsiooniprotsessis ilmusid luud esmalt lemuurlastel (J. P. Blavatskaja "*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 208), võib oletada, et lemuurlastel oli lõhe ülemisel huulel ja suulael. Selle kinnituseks on Tiibeti



Täpsustatud hilise lemuurlase välimus.
(Meie tööde alusel joonistas pildi kunstnik V. Kuprijanov)

templitel koos ebatavaliste silmadega kujutatud spiraalikujuline nina, mille läbilõige (loe: ülahuule-piirkond) on suunaga suuava poole.

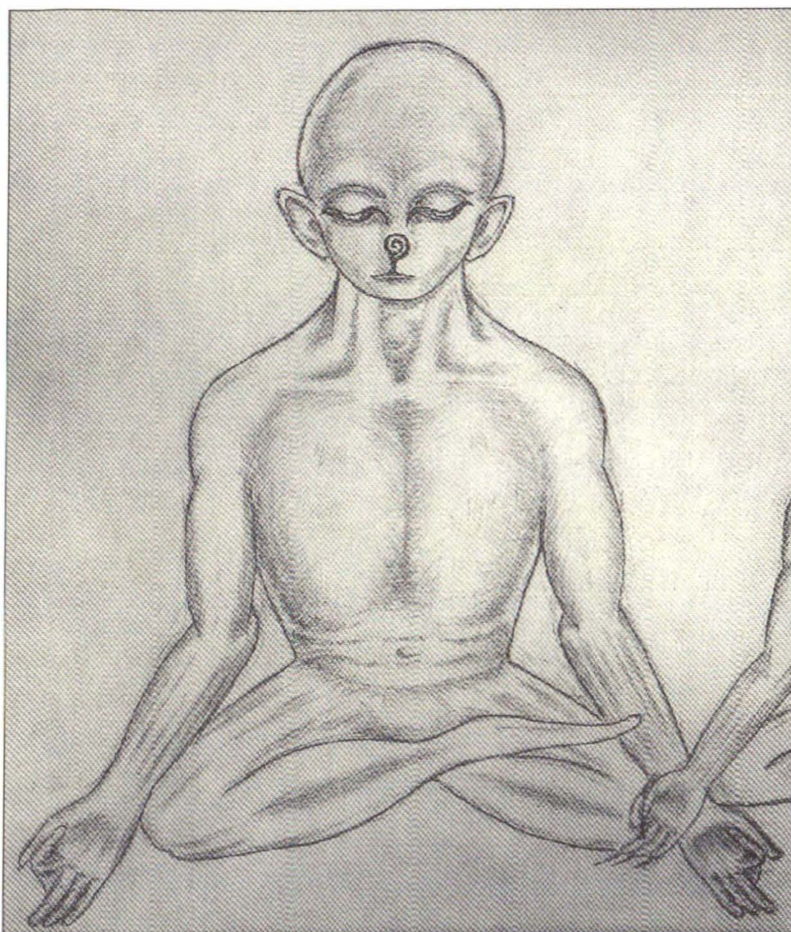
Lemuurlaste suu- ja ninaavasid ühendav vertikaalne lõhe täitis vee-elus tähtsat funktsiooni. Vertikaalse lõhe külgedel, seal, kus kaasaegsel inimesel paiknevad põskkoopad, olid lemuurlastel väikesed lõpused, mis varustasid verd hapnikuga ja võimaldasid pikemat aega vee all viibida. Suu kaudu imetav vesi lasti läbi lõpuste ja viidi vertikaalse lõhe kaudu välja. Tõenäoliselt oli lemuurlaste suur rinnakorv selleks, et säilitada vees viibimise ajal kopsudes õhutagavara. Nii olid vee-eluks kohandunud lemuurlastel kujundlikult väljendudes "kala" ja "imetaja" tunnused. Gafarov peab kaasaegsete inimeste põskkoopaid lemuurlaste lõpuste rudimentideks.

Nina ja suud ühendavate lõpuste olemasolu vertikaalse lõhe külgedel oleks anatoomia seaduste järgi viinud selleni, et neel ei oleks saanud täita häält tekitava aparaadi rolli. Sellisel juhul oleks pidanud häält tekitav funktsioon asetsema ninapiirkonnas. Meenutame raamatu esimesest osast india svaami Ananta Krishna viidet iidsetele religioossetele allikatele, mis räägivad, et vanimad inimesed (tõenäoliselt lemuurlased) rääkisid nina abil, kusjuures hääle tekitamine toimus mitte ainult tavalise hääle, vaid ka ultraheli ja infrapunalainete diapasoonides.

Miks asendus siis lemuurlaste klapikujuline helitekitav nina evolutsiooniliselt tavalise ninaga, mis oli meie arvates omane atlantidele, samuti meie tsivilisatsiooni inimestele? Jõudsime V. G. Gafaroviga järeldusele, et lemuurlaste pehme klapikujuline nina oli kergelt vastuvõtlik traumadele, mis üheaegseltrikkus hingamis- ja kõnefunktsioone. Niivõrd oluliste funktsioonide kahjustumise risk võimaldas evolutsiooni käigus tavalise, luude ja kõhrede poolt kaitstud nina kujunemise, sellega koos vähenes kahjuks lõpuste taandarengu tõttu mingil määral pikaajaline vee all viibimise võime. Häält tekitav aparaat kandus sellisel juhul kurku, lõpuste asemele arenenud põskkoopad hakkasid täitma heli resonaatorite rolli, nina ja suu vahel olnud lõhe kasvas kinni.

Niisiis, meie arvates oli hilistel lemuurlastel (lemuuri-atlantidel) järgmine välimus:

- pikkus 7–8 meetrit ja enam
- suur kolju
- suured ebatavalised silmad ülemise lau topeltpaindega



Samadhi seisundis hiline lemuurlane (autori joonistus)

- ilma ninajuureta spiraalikujuline ja klapilaadne nina
- nina ja suu vaheline vertikaalne lõhe, mille kahel pool olid lõpused
- väike horisontaalne suu
- alumise lõualuu väikesed mõõtmed
- suhteliselt suured kõrvad
- võimas kael

- võimas rinnakorv
- suhteliselt pikad käed
- lestakujulised jalad
- käe sõrmede ja varvaste vahelised lestanahad, mis ulatusid sõrmeliigeste keskele
- kollaka varjundiga nahk

Võib juhtuda, et meil on milleski õigus, võib juhtuda, et milleski me eksime. Kuid eelmiste tsivilisatsioonide inimeste välimuse uurimine faktilise materjali puudulikkuse tõttu ei saa isegi kõige tugevama loogika rakendamisel olla absoluutselt täpne.

Atlantide välimus

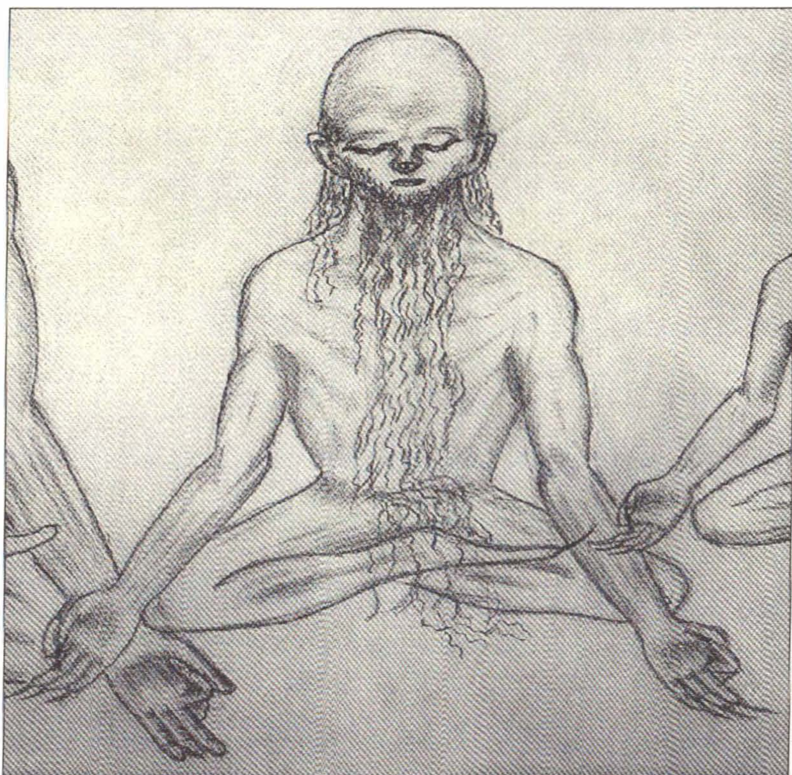
Selles uuringus võtsime aluseks Buddha välised iseärasused ja kõrvutasime kirjandusallikatest saadud atlantide välimusega ning püüdsime loogiliselt mõtestada oletust, et evolutsioonis olid atlandid veeelult maapealsele elule ülemineku vahevormiks.

Et mitte lugejat väsitada erinevate parameetrite liigselt detailiseeritud analüüsiga, lubame me endale lühidalt esile tuua atlantide välimuse põhilised iseärasused:

- pikkus 3–5 meetrit
- suur ümar või tornikujuline kolju
- suured ebatavalised silmad, kuid ülemise lau topeltpaine vähem väljendunud kui lemuurlastel
- tavalise välimusega sirge nina
- nina ja suu vahel puudub vertikaalne lõhe
- väiksem horisontaalne suu
- alumise lõualuu mõõtmed on veidi väiksemad kui meie tsivilisatsiooni inimesel
- suhteliselt suured kõrvad
- võimas kael
- võimas rinnakorv
- suhteliselt pikad käed, ulatuvad põlvini
- lestakujulised jalad, kuid vähem väljendunud, võrreldes lemuurlaste jalgadega

- sõrmede ja varvaste vahel on sõrmede keskpaigani ulatuvad lestanahad
- meestel sissetõmbunud suguorgan
- nahavärv kas kollaka, punaka, pruunika või musta varjundiga

Selle uuringu tulemusena võib teha järelduse, et nii atlantidel kui ka lemuurlastel olid ilmsed vee-eluks iseloomulikud tunnused: lestakujulised jalad, sõrmede ja varvaste vahelised lestanahad, suur rinnakorv, ülemise silmalau topeltpaine. Erinevalt lemuurlastest on atlantidel ilmunud rohkem maapealsele elustiilile iseloomulikke tunnuseid: klapikujuline nina on asendunud sirge ja tavalise ninaga, kadunud on nina ja suu vaheline vertikaalne lõhe ning lõpused. Sellega seoses



Somadhi seisundis atlant (autori joonistus)

peab olema toimunud hääleaparaadi nihkumine ninast neelu. Ilmne on ka see, et atlandid suutsid vee all viibida vähem aega kui lemuurlased (kadunud lõpused).

Atlantidele (nagu ka lemuurlastele) on iseloomulik suurte mõõtmetega kolju, mis võib anda tunnistust arenenud ajust, samuti arenenud kolmandast silmast, mis asetseb kolju sisemuses. Siit järeldub, et nii atlandid kui ka lemuurlased olid kõrge intellektiga inimesed, kes tihti kasutasid elust tulenevate situatsioonide lahendamiseks kolmanda silma jõudu.

Meie tsivilisatsiooni inimeste välimus

Muidugi me teame, kuidas me välja näeme. Sellegipoolest on pärast vastava kirjanduse läbiuurimist jäänud mulje, et viienda rassi (meie tsivilisatsiooni) varased inimesed, kes on elanud Atlantise hukkumise perioodil – umbes 850 000 aastat tagasi, olid palju pikemad – 3–4 meetrit. Hiljem toimus inimese pikkuse järkjärguline vähenemine ja minu arvates oli see väikseim X–XVIII sajandil. Praegu toimub inimese kasvu pikenemine – aktseleratsioon.

Meie tsivilisatsiooni inimeste ülaltoodud pikkuste kõikumistele saab tõmmata teatavaid paralleele monetaarse tsükliga, mille järgi toimus kuni lähiajani vaimsuse rolli alanemine ja materiaalsuse rolli osatähtsuse suurenemine, praeguseks on aga kriitiline punkt ületatud ja vaimsuse osatähtsus suureneb. See kõik viib mõttele, et evolutsioonilises plaanis eksisteerib seos inimese vaimse alge arengu ja tema pikkuse vahel. Märksa kõrgemal vaimsel arengutasemel olnud lemuurlased ja atlandid, kes oskasid kasutada psüühilist energiat, olid meiega võrreldes palju pikemad.

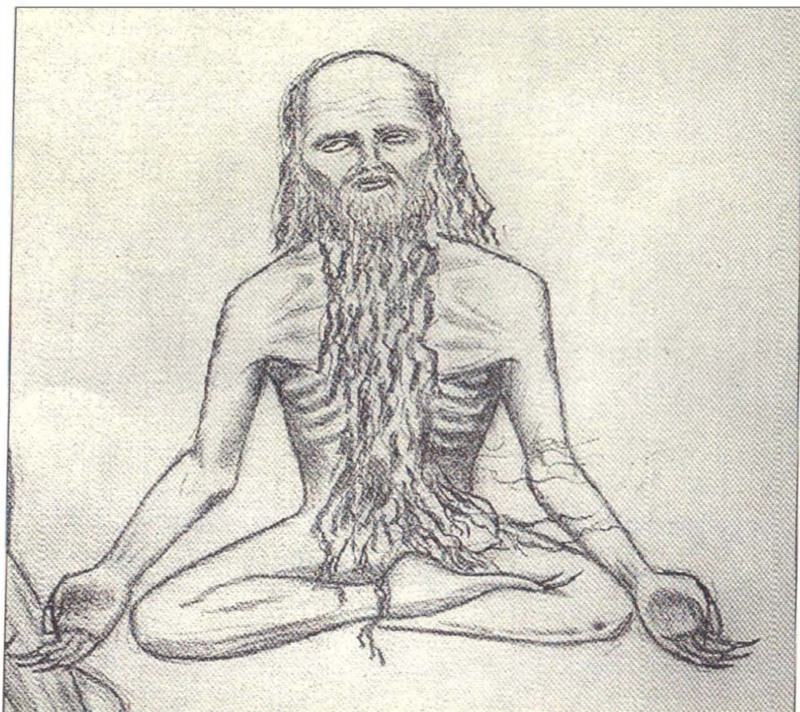
Meie tsivilisatsiooni inimeste välimuse järgi otsustades toimus evolutsiooni käigus üleminek vee-elult (lemuurlased, atlandid) maapealsele elule. Põhiliselt annavad selle kohta tunnistust jalalabad, mis on kohandunud enam kõndimiseks kui ujumiseks, sõrmedevaheliste lestanahkade puudumine, silmade iseärasused jms.

Pole välistatud ka see, et Atlantise ja Lemuuria mandrite pindala oli tol ajal väike, seepärast kasutasid eelmiste tsivilisatsioonide inimesed oma eluks suuremal määral ookeani.

Kaasaegsele inimesele on samuti iseloomulik kolmanda silma funktsiooni puudumine. Nagu juba teada, eksisteerib kolmas silm rudimendina – epifüüsina. On tõenäoline, et atlantide ja lemuurlaste enam arenenud kolmas silm oli mahult suurem, see peegeldus eelmiste tsivilisatsioonide inimeste kolju suuremates mõõtmetes.

Miks siis meie tsivilisatsiooni inimestele nii vajalik organ nagu kolmas silm, mis võimaldab kasutada psüühilist energiat, on järk-järgult degenereerunud? Seda enam on see imelik, et evolutsioonilises mõttes oleks pidanud toimuma vastupidi – kolmas silm oleks pidanud arenema ja selle osatähtsus suurenema. Kolmanda silma abil oleks saanud ju mõjutada gravitatsiooni, mõtete telepaatilist üleandmist ja muud.

Meie arvates on meie tsivilisatsiooni inimeste kolmanda silma degeneratsiooni põhjuseks viimane läkitus *so-hm*. Nagu lugeja juba teab,



Samadhi seisundis aarialane (meie tsivilisatsiooni inimene). (Autori joonistus)

katkestas see inimese vaimu sideme üleüldise informatsiooniväljaga.

Eelmiste tsivilisatsioonide tingimustes täitis kolmas silm üleüldise informatsioonivälja (teispoolse maailma) sagedusele häälestaja rolli. Tõenäoliselt oli see kolmanda silma tähtsaim funktsioon ning viimase läkituse *so-hm*'i kehtestamise tõttu algas meie tsivilisatsiooni tingimustes kolmanda silma järkjärguline degeneratsioon. Ja vaid üksikud meie tsivilisatsiooni inimesed on suutelised *so-hm*'i barjääri ületama ning häälestuma üleüldise informatsioonivälja sagedusele. Need üksikud inimesed on pühendatud. Nad valdavad teispoolse maailma teadmisi, mis on olnud kättesaadavad eranditult kõikidele lemuurlastele ja atlantidele.

Viimase läkituse *so-hm*'i järel avaldunud printsiip "teostage end iseseisvalt" (ehk "aamen") jättis oma jälje meie tsivilisatsiooni inimestele. Kõrgemast vaimsest algest ära lõigatuna hakkasid meie tsivilisatsiooni inimesed teostama ennast eelkõige füüsilises maailmas, see peegeldus kohe nende välimuses.

X PEATÜKK

Inimene, kes elab 300-aastaseks

Pärast matka *somadhi* koopasse peatusime kolm päeva Kathmandus. Sel ajal, kui ma tegelesin ekspeditsiooni materjalide korrastamisega, korraldasid V. M. Lobankov ja teised ekspeditsiooni liikmed kaks lisakohtumist, mis mõlemad olid üsna huviäratavad.

Mida kirjutatakse vedades

Ekspeditsioonil osaleja Sheskand Ariel organiseeris kohtumise Nepali Ülikooli professori, sanskriti keele õpetaja härra Shivarai Atsharid Kavndanjaniga, kes osutus üheks vedade parimaks asjatundjaks, kusjuures ta tundis vedasid maailma vanimas keeles – sanskritis – kirjutatud algallikast.

Mis on vedad? Need on fundamentaalseimad ja vanimad kirjutised, mis üldjoontes sarnanevad religioonile, kuid on palju põhjalikumad. Need on kirjutatud tundmatu autori poolt. Sanskriti keel on tänaseks surnud keel, seda peetakse atlantide keeleks.

Vedad on kirjutatud mingi ebatavalise loogika põhjal, see ei lange mingil moel kokku meie inimliku loogikaga. Vedad on raskesti arusaadavad ja neid on keeruline omaks võtta. Seepärast on professor Shivarai antud lühike sisuülevaade väga hinnaline.

Professor Shivarai rääkis Lobankovile, et iidsel ajal oli ülemaailmne uputus, mille tagajärjel hukkusid kõik eelmise tsivilisatsiooni inimesed (atlandid). Kõrgel Himaalajas jäi ellu üks inimene – Manu, kes oskas mediteerida ja siseneda *somadhi* seisundisse. Kui vesi hakkas taanduma, väljus ta *somadhi* seisundist. Manu ei olnud Jumal, kuid tal oli tohutu energia. Ta mõistis kalade keelt ja ta sai nendelt teada, et ühel teisel uputusest puutumata jäänud mäel ootab teda teine inimene, kelle nimi oli Sid. Sid kujutas endast energeetilist tombukest* ja sisaldas endas kõike: inimest, loomade seemneid, taimi ja muudki. Manu ja Sid panid aluse uue inimeste tsivilisatsiooni tekkele. Manu lõi ka mitu Buddhat, kes aitasid inimkonnal taassündida.

Seda professor Shivarai jutustatud vedade fragmenti võib mõista kui tunnistust sellest, et inimkonna geenifond koos loomade ning taimedega oli olemas, see toetas pärast ülemaailmset uputust maapealse elu taassündi. Ja *somadhi* seisundist väljunud Buddhad aitasid taassündiva inimkonna progressi teele.

Lobankov uuris professor Shivarailt erilise põhjalikkusega *somadhi*-teemat. *Somadhi* fenomenist on vedades täielik informatsioon. *Somadhi* seisundis inimene saab füüsilistest objektidest oma teadvuse välja lülitada, siis on teadvus ehedal kujul (iseendas). Seejuures aeglustub ainevahetus nullini ja energiavahetus katkeb. Lühiajalises *somadhi* seisundis saab viibida igas kohas, kuid mitte tule juures. *Somadhi* seisundisse sisenemiseks peetakse parimateks kohtadeks pühasid paikasid – Šambala, mis asub igaveste lumeväljadega kaetud mägedes. Pikemaajalisse *somadhi* seisundisse sisenemiseks on kõige paremad kohad koopad. *Somadhi* seisundis saab inimene viibida nii kaua kui vaja.

"Mis on Šambala?" küsis Lobankov.

"See on *somadhi* seisundis inimestega koobaste süsteem. Nii võib mõista vedadest," vastas professor.

"Kas Šambala eksisteerib Maal reaalselt?"

"Jah. Eksisteerib."

"Kas on võimalik külastada mõnda *somadhi* koobast, et inimestele reaalselt tõestada eksisteerivate *somadhi* seisundis viibivate iidsete inimeste olemasolu?" küsis Lobankov.

---

* Täiesti võimalik, et see on sama, millest kirjutas J. P. Blavatskaja, märkides "kaitstud koha – Vara" loomist, kus peale inimese olid loomade ja taimede seemned jm.

"Te ei saa iialgi katsuda, puudutada ega pildistada *somadhi* seisundis viibivaid inimesi, sest et seda ei või teha ja sellepärast, et nad on kaitstud. See on nagu matemaatika, kui me lahendame võrrandit, saame tõestuse, mida reaalselt puudutada ega katsuda ei saa," vastas professor Shivarai.

"Veider võrdlus – "nagu matemaatika"! Ühest küljest eksisteerivad *somadhi* seisundis inimesed füüsilises maailmas reaalselt, teisest küljest nende juurde pääsemine ja nende uurimine on keelatud. Tõenäoliselt on *somadhi* roll maapealse elu kindlustamisel liiga suur."

Guru Noshari Nat

Just tema oli see, kellelt V. M. Lobankov ja V. G. Jakovleva said teada inimesest, kes on elanud juba üle 300 aasta ning on terve tänaseni.

Guru Noshari Nat on ühe Nepali kuulsaima ašrami (meditatsioonikool) omanik ja ta on selles riigis üsna lugupeetud inimene. Tema juures käib iga päev üle saja vallavaese. Samaaegselt on ta ka iidsete keelte (sanskriti, prariti, pali ja nepali) õpetamise vaimse ühingu liider.

Guru Noshari Nat on palju rännanud Nepalis ja Lääne-Tiibetis. Ühe 1992. aastal toimunud rännaku ajal Lääne-Tiibeti mägedes kohtus ta lumeinimesega (jetiga) ja joonistas selle välimuse. Lobankov ja Jakovleva nägid seda ning jutustasid, et joonistusel oli kujutatud inimesele sarnast tohutu suurt kasvu karvast längus õlgadega olendit, kellel olid pikad käed ja lühikesed jalad.


Guru Noshari Nat

Samal 1992. aastal kohtas guru Noshari Nat Lääne-Tiibetis inimest, kes on seal elanud rohkem kui 300 aastat. Selle inimese nimi on Lama Kunga Dorje. Tavaliselt läheb ta augustis täiskuu ajal koopasse ja siseneb *somadhi* seisundisse. Kuue kuu pärast pöördub ta inimeste juurde tagasi ning elab tavalist elu umbes kuu aega.

Sel ajal toitub ta ainult lehmapiimast ja taimelehtedest. Pärast seda läheb ta uuesti koopasse ja siseneb *somadhi* seisundisse kuueks kuuks.

Selle koopa piirkonnas viibides jutustas kohalik Lääne-Tiibeti laama guru Noshari Natile inimesest, kes on elanud juba üle 300 aasta. Guru palus luba koopa külastamiseks ja *somadhi* seisundis oleva Lama Kunga Dorje nägemiseks. Arvestades guru Noshari Nati väärikust ja kõrget vaimset taset juhatas Lääne-Tiibeti laama ta koopasse. Koopasse sisenedes leidiski guru eest *somadhi* seisundis Lama Kunga Dorje. Tal oli temaga lühike vestlus ja ta veendus, et jutud tema enam kui 300 aasta vanusest elust vastavad tõele.

Meie uuringute sisust rääkides küsisid Lobankov ja Jakovleva guru käest mitu otsest küsimust.

"Kas *somadhi* seisundi fenomen maapealse elu kindlustamise mõttes seisneb selles, et inimesed, kes viibivad pikaajalises *somadhi* seisundis, võivad globaalse katastroofi korral *somadhi* seisundist väljuda ja saada inimkonna elu jätkumise allikaks?"

"Jah," vastas guru.

"Kas Tiibetis ja Himaalajas on palju *somadhi* koopaid?"

"Jah, palju."

"Kas *somadhi* seisundis inimest on koopas võimalik näha?"

"Võib. Ma ju nägin Lama Kunga Dorjet," vastas guru.

"Kas võib Teiega koos minna koopasse, kus viibib Lama Kunga Dorje?"

"Võib," vastas guru, "kuid teie viibimine *somadhi* seisundis oleva Lama Kunga Dorje kõrval on talle ohtlik. Te ei ole ju selleks ette valmistatud ja te ei oska mediteerida."

"Miks on meie külaskäik Lama Kunga Dorjele ohtlik? Kas meie bioenergeetika destabiliseerib tema *somadhi* seisundit?"

"Jah."

"Sellegipoolest," oli Lobankov pealetükkiv, "võib-olla leidub mingi aeg, kui saab *somadhi* seisundis viibivat Lama Kunga Dorjet külastada?"

Guru mõtles ja vastas:

"Koopasse, kus viibib Lama Kunga Dorje, on parim aeg minna mis tahes aastaajal ja kuul õhtul kella 10–11 vahel, kuid kõige parem on aprillis või oktoobris."

Lobankov ja Jakovleva palusid guru Noshari Nati, et ta aitaks korraldada ekspeditsiooni kohtumaks Lama Kunga Dorjega. Guru andis lubaduse, kuid ütles, et peab temaga kohtuma veel kord umbes 3–4 kuu pärast – siis ta täpsustab mõned üksikasjad.

Kas meil õnnestub kohtuda üle 300 aastase inimesega

Neli kuud pärast ekspeditsiooni sõitis Lobankov Nepali, et kohtuda veel kord Noshari Natiga ja arutada eelseisva kohtumise ekspeditsiooni üksikasju.

Miks me püüdsime selle inimesega kokku saada? Ekspeditsiooni käigus saadud kogemuse (*somadhi* koopa külastamine, vestlused laamade ja eriliste inimestega) lahtimõtestamisel mõistsime, et *somadhi* seisundis eelmiste tsivilisatsioonide inimesi reaalselt näha ja uurida meil vaevalt et õnnestub – *somadhi* koopad on kaitstud psühhoenergeetilise barjääriga. Sellisel juhul oleks olnud väga huvitav võimaluse korral näha ja uurida *somadhi* seisundis olevat meie tsivilisatsiooni inimest. Me mõistsime, et meie tsivilisatsiooni inimestel *somadhi* koobastes psühhoenergeetilist barjääri ei tohiks eksisteerida. Seepärast tundus selline võimalus olevat reaalselt teostatav.

Guru Noshari Nat ütles Lobankovile, et ta on saanud mõned uued andmed. Üle 300 aasta elanud inimene (Lama Kunga Dorje) on muutnud oma plaane ja ta väljub *somadhi* seisundist 1997. aasta juulikuus täiskuu ajal ainult kaheks päevaks ja siseneb seejärel *somadhi* koopas uuesti *somadhi* seisundisse. Me võime temaga nende kahe päeva jooksul kohtuda. Guru ise plaanis samuti sinna tulla. Mõnel teisel ajal võib kohtumine Lama Kunga Dorjega olla problemaatiline. Enamgi veel, guru Noshari Nat lisas, et me peame riietuma laamade riietesse ning õppima mediteerimist ja laamade kombeid. Lisaks sellele rõhutas guru, et see teekond on ohtlik, sest koobas asub Kailasi mäe piirkonnas.

Saladuslik Kailasi mägi

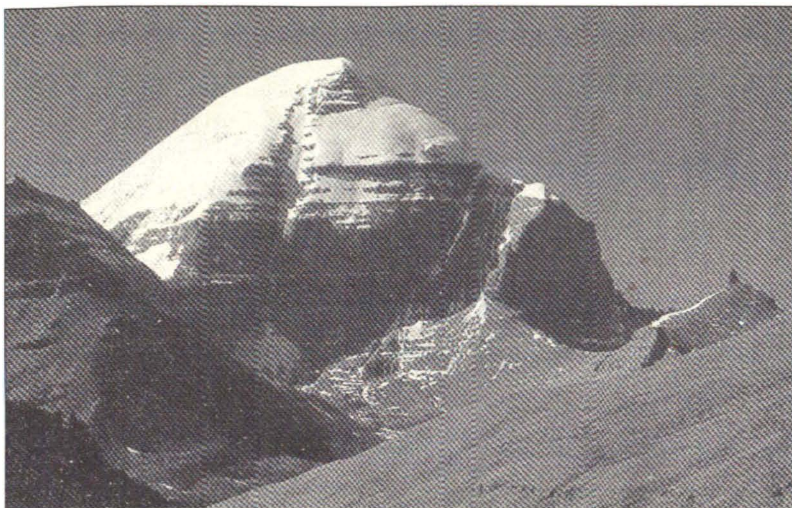
Selgus, et Kailasi mäe kõrval asub niinimetatud luukerede org, mis on tunnistuste põhjal luid täis. Ufaalane Marat Fathlislamov, kes on kaks korda vestelnud Sathya Sai Babaga ja kellel on religioonis ning okul-

tistlikes teadustes mõningaid teadmisi, rääkis, et Kailasi mäe piirkond on koht, kuhu inimesed lähevad surema. Seda mäge, nagu ta rääkis, läbib energeetiline sammas, mis ühendab Maad kõiksusega. Arvatakse, et kui inimene siin sureb, siis kandub tema vaim mööda seda energeetilist sammast kerge vaevaga teispoolsesse maailma.

Edasi hakkasime leidma järjest rohkem ja rohkem andmeid Kailasi mäe piirkonnas oleva ebatavalise energeetika kohta. Ühed räägivad või kirjutavad, et selles piirkonnas asub Šambala sissekäik, teised andmed räägivad, et sissekäik asub mujal.

Kuid kõige ebameeldivam informatsioon ei olnud mitte ebatavalise energia olemasolu, vaid hulgalised inimhukud Kailasi mäe piirkonnas. Peterburi teadlased teatasid, et Kailasi mäel käinud viis vene alpinisti hukkusid 1–1,5 aasta jooksul pärast mäel viibimist üks teise järel tundmatu haiguse tõttu. Saabus teade, et selle mäe lähistel hukkus 200-liikmeline palverändurite rühm, kes külmus mägedes, kui nad üksteisest lahku läksid. On ka teisi ettevaatlikuks tegevaid fakte.

Kas see on tõsi või mitte – ma ei tea. Ma helistasin india teadlastele ja küsisin seda nende käest. Nad vastasid, et inimeste hukkumist Kailasi mäe piirkonnas registreeritakse tõepoolest tihti, kuid nemad panevad



Kailasi mägi

selle hapnikuvaeguse ja madala temperatuuri arvele. Selline arvamus äratab kahtlust: Kailasi jalam asub vaid 2000 meetri kõrgusel, kuid palverändurid, kes on kogu elu mägedes elanud, vaevalt et niisama lihtsalt üksteisest eemale jooksid ning siis hukkusid. Ei saa välistada võimalust, et palveränduritele võis avaldada mõju infrapunane kiirgus, mis teatavasti mõjutab inimpsüühikat, kutsudes esile põhjuseta paanikahoogusid, hirmu ja isegi südame seiskumist.

Meie, eurooplased, kaldume arvama, et teame ilmas kõike. Kuid meenutame, et sajandi algul registreeriti nende inimeste saladuslikku aeglast surma, kes viibisid teatud kohtades. Siis ei teadnud keegi, et nendes kohtades olid uraanilademed ja surm saabub kiiritushaiguse tagajärjel. Nii ka nüüd, sajandi lõpul, ei ole mitte mingisugust kindlust, et me oleme teadlikud kõikidest energiaallikatest. Ei saa välistada seda, et Kailasi mäe ümbruses asub kaasaegsele teadusele tundmatu ja inimesele hukutavalt mõjuv energialiik.

Kuid miks just selles piirkonnas sisenes *somadhi* seisundisse Lama Kunga Dorje? Kes seda teab, võib-olla täidab see energeetiline tsoon üheaegselt ka selle barjääri rolli, mis takistab pühas *somadhi* seisundis viibivate inimeste häirimist. Nagu selgub ekspeditsiooni käigus saadud faktidest, erinevalt eelmiste tsivilisatsioonide inimestest ei suuda meie tsivilisatsiooni inimesed luua *somadhi* koobastele kaitsvat psühhoenergeetilist barjääri.

Turismis ja alpinismis sõltub väga palju juhist. Just tema vastutab mitte ainult marsruudi läbimise, vaid ka osalejate elu eest. Nii ka siin, mina kui ekspeditsiooni juht, vastutan iga ekspeditsiooni liikme elu eest. Ma arvan, et praeguseks on meil Kailasi mäe kohta veel vähe informatsiooni. Peab selles paremini selgusele jõudma. Selleks peab rohkem informatsiooni koguma.

IV OSA

MAAILM ON KEERULISEM, KUI ME ARVAME
(faktide filosoofiline lahtimõtestamine)



I PEATÜKK

Kas ma usun sellesse, millest kirjutan?

Raamatu eelmistes peatükkides esitasin ma põhiliselt inimeste silmade teadusliku uuringu, samuti vestluste käigus laamadelt, gurudelt, svaamidelt ja ida teadlastelt saadud faktilisi materjale. Oleme analüüsinud kättesaadavat kirjandust.

Kui faktilise materjali ja kirjanduse analüüsid ja kokkuvõte sai tehtud, hakkasin tahtmatult saadud andmetes kahtlema – need tundusid liiga ebatavalised ja mu mõistus ei võtnud neid vastu. Kui võtta arvesse kõik eelnev, siis olen pidanud tunnistama maapealset elu kindlustava inimkonna geenifondi olemasolu, meie tsivilisatsiooni arengu sõltuvust viimasest läkitusest *so-hm*'ist, peenmaailma (teispoolse maailma) erilise eluvormi olemasolu ja veel palju muudki. Esitasin endale küsimuse: kas ma usun seda, mida kirjutan?

Teadlase ja materialisti vaatenurk

Oma 20-aastase teadusliku karjääri formuleerisin nagu tüüpiline teadlane ja materialist. Alustasin oma uuringuid juba teaduslikus üliõpilasringis meditsiiniinstituudi anatoomia kateedris, ma omandasin järk-järgult teoreetilisi meditsiinilisi distsipliine (anatoomia, histoloogia, histokeemia, biokeemia jms), mis hiljem kirurgiks-oftalmoloogiks saades kulusid teaduslikes uuringutes marjaks ära. Meie teadlaste grupp lõi

transplantatsioonimaterjali alloplant, mis võimaldas stimuleerida inimese enda kudede (veresoonkonna, epiteelrakkude, naha, silmaläätsede jm) regeneratsiooni. Siiani ei olnud see kellelgi õnnestunud. Võimalus "kasvatada" inimese enda kudesid avas kirurgias täiesti uued võimalused, abi sai anda siiani lootusetult haigete kontingendile. Meie uuringute vastu ilmutati suurt huvi enam kui 35 riigis, uued operatsioonid alloplandi abil levisid üle maailma.

See meditsiinisuund loodi teaduse sügavalt materialistliku lähenemise baasil, sellegipoolest oli siin kaks raskestiseletatavat momenti.

Esimene neist – silmaoperatsioonidel ilmnenud transplantaadi kiire positiivne mõju. Mulle meenub üks eakas itaallanna, keda ma opereerisin alloplandiga pigmentse retiniidi (kanapimeduse) pärast. See patsient, kes viis aastat enne operatsiooni suutis vaevu valgust pimedusest eraldada, hakkas 3–4 tunni pärast loendama kolme meetri kaugusel olevaid sõrmi. Kuidas seda seletada? Kudede regeneratsiooni ei olnud võimalik seletada, sest kudede regeneratsiooniks läheb vaja minimaalselt 1–2 kuud. Ainus hädine seletus oleks võinud olla transplantaadi bioväli; tõenäoliselt kutsus alloplandi istutamine esile rakkude reaktsiooni, mille bioväli mõjus hästi silma võrkkestale. Kuid meie vähesed teadmised bioväljadest ei võimaldanud seda fenomeni asjalikult analüüsida.

Teiseks raskesti seletatavaks asjaks olid lauvähi operatsiooni tulemused alloplandiga. Erinevatel ravimeetoditel annab see vähivorm enam kui 30% juhtudest kasvajate retsidiive, millega kaasneb vähi levik näopiirkonda ning ajusse. Reeglina lõpeb see surmaga. Me kartsime, et lauvähi operatsioonil hakkab alloplant kasvaja kasvu stimuleerima. Kuid meil polnud muud valikut, sest operatsioonijärgselt oli kasvaja eemaldamisest tekkinud kudede suurt defekti vaja millegagi katta. 183 patsiendi opereerimise järel kontrollisime operatsioonide tulemusi kaheksa ja enama aasta jooksul. Operatsioonide tulemused olid ootamatud – vähi retsidiivide juhtumid alanesid 30 protsendilt 1,2 protsendini.

Millega seletada alloplandi abil lauvähi kirurgilise ravi niivõrd ilmset positiivset tulemust? Seletamine ainult sellega, et operatsiooni ajal eemaldati vähirakud täielikult viimse kui rakuni, oli ebaõige, sest paljudel juhtudel kasvas vähk luudesse ja tehniliselt oli selle eemaldamine või-

matu. Miks siis pärast operatsiooni alles jäänud vähirakud ei andnud alloplandi kasutamisel järelkasvu ehk retsidiive?

Mingisuguse seletuse oleks võinud leida sellest vaatevinklist, et patsiendi alloplandi poolt stimuleeritud normaalsete rakkude kasv mõjutab konkurentsitult vähi kasvu justkui "neist võitu saades". Me leidsime sellele seletusele mõned eksperimentaaluuringute tõestusmaterjalid, kuid vähirakkude degeneratsiooni täielikult tõendatud põhjusi ei leidnud. Täiesti arusaamatuks jäi eelkõige see, et hävisid mitte ainult vähirakud, mis olid kontaktis regenereerivate normaalsete rakkudega, vaid ka need vähirakud, mis olid patsiendi regenereerivatest kudedest suhteliselt eraldatud. Vägisi jõudsime järeldusele, et patsiendi normaalselt kasvavatel rakkudel on tugev bioväli, mis mõjub hävitavalt patoloogilistele vähirakkudele.

Üldiselt on kasvavate rakkude biovälja positiivne efekt mõnede haiguste raviks teadusele tuntud. Habarovskist pärit doktor Tzjan ehitas aparaadi Biotron, mille abil ta kiiritas patsiente kasvavate taimede bioväljaga. Ma olen isiklikult näinud tema ühte patsienti ja leidsin, et ravimine kasvavate taimede bioväljaga oli täiesti efektiivne. Võib arvata, et võrreldes organismi tavaliste rakkude bioväljaga on kasvavate rakkude bioväli võrreldamatult suurema positiivse mõjuga. Samuti võib mõelda, et inimese alloplandiga stimuleeritud normaalselt kasvavate rakkude bioväli on võimeline mõjutama inimese organismi palju tõhusamalt, võrreldes tema jaoks võõraste taimede rakkude biovälja mõjuga.

Tekkis kiusatus kasutada inimese kasvavate rakkude biovälja vähivormide metastaasi ravimiseks. Kuid kuidas viia seda biovälja informatsiooni iga metastaasis oleva vähirakuni? Uuringute käigus tekkis meil hulgaliselt võimalusi kasutada alloplanti lootusetute vähihaigete raviks.

Kuid... nii nagu alati teaduses – idee ja selle otsese kliinilise realiseerimise vahel on suur distants. Mõistsime, et meil puuduvad inimese biovälja kui sellise kohta teadmised. Kahjuks selgus, et selle kohta leidub teaduskirjanduses ääretult vähe materjali.

Kas tõesti peab inimese biovälja kohta teadmiste saamiseks pöörduma igasuguste maagide, võlurite, nõidade ja ekstrasensitiivide poole? Kahjuks on nende hulgas palju šarlatane.

Kaasaegne Euroopa teadus alles hakkab mõistma, et inimese biovälja uurimine on möödapääsmatu ja see võib avada haigete ravimisel uusi

võimalusi. Samal ajal Ida riikides (India, Nepal, Tiibet jt) on haigete ravimisel biovälja-meetodid kasutusel iidsetest aegadest. Euroopa meditsiini jaoks on selline mõiste nagu "organismi energiasambad" abstraktne ja mõistmatu, Tiibeti meditsiini jaoks on see aga tuhandeaastase ravitsemise põhialuseks.

Teadlasel on valida kaks teed: ühest küljest võib ta põhjalikult uurida sedasama Tiibeti meditsiini ja sellele täielikult pühenduda, kuid teisest küljest võib ta tähelepanu pöörata vaid Tiibeti meditsiini põhilistele aspektidele, ent põhilised uuringud suunata psüühilise energia, hinge ja vaimu funktsioneerimise üldiste aspektide teadvustamisele ja analüüsile, et konkreetse probleemi lahendamisele läheneda üldisest positsioonist.

Oma teaduslikul teel olen ma alati kasutanud lähenemist üldisest konkreetseni. Seepärast asusime konkreetse meditsiinilise probleemi – eelkõige vähi – lahendamise eesmärgil tahes-tahtmata uurima psühhoenergeetikat ja sellega seotud inimkonna päritolu ja maailma loomise probleeme.

Lisaks sellele, nagu ülevalpool märgitud, meie teine teaduslik suund – oftalmogeomeetria – viis meid arusaamisele, et inimkonna päritolu allikate märksa üksikasjalikumad uuringud on möödapääsmatud.

Niisiis oli materiaalses kontekstis (vähiprobleemi lahendamise katse ja inimkonna päritolu allikate otsingud) kaks lähenemisteed, mis viisid meid ekspeditsioonilistes uuringutes Indiasse, Nepali ja Tiibetisse. Enne ekspeditsiooni ei mõelnud ma üldse sellele, et hakkame saatuse tahtel tegelema okultistlike teadustega ja uurima religiooni andmeid teaduslikust aspektist lähtuvalt.

Ma ehmusin, kui saime ekspeditsiooni käigus andmeid inimkonna geenifondi ja viimase läkituse *so-hm*'i olemasolu kohta. Olin harjunud töötama süvamaterialistliku teaduse valdkonnas, enamgi veel, tegin iga päev kirurgilisi operatsioone, kus uitmõtetel kohta ei ole; tundsin end tahtmatult osalisena nende inimeste maailmas, kes tegelevad kõiksuguste okultistlike ja esoteeriliste teadustega. Ma ei olnud kunagi sellistesse inimestesse tõsiselt suhtunud, sest olin sunnitud analüüsima seda, mida nad räägivad. Ma olin kogu oma teadusliku elu jooksul harjunud tõestama oma teaduslike järelduste paikapidavust teadlastele, kelle konservatiivsus ei jätnud mingeid kahtlusi; ma isegi arvasin, et konservatiivsus on hea, sest vaidluses sünnib tõde.

Ta usub Newtoni seadust vaid siis, kui õun pähe kukub

Pärast ekspeditsiooni tulemuste avaldamist ajalehes *Argumentõ i faktõ* saime palju kirju. Nende hulgas oli kirju ka soliidsetelt teadlastelt. Oli küll veider, kuid enamik teadlasi suhtus ekspeditsiooni käigus saadud andmetesse usalduslikult ja hästi. Ka mitme pressikonverentsi ajal hindas enamik esinenud teadlasi meie demonstreeritud video- ja slaidimaterjali ning saadud tulemusi hästi. Inimesed suutsid vastu võtta seda, mida on mõistusega keeruline seedida – näiteks *somadhi* seisundis eelmiste tsivilisatsioonide elusate esindajate olemasolu koobastes. Ja seda vaatamata sellele, et me ei suutnud öeldu kohta otseseid tõendeid esitada, vaid opereerisime ainult loogiliste mõttekäikude ja kaudsete faktidega. Inimesed usaldasid loogikat ja mõistsid, et inimene on vaid väike osake kõiksusest ja mitte looduse peremees ning ta ei saa olla otseses kontaktis inimkonna geenifondiga, mille loomine süsteemina on olnud vajalik selleks, et kindlustada maapealset elu eelkõige inimolendi patususe pärast.

See oli mulle ootamatu; ma ootasin täielikku mittemõistmist ja eitamist, hävitavaid artikleid ja süüdistusi stiilis, et mul on katus ära sõitnud. Kuid oli ainult üks bulvarileht *Voskresnaja*, mida inimesed ostavad telekava pärast ja mis perioodiliselt avaldas tigedusega läbiimbunud artikleid meie ekspeditsiooni mõningate andmete puuduliku tõestuse pärast. Mind süüdistati isegi selles, et ma varastasin hüpoteetilise lemuuriatlandi eskiisi kunstnikult, kes joonistas selle minu eskiisi järgi. Ma oskan joonistada, kuid mõistan, et professionaal teeb seda paremini. Me naersime kaua kunstniku V. Kuprijanoviga, kuidas meid taheti tülli ajada. Selle lehe tigeduse põhjus selgus hiljem: see väike linnaleht soovis algusest peale meie ekspeditsiooni materjalide avaldamise eksklusiivset ainuõigust, kuid meie loovutasime selle õiguse Venemaa kõige populaarsemale ajalehele *Argumentõ i faktõ*.

Argumentõ i faktõ artikli avaldasid paljud Venemaa lehed, samuti paljude erinevate riikide lehed. Mitte üheski neist ei olnud ahhetamist või konservatiivset kriitikat. Mõnes kirjas saabunud kriitika oli pigem konstruktiivse iseloomuga. Põhiliselt kirjutati, et *somadhi* koobaste psühhoenergeetilist barjääri võib seletada kahjulike aurudega ja et inimkonna päritolu uuringud võivad kahjustada minu kui teadlase ja kirurgi reputatsiooni jne.

Mis põhjusel möödusid teaduse konservatiivid vaikides nende jaoks nii mugavalt kriitika hävitatavast sihtmärgist, nagu olid meie Tiibeti-uuringud? Arvatavasti seetõttu, et meie inimkonna päritolu uuringud on erilised ja need ei puuduta isiklikult ühtegi teadlast, kelle andmeid võiks ümber lükata. Teadlane muutub konservatiivseks siis, kui tal hakkab pea teadusliku edu tõttu ringi käima ning ta hakkab arvama, et tema saavutatu on absoluutne tõde (teadaolevalt sellist tõde ei ole olemas). Kõik teiste teadlaste katsed arendada, tema andmeid täiendada või ümber lükata kutsuvad esile vastuupanu, sest talle tundub, et tema elu on elatud ilmaasjata, kuid tahaks ju väga jääda teaduse igaveseks hegemooniks. Sellisele konservatiivile on mõistetamatu, et teadus on lõputust teadmiste informatsiooniväljast uue saavutamise dünaamiline protsess, ja et ka tema uuringud on olnud kasulikud, sest sealt on tulnud tõuge teiste uuringute jätkamiseks.

Teist tüüpi konservatiivne teadlane on Uskmatu Toomas, kes usub Newtoni seadust ainult siis, kui talle õun pähe kukub. Selline teadlane on suuteline omaks võtma ainult otseseid tõendeid nagu näiteks *somadhi* koopast välja tiritud ja kõigi silme all elustatud atlant. Ka sellisel juhul tekib tal hunnik kahtlusi, näiteks – kas see ikka on atlant jms. Sellist tüüpi konservatiivne teadlane ei suuda mõista teaduslikku loogikat ja ei suuda järjestada kaudseid tõendeid loogilisse järjekorda, ta ei ole suuteline mõistma, et hea hüpotees – see on juba pool võitu, sest see võimaldab uuringuid eesmärgipäraselt ajast ette minnes suunata. Näiteks kosmose vallutamise aluseks oleva Einsteini relatiivsusteooria kohta ei ole samuti just kuigi palju otseseid tõendeid. Nii põhineb ka inimkonna geenifondi olemasolu hüpotees *somadhi* seisundi saavutustel, see võib stimuleerida sihipäraseid uuringuid väljade mõju kasutuselevõtmiseks ainevahetuse käigus, organite konserveerimise uute meetodite väljatöötamist, vee osatähtsuse selgitamist inimorganismis, psüühilise energia kasutamist erinevates valdkondades jne. Teaduse Uskmatut Toomast on lihtsam mitte märgata ja mitte kulutada jõudu selleks, et tõestada talle seda, mida ta bioloogiliselt ei ole suuteline vastu võtma.

Ja lõpuks, kolmas konservatiivse teadlase tüüp – see on teadlane, kelle konservatiivsuse on dikteerinud küsimuse kommertslik pool. Me puutusime selliste teadlastega pidevalt kokku erinevates maailma riikides alloplandi juurutamise protsessi käigus. Näiteks haigeid, kellel on sil-

made diabeetiline kahjustus, aitab operatsioon alloplandiga väga hästi. Selliste operatsioonide juurutamine on nende haigete jaoks oluline. Kuid... siis kaotavad osa kasumist firmad, kes toodavad selliste haigete jaoks väheefektiivseid silmatilku, lasereid ja palju muudki. Suured teadlased ja konsultandid, kes saavad toodangu teadusliku väljatöötamise eest nendelt firmadelt raha, hakkavad kohemaid vahutades tõestama, et alloplant on ebaefektiivne ja kahjulik, sest nad mõistavad, et alloplandi juurutamine käib nende tasku pihta. Õnneks on inimkonna geenifondi hüpotees maailmale oluline, seepärast asub see kommertslike teadlaste vaateulatusest väljaspool. Kuid möödub veidi aega ja selle hüpoteesi alusel loodud uued aparaadid ja meetodid haigete ravimiseks vahetavad välja vanad meetodid. Siis suunatakse hävitav kriitika mitte ainult nendele meetoditele, vaid ka neid sünnitanud hüpoteesile.

Suhtlemine konservatiivsete teadlastega oli minu jaoks igapäevane nähtus, aga suhtlemine nõidusega, võlumisega tegelevate inimestega ning teadjameestega oli midagi uut.

Maagid, võlurid, šamaanid, nõiad ja ekstrasensitiivid

Sellised inimesed ilmutasid meie uuringute vastu tohutut huvi. Ausalt öeldes oli see mulle vastumeelne, sest teadlase jaoks oli kuidagi ebasoliidne arutleda sellistel teemadel nagu näiteks nõidus. Teaduslik maailm traditsiooniliselt eirab seda. Kuid kaasaegsed nõiad, tundub, et rõõmustasid, arvates, et meie uuringud kinnitavad nende üliinimlikke võimeid. Teaduslik ja loov lähenemine inimkonna geenifondi ja maailma tekkimise probleemile ei huvitanud neid eriti, nende jaoks olid olulisemad andmed kolmanda silma rollist psüühilise energia suunamisel. Nad said justkui teadusliku aluse oma eriliste võimete kohta pilvi laiali ajada, saatust ennustada ja haigusi ravida.

Loomulikult ma ei eita, et mõnel inimesel on tõepoolest tugevamad psühhoenergeetilised võimed. Kuid kogu häda seisneb selles, et maagide ja nõidade hulgas on liiga palju šarlatane. Meie riigis, kaasa arvatud valitsuses, on käesoleval ajal nii palju petiseid, et šarlatanid ja nõiad tunduvad lapsemänguna. Nende tekitatud kahju, võrreldes näiteks firma MMM tekitatud kahjuga, on palju väiksem, kuid uskuge, see on väga ebameeldiv, kui sinu teaduslikku hüpoteesi kasutatakse šarlatanluse arendamiseks.

Praegusel ajal on Venemaale tekkinud hulgaliselt "rahva ravitsejaid", kes omavahel konkureerivad maksevõimelise patsiendi pärast. Paraku on konkurentsivõtted ületanud igasugused inimliku eetika piirid. Näiteks tean ma kahte "rahva ravitsejat", kes lähenesid inimesele ja ütlesid, et ta põeb vähki, tõestades, et seda on tunda ekstrasensoorselt. Kahtlev ja vales mitteorienteeruv patsient hakkas endas otsima surmavat haigust ning lõppude lõpuks pöördus nende samade "ravitsejate" poole, kes vastava summa eest ta vähist terveks "ravisid". Sellist tegu ei saa muudmoodi nimetada kui kuritegevuseks. Selliseid asju juhtub seadusetuse ja kõikelubavuse perioodil.

Teisele "tervendajale", silmade ravimise "spetsialistile", tegin ma ettepaneku tulla meie instituuti ja demonstreerida oma võimet täieliku oftalmogeomeetrilise kontrolli all. "Tervendaja" keeldus sellest kohe.

Šarlatanlus on ainult pool häda. Hullem on see, nagu mulle tundub, et mõnel teadjal ja nõial on tugev negatiivne psühhoenergeetiline potentsiaal. Neil on kuidagi rasked, ebanormaalsed silmad. Nad võivad teie tervist kahjustada. Selle kinnituseks saan tuua näite meie instituudi kaastöötaja kohta. Ühel konverentsil, kus osalesid maagid ja nõiad, tundis ta järsku nõrkust, mis möödus kahe päeva pärast. Ekstrasensitiiv möönis, et tal oli üks tšakratest "läbi löödud".

Kuid mulle tundub, et kõik ei ole nii kurb. Mõned ekstrasensitiivid ja tervendajad suudavad oma positiivse psüühilise energia abil reaalset abi tuua. Selliseid juhtumeid on palju.

Kuidas teha vahet šarlatani ja tõelise tervendaja vahel? Kahjuks sellised meetodid veel puuduvad. Selleks on vaja arendada inimese vaimse elemendi teadust ja eelkõige Ida meditsiini ning religiooni teaduslike andmete lähtepunktist vaadatuna. Selles, et psüühiline energia avaldab inimkehale tohutut mõju, pole kahtlust; *somadhi* seisund saavutatakse ju mediteerimisega.

Kuna me juba räägime inimese psühhoenergeetilise potentsiaali kõiksugustest variatsioonidest, ei saa mööda minna ka nendest inimestest, kellel on ebanormaalne psüühika.

Skisofreenikud, skisoidsed inimesed ja kontaktinimesed

Ma ei saa öelda, et meie ekspeditsiooni materjalide avaldamine oleks äratanud skisoidsete ja skisofreenilise psüühikaga inimeste hulgas suurt

huvi. Kuid me saime hulgaliselt ärritunud kirju, mõned inimesed aga soovisid ülekeeva kirega jagada oma "sügavaid" mõtteid, nad tulid kaugetest linnadest minuga kohtuma.

Meditsiinis mõistetakse skisofreenia all psüühilist haigestumist, mille juures haigel on kõige sagedamini kaks sõlmsümptomit – liialdamis- ja jälitusmaania. Haigusel on progressiivne iseloom ja tavaliselt lõpeb skisofreenia nõrgamõistuslikkusega. Kuid mõned psüühiliste "veidrustega" (süngus, kinnisus, ebaadekvaatsed arutelud jms) inimesed oma elu jooksul "täieõiguslikeks" skisofreenikuteks ei muutu ja nad jäävadki sellesse staadiumi. Need inimesed on skisoidsed inimesed.

Skisofreenikutele ja skisoidsetele inimestele on iseloomulik arutelude hajusus ja nende kõrgelennulisus – nagu maailmaavastus. Näiteks üks spetsiaalselt minu juurde sõitnud inimene jagas oma "grandioosset avastust" selle kohta, et Jumal on üks (kuigi see on üldtuntud tõde) ja palus sellest teavitada ka ÜRO-d. Teine inimene palus mind, et ma enam ei kirjutaks maailma loomise probleemidest, sest see ärritab teda niivõrd, et ta võib hulluks minna (kuigi tõenäoliselt oli tema "hulluksminemine" juba toimunud).

Kõikidele sellistele inimestele, kellega mul on siiski suhelda tulnud, esitasin ma küsimuse: kust te seda teate? See küsimus ajas nad segadusse ja nad ei suutnud sellele kunagi vastata. Kõik nad soovisid ühte – et neid pimesi usutaks. Kuid... nii asjad ei käi.

Skisofreenikute ja skisoidsete inimeste hulgas on tihtipeale ka "kontaktinimesi". Üks neist on näinud unes kosmoselaeva, kus pilootideks olid inimesed, kes sarnanesid meie hüpoteetilisele lemuuri-atlandile. Teine nägi ilmutust, et pärast kontakti kõrgema intellektiga saadeti ta koopasse, kus ta suhtles *somadhi* seisundis viibivate erinevate tsivilisatsioonide inimestega. Kolmandal oli samuti telepaatiline kontakt koobastes olevate iidsete inimestega jne.

Skisoidsed inimesed jätavad tihtipeale täiesti aruka inimese mulje. Kuid hiljem selgub, et nad ei ole teaduslikuks analüüsiks, loogilisteks aruteludeks ja faktide kogumiseks võimelised; neid juhivad mingisugused sisemised tunded, mis tekivad neil kohtumisest millegi ebatavalisega ja nad usuvad siiralt oma tunnete õigsusesse.

Materialistlikust maailmavaatest lähtuvalt on skisofreenikud ja skisoidsed haiged ja ebanormaalsed. Kuid äkki on nii, et meie, tavalised

inimesed, ei mõista skisoidseid inimesi? Äkki on skisoidsed inimesed hoopis vaimselt enam arenenud inimesed?

Vastavalt religiooni andmetele on monetaarse tsükli järgi inimkond juba möödunud materiaalse arengu äärmisest punktist ja liigub vaimse arengu suunas. See tähendab, et evolutsiooniprotsess liigub inimese vaimse alge arengu poole. Kuid igal evolutsioonil on oma ebaõnn, oma läbikukkumine. Ma arvan, et skisofreenikud ja skisoidsed inimesed on inimese vaimse alge arengu evolutsiooniprotsessi "ebaõnnestunud esindajad". Neis on tõepoolest olemas vaimsuse alge, kuid see on kahjustunud ja ei too mingit kasu. Need "evolutsiooni ohvrid" on võimelised tundma midagi sügavalt vaimset, kuid nad ei suuda selle mõtet ega tähendust mõista.

Minu meelest on evolutsioonilises plaanis võimalik skisofreenikuid vastandada nendele haigetele, kes põevad progresseeruvat lühinägelikkust. Kaasajal toimub inimsilma evolutsiooniline protsess lühinägelikkuse suunas, mis on kaasaegsetes tingimustes eesmärgipärane, sest lühinägelik inimene näeb paremini lähedale. Kuid mõne inimese puhul on lühinägelikkus progresseeruva iseloomuga, st et igal aastal lisanduvad uued ja uued dioptrid. See on juba ravi vajav haigus. Need inimesed on juba omamoodi "evolutsiooni ohvrid".

Võimalik, et ka meie tsivilisatsiooni inimesed saavutavad millalgi sellise vaimse arengutaseme, nagu see oli atlantidel ja lemuurlastel, kuid praegu kohtame sagedamini evolutsiooni ohvreid, kelleks on skisofreenikud ja skisoidsed inimesed. Ja ainult üksikutel neist on erandina kõrged vaimsed võimed.

Vaimselt arenenud inimesed

Nagu ma juba mainisin, katkestas viimane läkitus *so-hm* meie tsivilisatsiooni inimeste sideme üleüldise informatsiooniväljaga (teispoolse maailmaga) ja inimesed leidsid end olukorrast, kus nad peavad ennast iseseisvalt teostama. Ainult teatud inimestel on võime häälestada end üleüldise informatsioonivälja sagedustele ja saada sealt teadmisi. Nagu me juba teame, nimetatakse neid inimesi pühendatuteks. Pühendatud inimeste kohta on näiteid palju: mõned Ida meistrid, J. P. Blavatskaja, L. N. Tolstoi (nagu arvab Sai Baba), N. Rerih ja teised.

Siin on kohane küsimus: kas võib uskuda, mida pühendatud räägivad? Meie jaoks omandas see küsimus erilise tähenduse, sest oma loogilistel mõistuslikel järeldustel toetusime paljuski pühendatutelt saadud andmetele. Seepärast vastandame küsimuse: "Kas ma usun sellesse, millest kirjutan?" küsimusele: "Kas ma usun pühendatutelt saadud andmetesse?"

Arutleme näiteks siin tihti viidatud J. P. Blavatskaja üle. Kust on ta saanud nii tohutud teadmised? See küsimus ei ole huvitanud ainult mind. Samaarast pärit A. N. Stepanov kirjutas kirja, kus ta tõi andmed Londoni Psüühiliste Uuringute Ühingu istungist. Selgub, et sajandi alguses ühingu liige olnud Hodgson saadeti Venemaale "Blavatskaja fenomeni" uurima. Hodgson tegi järgmise järelduse: "Jelena Blavatskaja on kõige haritum, teravmeelsem ja huvitavam petis maailmas."

Kas see on nii? Muidugi on Londoni teaduslikud ringkonnad, sealhulgas ka ülalmainitud, maailmas üsna austusväärsed. Kuid mida kõrgemal tasemel asub üks või teine teaduslik ringkond, seda enam meeldib selle liikmetel absolutiseerida oma teadmisi ja asuda puise konservatiivsuse positsioonile. Teadusliku ringkonna liige Hodgson ei pääsenud sellest ahvatlusest ja süüdistas J. P. Blavatskajat pettuses, sest tema teadmised ületasid kaugelt Hodgsoni ettekujutuste raamid. Oma rolli kõrge arusaamise koorma all olles ei saanud Hodgson lasta juhtuda sellel, et J. P. Blavatskaja oleks olnud temast sadu kordi targem. Hodgson ei taibanud tõmmata paralleele religiooni ja Blavatskaja andmete vahele. Ja loomulikult ignoreeris ta seda, et paljude Ida riikide ettekujutus maailma loomisest ja antropogeneesist sarnaneb ka J. P. Blavatskaja arusaamadega. Eneseuhkuse koorem ei võimaldanud Hodgsonil seda mõista. Siis möödus sellest ajast peaaegu sajand: kes teab midagi Hodgsonist? Peaaegu mitte keegi. J. P. Blavatskajat tunnevad kõik.

Venelased kui riigi esindajad, mis oli pikka aega suletud, kalduvad austusväärsete välisriikide teaduslike ringkondade arvamusi üle tähtsustama. Ka mina kummardasin vanasti Lääne ees. Kuid hiljem, kui olin teadlase ja kirurgina pool maailma läbi sõitnud, mõistsin, et Londoni või New Yorgi tarkus ei ole sugugi tõde. Näiteks oma New Yorgi loengute ajal vihjasin kõrgelennulisele liialdamisele, vihjates delikaatselt, et New Yorgi oftalmokirurgia kool ei tööta välja uusi meetodeid. Selge, et seda on solvav kuulda, kuid see-eest hakkavad enesearmastajatest teadlased

hoolega kuulama ja hiljem laskuvad ägedatesse diskussioonidesse. Ja diskussioon on hea. Muidu läheb asi enesearmastusliku spekuleerimiseni välja; näiteks iga inimene, kes maksab aastas 100 dollarit, saab kuuluda New Yorgi Teaduste Akadeemiasse (et olla akadeemik) ning ta saab ka vastava tunnistuse. Mitte keegi ei vaevu isegi mõtlema, et see Akadeemia kujutab endast tunnistuste trükkimise ja raha kogumise kontorit.

"Blavatskaja fenomeni" heatahtlikul ja normaalsel vaatamisel tõmbab tähelepanu tema tohutute teadmiste allikas. Seda, millest ta kirjutab oma raamatu kahes köites, ei ole võimalik välja mõelda ega fantaseerida, seda enam, et autor on toonud hulgaliselt viiteid ajaloolistele allikatele. Võrdleme omavahel J. P. Blavatskaja kirjatöid erinevate religioossete andmetega – teadmiste põhimõte seisneb ühes ja samas – arvestuses, et religioonis tuuakse kõik esile allegoorilises vormis. Võrdleme vedadega – põhimõte on üks. Võrdleme svaamidelt, laamadelt ja gurudelt saadud andmetega – põhimõte on üks. Võrdleme Nostradamusega – põhimõte on üks.

Sellest võib teha järelduse, et maailmas eksisteerib mingisugune üks ja ainus teadmiste allikas, mis on europalikule materialistlikule teadusele tundmatu, kuid millest ammutavad oma teadmisi erinevate maade ja erinevate põlvkondade inimesed üksteisest sõltumatult. Lähenemise tõenäosuse seisukohalt on sellise üleüldise allika olemasolu enam tõenäoline kui võimalus, et erinevate riikide ja erinevate põlvkondade inimesed on üksteisest sõltumatult uskumatult ühtemoodi keeruliselt fantaseerinud. Arvatavasti on selline teadmiste allikas üleüldine informatsiooni väli (teispoolne maailm). Seepärast ei saa ma teadlasena tähelepanuta jätta seda, millest on kirjutanud pühendatud ja mida kinnitab religioon.

Evolutsiooniprotsessi käigus vaimse alge suurenemine inimeses suurendab selliste pühendatute hulka ja tõenäoliselt hakkab see suurenema ka väga kauges tulevikus ning on võimalik, et kõik inimesed saavad kasutada üleüldise informatsioonivälja teadmisi, st ületatakse *so-hm*'i printsiip. Loogiline, et vaimse arengu käigus peavad ilmuma inimesed, kes suudavad vaid osaliselt häälestuda üleüldise informatsioonivälja lainetele ja sellega seoses haldavad vaid mõningaid sealt pärinevaid teadmisi. Ma tunnen nii mõndagi sellist inimest. Nad tunnevad hästi inimese vaimset rolli käsitlevat kirjandust, neil on teadmised *somadhi* koobaste, nende koobaste psühhoenergeetilise barjääri mehha-

nismi, adeptide jms kohta. Küsimusele teadmiste allikate kohta ei suuda nad täpselt vastata.

Mulle tundub, et vaimselt arenenud inimesed eksisteerivad ja meil, teadlastel, tuleb arvesse võtta seda, mida nad räägivad. Seejuures tuleb olla üsna ettevaatlik ja toetuda ainult nendele vaimselt arenenud inimeste teadmistele, mis korduvad ajast aega ja erinevates riikides ja mis on omavahel teaduslikult loogilises järjestuses. Kuskil peab olema kuldne kesktee.

Kuldne kesktee

Ma olen veendunud, et kuldsel kesktеel peab teadusliku analüüsi protsessis ja materjalide kogumisel olema oma kindel koht. Ekspeditsiooni käigus kogutud andmeid on puhtalt materialistlikus meelelaadis kasvatatud inimesel keeruline mõista. Kuid me ei saa neid välja jätta ainult sellel põhjusel, et neid on praegu veel keeruline mõista. Loogika on teaduse kuninganna ja meil puudub õigus rikkuda loogika printsiipi selleks, et olla vastavuses üleüldiste ettekujutustega. Teisalt puudub meil õigus loogilisse analüüsi lülitada usaldust mitteäratavaid ja kaheldavaid fakte. On vaja leida kuldne kesktee.

Väljaspool teadust asuv religioon täidab käesoleval ajal pigem inimese käitumise ja elustiili mõjutaja (võrrelge näiteks moslemi ja kristlase käitumist) kui teadmiste täiendamise rolli. Loodan, et religiooni teaduslik alus areneb samm-sammult ja see muutub puhtalt usu atribuutikaks olemisest teaduslikuks religiooniks ja teadmiste täiendamise võimaluseks. Kuid selleks on vaja aega ja uuringuid, mis sarnanevad meie tegevusele.

Sellistel uuringutel, kus teadlasel on erinevatest allikatest pärinevad mitmetahulised andmed, kuid puuduvad konkreetsed faktid, on kuldse kesktee leidmine väga keeruline, sest ei ole teada, mida uskuda ja mida mitte. Sellegipoolest katsetasime kuldse kesktee leidmist ja lõime mitu hüpoteesi (inimkonna geenifond; Šambala ja Agarta; maapealse inimkonna ajalugu; metsistumine kui evolutsiooni protsessi regressioon ja teispoolne maailm).

Ma usun teaduslikku loogikat ja seepärast usun üldjoontes ka nende hüpoteeside paikapidavust. Tulevikus need hüpoteesid muutuvad,

täienevad, midagi jääb sealt välja, kuid ma olen veendunud, et see, millest tuleb juttu edaspidi, on siiski reaalne.

II PEATÜKK

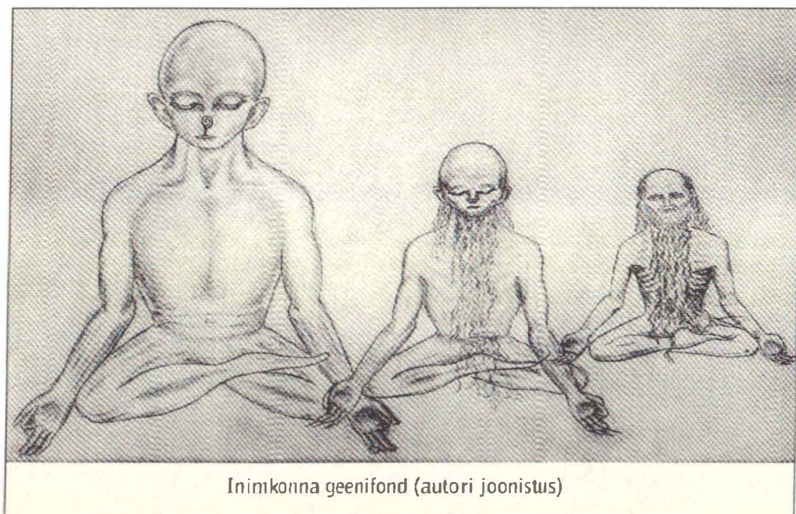
Inimkonna geenifond

Niisiis, ekspeditsioonil saadud andmete alusel tulime järeldusele, et Maal eksisteerib inimkonna geenifond erinevate tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis inimeste näol, kes on konserveeritud tuhandeteks ja miljoniteks aastateks, kuid kes suudavad sellest seisundist väljuda ja globaalse katastroofi korral kindlustavad maapealse elu jätkumise või suunavad inimkonna regressi korral ühiskonna arengu taas progressi suunas iidsete teadmiste kasutamise arvelt.

Inimkonna geenifondi tähendus

Kui võtta aluseks religiooni ja pühendatute andmed, siis tekkis maapealne inimkond vaimu tihenemise teel. Esimese rassi inimesed sarnanesid veel inglitele. Nad tihenesid järk-järgult ning saavutasid kolmanda rassina (lemuurlased) küllaldase tiheduse, veel suurem tihedus oli juba neljandal rassil (atlandid) ja suurima tihedusastme on saavutanud viies rass (meie tsivilisatsioon). Inimese füüsilise maailma keha loomine vaimu tihenemise teel oli looduse suure ja pikaajalise evolutsiooniprotsessi loova töö tulemus.

Kuid maapealne inimkond ei ole kindlustatud geoloogiliste ja kosmiliste kataklüsmide vastu, samuti inimese sees olevate konfliktide


Inimkonna geenifond (autori joonistus)

vastu, mis teaduse ja tehnika küllaldase arengutaseme juures võivad viia inimkonna enesehävitamise ja globaalse katastroofini. Maapealse inimkonna täieliku hävingu puhul on uue inimese taasloomiseks vaja looduse tohutut evolutsioonilist tööd vaimu tihendamise abil.

Seetõttu on osutunud palju loogilisemaks inimkonna geenifondi – maapealse kindlustussüsteemi – loomine kui inimkonna hukkumise korral looduse tohutu evolutsiooniline töö uue füüsilise kehaga inimese loomiseks.

Kirjanduse andmetel hakkasid inimkonna hukkumise võimaluse pretsedendid ilmnema juba lemuurlaste tsivilisatsiooni eksisteerimise etapil. Kas inimkonna geenifond loodi just nimelt lemuurlaste tsivilisatsiooni ajastul? Me ei leidnud selle kohta otseseid viiteid ei religioonist ega kirjandusallikatest. Kuid jääb mulje, et esmane inimkonna geenifond loodi just nimelt sellel perioodil, sest on kogunenud andmeid selle kohta, et kaasaegses inimkonna geenifondis eksisteerivad ka lemuurlased. Need inimesed on tohutut kasvu, nad eksisteerivad mitte ainult *somadhi* seisundis koobastes, vaid moodustavad ka arvestatava osa saladuslikust Šambala riigist, mis vastab sellele, millest on rääkinud pühendatud. Kuid sellest hiljem.

Atlantide tsivilisatsiooni aegu täienes inimkonna geenifond atlantidega, kuid meie tsivilisatsiooni inimestega sai inimkonna geenifond

meie arvates täieneda ainult arengu varasematel etappidel, kuna viimase läkituse *so-hm*'i toimimine viis meie kolmanda silma, mis on *somadhi* seisundissesisenemiseks niivõrd vajalik, järkjärgulisele degeneratsioonile.

Siit järeldub, et inimkonna geenifond, mis säilitab endas viimase kolme rassi esindajaid (lemuurlased, atlandid ja meie tsivilisatsiooni inimesi), on Maal üsnagi iidne fenomen, mis haarab endasse miljoneid aastaid. Tõenäoliselt on *somadhi* seisund looduse niivõrd täiuslik looming, et see võimaldab säilitada inimesi nii pika aja jooksul. Mitte üks meile *somadhi* seisundist rääkinud Ida tegelastest ei öelnud, et seisundit piirab ajafaktor.

Kirjandusest võib sisuliselt leida otseseid vihjeid maapealse inimkonna geenifondi loomisest. J. P. Blavatskaja järgi sai see loodud Ahura Mazda – materiaalse maailma looja – käsu korras. Ahura Mazda käskis Iimel – kolme rassi sümboliseerival Maa vaimul luua Vara (või "piiratud koht", või "ruum"). Lugedes J. P. Blavatskaja raamatut võib aru saada, et sõna "Vara" kasutab ta *somadhi* seisundi ehk inimkonna geenifondi eksisteerimise kohta. Autor viitab, et Ahura Mazda käskis Varasse viia parimate ja suurimate sugupuude valitud meeste ja naiste seemneid, samuti igasuguste loomade seemneid, et need säiliksid seal niikaua, kuni inimesed viibivad "Varas".

Väljendi "inimkonna geenifond" (*Gene Pool of Humanity*) kasutamiseks tegime ettepaneku meie. Me pole mitte kusagil ja mitte kunagi sellist väljendit kuulnud. Vaatamata sellele mõistsid kõik küsitletud laamad, gurud, svaamid ja inimesed, keda võis pidada pühendatuks, et ainult meie nimetasime inimkonna geenifondi nii. Jäi mulje, et nad mitte ainult ei tea inimkonna geenifondi, vaid kasutavad ka samasugust väljendit. Otsesele küsimusele: "Kas inimkonna geenifond on olemas?" – vastasid nad enamikul juhtudel jaatavalt. Tundus, et nende inimeste jaoks oli inimkonna geenifondi eksisteerimine iseenesestmõistetav nähtus. Kuid pidevalt toonitati selle ülimat saladust ja pühadust.

Eeltoodu kinnitamiseks toon ühe lõigu minu vestlusest eespool kirjeldatud vene usutegelasega – eestseisjaga, kes nimetas oma tohutute teadmiste allikat "ilmutuseks".

"Kallis eestseisja, me tulime järeldusele, et Maal eksisteerib inimkonna geenifond. Mida te sellest arvate?" küsisin mina.

"Jah, inimkonna geenifond on olemas. See on objektiivne reaalsus ja möödapääsmatus," vastas eestseisja.

"Kust te seda teate?"

"Ilmutustest."

"Kas te olete kunagi kellelegi inimkonna geenifondist rääkinud?"

"Ei."

"Miks?"

"Milleks inimesed peaksid seda teadma? See on liialt püha. Inimesed ei ole inimkonna geenifondi mõistmiseks küpsed."

"Milline on inimkonna geenifondi roll?" küsisin.

"Säilitada maapealne inimelu," vastas eestseisja.

"Millest inimkonna geenifond koosneb?"

"Põhiliselt moodustavad selle lemuurlased. Seal on ka palju atlante. Kuid atlantide roll, hoolimata nende suuremast arvukusest, on siiski tähelepanuväärselt väiksem võrreldes lemuurlaste rolliga. Kui inimkonna geenifondi järele tekib vajadus, siis inimkonna päästavad just lemuurlased, sest nad on enimarenenud maapealsed inimesed."

"Millised on meie tsivilisatsiooni inimesed?"

"Ka neid kuulub inimkonna geenifondi koosseisu, kuid nende roll ei ole suur. Meie tsivilisatsioon – see on pime haru, see on ebaõnnestunud antropogenees. Meie tsivilisatsiooni inimesed on vaimutud, kurjad, nad ei ole inimkonna geenifondi jaoks."

"Teisiti öeldes – selliseid geenifondi ei võeta. Ma julgen oletada, et inimkonna geenifondi võisid siseneda meie tsivilisatsiooni inimestest ainult iidsed esindajad, sest varasel arenguetapil ei olnud vaimsus veel kadunud. Sügava *somadhi* seisundi saavutamise peamiseks tingimuseks on ju negatiivsest psüühilisest energiast vabanemine, põhiliselt kaastunde teel. Raske on ette kujutada näiteks sellist uusrikast, kes oleks puhastanud oma hinge kaastunde abil kas või nende vanakeste vastu, kelle taskust ta on välja tõmmanud 100–200% vaheltkasu põhitoiduainete edasimüümisel," ütlesin mina.

"Meie tsivilisatsioon," rääkis eestseisja, "see on ebaõnnestunud eksperiment: inimene ei suutnud vastu panna alatusele, kadedusele, ahnusele ja vihkamisele isegi eneseteostuse tingimustes – kui ta on iidsetest teadmistest eemale tõrjutud. Meie tsivilisatsioon peab hukkuma ebaõnnestununa..."

"Jah, maailma ja eriti Venemaa kohal on negatiivne aura. Toimub kriminaalsete juhtumite kinnimätsimine, võitlusfilmides nauditakse vägivallakultust, pettus ja käegalöömine on saanud elu normiks. Laamad rääkisid mulle, et negatiivne aura võib endaga kaasa tuua maapealseid kosmilisi ja geoloogilisi kataklüsme. Kas see on nii?" küsisin.

"Selliseid näiteid on palju. Võtke või Armeenia maavärin, mis tekkis Armeenia-Aserbaidžaani konflikti ajal. Maa kohal olev negatiivne aura viib kas selleni, et tekib inimkonda hukutav kataklüsm või siis selleni, et keegi vajutab tuumasõja nupule. Ma arvan, et meie tsivilisatsioon hukkub varsti, see on ebaõnnestunud," ütles eestseisja.

"Ja siis... läheb vaja inimkonna geenifondi," pobisesin mina.

"Jah... juhul kui maapealsed tingimused muutuvad elamiskõlblikuks."

Kuid inimkonna geenifondi tähendus ei seisne ainult maapealse elu kindlustamises, vaid ka selle kasutamises inimkonna arengu suunamiseks progressi teele pühakute abil. Kes saab öelda, et Buddha, Jeesuse, Muhamedi, Moosese roll on inimkonna ajaloo jaoks tähtsusetu? Mitte keegi. Iga pühak on inimestele avaldanud nii suurt mõju, et inimkond on isegi jagunenud pühakute mõjupiirkondadeks – islamimaailm, budistlikud riigid...

Ma ei kahtle enam selles, et pühakud olid inimkonna geenifondist *somadhi* seisundist väljunud inimesed. Nagu me eespool kirjeldasime, oli Buddha välimus ebatavaline ja sarnanes hüpoteetilisele ettekujutusele atlantidest, ta ilmus Maale 2044 aastat tagasi, ajal, mil põhilised Atlantise kontinendid olid uppunud 850 000 aastat tagasi. Bonpo-Buddha (ehk Rama) välimus oli veel ebatavalisem ja on vastavuses hüpoteetilistele ettekujutustele hiliste lemuurlaste välimusest, ta ilmus Maale 18 013 aastat tagasi, ajal, mil Lemuuria oli hukkunud mitme miljoni aasta eest. On andmeid selle kohta, et Jeesus Kristus sündis koopas ja pärast õppis pikka aega Tiibetis.

Jääb mulje, et maapealsete pühakute näol on ilmunud erinevate tsivilisatsioonide esindajad: lemuuri-atlandid (bonpo-Buddha), atlandid (Buddha) ja meie tsivilisatsiooni inimesed (Jeesus Kristus, Muhamed, Mooses). Ja meie vist ei teagi kõiki inimkonna geenifondist väljunud inimesi, sest kaugeltki mitte kõik ei suutnud inimkonna arengule nii tugevat mõju avaldada kui eelnimetatud pühakud.

Kuid selliste "mittetoiminud" pühakute kohta on kirjanduses siiski andmeid. Ahmed ibn Fadlani raamatus (A. P. Kovalevski "*Kniga Ahmeda ibn Fadlana*", 1956, lk 138–139) tema reisist Volgasse aastatel 921–922 kirjeldatakse ülimalt pikka inimest, kes ilmus ei kusagilt bulgarite riigis. Autor kirjutab järgmist: "...niisiis oli ta 12 küünart pikk (üle viie meetri – E. M.), tema pea oli nagu kõige suurem katel, nina veerand sellest, tohutult suured silmad... ta ujus vees... ja juhtus nii, kui talle vaatas otsa poiss, siis ta suri; kui teda vaatas rase naine, siis viskas ta loote välja; aga mõnikord pigistas ta inimest kahe käega niikaua, kuni tappis... ja meie tapsime tema..."

Tõenäoliselt on inimkonna geenifondis suur hulk erinevate tsivilisatsioonide inimesi (nagu me juba kirjutasime, on Maal olemas palju *somadhi* koopaid ja igas neist on palju *somadhi* seisundis viibivaid inimesi). Vaatamata isegi sellele, et inimkonna geenifondi valiti erinevatest tsivilisatsioonidest parimaid inimesi (puhas hing, täiuslik tervis), ei suutnud igaüks täita talle pandud suurt funktsiooni täies mahus – see missioon oli liiga raske ja maapealsed tingimused olid korduvasse füüsilisse ellu naasmiseks liialt harjumatud (harjumatu kliima, harjumatud aparaadid, harjumatu ümbruskond jms). Seepärast ei suutnud kõik seda välja kannatada ning alatute ja ambitsioonikate inimeste tegevuse vastupanu nende progressi teele suunamise nimel seda enam ületada.

Selge, et inimkonna geenifondi esindajaks saamine on inimese kõrgeim missioon, sest juba eos valib ta loobumised ja ellujäämiseks rasked tingimused. Tasub vaid ette kujutada oma isiklikku taasilmumist tuhandete või miljonite aastate pärast harjumatusse kliimasse ja üksinda poolmetsikute hõimude seltskonda – samal ajal on sinu ainsateks relvadeks teadmised ja oskus kasutada psüühilist energiat. Atlandile on väga raske ilmuda inimkonna geenifondist meie tsivilisatsiooni: tema silmade ehitus ei ole loodud nägemiseks helesinise taeva all, lestanahad saavad kivisel pinnal traumasid, toit on kõva ja maitsetu, ümberringi on ainult inetud, pisikest kasvu inimesed. Tõenäoliselt hakkab atlant igatsema koduse punase taeva, pehme ja niiske maapinna, soojade merede järele, milles ta on aretanud ja kasvatanud veealuseid istandusi, ta hakkab igatsema pikka kasvu ja ilusate inimeste järele jne.

Miks ühel juhul on pühakutena ilmunud lemuuri-atlandid, teisel juhul atlandid ning kolmandal meie tsivilisatsiooni esindajad? Sellele

küsimusele on meil keeruline vastata. Ainult kõrgem intellekt saab seda teada. Kuid kahtlemata on arvesse võetud palju asjaolusid: kes neist on enim harjunud elama antud ajajärgu maapealsetes tingimustes, kes saab inimestele avaldada suurimat mõju, kelle teadmised on sellele perioodile sobivaimad jne. See on valik, sest inimkonna geenifondi koosseisu kuulub kolm põhirassi – lemuurlased, atlandid ja meie tsivilisatsiooni inimesed. Nad erinevad üksteisest paljuski. Maapealse elu tingimuste muutumise varieerumine on ettearvamatu, seepärast peab varieerumine olema aluseks maapealse elu jätkamisele ja kohanemisvõimelisemate inimeste valimisele. Ükskõik millise tsivilisatsiooni maapealse pühaku ilmumise eesmärk on üks – mõjutada inimesi iidsete teadmiste abil ja neid teadmisi õpetada. Räägitakse, et aastal 2000 kali-juga (11 000 aastat) vahetub satja-juga vastu ja saabub "kuldne sajand", mil iidsed teadmised hakkavad inimestele avanema. Milles seisneb iidsete teadmiste sisu? Analüüsides lemuurlaste ja atlantide elu puudutavaid andmeid, võib öelda, et iidsete teadmiste sisuks on psüühilise energia kasutamine. Inimhing on peenmaailma produkt ja sellel on tohutud realiseerimata võimalused. Teatud kindlusastmega võib väita, et iidsed inimesed oskasid kasutada peenmaailma ehk psüühilist energiat. Peenmaailma energia – see ei ole mitte ainult telepaatilised ja hüpnootilised efektid, see on ka haiguste ravimise uued meetodid, gravitatsiooni mõjutamine (raskuste teisaldamine), lendamise uued võimalused jne, jne.

Kuid psüühilise energia kasutamisel on üks põhimõtteline nüanss – see nõuab helget hinge ja puhtaid mõtteid. Ma arvan, et see on peenmaailma eluvormi põhiline seaduspärasus.

Selle kinnitamiseks toon näite V. Megre raamatust ("*Anastassia*", 1997, lk 17–43), milles autor kirjeldab ebatavaliselt ilusat siberi neiut Anastassiat, kes elab üksinda metsas. See neiu valdab hulgaliselt telepaatilisi ja hüpnootilisi efekte, mõistab loomade keelt, suudab külmal ajal riieteta läbi ajada, näeb minevikku ja tulevikku. Küsimusele oma erakordsete võimete allika kohta vastab ta, et sellised võimed on olemas igal inimesel, kuid nende realiseerimiseks on vajalik mõtete puhtus ja inimese psüühiline jõud sõltub helgetest tunnetest.

Sõnad "helged tunded", "puhas hing" tunduvad esmapilgul häguselt romantilised. Kuid meenutame seda, et sügavasse *somadhi* seisundisse

sisenemiseks peab jällegi "puhastama hinge", see tähendab, peab vabanema negatiivselt väändunud torsioonväljadest. Hinge puhastamise tulemus on uskumatu – inimkeha saavutab võime säilida tuhandeid ja miljoneid aastaid elavana.

Inimkonna geenifondist väljunud pühakutel oli iseenesestmõistetavalt puhas hing ja nad valdasid psüühilist energiat täiuslikult (vastasel juhul ei oleks nad *somadhi* seisundisse siseneda saanud). Nad püüdsid madalalt haritud ja poolmetsikutele inimestele psüühilise energia jõudu näidata, nad püüdsid neile edasi anda iidseid teadmisi eelkõige psüühilise energia kasutamise vallas, sest see on harmoonilise progressi tee. Nii ilmusid tõenäoliselt ka religioonid. Loomulikult on religioossed raamatud – olgu siis Piibel või Koraan – kirjutatud rumalatele inimestele muinasjutulises allegoorilises vormis, kuid palju kirjapandut võib juba praegu lahti seletada psüühilis-energeetilisest vaatevinklist lähtudes.

Niisiis inimkonna geenifondi tähenduse arutelu lõpetuseks võib öelda, et sellel on kaks eesmärki, ja nimelt:

- inimkonna geenifond on maapealse elu jätkuvuse kindlustus;
- inimkonna geenifond on erinevate maapealsete tsivilisatsioonide teadmiste ladu, millest aeg-ajalt väljuvad pühakutena ühe või teise tsivilisatsiooni esindajad.

Arvestades inimkonna geenifondi duaalset rolli, teeme järelduse, et *somadhi* seisundis inimeste paljuarvulisus on arvatavasti dikteeritud eelkõige maapealse elu kindlustamise rolli vajadusest, sest geneetiliste seaduste järgi vajab inimkonna taastootmine suhteliselt suurt hulka eri soost inimesi. Kuid meile kättesaadava kirjanduse põhjal tehtud analüüs näitas, et eksisteerinud maapealsete erinevate tsivilisatsioonide ajaloos ei ole veel olnud Maal elavate inimeste täieliku hukkumise pretsedenti. Seepärast ei ole inimkonna geenifondi kogu inimkonna taastootmiseks veel kordagi vaja läinud. Siiani on inimkonna geenifondi kasutatud ainult Maale ilmuvate inimkonna arengu korrigeerimiseks vajalike pühakute allikana ja võimalik, et ka inimkonna osaliseks taastootmiseks.

Kuid kes teab, võib-olla saabub ka aeg, kui maapealse inimkonna täielik taastootmine saab olla võimalik ainult inimkonna geenifondi abil.

Inimkonna geenifondi struktuur

Meie ettekujutuste järgi on inimkonna geenifond suur maa- ja veealune riik koos erinevate tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis inimestega. Need *somadhi* seisundis viibivad inimesed ei ole üksteisest lahus, vaid on omavahel seotud üleüldise informatsiooniväljaga ja asuvad vahetult kõrgema intellekti kontrolli all.

Tunnistusi selle kohta, et *somadhi* seisundis jätab hing keha ja asub üleüldise informatsiooniväljaga (teispoolse maailmaga) otsesesse kontakti, on palju – sellest on jutustanud kõik küsitletavad laamad, gurud ja svaamid. Seejuures säilitab hing sideme *somadhi* seisundis kehaga niinimetatud hõbedase niidi abil. Siit järeldub, et inimkonna geenifondis on justkui ühinenud inimese elu kaks vormi – peenmaailm (hing) ja füüsiline maailm (keha).

Peaaegu kõik andmed räägivad sellest, et inimkonna geenifondi asupaik on maa all – koobastes ja püramiidides. Kusjuures kõik laamad, gurud ja erilised inimesed viitavad sellele, et *somadhi* koopaid on rohkem Tiibetis ja Himaalajas. Miks just seal? Vastuse sellele küsimusele leiame J. P. Blavatskajalt, kes märgib, et Vara piirkond (inimkonna geenifond – E. M.) loodi maakera pooluste piirkondades. Ta kirjutab, et enne ülemaailmset uputust olid Himaalaja ja Tiibet maakera põhjapoolus, nende asukoht muutus Maa telje kalde muutumise tagajärjel.

Kuid inimkonna geenifondi asukohti võib arvatavasti leida ka teistest maailma piirkondadest. Me oleme selle kohta hulgaliselt kaudseid tõendeid kogunud, need oleks soovitav millalgi üle kontrollida.

Nagu me teada saime, on *somadhi* seisundisse minemise vajalikuks tingimuseks temperatuur +4°C. Selline temperatuur iseloomustab püramiidides olevaid koopaid ja vee sügavamaid kihte. Seepärast võib oletada, et *somadhi* seisundis viibivaid inimesi võib leida lisaks koobastele ka püramiididest ja veealustest grottidest.

Püramiidide loomise võimaliku põhjusena *somadhi* seisundi jaoks võib leida kaudseid tõendeid; näiteks J. P. Blavatskaja märgib, et püramiidide all olevates ruumides on kolmanda, neljanda ja viienda rassi inimesed.

Kuid mis puudutab vete süvakihte, siis selliseid tõendeid meil leida ei õnnestunud, kuigi võib oletada, et lemuurlaste ja atlantide poolveelist elustiili arvestades oleks see veealuse *somadhi* seisundi jaoks olnud omal kohal.

Nagu juba märkisime, on inimkonna geenifondi koosseisus arvatavasti kolme viimase maapealse rassi esindajad – lemuurlased, atlandid ja meie tsivilisatsiooni inimesed. J. P. Blavatskaja viitab otseselt, et maa-alustes koobastes on kolmanda, neljanda ja viienda rassi inimesed. Mõned arvavad, et inimkonna geenifondi põhiliseks komponendiks on atlandid ja meie tsivilisatsiooni esindajaid on selles vähe.

Arvamus, et atlandid moodustavad inimkonna geenifondi olulisema osa, on arvatavsti täiesti õigustatud. Monetaarse tsükli järgi on atlandid olnud suhteliselt kõrgel vaimsel tasemel ja nad suutsid suhteliselt kergesti siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse. Omavahel lõputuid sõdu pidanud atlandid stimuleerisid arvatavasti inimkonna geenifondi täiendamist globaalse katastroofi eelaimduses.

Minu arvates ei tohi siiski meie tsivilisatsiooni inimesi nende vaimsuse pärast inimkonna geenifondi jaoks kõlbmatuks pidada. Meie tsivilisatsiooni inimeste hulgas on palju pühendatuid ja kõrge vaimsusega inimesi. Ja osa maailma, kaasa arvatud Indiat, Nepali ja Tiibetit, võib pidada meie tsivilisatsiooni vaimsuse keskuseks, sest siin on arenenud inimese vaimsuse realiseerimise kultus meditatsiooni, *somadhi*, jooga ja muu sarnase õpetuse näol. Nendes riikides kultiveeritav vaimne areng on mõjunud kahjulikult isegi materiaalsele rikkusele, see ei võimalda unustada inimese psühhoenergeetiliste aluste realiseerimist viimase läkituse *so-hm*'i tingimustes ja tulevikus saab see olema inimkonna geenifondi meie tsivilisatsiooni inimestega täienemise aluseks.

Lemuurlased mängivad meie arvates inimkonna geenifondi koosseisus sõlmrolli. Sellepärast, et need inimesed on enimarenenud ja planeedi ellujäämise tingimustes on nad arukaimad selleks, et eesmärgipäraselt taastada maapealne elu. Lemuurlaste võimekus (meie arvates) füüsilise keha dematerialiseerimisel ja materialiseerimisel võimaldab neil eriti halbade maapealsete elutingimuste korral lahkuda "maa-alustesse" elamutesse ning sealt ka tagasi tulla.

Somadhi koobaste psühhoenergeetiline barjäär

Laamalt tihti kuuldud fraas: "Kivi ei ole neile takistuseks," käib nähtavasti inimkonna geenifondi koosseisu kuuluvate lemuurlaste kohta, sest nemad on võimelised dematerialiseerimise abil läbima kivi-

takistusi. Sellega seoses on inimkonna geenifondi lemuurlased kõige varjatumad, nad asuvad kiviplaatide taga.

Inimkonna geenifondi lemuurlased on ka otseses seoses Šambalaga, see tähendab, et *somadhi* seisundi kivistunud lemuurlased on telepaatilise kontakti abil Šambala tehnogeense tsivilisatsiooni maa-aluste lemuurlastega ühenduses. Lähemalt tuleb sellest juttu allpool.

Just inimkonna geenifondi lemuurlased on geenifondi liidrid ja juhtijad. Laamade väljend "Tema" käib arvatavasti lemuurlaste kohta, kes võivad anda või mitte anda luba *somadhi* koobastesse sisenemiseks.

Inimkonna geenifondi lemuurlased on minu arvates geenifondi hinnalisim osa, sest nad on enimarenenud tsivilisatsiooni produkt (meie tsivilisatsioonist tuhandeid kordi enam arenenud). Seepärast läheb neid vaja vaid väga äärmisel juhul, siis kui atlantide või meie tsivilisatsioonide esindajate pingutused osutuvad ebaefektiivseteks – näiteks nagu bonpo-Buddha ilmumise ajal 18 013 aastat tagasi.

Inimkonna geenifondi lemuurlaste kehal, nagu meie joonistusel näidatud, on olemas kõik tunnused elamaks pooleldi vee-elu tingimustes. Järelikult võib mõelda, et inimkonna taasloomine lemuurlaste arvel võib olla eesmärgipärane sellisel juhul, kui planeet on enamuses kaetud veega.

Inimkonna geenifondi koosseisu kuuluvad atlandid on samuti kohandunud eluks pooleldi vees, neid võib kasutada elu taasloomiseks samuti tingimustes, kus planeet on enamuses kaetud veega. Nende keha, nagu joonistusel näha, sarnaneb üldjoontes lemuurlaste kehaga, kuid nad on rohkem kohanenud ka maise elu tingimusteks. Kuid atlantide madalam arengutase võrreldes lemuurlastega teeb nad inimkonna taasloomisel vähem efektiivseks ja neil võib vaja minna lemuurlaste abi, nii nagu see juhtus näiteks Jumala poegadega atlantide tsivilisatsiooni taasloomise algul pärast Lemuuria hukkumist. Samas suhtes võib meenutada bonpo-Buddha (lemuurlase) suunavat rolli aaria (meie) tsivilisatsiooni taasloomise algusaegadel, kui atlantide ja aarialaste pühakud olid evolutsiooni käigus metsistumise faktoriga võideldes kogenud ebaõnnestunud katseid.

Viimaste sajandite analüüsimisel on raske öelda, et aarialaste vaimne areng on kasvanud ja et see on võimaldanud inimkonna geenifondi massiliselt täiendada. Selle kinnituseks on fakt, et laamad ja gurud on

andnud meile informatsiooni ainult mõne üksiku inimese kohta, kes on sisenenud sügavasse *somadhi* seisundisse viimaste sajandite jooksul (Mose Dzjal Dzjan jt).

Kuid aarialased on maise elu tingimustes paremini kohandunud ja seepärast on nad eelistatud seisukorras juhul, kui läheb vaja pühakuid, kes suudavad ellu jääda rangelt maismaalises elus (kõrbes jm). Sama võib öelda inimkonna taasloomise kohta kuivades klimaatilistes maapealse elu tingimustes.

Sellisel moel jõudsime hüpoteetiliselt järeldusele, et inimkonna geenifondi struktuuri moodustavad:

- hilised lemuurlased (lemuuri-atlandid)
- atlandid
- aarialased (meie tsivilisatsiooni inimesed)

Nagu me juba rääkisime, on inimkonna geenifondi asukohad koopad, püramiidid ja tõenäoliselt ka sügavad veealused kihid. Praegu saame konkreetsemalt rääkida sellest, et inimkonna geenifond on enamuses lokaliseerunud *somadhi* koobastes.

Viimaseid on meie arvates kolme liiki:

1. Ainult eelmiste tsivilisatsioonide inimeste *somadhi* koopad
   a) lemuuria *somadhi* koopad
   b) atlantise *somadhi* koopad
   c) lemuuria-atlantise *somadhi* sega-koopad
2. Ainult meie tsivilisatsiooni inimeste (aaria) *somadhi* koopad
3. Sega (lemuuria-atlantise-aaria) *somadhi* koopad

Võib arvata, et viimased segatüüpi *somadhi* koopad on eelisseisus, sest need võimaldavad inimkonna geenifondi esindajatega maapealsetele elutingimustele vastavalt väga paindlikult manipuleerida.

Teist tüüpi (aaria) *somadhi* koopad vaevalt et suudavad pikka aega vastu pidada, sest psühhoenergeetilise barjääri olemasolu on problemne. Nagu me laamadelt teada saime, püüavad aarialased siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse just nendes koobastes, kus leidub psühhoenergeetilise barjääri loonud lemuurlasi ja atlante.

Nagu me juba rääkisime, on inimkonna geenifondi maa-alune maailm kaitstud psühhoenergeetilise barjääriga. Ilma selleta oleks inim-

konna geenifond olnud kõrvalistele isikutele kättesaadav. Kõrvaliste inimeste ilmumine toob endaga kaasa teatud riskiastme mitte ainult võimalike kurjade kavatsuste või mõõdutundetu uudishimu näol, vaid ka selle, et nende inimeste torsioonväljad võivad *somadhi* seisundit destabiliseerida.

Me kujutame psühhoenergeetilise barjääri mehhanismi endale ette kui ühte distantshüpnoosi variantidest. Kuid tekib küsimus – kuidas suudab *somadhi* seisundis inimene, kellel aju ainevahetusprotsessid on peatunud, esile kutsuda niivõrd tugeva psühhotroopse mõju? Ma arvan, et sellele küsimusele võib vastata küsimusega – kas siis peenmaailma (teispoolse maailma) eluvorm saab läbi ilma energeetilise potentsiaalita? Muidugi mitte. Kahjuks on teadlased peenmaailma energiat halvasti uurinud ja see tundub meie jaoks millegi väga saladuslikuna. Kuid selle energia ilmnemist näeme me oma igapäevaelus tiibeti meditsiini fenomeni, ekstrasensoorsete mõjude, energiavampiiride, energiadoonorite, riigi kohal oleva negatiivse või positiivse aura jms näol.



Psühhoenergeetiline barjäär (autori joonistus)

Enamgi veel, kõikide eelmiste tsivilisatsioonide kirjeldused tõestavad seda, et nemad ekspluateerisid eelkõige peenmaailma energiat (õhusõit mantra abil, raskuste kandmine kolmanda silma abil jne), mille võimsus on füüsilise maailma energiast üle, nagu ütles eelnimetatud eestseisja. Siit järeldub, et *somadhi* koobaste psühhoenergeetilise barjääri mõju on peenmaailma energia mõju.

Ufaa elanik Marat Fathlislamov, kes tegeleb sellesarnaste probleemide uurimisega, jutustas, et joogid näevad transiseisundis *somadhi* koobaste piirkonnas niinimetatud asuure. Need asuurid on peenmaailma kaitsev substants, millel on sabaga kullese kuju. Kõrvalise inimese ilmumisel need asuurid aktiviseeruvad ja hakkavad inimese energiat neelama, kutsudes esile hirmu, ärevust, halba eelaimdust, peavalu ja nõrkust. Mediteerivad erilised inimesed suudavad asuuridega kontakteeruda. Seepärast kirjutatakse kõikides Ida religioonides (näiteks Lobsang Rampa), et mitte keegi peale pühendatute ei saa näha *somadhi* seisundis olevaid inimesi. Sellele on vastu peenmaailma energia, hingede energia.

Kui me ütleme, et *somadhi* koobaste psühhoenergeetiline barjäär luuakse peenmaailma energia abil, siis peab ometi olema keegi, kes suunab selle energia *somadhi* koobaste piirkonda. Kes on see "keegi"? Sellele küsimusele võib olla kaks vastusevarianti:

- barjäär luuakse *somadhi* seisundis viibivate inimeste hingede arvel
- barjääri loob Šambala

Esimese variandi õigsuse üle arutledes meenutame sügava *somadhi* seisundi saavutamise mehhanismi, mida on kirjeldanud eeltoodud vestlustes laamad ja svaamid. Sügava *somadhi* seisundi ajal on inimese vaim teispoolses maailmas ja see on füüsilise kehaga ühendatud niinimetatud hõbedase niidi kaudu. Võib mõelda, et teispoolse maailma lainelise energia eluvorm saab laskuda selle "hõbedase niidi" kaudu Maale ja mõjutada *somadhi* koobaste piirkonda. Teisisõnu, *somadhi* seisundis inimese vaim saab "hõbedaseks niidiks" nimetatava kanali kaudu jälgida oma keha ja ümbruskonda ning avaldada *somadhi* koopasse saabuvale ebasoovitavale tulijale energeetilist mõju. Mitte asjata ei kirjutanud J. P. Blavatskaja, et *somadhi* koopad on "kaitstud terve vaimude sõdalaste armee poolt...". Tõenäoliselt pidas ta silmas seda, et kõik sügavas *somadhi* seisundis viibivad inimesed saavad kaitsvat barjääri tekitada oma vaimu abil.

Somadhi seisundis viibiva inimese vaim asub teispoolses maailmas, st teises ruumilis-ajalises mõõtmes, milles elab teispoolse maailma laineline vorm. "Hõbedane niit" on *somadhi* seisundis inimese puhul teispoolse maailma tunnus ja see eristab teda surnud inimesest. Selle "hõbedase niidi" abil leiab vaim oma konserveeritud füüsilise keha ja uuesti sellesse sisenedes pöördub inimene tagasi maise elu juurde. Kuid loodus on loonud inimese niisuguseks, et iga elu element – olgu see füüsiline organ või laineline struktuur – ei täida iialgi ainult ühte funktsiooni, neid on reeglina siiski kaks. Sellega seoses võib mõelda, et ka "hõbedasel niidil" on kaks funktsiooni – vaimu ühendamise funktsioon tema kehaga ja oma füüsilise keha kaitsmise funktsioon teispoolse maailma abil.

Mis puudutab Šambala rolli *somadhi* koobaste psühhoenergeetilise kaitsebarjääri loomisel, siis ka seda ei või alahinnata. Maa-alust erilist eluvormi Šambalat saab ekspluateerida eelkõige maa alla lahkunud lemuurlaste materialiseerimise ja dematerialiseerimise fenomeni kaudu ja see on ellu kutsutud mitte ainult, et kaitsta lemuurlaste tsivilisatsiooni maapealset staatust, vaid ka maise elu kõige pühamaid elemente. Ja maapealse elu kõige pühamaks elemendiks on kolme põhilise tsivilisatsiooni inimeste säilitamise geenifond, mis on igavene mineviku, oleviku ja tuleviku kindlustuse pant. Seepärast hoiab maa-alune kuningriik Šambala inimkonna geenifondi oma pideva kontrolli all, maapealsete tormide ja sõdade eest maakoore mitme meetri kõrguste kihtide all kaitstuna.

Võib mõelda, et Šambala inimeste peamine elukoht on ikkagi Maa, mitte teispoolne maailm, nad on suutelised korrigeerima *somadhi* seisundis olevate inimeste vaimude energeetilist potentsiaali ja looma *somadhi* koobastele psühhoenergeetilise barjääri, mis on palju loogilisem ja õigustatum. Pole välistatud ka see, et Šambala isiklikult osaleb energeetiliselt psühhoenergeetiliste barjääride loomisel ja tugevdamisel.

Millise energia arvelt ja milliste informatsiooniallikate abil osaleb Šambala *somadhi* koobaste kaitsmisel? Kuid sellel peatume põhjalikumalt järgmises peatükis, mis on pühendatud saladuslikele Šambalale ja Agartale.

Nagu eespool kirjutasime, loodi *somadhi* koobaste psühhoenergeetilise barjääri toimemehhanism kõrvalise inimese organismile järk-

järgulise negatiivse mõju suurendamise printsiibil. Surm on vaid lõplik etapp. Algul tekib hirmutunne, mis peaks inimese valutult eemale hirmutama. Teiseks tundeks, mille psühhoenergeetiline barjäär tekitab, on halb eelaimdus, see justkui kutsub inimest pühast koopast lahkuma. Ja alles pärast seda ilmnevad füüsilised sümptomid: peavalu, nõrkus ja lõpuks surm.

Psühhoenergeetilise barjääri kogu mehhanism justkui hoiatab: ära ligine oma surmale, sest sa sisened pühaduse piirile – inimkonna geenifondi, kus sinu uudishimu ei maksa midagi.

Somadhi koobaste psühhoenergeetiline barjäär on sisuliselt heade jõudude sünnitis, mis neljakordselt hoiatab selle eest, et siia minna ei tohi. Uudishimuliku siseneja lõplikuks hoiatuseks kasutatakse surma, sest inimkonna geenifondi tähtsus on võrreldamatult suurem siseneja tühisest uudishimust.

Erilised inimesed rääkisid "Temast" ja sellest, et ainult "Tema" võib otsustada, kas seda uudishimu rahuldada või mitte. Mul on raske öelda, kes on "Tema"! Ma arvan, et see on Šambala inimene. Kuid sellest kirjutan jällegi järgnevas peatükis.

Saladuslikud adeptid

Kirjandusest ja Ida religioonidest võib leida palju andmeid adeptide kohta. Kes on adeptid?

Kirjanduse analüüsimise käigus ei suutnud ma algul seda kaua mõista: ühed autorid nimetasid adeptideks Ida vaimseid pikaealisi inimesi, teised – sügavas *somadhi* seisundis inimesi. Ja alles hiljem sain aru, et adeptideks nimetatakse inimesi, kes on võimelised sisenema sügavasse *somadhi* seisundisse. Kuid see nimetus hõlmab kahte liiki *somadhi* seisundit:

- *somadhi* seisundis olevad inimesed, kelle keha on kivistunud ja vaim suhtleb teispoolse maailmaga samal ajal kehaga sidet kaotamata (tavaline sügav *somadhi* seisund);
- *somadhi* seisundis inimesed, kelle hing suhtleb teispoolse maailmaga, kuid keha jääb oma tavalisse olekusse, jätkates füüsilise elutegevuse funktsioone (nn sahadža *somadhi*).

Nagu juba eelnevalt märgitud, võib esimest tüüpi *somadhi* seisund kesta tuhandeid ja miljoneid aastaid. Meile kättesaadavate andmete järgi on teist tüüpi *somadhi* seisundi kestvuseks sajad ja tuhanded aastad. Teisiti väljendudes – teist tüüpi *somadhi* seisundis olevad inimesed on need, kes elavad 300, 400, 1000 ja 2000 aastat.

Kui inimene siseneb esimest tüüpi *somadhi* seisundisse, siis võib veel uskuda kivistunud keha lõputult pikka eluiga. On raske uskuda, et teist tüüpi *somadhi* seisundis olev inimene võib nooruslikkust säilitades elada sadu ja tuhandeid aastaid vaid veidi teistsuguses tavainimese igapäevaelus.

Sellegipoolest on olemas palju igasuguseid andmeid inimeste kohta, kes viibivad teist tüüpi *somadhi* seisundis. Üle kolme aasta Nepalis elanud L. V. Petshurov (Moskva) kirjeldas oma kirjas mitut erakut, kes kohalike inimeste sõnul on elanud 100, 200, 300 ja enamgi aastat. Nende erakute puhul hämmastas kirja autorit see, et vaatamata mägisele jahedusele ei olnud neil sooje riideid. Talle jäi eriliselt meelde üks adept – naine, kellele välimuse järgi ei võinud pakkuda rohkem kui 35 aastat. Ta elas suurema osa ajast kabelis, tiigrinahal Buddha poosis. Ta sõi harva, taimetoitu. Kohalike elanike sõnul oli ta üle 300 aasta vana.

Adepti näiteks võib pidada ka kuulsat Babadžat, kelle kohta Indias räägitakse, et ta on 1700 aastat vana, kuigi välimuse järgi oleks talle võinud anda umbes 17 aastat.

Adeptide hulgas on tuntud üleminek teist tüüpi *somadhi* seisundist esimesse ja vastupidi. Käesoleva raamatu kolmandas osas (10. peatükis) on kirjeldatud inimest, kes elas 300 aastat, algul oli see tavaline maine elu, mille kestel ta sisenes *somadhi* seisundisse koopas vaid mõned korrad, kuid hiljem veetis ta suurema osa elust *somadhi* seisundis.

Adepte võib pidada inimkonna geenifondi omapäraseks koostisosaks. Täiesti võimalik, et nad väljuvad inimkonna geenifondist, elavad mõnda aega inimeste hulgas ja seejärel suunduvad taas koobastesse, et saada uuesti geenifondi osaks.

Milline on adeptide roll? Neid ei saa pidada pühakuteks, sest nende mõju inimkonnale ei ole suur. Adeptidena on kirjeldatud ainult meie tsivilisatsiooni inimesi. Ei ole kirjeldatud inimesi, kes oleksid sarnanenud atlantidele või lemuurlastele. Võib arvata, et adeptid täidavad inimkonna geenifondi ja maapealse inimkonna vahel sidemeeste rolli.

Väike mööndus: mõned mõtted adeptide, pikaealisuse ja vähki haigestumise kohta

Fakt, et esimest tüüpi *somadhi* seisundist on võimalik üle minna teist tüüpi *somadhi* seisundisse ja vastupidi, räägib pikaealisuse mehhanismide sarnasusest mõlemal juhul. Tõenäoliselt mängib selles rolli mitte ainult ainevahetuse peatumine keha kivinemise ajal, vaid ka inimese biovälja eriline seisund, kui inimese keha vananemisprotsessid aeglustuvad. Kuid teadus on kindlaks teinud, et inimorganismi rakkudel on rangelt määratud elutsükkel. Seepärast on raske ette kujutada, et organismi rakkude elutsükkel mitmekordselt suureneb. Millega seda seletada?

Eespool märkisime, et meie transplantatsioonimaterjal alloplant stimuleerib inimese kudede regeneratsiooni, kuid kasvavate rakkude bioväli on võimeline lämmatama patoloogilist regeneratsiooni (vähk) ja esile kutsuma haigete rakkude funktsiooni normaliseerumist.

Ma arvan, et selline mehhanism võibki olla adeptide pikaealisuse saladuse aluseks. Ja nimelt, adept võtab mediteerimisel sellise biovälja seisundi, et see lämmatab ka patoloogilise regeneratsiooni (vähk), normaliseerib haigete rakkude elutegevuse ja stimuleerib organismi normaalsete rakkude regeneratsiooni. Teisisõnu seisneb adeptide pikaealisuse saladus mitte rakkude elutsükli pikenemises, vaid surevate rakkude asendumises uute rakkudega ning nende vähiks muundumise ennetamises.

Teadaolevalt on eakate inimeste surma üheks peamiseks põhjuseks vähk – see on surevate rakkude patoloogiline ümbersünd. Kui surevate rakkude patoloogilist asendumist vähirakkudega biovälja abil ennetada ja stimuleerida normaalsete rakkude vahetumist uute vastu, siis võib peaaegu saavutada inimese organismi lõputu uuenemise, säilitades nooruse ja tervise sadadeks ja tuhandeteks aastateks.

Kuid on teada, et kõrgeltdiferentseerunud rakud (ajurakud, võrkkest, südamelihas jt) regenereerumisvõimet ei oma ja need funktsioneerivad organismis ainult oma elutsükli piires. Kas see on õige? Viimaste aastate uuringud (La Vail, Factorovich, 1991) on näidanud, et isegi kõrgeltdiferentseerunud rakud nagu võrkkest, ilmutavad regenereerumisvõimet niinimetatud fibroblastide kasvu faktori mõjul. Viimaseid toodavad regenereeruvad rakud. Regenereeruvad (kasvavad) rakud! Siit järeldub, et kui soodustada mis tahes rakkude regenereerimisprotsessi, siis kee-

miliste agentide (kasvufaktor) arvel kutsutakse esile teiste rakkude, sealhulgas ka kõrgeltdiferentseerunud rakkude regeneratsioon.

Kui on võimalik kõrgeltdiferentseerunud rakkude regeneratsioon, siis on võimalik ka inimorganismi rakkude pidev uuenemisprotsess. Ja see on tee pikaealisusele ja igavesele noorusele.

Kuidas käivitada organismi rakkude pideva uuenemise süsteemi? Adeptid saavutavad selle oma biovälja meditatiivse mõjutamise tulemusena. Kas seda on võimalik saavutada ka tavalistel inimestel? Tõenäoliselt jõuab selleni ka varsti teadus. Praeguseks on teatud perspektiivid alloplandi sisseviimisel organismi akupunktuuripunktidesse. Organismi normaalsete rakkude regeneratsiooni stimuleerimine peab inimese biovälja mõjutama positiivselt ning esile kutsuma rakkude uuenemise. Perspektiivikas on ka organismi kiiritamine noorte kasvavate organismide või taimede bioväljaga. Eksperimentidega on juba alustatud.

Koopad ja püramiidid

Millised on *somadhi* seisundi jaoks sobivad koopad? P. Nilajam (1993) märgib Gufa-ašramit kirjeldades, et *somadhi* koobas peab olema kuiv. Svaami Daram märkis, et *somadhi* koopad asuvad kõrgel mägedes, lume piiril, seal, kus on väga puhas õhk. Bonpolaama rääkis, et *somadhi* koopad on võõraste silmade eest varjatud.

Maailmas on väga palju koopaid. Kuid mõned koopad on *somadhi* seisundi jaoks eriti ligitõmbavad. Marat Fathlislamov tõi andmeid, et India linna Badrinati lähistel eksisteerib terve "joogide koobaste riik". Selle lähistel asub "Vishna jälg" – tohutu suur lampjalgse inimese jalajälg.

Pühendatu Lobsang Rampa kirjutab, et *somadhi* koopad asuvad põhiliselt Tiibetis, Himaalajas, Egiptuses, Lõuna-Ameerikas ja ühes kohas Siberis. Ta kirjutab ka, et paljud templid on ehitatud *somadhi* koobaste kohale.

Päris palju tõendeid leidub selle kohta, et ka püramiidid on inimkonna geenifondi asukohaks. Sellest on rääkinud india svaamid ja tiibeti laamad. J. P. Blavatskaja kirjutas, et kolmanda, neljanda ja viienda rassi adeptid asuvad püramiiditaoliste ehitiste all olevates maa-alustes elamistes.

Ultraheliuuringute abil on kindlaks tehtud, et püramiidide all on tõepoolest tühimikud. Kas püramiidid ei ole mitte maa-aluse inimkonna geenifondi asukohta tähistavateks ehitisteks? Seda ei saa välistada. Äärmisel juhul on hüpotees püramiidide olemasolu inimkonna geenifondi säilitamise eesmärgina eelistatavam, võrreldes tänaseni käibeloleva seletusega astronoomiliste ehitiste või vaaraode matmispaikade kohta. Näiteks Cheopsi püramiidi monumentaalsus on hämmastav; kaasaegsele ehitustehnikale ei ole jõukohane sellise 50-tonnistest plokkidest ehitise rajamine. Ehitise monumentaalsus peab olema vastavuses selle ehitamise eesmärkidega; ja mis saab olla veel suursugusem kui inimkonna geenifond!

J. P. Blavatskaja andmetel ehitati Egiptuse püramiidid 75 000–80 000 aastat ja mitte 4000–5000 aastat tagasi (radioaktiivse süsiniku analüüsi andmetel). Kui uskuda Blavatskaja toodud aega, siis tõenäoliselt on Egiptuse püramiidid ehitanud Platoni saare atlandid psühhoenergeetilise ehitustehnika abil (meenutame seda, kuidas Nostradamus kirjeldas atlantide püramiidide ehitamist kolmanda silma suunatud gravitatsiooni abil). Teadaolevalt olid Platoni saare atlantidel Egiptuse tsivilisatsiooniga tihedad sidemed.

Pärast Platoni saare atlantide hukkumist (Tiphoni komeet) 11 000 aastat tagasi tõmmati müstilistele ja okultistlikele teadustele peale sügava saladuse kate (J. P. Blavatskaja järgi). Kas seda võib interpreteerida inimkonna geenifondi salastamisena, mille kutsus esile inimkonna kriitiline seisund kosmilise katastroofi toimumise tõttu? Ka seda ei saa välistada.

Seepärast võib ümbritsevatele üldiselt kergelt ligipääsetav egiptuse vaarao olla üks salastamise elementidest, mis aitas tähelepanu eemale juhtida püramiidi all asuvast peamisest saladusest.

Me võime oletada, et planeetide ja komeetide liikumise teekonda jälginud Platoni saare atlandid oskasid ammu ette näha oma hukku kosmilise kataklüsmi läbi. Seepärast alustasid nad juba varakult monumentaalsete maa-aluste templitega ehitiste (püramiidide) ehitamist ning sinna hakkasid suunduma nende tsivilisatsiooni esindajad selleks, et siseneda *somadhi* seisundisse. Siit järeldub, et püramiidide all (Egiptuses ja arvatavasti Mehhikos) võib leiduda *somadhi* seisundis viibivaid Platoni saare atlante (st ülemaailmsest uputusest pääsenud viimaseid maapealseid atlante).

Kuid sellel oletusel on üks nõrk koht – maa-aluste templite sissepääsud on täielikult kinni ning need asuvad sügaval maa all. Kuidas atlandid sealt väljuvad? Sellele küsimusele vastates võime meenutada laamade sõnu, mis kehtisid eelmiste tsivilisatsioonide inimeste kohta: "Kivi ei ole neile takistuseks!" Ja tõepoolest, gravitatsiooni psühhoenergeetiline mõjutamine (meenutage Nostradamuse püramiidide ehitamise kirjeldust) võib meie jaoks imelisel moel avada väljapääsud maapinnale.

Kas egiptuse vaarao oli surnud? Aga äkki viibis ta *somadhi* seisundis? Sellist oletust ei saa täielikult välistada juba sellepärast, et pärast seda, kui vaarao hauakambrist muuseumisse teisaldati, hakkas muumia lagunema. Kui mõelda, et egiptuse vaarao viibis enne teisaldamist *somadhi* seisundis, siis temperatuurirežiimi (st temperatuuri muutumine + 4°C juurest toatemperatuuriks) muutumine tõi kaasa *somadhi* seisundi destabiliseerumise ja tema keha hukkumise.

Ei tohi välistada ka seda oletust, et vanad egiptlased püüdsid saavutada *somadhi* seisundit kunstlikul moel. Nad tundsid *somadhi* seisundit tänu naabruses asuva Platoni saare atlantidele ning nad teadsid ka püramiidide rolli. Kuid sügava *somadhi* seisundi saavutamine oli nende jaoks arvatavasti keeruline. Nad uskusid, et kunstlikul moel (keemiliste ühendite jms arvel) saavutatud *somadhi* seisundis olevad vaaraod on eluvõimelised. Seepärast asetati nende kõrvale igapäevatarbeid ja väärisesemeid.

Loomulikult ei saa me eitada siiani käibel olevat oletust, et surnud vaaraode kehad palsameeriti, see saladus on muide siiani paljastamata.

Milline nendest oletustest on õige? Sellele küsimusele on raske vastata. Püramiide ja vaaraode muumiaid peab veel täiendavalt uurima *somadhi* kontseptsiooni seisukohalt.

Kuid seejuures on selge, et püramiididesse ja teistesse iidsetesse ehitistesse peab suhtuma väga hoolikalt. Saksa teadlane Rudolf Gantenbrink saatis Cheopsi püramiidi ühte kitsasse vahekäiku videosüsteemiga varustatud miniseadme. Miniseade läbis vahekäigu ja jõudis kivist ukseni, teadlane oletas selle taga olevat elu. Praeguseks kavatseb ta varustada seadme ukse läbimiseks lahingulaseriga, et sinna siseneda. Aga kui ukse taga on *somadhi* seisundis viibiv eelmise tsivilisatsiooni inimene? Vaevalt et psühhoenergeetiline barjäär mõjutab lahingulaserit, kuid *somadhi* seisund destabiliseeritakse.

Meie uudishimu ei maksa nii palju! Iidne inimene sisenes *somadhi* seisundisse ja veetis selles tuhandeid ja miljoneid aastaid mitte selleks, et rahuldada meie uudishimu. Teaduslik uudishimu on progressi edasiviija, kuid teadlane ei ole Jumal, et siseneda robustse mehaanilise käe abil Jumala loodusse. Iidne inimene sisenes ju *somadhi* seisundisse ülimal eesmärgil – et olla inimkonna geenifondi esindaja.

Somadhi seisund ja aeg

Prasanthi Nilayam ("*Sathya Sai and Nara Nirayana Gufa Ashram*", 1993, lk 17) kirjeldas koopas *somadhi* seisundisse sisenemist ja sellest väljumist. Seejuures ta märkis, et pärast 18 päeva *somadhi* seisundis viibimist tundus, nagu sellest oleks möödunud 48 minutit.

Lihtsa aritmeetilise tehtega saab välja arvestada, kuivõrd kiiresti möödub *somadhi* seisundis olev aeg. Saame, et võrreldes tavaajaga möödub *somadhi* seisundis aeg 717 korda kiiremini. Võib-olla see ongi teispoolse maailma elu aja kulg.

Mida tunneb *somadhi* seisundis viibiv inimene?

Sellele küsimusele on üksikasjaliku vastuse andnud Lobsang Rampa ("*Tretii glaz*", 1991, lk 192–194), kes pühendatuna suutis siseneda *somadhi* seisundisse.

Autor kirjeldas, kuidas laamad juhatasid ta templi all asuvasse salajaste käikudega koopasse. Laamad näitasid talle kolme tohutu suurt inimkeha (kaks meest ja üks naine); naine oli üle kolme meetri pikk, mees ligi viiemeetrine. Neil oli ebatavaline välimus. Neid ei saanud pidada surnuks – tundus, justkui nad magaksid.

"Vaata, mu poeg," ütles üks abbatidest, "nad elasid meie Maal (Tiibetis – E. M.) siis, kui siin ei olnud veel mägesid, kui meri uhas kaldaid ja taevas särasid teistsugused tähed."

Edasi kirjeldab Lobsang Rampa enda sisenemist *somadhi* seisundisse:

"...Ma hakkasin tegema respiratoorseid liigutusi nii, nagu mulle aastate vältel oli õpetatud. Vaikus ja süngus väsitasid. See oli tõeline hauavaikus. Äkki tõmbus keha sirgu, lihased pingestusid. Liikumatud

liigesed hakkasid jäätuma. Oli selline tunne, et ma suren maapinnast 100 meetri sügavusel. Seestpoolt tabas keha kohutav löök, ma hakkasin lämbuma. Kostus hirmutav lärm ja värin.

Tasapisi hakkas kõik täituma veidra helesinise valgusega. Ma mõistsin, et lendlen omaenese füüsilise keha kohal. Ma tõusin nagu suitsuvine. Minu keha sügavusest tuli helesinise hõbeda niit, see vibreeris nagu oleks olnud elus ja mängles elava läikena.

Ma vaatlesin oma gigantide lähedal lebavat liikumatut keha. Tasapisi hakkasin kuulma merekohinat ja kaldale randuvate lainete müha. Kostusid hääled ja ma nägin päevitunud inimeste lõbusat seltskonda. Gigandid! Nad kõik olid gigandid!

Natukese aja pärast minu kujutlused tuhmusid ja kadusid. Mind haaras ebameeldiv tunne, hakkas nii külm, et mulle meenus, et ma leban kiviplaadil. Mu aju hakkas palavikuliselt tööle. Tõustes tundsin liikumatuid liigeseid. Hakkasin nõrkusest kõikuma. Näljatundest oleksin äärepealt teadvuse kaotanud."

"Sa lebasid sellel kiviplaadil ligi kolm ööpäeva," ütles abbat.

Ma arvan, et kommentaarid on siin liigsed.

Inimkonna geenifond – igavikulise elu manifest

Tahaksin inimkonna geenifondi kohta olevaid andmeid ja meie aruttlusi kokku võttes märkida, et elame erakordselt keerulises maailmas. Ja me isegi ei mõtle, et kogu maapealne elu on geniaalselt läbi mõeldud ja see on loodud korrektse süsteemi järgi, mille juurde kuuluvad kindlustavad ühingud, vastupidavuse tagavara ja käitumise arengu võlg. Selle on loonud kõrgema intellekti suursugune käsi!

Alguses ei mahtunud meile pähe, et maa all eksisteerib inimkonna geenifond – see tundus liiga uskumatu. Hiljem, kui me kogusime selle kohta rohkem andmeid ja hakkasime neid omavahel võrdlema, muutus inimkonna geenifondi olemasolu ja funktsioneerimine meie jaoks nii loomulikuks, et me lubasime enestel isegi analüüsida sealt väljunud "edukaid" ja "mitteedukaid" pühakuid ning loobusime pühakute pimedast kummardamisest. Sellest meie austus pühakute ja nende nõuannete vastu ei vähenenud, vaid vastupidi, me tundsime veelgi teravamalt Jumala suurust, kes lõi teadmiste kogumi ja elu jätkuvuse maapealse kindlustuse inimkonna geenifondi näol.

Kuid Maal on veel üks inimkonna geenifondiga tihedalt seotud elu lüli, mille saladust on aegade jooksul püüdnud lahendada paljud inimpõlved. See on Šambala.

III PEATÜKK

Šambala ja Agarta

Sõna "Šambala" on tuntud enamikule inimestele; inimesed mõistavad selle sõna all midagi saladuslikku, kuid kõige sagedamini puudub neil sellest igasugune ettekujutus. Sõna "Agarta" on inimestele praktiliselt tundmatu ja ainult iidse Tiibeti ajaloo spetsialistid võivad öelda, et saladuslik "Agarta riik" eksisteerib koos "Šambala riigiga".

Šambala igavene mõistatus

Ma isegi ei mäleta, millal Šambalast esimest korda kuulsin, tõenäoliselt oli see tudengiaastail vestlustes Altais viibinud sõprade – turistidega. Hiljem, juba ise Altais käies nägin turismiradade kaljudel kirju "Šambala", samuti kohtasin Šambala riiki otsivaid hoolitsemata välimusega üksikuid inimesi või väiksemaid inimgruppe. Ma küsisin nende arusaamatu psüühikaga inimeste käest saladusliku Šambala riigi kohta, kuid mitte ükski neist ei vastanud mulle midagi arukat. Kõik nad rääkisid, et astuvad Šambala riiki otsinud kuulsa vene teadlase Nikolai Rerihi radadel. Mäletan ka seda, et üks nendest sellest maailmast eemale tõmbunud noormeestest ütles:

"Räägitakse, et ennustuste kohaselt leitakse Šambala riik meie sajandi lõpul. Arvatavasti on ennustus õige – me ei ole veel leidnud."

Mulle kui turismispordi harrastajale tundusid need noored Šambala uurijad millegi poolest ebameeldivad. Nad sammusid omaette, ei jälginud matka distsipliini, nad ei tundnud kuristike ületamise võtteid, palusid teistelt suhkrut või soola jne. Sel ajal ei osanud ma mõeldagi, et mõne aja pärast hakkan ise Šambala uurijaks.

Nikolai Rerihist olin kuulnud juba ammu ja ma austasin teda oma rännumehe hingega. Ma kadestasin N. Rerihit selle pärast, et ta oli läbi viinud mitu niivõrd keerulist ekspeditsiooni niivõrd eksootilistesse paikadesse, nagu selleks on Tiibet ja Himaalaja, ja ma tundsin uhkust selle üle, et ta oli olnud meie kaasmaalane. Kinnise kommunistliku ühiskonna väärakana kujutlesin välismaiseid reise kui midagi muinasjutulist ja kättesaamatut, seepärast hakkasin N. Rerihit iidoliks pidama.

Püüdsin palju kordi Rerihi raamatuid lugeda, kuid iga kord panin need arusaamatuses käest ära, sest ei mõistnud mitte midagi. Minu aju ei võtnud vastu arutelusid Šambala puhta hinge teemadel ning vähe oli seal minu südamele lähedasi Tiibeti mäerännakute sportlikke elemente.

Loomulikult ei mõelnud ma oftalmogeomeetriaga tegelema hakates, et selline kuiv matemaatiline teadus võiks mind kunagi taas Nikolai Rerihi ja Šambala juurde viia. Tiibeti rassi "statistiliselt keskmised silmad" meenutasid mulle Altai matka ja Šambalad otsivaid habemessekasvanud noori. Ma võtsin uuesti kätte N. K. Rerihi raamatud ja hakkasin neid lugema. Kuid jällegi ei mõistnud ma praktiliselt midagi: arutelud puhtast hingest, tähelepanu pööramine inimese positiivsetele mõtetele (armastus, südametunnistus), negatiivsete mõtete (kadedus, egoism jms) eitamine, legendid kõrgematest olenditest, kes võivad ilmuda ja kaduda, vihjed maa-alusele eluvormile jne. Ma teadvustasin hingesügavuses, et Rerih on geniaalne, seepärast ma uskusin temasse ja sellesse, millest ta kirjutas. Ma tunnetasin, et Rerihil on kuidagi teistsugused teadmised, mis muutusid arusaadavaks allegoorilistes fraasides. Ma tundsin, et Rerih kirjutab inimkonna suurimast saladusest, mille avastamine meile ei allu, meile on lubatud teada vaid niipalju, et mõista maailma elul põhineva hinge mõtiskluste rolli.

Ja alles India, Nepali ja Tiibeti ekspeditsioonidel, kui olime sunnitud süvenema laamade, gurude ja svaamide psühholoogiasse, mõistsime, et nende teadmised annavad võtme Rerihi ja paljude saladuslike momentide, sealhulgas Šambala, mõistmiseks. Rerihi kõrgelennulised fraasid said pärast ekspeditsiooni märksa materiaalsemaks ja mõistetavamaks. Näiteks selgus, et ainult puhta hingega (st negatiivse psüühilise energiata) võib saavutada *somadhi* seisundi, see oli põhiliseks aluseks paljude muude olemuste mõistmiseks – igavene elu; elu maapealse kindlustuse olemasolu jms. Me hakkasime aru saama, et meie jaoks peaaegu tundmatu psüühilise energia maailmas kehtivad oma seadused ja printsiibid, et meie, tavaliste inimesteni jõuab vaid nende seaduste sosin ja neid seadusi tundes võib mõista palju mõistatusi ja isegi (mingil määral!) Šambala mõistatust.

Pärast ekspeditsiooni kirjandust analüüsides üllatusin nähes, et Šambala saladust on varem intensiivselt uuritud ja... et need uuringud osutusid inimkonna suurima tragöödia – Teise maailmasõja – üheks põhjuseks.

Hitler ja Šambala

Kirjanduses võib leida hulgaliselt andmeid selle kohta, et iidne Ida müstika mõjutas fataalselt Adolf Hitleri psüühika kujunemist. Terve rea ajaloolaste, nagu näiteks L. Powelli andmetel hakkasid pärast Esimest maailmasõda Saksamaal levima erinevad voolud ja kujunema organisatsioonid, mille aluseks olid Tiibeti legendid eelmiste tsivilisatsioonide inimestest ja Šambalast.

Kunagine Danzigi senati esimees Raushning kirjutas: "Sisuliselt seisab iga sakslane ühe jalaga Atlantises. Ta otsib sealt paremat osalust ja paremat pärandust."

1933. aastal loodi Berlinis salajane organisatsioon "*Vril Society*". *Vril*! Arvati, et *vril* on mingi kõiksust täitev inimese jumalikkuse mõõdupuuks olev grandioosne energia. *Vril*'i valdaja saab oma keha ülemaks, teiste inimeste ning kogu maailma käskijaks. Selle organisatsiooni liikmed uskusid, et *vril*'i valdajad on üliinimesed – käesoleval ajal sügavates koobastes peituvad ja Himaalaja peidikute kuldsetes kookonites magavad gigandid. Need üliinimesed ilmuvad varsti selleks, et hakata inimkonda

valitsema. Kui maailma ülemad ilmuvad maa alt välja, maailm muutub. Kui enne mingeid ettevalmistusi ei tehta ja nendega liitu ei sõlmita – selleks on aga vajasaada nendega võrdseks –, siis kõik, ka tavalised inimesed, muutuvad orjadeks, sõnnikuks, nende najal hakkab õitsema "uus aeg".

"*Vril Society*" avaldas Hitleri maailmavaate kujunemisele küllalt suurt mõju. Kuid veelgi enam mõjutas Hitlerit Hans Gorbinger oma kosmilise jää teooriaga (lühendatult "*vel*").

Gorbinger arvas, et meie ajale eelnes inimjumalate, inimgigantide aeg, mil eksisteerisid sadu tuhandeid või isegi miljoneid aastaid kestnud muinasjutuliselt võimsad tsivilisatsioonid. Gigantidel olid orjad. Gigantide tsivilisatsioon hukkus uputuse tagajärjel. Kunagi teevad ka meie inimesed läbi kolossaalseid katastroofe ja mutatsioone, nad muutuvad sama võimsateks nagu nende kauged eellasedki. Kosmoses allub kõik tsüklilisuse seadusele, eksisteerib inimsoo pääsemise ja karistamise perioodilisus. Gorbinger arvas, et inimkonna päästmiseks on vaja võim anda palju tugevamatele ja karastunud inimestele ning aaria rass oli tema arvates just selline, kelle põhjast pärinevad eellased muutusid tugevateks nii jääs kui ka lumes.

Enne võimule tulekut suhtles Hitler tihedalt ühe Berliinis elava tiibetilaamaga. Sedalaamat hüüti "rohelistes kinnastes inimeseks". Pühendatud hüüdsid teda "Agarta kuningriigi võtmehoidjaks".

Sõna "Agarta" kõla sarnaneb saksakeelsele sõnale Azgard. Saladusliku Agarta kuningriigiga on seotud võimas vaimne organisatsioon Thule Society. Selle asutasid Hitleri psühholoogia kujunemisele samuti tugevat mõju avaldanud saksa teadlased Ekhard ja Haushofer. Thule Society põhines iidsel legendil, mis ütles, et kolmkümmend–nelikümmend sajandit tagasi õitses Gobi kõrbe piirkonnas kõrge tsivilisatsioon. Gobi katastroofi ajal ei hukkunud kõik selle kõrgeimalt arenenud tsivilisatsiooni inimesed. Ellujäänud suundusid Himaalaja koobastesse ja jagunesid seal kaheks. Ühed nimetasid oma keskuse Agartaks (headuse varjatud paik), andusid küpsemisele ja maistesse asjadesse nad ennast ei seganud. Teised asutasid Šambala riigi (võimsuse ja vägivalla riik, mis juhtis rahvaid ja stiihiaid), mis osutus vaid saladusse pühendatutele mõeldud ennenägematute jõudude hoidlaks.

Teine pool kõrgelt arenenud Gobi tsivilisatsiooni katastroofis ellujäänud inimestest suundus Euroopa ja Kaukaasia põhjaossa. Gobist

pärit emigrandid ongi aaria rassi põhiliseks juurrassiks. Seepärast suudab just aaria rass sõlmida Agarta ja Šambalaga liidu ning omandab seeläbi iidsed võimsad jõud. Kuid selleks peab alistama Ida-Euroopa, Kaukaasia, Pamiiri, Tiibeti ja Gobi. Tiibet ja Gobi on keskne piirkond – süda. Selle alistaja omandab võimu kogu planeedil, selle haldaja omandab Šambala jõu.

Saksamaal loodi Hitleri käsul spetsiaalne Anenerbe Instituut, mille algatusel organiseeriti Šambala ja Agarta otsinguteks Tiibetisse ekspeditsioone.

Kõikide nende ideede alusel lõi Hitler maagilise sotsialismi teooria. Selle teooria kohaselt tõusevad inimesed iga 700 aasta tagant uuele arenguastmele, seejuures toimub transformeerumine. Transformeerimisprotsess toimub võitluses, võitluse algust tähistab Jumala poegade ilmumine. Loomingu ülevaatus toimub gigantide-maagide ilmumisel ja nimelt toimuvad inimeste seas sügavad mutatsioonid selleks, et vana, kaduva rassi asemele luua uus ja progressiivne rass. See rass peab tundma Šambala jõudu.

Siit teeb Hitler kohutava järelduse: järgmist tsüklit on kutsutud tundma vaid tõeline (aaria) rass. Selle rassi sõlmpunktiks on epopöa "kõrgete tundmatute" juhtimise all. Teised inimesed – madalam rass – sarnanevad inimesele vaid välimuselt, nad on aaria rassist kaugemal kui loomad. Seepärast ei saa ülejäänud rasside (mustlased, juudid, neegrid jt) hävitamine olla inimsusevastane kuritegu.

Pärast Hitleri vägede lüüasaamist Volgal kirjutas Goebbels järgmist: "Mõistke! Idee iseenesest, arusaamine kõiksusest talub lüüasaamist..." 1943. aastal jätkas Hitler mõttetut ja ennasthävitavat sõda. Miks? Natslikud juhid ootasid Gorbingeri poolt ennustatud uputuse saabumist. Hitler ootas jumalate kohut, inimese-maagi ilmumist. Toimub see, mida inimjõud teha ei olnud suutnud. Hitler andis taevaste jõudude kättemaksu esilekutsumiseks käsu uputada Berliini metroo, kus hukkus 300 000 sakslast.

Mul õnnestus ühel rahvusvahelisel kongressil näha ameerika videofilmi, kus näidati tõendeid hitlerlaste teaduslikest töödest lendavatele taldrikutele sarnaste lennuaparaatide väljatöötamiseks. Kaks kontaktnaist (üks jugoslaavlane ja teine sakslane) andsid Hitlerile eelmiste tsivilisatsioonide inimeste lennuaparaatide joonised ja lendamisprintsiibi

kirjeldused. Filmist selgub, et hitlerlaste teadlastel õnnestus tõepoolest luua lennuvõimelised aparaadid. Kuid asja lõpuleviimiseks ei jätkunud aega – sõda oli juba kaotatud.

Hitleri maagilise sotsialismi ja kaasmõtlejate arutelude kohta võib teha kaks järeldust.

Esiteks ei mõelnud hitlerlased selle peale, et lihtne filosoofiline postulaat ütleb, et headus on loomine, kuid kurjus – hävitamine. Inimkonna geenifond, Šambala ja Agarta, olid loodud globaalsete katastroofide puhuks juba eelmiste tsivilisatsioonide aegu. Nende loomise eesmärgiks olid eranditult head kavatsused – säilitada maapealne inimkond ja suunata selle areng progressi teele. Religioonis ja kirjanduses ei ole ühtegi märget selle kohta, et inimkonna geenifondist väljuvatel inimestel (meie hüpoteesi järgi) oleks olnud kurje kavatsusi, selliseid nagu ühe rahvuse hävitamine teiste õitsengu nimel jms. Kõik nad – nii bonpo-Buddha (Rama), gautma-Buddha, Jeesus kui ka teised tegutsesid ainult veenmise ja eeskuju andmise abil, aga mitte vägivallaga. Šambala jõud ei avane iialgi kurjusele, see on ette nähtud vaid headuse jaoks. Ja maailmas ei ole selliseid jõudusid, mis suudaksid vallata Šambala jõudu, sest Šambala on meist tugevam. Ja Jumal ei hakka iialgi kurjuse liitlaseks, sest Jumal on headuse kehastus.

Teiseks jutustab Hitleri juhtum (tõele au andes ka Stalini juhtum) skisoidset tüüpi inimeste võimuletuleku ohtlikkusest. Nendel "evolutsiooni ohvritel" on suurusmaania ja nad kalduvad looduse saladuslike ilmingute kinnimätsimisele. Neil puudub loogiline mõtlemisviis, nad ei ole võimelised analüüsima erinevaid fakte ja nad kalduvad mingit ühte, eriti saladuslik-müstilist fakti, üle hindama. Skisoidsed inimesed on võimu juures ohtlikud. Skisoidne inimene suudab end võimul olles ümbritseda skisoidse ümbruskonnaga, see viib ühiskonna ebanormaalse arengu rajale. Ebanormaalne areng leiab tingimata kurva lõpu.

Šambala uuringutel tuleb samuti karta skisoidse psüühikaga inimesi, selliseid, keda see looduse suur saladus magnetina ligi tõmbab.

Šambala ja Agarta hüpotees

Minu arvates on Šambala ja Agarta eksisteerimise aluseks kaks looduslikku fenomeni:

- materialiseerimine ja dematerialiseerimine;
- inimkonna geenifond.

Mõtte materialiseerimine ja aine dematerialiseerimine tunduvad esmapilgul vaadates muinasjutulise ja fantastilisena. Tõepoolest, kas võib uskuda isekattuvat lauakest, millele vaid mõtte jõul ilmuvad mitmesugused asjad? Kas võib uskuda seda, et avataar Sai Baba materialiseerib sõrmuseid, tuhka, riisi ja muid sellesarnaseid asju, mis iseenesest ilmuvad ainult sellest, kui avataar neist mõtleb?

Kuid heidame hetkeks kõrvale asise mõtte sellest, et "imesid loovad" ainult mustkunstnikud. Vaatleme jutu sisu laiemas mõttes, filosoofilisest vaatevinklist. Ma arvan, et enam ei vaidlusta keegi seda, et lisaks füüsilisele maailmale eksisteerib ka peenmaailm. Kahe paralleelselt eksisteeriva maailma vahel peavad olema vastastikused üleminekud. On olemas ju laineenergia muundumine mateeriaks ja vastupidi; on tuntud koolifüüsika fakt, et 2 gammat = 1 elektron.

Peenmaailm ehk psüühilise energia maailm (ultrasageduslik maailm) peab omama vastastikuseid üleminekuid ja vastastikuseid seoseid füüsilise maailmaga samamoodi nagu laineenergia muundumine mateeriaks ja vastupidi. Teisisõnu peab eksisteerima mõtte materialiseerimine ja aine dematerialiseerimine mõtteks. Kaasaegsed füüsikud rõhutavad pidevalt, et mõte on materiaalne ja see on tõenäoliselt õige.

Siit järeldub, et iidsetest aegadest pärinevad legendid ja muinasjutud põhinevad reaalsusel. Üldjoontes inimene alusetutele fantaasiatele ei kaldu – legendid ja muinasjutud ütlevad ette karma sosinaid, see tähendab eelmiste elude sosinaid.

Lisaks sellele on praktiliselt kõikides idamaa joogidele ja mediteerimisele pühendatud väljaannetes juttu sellest, et inimese kõrgemas mediteerimise vormis on vaimsel arengul selline tasand, kus inimene suudab dematerialiseeruda ja uuesti materialiseeruda. Tõsi, kaasaegsete joogide hulgas praegusel ajal justkui sellist inimest ei ole. Kuid arvatavasti olid nad olemas varasematel aegadel.

Idamaade kirjanduses on palju tõendeid selle kohta, et mõned vana aja inimesed suutsid hetkega liikuda ühest maailmaruumist teise. Võimalik, et see on fantaasia. Kuid võimalik on kasee, et dematerialiseerudes ja materialiseerudes saab inimene olla selles paigas, millest ta mõtles. Ja mõtte käik on hetkeline.

N. K. Rerih märkis Šambala legende kirjeldades, et selle sissepääsu piirkonnas võib näha inimesi, kes ilmuvad ümbritsevatele ligipääsmatutele kaljudele ei tea kust ja samamoodi ka kaovad. Sellisel juhul võib mõelda nende saladuslike inimeste dematerialiseerimise ja materialiseerimise võimele.

Nagu me eelnevalt oletasime, lisandub Šambala ja Agarta eksisteerimise aluseks olevale dematerialiseerimise ja materialiseerimise võimele üks teine looduslik fenomen – inimkonna geenifond. Vaatleme nende kahe fenomeni vastastikust koostoimimist Šambala ja Agarta hüpoteesi valguses.

Kui võtta aluseks fenomeni "dematerialiseerimine-materialiseerimine" olemasolu, siis muutub inimkonna geenifondi vajalikkus küsitavaks. Milleks on vaja säilitada *somadhi* seisundis viibivaid inimkehasid tuhandeid ja miljoneid aastaid, kui neid võib materialiseerida peenmaailmast?

Kuid inimese keha loomise religioosne kontseptsioon vaimu tihenemise teel räägib sellest, et vaimu materialiseerimisprotsess on olnud äärmiselt keeruline ja see on nõudnud looduse tohutut evolutsioonilist tööd. Pärast inimese taastootmiseks (lapse sünd) füüsilise keha koos kogu geenitehnoloogia printsiipidega loomist on teispoolse maailma informatsiooniväljadesse tõenäoliselt kogunenud küllaldaselt informatsiooni inimkeha ehituse kohta; ilmus midagi sellesarnast nagu inimorganismi "informatsiooni kood" ja tänu sellele alusele sai võimalikuks viia inimene füüsilisest maailmast peenmaailma ning vastupidi, see tähendab sai võimalikuks dematerialiseerimine ja materialiseerimine.

Me ei tunne teispoolse maailma (üleüldise informatsioonivälja) funktsioneerimise printsiipe, kuid isegi sellisel juhul on loogiline arvata, et vaevalt suudab teispoolse maailma torsioonväljade imeline informatsioonimahuti pikaajaliselt säilitada inimkeha füüsilist "informatsiooni koodi" (informatsiooni iga raku, iga molekuli jne ehituse kohta). Seepärast ei saa sellise informatsiooni koodi säilimine dematerialiseerimise tingimustes lõputult kesta ja aeg-ajalt peab toimuma inimkeha materialiseerimine, et informatsiooni koodi korrigeerimine teispoolses maailmas oleks pidevalt võimalik.

Sellega on määratud inimkonna geenifondi olemasolu füüsilises maailmas, kus on võimalik säilitada inimese füüsilise alusena olevat

informatsiooni koodi isegi globaalse katastroofi toimumise ja kõikide maapealsete inimeste hukkumise tingimustes. Erinevate tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis viibivatest inimestest koosnev inimkonna geenifond on kahe eluvormi – peenmaailma ja füüsilise maailma – vastastikuse koostoimimise tingimuseks. *Somadhi* seisundis viibivad inimesed on otseselt seotud teispoolse maailmaga (neile *so-hm*'i printsiip ei kehti), seepärast peavad need inimesed olema "ellu ärgates" võimelised läbi tegema oma füüsilise keha dematerialiseerimis- ja materialiseerimisprotsessi, sest *so-hm*'i printsiibist mõjutatud tavalised inimesed seda ei suuda. Inimkonna geenifond ühendab endas kõikide eksisteerinud maapealsete tsivilisatsioonide vaimselt kõige arenenumaid inimesi, ka see asjaolu määrab nende suure võimekuse oma keha dematerialiseerimiseks ja materialiseerimiseks.

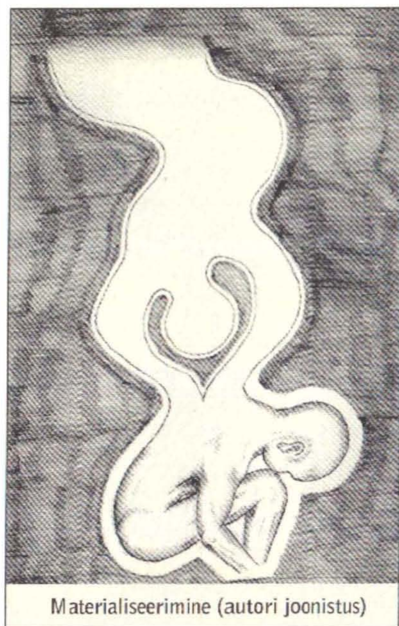
Nagu me juba märkisime, viib füüsilise inimkeha dematerialiseerimine vaimu (kes teadaolevalt elab Maal koos füüsilise kehaga) tohutusse informatsiooni ülepingesse, sest inimese vaim justkui täitub inimkeha kõikide struktuuride täiendava informatsiooniga. Seepärast ei ole dematerialiseerimine teostatav ilma teiste, kõrgemate, sealhulgas teispoolse maailma struktuurideta. Siit järeldub, et inimkeha dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomen peab alluma märksa kõrgema intellekti (teispoolse maailma juhtimiskeskuse) kontrollile, võrreldes tavalise vaimu sisenemisega inimlapse füüsilisse kehasse sündimise ajal.*

Kuid milleks on inimese keha dematerialiseerimine ja materialiseerimine üldse vajalik? *Somadhi* seisundis viibiv inimene on oma hinge kaudu niikuinii teispoolse maailma ja kõrgema intellektiga seotud. Sellele küsimusele on üks vastus – dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomen on vajalik maa-aluse elu sisseseadmiseks.

Meenutage Tiibeti laamade väljendit: "Kivi ei ole nende jaoks takistuseks!" Algul ma mõtlesin, et see väljend ilmestab eelmiste tsivilisatsioonide inimeste võimet mõjutada psüühilise energia abil gravitatsiooni. Kuid hiljem hakkasin ma järjest enam veenduma selles, et see fraas kuulub pigem dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni

* Antropogeneesis on kõrgema intellekti poolt määratud vastastikune suhe peenmaailma ja füüsilise maailma vahel – füüsilisse kehasse siseneb lapse vaim.


Dematerialiseerimine (autori joonistus)


Materialiseerimine (autori joonistus)

valdkonda, kus ei kivid ega kaljud saa olla takistuseks. Siit tuleneb järeldus, et dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomen sai looduse poolt loodud maa-aluse elu eksisteerimise võimaluseks Maal.

Mis on maa-alune elu? Käesoleva uuringu tulemusena võib öelda, et maa-alune elu – see on eelkõige inimkonna geenifond. Tõenäoliselt on maa all väga palju tühimikke ja avarusi, mille kohta puuduvad Maal igasugused andmed. Arvatavasti on paljud koobaste sissepääsud aastate jooksul varingutega sulgunud. Püramiidide all paiknevatel koopatemplitel (J. P. Blavatskaja andmetel) puudub Maa pinnaga ühendus. Kuidas siis saavad *somadhi* seisundis inimesed Maa pinnale? Vastus on üks – inimkeha dematerialiseerimise teel koos järgneva maapealse materialiseerimisprotsessiga. See tähendab, et nad tekivad justkui tühjalt kohalt.

Arvatavasti sisaldab inimkonna geenifond mitte ainult erinevate tsivilisatsioonide *somadhi* seisundis inimesi, kes asuvad koobastes, millel on väljapääs maapinnale, vaid ka

somadhi seisundis inimesi, kes asuvad koobastes, millel puudub väljapääs maapinnale.

Nii võib mõelda ka sellest, et geoloogiliste kataklüsmide (maalihked jms) korral võimaldab inimese keha dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomen viia *somadhi* seisundis inimesi teise, märksa ohutumasse koopasse.

Arvatavasti võimaldab mõtte materialiseerimine teostada *somadhi* seisundis viibivate inimeste kahjustatud kehaosade "remonti", see kindlustab, et kehad säilivad hästi.

Kirjandusest (samuti vestlustest svaamide ja laamadega) võib leida tõendeid maa-aluse tehnogeense inimtsivilisatsiooni eksisteerimise kohta. Algul tundus see mulle täieliku muinasjutuna. Kuid eeltoodud informatsiooni valguses hakkasin ma öeldusse suhtuma märksa tõsisemalt. Ja tõepoolest, mõtlesin, inimkeha dematerialiseerimine võib osutuda võimaluseks minna maa alla ning vastupidi. Kui võtta see aluseks, siis muutub arusaadavaks N. K. Rerihi informatsioon ligipääsmatutele kaljudele teadmata kohast ilmuvatest ja sealt kaduvatest inimestest. Sellega seoses muutuvad Püha Vissarioni, laamade, gurude, svaamide ja joogide ütlused maa-aluse tehnogeense tsivilisatsiooni olemasolu kohta tõeseks, see tsivilisatsioon on asutatud iidsetele teadmistele tuginedes ja sellel on teistel teaduslikel printsiipidel loodud aparaadid ja masinad.

Inimese keha dematerialiseerimise ja materialiseerimise aruteludest segadusse aetud kannatamatu lugeja ootab juba ammu vastust küsimusele – mis on siis Šambala ja Agarta. Aga vastus sellele küsimusele lähtub peenmaailma ja füüsilise maailma vastastikuse koostoimimise kahest variandist, nendest, millest on juttu olnud juba eelnevalt. Ja nimelt:

Esimene variant:

Vaim kui psüühilise energia kogumik siseneb lapse kehasse, mis sünnib füüsilise maailma inimkeha taastootmise protsessi käigus (geeniaparaat jms), elab koos füüsilise kehaga ja läheks pärast füüsilise keha surma taas peenmaailma; järgneb taassünd uude füüsilisse kehasse.

Teine variant:

Pikka aega (sajad, tuhanded ja miljonid aastad) peenmaailmas viibiv tugev vaim säilitab füüsilise kehaga sideme olles *somadhi* I või II

tüüpi seisundis (kivistunud keha või aktiivsed adeptid). Sellisel juhul suudab vaim suunduda *somadhi* I tüüpi seisundist II tüüpi seisundisse, see tähendab, et ta muudab kivistunud keha funktsionaalselt aktiivseks ning vastupidi. Vaim on võimeline isegi esile kutsuma füüsilise keha dematerialiseerimis- ning materialiseerimisprotsessi.

Peenmaailma ja füüsilise maailma vastastikuse koostoimimise esimene variant on iseloomulik tavalisele maapealsele elule, see tähendab tavalistele surelikele.

Nagu meile tundub, on teine variant iseloomulik Maa maa-alusele (võimalik, et ka veealusele) elule, siis saavutatakse praktiliselt inimese surematus. Meie arvates elavad sellise variandi järgi Šambala ja Agarta.

Niisiis on Šambala ja Agarta kahe maapealse paralleelse elu süsteem, millel on põhiliselt maa-alune (veealune?) asukoht ja mida iseloomustab nende inimeste surematus (*somadhi* seisundi kivistunud keha või aktiivsed adeptid), nende inimkehade dematerialiseerumis- ja materialiseerumisvõime ning oskus suunata keha funktsionaalselt passiivsest seisundist funktsionaalselt aktiivsesse seisundisse ja vastupidi.

Millised inimesed on siis Šambala ja Agarta elanikud? Sellele küsimusele loogilisest vaatevinklist vastata püüdes võrdleme maapealse elu teist varianti kirjeldustega eelmiste tsivilisatsioonide inimeste – lemuurlaste ja atlantide elust (vt eelnevat). Sellest võrdlusest on näha, et eelmiste tsivilisatsioonide – atlantide ja eriti hiliste lemuurlaste (lemuuri-atlantide) elu printsiibid sarnanevad paljuski maapealse elu teise variandiga: ka neil oli otsene ligipääs üleüldisele informatsiooniväljale (teispoolsele maailmale), nad ravisid oma keha sisemise energia abil, nende tehnoloogiad põhinesid peenmaailma energia kasutamisel (psüühilise energia) jne. Kas lemuurlased ja atlandid saavutasid surematuse ja kas nad olid võimelised dematerialiseeruma ja materialiseeruma? Sellele küsimusele on raske vastata, kuid sellel teemal leidub kirjanduses siiski laialipaisatud viiteid. Arvatavasti suutsid selliseid seisundeid saavutada vaid üksikud lemuurlaste ja atlantide indiviidid.*

* Selles pole midagi üleloomulikku; isegi meie vähem arenenud tsivilisatsioonis leidub adepte, samuti on tõendeid mõtte materialiseerimisvõimalustest (Sai Baba).

Kuid eelkõige hakkab silma see, et eelmiste tsivilisatsioonide inimeste elu ja tehnoloogia põhinesid nende tugeval vaimul. Maapealse elu teine variant (Šambala ja Agarta) põhineb samuti tugeva vaimu võimalustel.

Sellest võrdlusest võib järeldada, et Šambala ja Agarta elanikud on eelmiste tsivilisatsioonide inimesed – lemuurlased ja atlandid.

Kes nendest (lemuurlased või atlandid) siis mängib Šambalas ja Agartas põhirolli? Ma arvan, et põhiroll kuulub lemuurlastele – kui kõige arenenuma maapealse tsivilisatsiooni esindajatele.

Selle kinnituseks võib öelda, et atlantide tsivilisatsioon hakkas arenema alles pärast seda, kui neile avanesid lemuurlastest lähtuvad iidsete teadmiste allikad. Lisaks sellele selgub kirjandusest, et lemuurlaste tsivilisatsiooni hukkumise hetkel (kosmiline kataklüsm) ei hukkunud kõik. Täiesti võimalik, et arenenumad lemuurlased kasutasid katastroofist pääsemiseks maa alla lahkumiseks inimkeha dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni. Arvatavasti organiseerisid nad seal Šambala riigi ja Agarta riigi.

Kõik autorid on viidanud "Jumala poegadele", kes ilmuvad maale teadmata suunast ja juhivad olulistel ajaloo etappidel inimkonna arengut. Selliseid tõendeid leidub nii meie tsivilisatsiooni arengu (bonpo-Buddha jt) kui ka atlantide tsivilisatsiooni kirjeldustes (vt eelnevat). Võib mõelda, et lemuurlased väljuvad aeg-ajalt Šambalast ja Agartast, et mõjutada maapealse tsivilisatsiooni arengut.

Kas atlandid kuuluvad Šambala ja Agarta elanike hulka? Teadaolevalt oli atlantide tsivilisatsioon võrreldes lemuurlaste tsivilisatsiooniga vähem arenenud. Sellegipoolest oli atlantide vaimne areng suhteliselt kõrge ja võimaldas neil siseneda sügavasse *somadhi* seisundisse. Meie arvates kuuluvad atlandid samuti Maa maa-aluse elu süsteemi, kuid nad viibivad seal põhiliselt passiivses, kivistunud *somadhi* seisundis. Meie arvates on atlandid inimkeha dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni kasutamises vähem võimekad ning nende seisund (passiivne *somadhi* seisund, aktiivne *somadhi* seisund, dematerialiseerimine jne) allub suuremas osas lemuurlaste kontrollile. Meenutame, et laamad ja erilised inimesed rääkisid pidevalt kellestki saladuslikust "Temast", kes annab loa *somadhi* koopasse sisenemiseks ja kes teeb otsuseid kõige selle kohta, mis puudutab inimkonna geenifondi maa-aluseid hoidlaid.

Võimalik, et saladuslik “Tema” on Šambala ja Agarta lemuurlane, kes on kutsutud kontrollima inimkonna geenifondi antud osa.

Kas meie tsivilisatsiooni inimesed kuuluvad Šambala ja Agarta koosseisu? Arvatavasti siiski kuuluvad, kuid ainult need inimesed, kes viibivad kivistunud *somadhi* seisundis ja alluvad lemuurlastele. Selle kinnituseks võib tuua näiteks pühakuid, nagu Tiibetis ja Šambalas väljaõppe läbinud Jeesus Kristus. Meie oletuste kohaselt saavad *somadhi* koobastest väljuvad pühakud täiendavaid teadmisi maa-aluste Šambala ja Agarta tehnogeensetest tsivilisatsioonidest.

Meie hüpoteetilised ettekujutused Šambala ja Agarta riikide kohta langevad paljuski kokku osade pühendatuteks peetavate inimeste andmetega. Näiteks ütles üks eelnimetatud vene kloostri eestseisja, et Šambala ja Agarta koosseisu kuuluvad üheks maa-aluseks ühiskonnaks liitunud erinevate tsivilisatsioonide inimesed. Šambalat ja Agartat juhivad lemuurlased, kelle arengutase ületab oluliselt atlantide ja meie tsivilisatsiooni inimeste arengutaseme. Atlandid on lemuurlastega võrreldes lapsed ja meie tsivilisatsiooni inimesed seisavad veelgi alamal astmel. Just lemuurlased valdavad peenmaailma energiat täiuslikult. Omal ajal – mitu miljonit aastat tagasi – saavutasid lemuurlased niivõrd kõrge arengutaseme, et nad suutsid maapealse hirmsa katastroofi toimumisel oma tsivilisatsiooni päästa maa alla lahkudes, nad elavad seal tänaseni. Ka täna on lemuurlastel maa all uskumatud aparaadid ja mehhanismid, nende tehnogeenne tase on erandituIt kõrge. Lemuurlased on inimkonna geenifondi põhiliikmed ja kaitsjad. Maa all jagunesid lemuurlased väga ammu kaheks riigiks – Šambalaks ja Agartaks. Agarta on võrreldes Šambalaga märksa heatahtlikum riik.

Okultistlike teadmistega Ufaa elanik Marat Fathlislamov räägib, et viimase 30 000 aasta jooksul on lemuurlastele kõrgemalt intellektilt saabunud käsk lahkuda inimkonna geenifondist Šambala ja Agarta riikidesse. Seal, maa all, on nad kas füüsilises või peenmaailma seisundis. Lemuurlased töötavad maa all, neil on oma tehnoloogia nagu näiteks lendavad taldrikud. Osa lemuurlasi viibib inimkonna geenifondis *somadhi* seisundis. Atlandid viibivad inimkonna geenifondi koosseisus pidevalt *somadhi* seisundis; nad ootavad oma tundi, aega, mil saabub “kuldne sajand” – tõe sajand, mil inimestele hakkavad avanema iidsed teadmised. Tõe sajandil hakkavad atlandid *somadhi* seisundist sage-


Šambala (autori joonistus)

damini väljuma, nad ilmuvad maapinnale ja õpetavad meie tsivilisatsiooni inimestele teistsuguseid elu põhimõtteid. Ka meie tsivilisatsiooni *samadhi* seisundis olevad inimesed kuuluvad inimkonna geenifondi koosseisu.

Milliseid tehnoloogiaid siis Šambala ja Agarta lemuurlased valdavad? Kõik nende tehnoloogiad põhinevad teistsugusel, meie jaoks veel arusaamatul energeetilisel printsiibil. Šambala ja Agarta kasutavad eelkõige peenmaailma energiat. Šambala ja Agarta tehnoloogiad ilmnevad meie arvates kõigile tuntud tundmatute lendavate objektide – lendavate taldrikute näol.

UFO-de maapealset eksisteerimist on kahtluse alla raske seada – selle kohta on kogunenud liiga palju andmeid. Teadaolevalt liiguvad need lendavad taldrikud hääletult, need arendavad uskumatut kiirust, muudavad järsult lennusuunda, ripuvad maa kohal, maanduvad, liiguvad vette ja suudavad ootamatult ilmuda ning lahkuda. On kirjeldatud palju eri liike UFO-sid – suurtest tohutute mõõtmetega laevadest kuni väikeste lendavate taldrikuteni. Inimesed on kohanud humanoide – pikka kasvu inimesesarnaseid olendeid või väikeseid kääbikuid.

Võrdleme omavahel lemuurlaste ja atlantide iidsete lennumasinate (vimanate) kirjeldust UFO-de kirjeldusega. Kirjanduse kaudu meieni jõudnud andmete kohaselt on iidsete lemuurlaste ja atlantide vimanal samuti taldriku kuju, need võisid rippuda maa ja vee kohal, muuta järsult lennu suunda jms. See tähendab, et kaasaegne UFO ja iidne vimana on analoogsed. Siit saab teha hüpoteetilise järelduse: UFO-d on loodud ja luuakse kaasajal Šambalas ja Agartas lemuurlaste iidse tehnoloogia järgi. Tõenäoliselt ei ole Šambala ja Agarta lemuurlaste tehnogeenne tsivilisatsioon kaotanud iidseid lennuaparaatide ehitamise tehnoloogiaid.

Miks siis keegi kaasaja inimestest ei ole suutnud UFO-sid detailselt uurida? Miks UFO kaob iga kord viimasel momendil? Arvatavasti suudab UFO samuti dematerialiseeruda ja materialiseeruda. Vastasel juhul oleks UFO-de ootamatu kadumise fakte raske seletada, ja ka seda, et maapinnal ei ole lendavate taldrikute baaside olemasolu kohta avastatud ühtegi tundemärki. Võib arvata, et UFO-d ehitatakse ja neid hoitakse maa all Šambalas ja Agartas ning maapinnale saabumine ja sealt lahkumine toimub UFO-de dematerialiseerimise teel.

Arvatakse, et UFO-d on kosmose tulnukate lennuaparaadid. Kuid meie oletusele selle kohta, et UFO-d on tehnogeense Šambala ja Agarta saavutused, on samuti oma koht.

Kui võtta aluseks lemuurlaste maa-aluse tehnogeense tsivilisatsiooni eksisteerimise hüpotees, siis on kohane esitada küsimusi lemuurlaste toitumisvõimaluste kohta, sest maa all on toiduaineid keeruline toota. Sellegipoolest võib oletada, et lemuurlased on õppinud toiduaineid saama mõtte materialiseerimise teel. Selle kinnituseks on kaasaegsed tõendid riisi ja teiste toiduainete materialiseerimise näol olemas: Sathya Sai Baba, Gufa-ašrami erakute elu kirjeldused jt.

On ka mõningaid andmeid Šambala sissepääsu kohta. Marat Fathlislamov arvab, et Šambala sissepääs asub kusagil India Himaalaja piirkonnas ning see on kaitstud helenduva kera barjääri abil. Vissarion kirjutab, et Šambala sissepääsu piirkonnas (Himaalajas) tegutseb võimas tundmatu energiaallikas.

Võib-olla Šambala sissepääs kusagil eksisteeribki, kuid nähtavasti ei mängi see otsustavat rolli – dematerialiseerimis- ja materialiseerimisvõime lubab läbi ajada ka ilma väljapääsuta.

Kirjanduses on palju kirjutatud niinimetatud Šambala peremehest. Peaaegu kõik usundid ennustavad Šambala peremehe ilmumist Maale. Islami allikates nimetatakse teda Imaam Mahdiks, Piiblis on juttu Kristuse tagasipöördumisest, budistid ootavad Buddha Maitreya't. Oletatavalt on Šambala peremees väga suurt kasvu ja tema ilmumine saab olema seotud Antikristuse tulekuga, kes sünnib Euroopas ja hakkab ennast nimetama Jumalaks. Šambala peremees hakkab propageerima üleüldist armastust ja hakkab Antikristusele vastu seisma.

Raske öelda, mis juhtub. Kuid kui Šambala peremees Maale ilmub, siis arvatavasti on ta üks Šambala või Agarta lemuurlastest. Ei saa välis-

tada ka võimalust, et inimkonna geenifondist võib väljuda atlant või meie tsivilisatsiooni inimene.

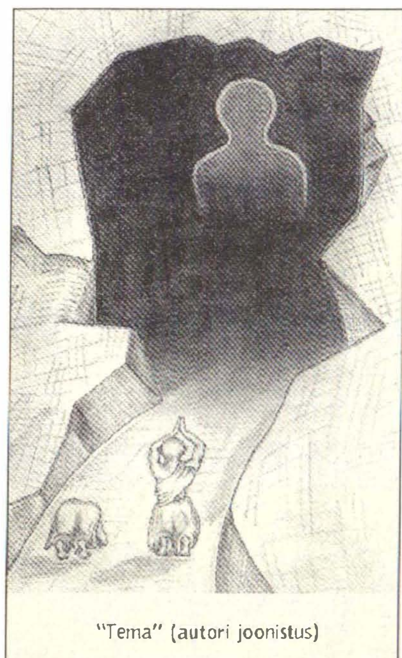
Kokkuvõttes võib Šambala ja Agarta hüpoteesi kohta väita järgmist. Šambala ja Agarta on erinevate tsivilisatsioonide inimeste (lemuurlaste, atlantide ja meie tsivilisatsiooni esindajate) paralleelne maa-alune (veealune?) elu süsteem, mis põhineb teistsugustel füüsilise ja peenmaailma koostoimimise printsiipidel ja eelkõige dematerialiseerimis- ja materialiseerimisvõimel. Šambalas ja Agartas on elu ja surm ühinenud tervikuks, erinevate tsivilisatsioonide inimesed on koos ja aeg kulgeb teisiti. Šambala ja Agarta moodustati seoses lemuurlaste tsivilisatsiooni eksisteerimise ajal toimunud globaalse katastroofiga, edaspidi hakkasid need täitma maapealse elu jätkumise kindlustaja rolli. Šambala ja Agarta on kindlalt maa all peidus ning neid ei kahjusta ei kosmilised mõjud ega geoloogilised katastroofid. Šambala ja Agarta elu on palju kordi enam kaitstud võrreldes maapealse eluga.

Šambala ja Agarta koosnevad kahest põhilisest osast:

1. Inimkonna geenifondist
2. Lemuurlaste maa-alusest tehnogeensest tsivilisatsioonist

Seejuures täidab lemuurlaste tehnogeenne tsivilisatsioon ka inimkonna geenifondi kaitsmise funktsiooni. Tänu dematerialiseerimis- ja materialiseerimisvõimele ilmuvad Šambala lemuurlased regulaarselt inimkonna geenifondi erinevatesse maa-alustesse koobastesse, nad kontrollivad *somadhi* seisundis viibivate inimeste olukorda. Nad aitavad ka koobastes olevaid inimesi väljuda *somadhi* seisundist ja ilmuda maapinnale. Maapealse eluga üksikasjaliselt kursis olevad tehnogeense lemuurlaste tsivilisatsiooni esindajad õpetavad pühakuid (*somadhi* seisundist väljunuid), nii oli see Jeesus Kristusega ja ülejäänud pühakutega. Maa-aluste lemuurlaste lennuaparaadid (UFO-d) õpivad pidevalt tundma maapealset elu käiku tehnogeensetest, bioloogilistest, poliitilistest ja teistest aspektidest lähtuvalt. Neid teadmisi analüüsitakse ja antakse edasi maa peal töötavatele pühakutele.

Võib arvata, et erilistele inimestele *somadhi* koobastesse sisenemiseks luba andev saladuslik “Tema” on lemuurlaste tehnogeense tsivilisatsiooni esindaja. Eriliste inimeste erutust meie hüpoteetilise lemuurlase joonistusega pildi nägemisel võib seletada sellega, et mõnikord on tehnogeensed


"Tema" (autori joonistus)

lemuurlased ilmunud ootamatult materialiseerudes eriliste inimeste ette, kes täidavad oma igakuiseid tööülesandeid *somadhi* seisundis viibivate inimeste kehade kontrollimisel. Erilise inimese erutust võib ette kujutada – kui silmale harjunud *somadhi* seisundisse konserveerunud kehade vahele ilmub ootamatult, justkui maa alt elav, tegutsev, tohutut kasvu inimene.

Meie arvates sisenevad Šambala tehnogeensed lemuurlased ise samamoodi perioodiliselt kivistunud *somadhi* seisundisse, täiendades sellega inimkonna geenifondi, ja inimkonna geenifondist väljuvad aeg-ajalt lemuurlased, täiendades sel moel lemuurlaste maa-alust tehnogeenset tsivilisatsiooni. See tähendab, et inimkonna geenifondi ja lemuurlaste tehnogeense tsivilisatsiooni vahel toimuvad vastastikused üleminekud ja vastastikune vahetus.

Meie arvates eraldus lemuurlaste tehnogeenne maa-alune tsivilisatsioon inimkonna geenifondist kui viimase aktiivne osa ja seda järgnevatel põhjustel:

- inimkonna geenifondi tõhusam kaitse
- lemuurlaste tsivilisatsiooni tehnoloogia säilitamine ja arendamine (maapealsest tehnoloogiast kõrgem tase)
- maapealse elu arengu aktiivne tundmaõppimine selleks, et korrigeerida pühakute tegutsemist ja mõjutada inimkonda muud moodi

Sellisel moel moodustavad inimkonna geenifond ja maa-alune lemuurlaste tehnogeenne tsivilisatsioon maapealse eluga ühise paralleelse süsteemi. Need ongi Šambala ja Agarta.

Mille poolest Šambala ja Agarta teineteisest erinevad? Siin võib olla kaks oletust:

1. Šambala ja Agarta erinevad teineteisest geograafilise printsiibi poolest. Kirjandusallikaist võib leida viiteid selle kohta, et Šambala asub Tiibeti, Himaalaja piirkonnas. Kus siis asub Agarta? Võimalik, et Egiptuse püramiidide piirkonnas (Araabia poolsaarel, Aafrikas jm). Sellega seoses saab rääkida kahe maa-aluse riigi olemasolust – Šambalast ja Agartast, mõlemates on osa inimkonna geenifondist ja lemuurlaste tehnogeensest tsivilisatsioonist, erinevus on vaid asukohas.
2. Kui võtta aluseks Thule (Ekhard ja Haushofer) organisatsiooni tõendid selle kohta, et Himaalaja koobastesse lahkunud kõrge Gobi tsivilisatsiooni inimesed jagunesid kaheks – Šambalaks ja Agartaks, kus esimene neist on võimsuse ja ennenägematute jõudude keskus ning teine varjatud headuse ja valgustatuse keskus, siis võib mõelda, et Šambala on lemuurlaste tehnogeenne tsivilisatsioon ja Agarta on inimkonna geenifond. Sel juhul on riigi "Šambala + Agarta" (st lemuurlaste tehnogeenne tsivilisatsioon + inimkonna geenifond) maa-alune keskus arvatavasti Tiibetis ja Himaalajas ning see laieneb üle kogu maailma.

Milline neist kahest oletustest on õige? Raske öelda. Kuid oluline ei olegi see, mida ja kuidas nimetada, vaid see, et maapealse eluga paralleelne maa-alune süsteem arvatavasti siiski eksisteerib. Ja selle paralleelse elu aluseks on ikkagi inimkonna geenifond.

Nad on meist tugevamad

Kordan ennast ja ütlen, et vesteldes ühe vene kloostri eestseisjaga hakkasin arendama mõtet selle kohta, et meie, inimesed, peame inimkonna geenifondi ja Šambala riiki sissetungimiste eest kaitsma. Eestseisja katkestas minu mõtte ja ütles:

"Neid ei ole vaja kaitsta. Nad on meist tugevamad. Palju tugevamad..."

Selleks ajaks ei olnud ma veel inimese keha dematerialiseerimise ja materialiseerimise situatsiooni analüüsinud ega sellest järeldusi teinud,

seepärast ei mõistnud ma veel paljusid asju. Hakkasin eestseisjale vastu vaidlema.

"Te ei mõista, mis on peenmaailma energia," ütles eestseisja. "See on selline energia, et pilgu abil on võimalik tõsta suurt kivi, seda ruumi ühest punktist teise hetkega ümber paigutada, kutsuda esile üleüldine hüpnootiline uni jne."

Pärast neid sõnu tekkis mul kahtlus – miks siis meist tugevam Šambala ei valluta sõjaga maapinda, mis on eluks võrreldes maa-aluste tühimike ja koobastega palju kõlbulikum? Miks siis meie tsivilisatsiooni inimesed ei vahetu palju arenenumate lemuurlaste vastu? Kuidsel ajal oli minu mõtlemine igapäevasekelduste inimettekujutuste tugeva mõjuga veel kahjustatud, sel ajal ei suutnud ma veel ennast abstraheerida sellisele tasemele, et mõelda teisiti ning teadusliku loogika abil süveneda ja analüüsida kõike saladuslikku ja tundmatut. Eestseisja sõnad Šambala tugevuse kohta kutsusid minu kujutlustes esile fantastilised pildid lemuurlaste sõjast meie tsivilisatsiooni inimeste vastu.

Kuid anname fantaasiale voli ja kujutame ette Šambala tehnogeensete maa-aluste lemuurlaste sõda meie vastu. See aitab meil mõista ja õppida tundma Šambala jõudu.

Kujutame ette, et mingis riigis – näiteks Venemaal, mingis linnas – näiteks Moskva kesklinnas, näiteks Punasel väljakul keset inimvoogusid, näiteks Konstitutsioonipäeva pidustuste ajal ilmub justkui maaalt (materialiseerumine) 7–10 meetri pikkune ebatavalise välimusega inimene. Kõik inimesed saavad šoki. Gigant heidab pilgu inimestele ja tema pilk peatub näiteks Lenini mausoleumil. Tema pilk hakkab muutuma raskemaks ja selle pilgu ebatavalist jõudu tunnetades näevad inimesed, et algul lendab mausoleumi küljest üks seinatükk, siis aga kukub mausoleum kaardimajakesena koost. Gigant tõstab pilgu abil tüki marmorseinast õhku, mängib selle mitmetonnise tükiga õhus, seejärel viib pilgu mujale ja selle tulemusel kukub seinatükk suure müringa inimesi enda alla mattes Punasele väljakule maha.

Edasi püüab gigant endale tardunud inimeste pilkusid, sellest vaatest tunnevad inimesed mõistetamatut nõrkust ja jäävad kohe maha kukkudes magama. Keegi Kremli valvuritest tõstab gigandi tulistamiseks püstoli, kuid gigant saab sellest momentaalselt teada (mõtete lugemine), vaatab valvurile otsa ja vaeseke lendab koos selle seinatükiga,

mille kõrval ta seisis, õhku. Väljakutsutud kaitsetehnikaga sõdurite polk dematerialiseeritakse ja visatakse koos oma kaitsetehnikaga ennenägematu jõuga eemale. Sulgedena õhku tõstetud tankid hakkavad kukkuma majadele, mille tagajärjel need purunevad. Sündmuskohale lennanud helikopteripolgu lendurid näevad, et kõik navigatsioonivahendid on rivist välja läinud, justkui oleks helikopter saabunud tugevaima magnetanomaaliaga piirkonda. Edasi tunnevad lendurid ebatavalist ärevust ja halba eelaimdust, mis vahelduvad peavalu ja tugeva nõrkusega. Helikopterid hakkavad plahvatades majadele kukkuma.

Gigant aga muudkui seisab väljaku keskel ja vaatab rahulikult toimuvaid sündmusi. Kui leidubki keegi, kes jõuab oma pead tõsta ja vaadata, siis ta näeks, kuidas gigant astub mõned sammud, tema keha pingestub ja... ta kaob. Tema kohalviibimist jäävad meenutama ainult purustused, tulekahjud ja maas lamavad inimesed.

Gigandid hakkavad inimeste hulgas paanikat ja õudust külvates ilmuma küll ühes, küll teises maailma linnas. Kasutama hakatakse massihüpnoosiseansse, hüpnotiseeritakse inimesi tervete riikide kaupa. Kõik gigantide hävitamise sõjalised võtted on kasutud: nende ootamatu ilmumise ja kadumise faktor ei võimalda linnade kaitseks midagi organiseerida, kõik gigantide relvastatud rünnaku katsed nurjatakse. Sõjaväelased demoraliseeruvad juba sellest, et nende mõtteid hetkega loetakse, sõjajõud hävitatakse nähtamatu jõu abil ja massilise rünnaku organiseerimise ajaks on gigant saladuslikult kadunud.

Edaspidi hakkavad linnade ja eriti sõjaväebaaside kohale ilmuma lendavad objektid. Need gigantide maa kohal rippuvad lennuaparaadid hakkavad mõjutama elektrienergiat kasutavaid seadmeid ja aparaate. Lennuaparaatidelt pärineva tundmatu energia mõjul jäävad seisma autode, rongide, laevade ja lennukite mootorid, kustuvad tuled kodudes, meditsiiniseadmed ja arvutid lähevad rivist välja, elektrijaamad jäävad seisma, majade soojavarustus on rikutud jne. Relvastatud raketijõudude seadistamis- ja juhtimissüsteemid lähevad katki. Juhtimise üle kontrolli kaotanud aatomielektrijaamad hakkavad plahvatama ja saadavad Maale radioaktiivseid jäätmeid.

Gigantide lennuaparaatide hävitamise katsed rakettide abil nurjuvad, sest tugevasse energiavälja sattudes kaldub rakett teise suunda või siis hävitatakse suunatud energiasamba abil. Gigantide lennuaparaatide

järsk suunamuutmise võime lendamise ajal muudab nende suunatud allatulistamise võimatuks. Nende lennuaparaatide ootamatu kadumise ja ilmumise võime (dematerialiseerimine ja materialiseerimine) määrab ära ootamatuse fakti, mis on sõjategevuseks oluline. Gigantide lennuaparaatide baasi leidmise võimatus (maa-alune asukoht) on veel üheks võitluse kaotamise momendiks.

Gigantide lennuaparaatide hulk hakkab kasvama, varsti hävineb kogu meie tsivilisatsiooni energeetiline süsteem. Tuumapotentsiaal nivelleerub. Rongid ei sõida, lennukid ei lenda, haigete ravimine muutub raskeks, teaduslikud uuringud muutuvad võimatuks, tööstus seiskub, põllumajandustoodang langeb, inimesed hakkavad kodusid valgustama küünaldega, kütma puudega. Saabuvad haigused ja nälg. Inimesed lähevad metsa primitiivset elu elama. Miljonid surevad. Ellujäänud hakkavad tasapisi metsistuma ja mõne põlvkonna pärast muutub inimkond mõneks vähearvukaks poolmetsikuks hõimuks.

Meie tsivilisatsioon on hävitatud. Meie füüsilisel maailmal põhinevad saavutused ei pea lemuurlaste peenmaailma seaduste tunnetamisele põhinevatele saavutustele vastu. Peenmaailma energia on tugevam. Meie tsivilisatsiooni hävitades ei kanna lemuurlased isegi mingeid kahjusid. Nad on meist palju tugevamad!

Kas on võimalik Šambala tehnogeensete lemuurlaste kallaletung meie tsivilisatsioonile? Suures plaanis seda välistada ei saa, sest loodusseaduste järgi tugevam võidab nõrgema. Kuid analüüsime seda küsimust ajaloolisest vaatepunktist lähtuvalt.

Lemuurlaste tsivilisatsioon tekkis ja arenes mitu miljonit aastat tagasi üleüldise informatsioonivälja teadmiste alusel, sest sel ajal *so-hm*'i printsiip ei kehtinud. See tähendab, et lemuurlased kasutasid oma elu arendamiseks teispoolse maailma – peenmaailma-eluvormi teadmisi. Seepärast omandasid nad eelkõige peenmaailma energia. Lemuurlaste tsivilisatsioon elas kõige pikema maapealse perioodi ilma sõdadeta, seepärast arenesid nad kõige kõrgema astmeni. Sellest hoolimata tekkisid selles kõrgeimas tsivilisatsioonis sõjani viinud vastuolud, mille käigus kasutati peenmaailma energiat. Tehti suurimat pattu – teispoolse maailma jumalikke teadmisi kasutati mitte loomise eesmärgil, vaid hävitamiseks.

Vaimselt enam arenenud lemuurlased nägid globaalset katastroofi ette ja lahkusid inimkonna geenifondi loomiseks koobastesse, sügavasse

somadhi seisundisse. Parimad nendest, kes oskasid inimkeha dematerialiseerida ja materialiseerida, organiseerisid maa-aluse lemuurlaste tehnogeense tsivilisatsiooni lemuurlaste tsivilisatsiooni tehniliste saavutuste kaitsmiseks ja arendamiseks, samuti loodud inimkonna geenifondi kaitsmiseks. Maa-alused lemuurlased õppisid organismi rakkude iseeneslikku uuendamise fenomeni ja seepärast muutusid praktiliselt surematuks. Nii loodi Šambala ja Agarta.

Pärast globaalset katastroofi ja Lemuuria hukkumist hakkasid Šambala ja Agarta lemuurlased mõjutama ("Jumala poegade" ilmumine) atlantide tsivilisatsiooni arengut. Šambala ja Agarta lemuurlased hakkasid atlantidele avama iidseid Lemuuria teadmisi siis, kui atlantide vaimne areng saavutas küllalt kõrge taseme ja mõned neist hakkasid täiendama inimkonna geenifondi. Nende teadmiste baasil hakkas atlantide tsivilisatsioon kiiresti progresseeruma, kuid nad ei pidanud vastu ahvatlustele kasutada oma vastuolude lahendamiseks sõjalisi vahendeid. Tehti veel kord pattu – teispoolse maailma jumalikke teadmisi kasutati kurjadel eesmärkidel, see viis atlantide tsivilisatsiooni globaalse katastroofini.

Kahekordset pattu arvesse võttes viis kõrgem intellekt viienda rassi (meie tsivilisatsioon) jaoks sisse *so-hm*'i printsiibi, selle tagajärjel blokeeriti ligipääs teispoolse maailma teadmiste juurde. Šambala ja Agarta lemuurlased püüdsid ja püüavad inimkonna geenifondist väljuvate pühakute abil suunata meie tsivilisatsiooni arengut progressi teele. Kuid erinevalt atlantidest ei saa me iseseisvalt üleüldisse informatsioonivälja siseneda ja teispoolse maailma teadmisi kasutada *so-hm*'i printsiibi kehtimise tõttu. Me sõltume täielikult Šambalast ja Agartast. Niipalju, kui nemad meile teadmisi jagavad, niipalju meil neid ka on. Meie tsivilisatsioon sõltub Šambalast ja Agartast rohkem kui atlandid.

Sellest lähtuvalt saab teha järelduse, et meie tsivilisatsioon (nagu ka atlandid) on Šambala ja Agarta laps. Ja kes hakkab omaenese lapsega sõdima? Mitte keegi.

Šambalale ja Agartale kuulub maapealse elu juhtimisel eriline roll, see on inimkonna geenifondi püha säilitamine ja maapealsete inimtsivilisatsioonide arengu reguleerimine. Šambala tehnogeensed lemuurlased ei vaheta iialgi oma suursugusust ja surematust maapealse elu surelikkuse variandi vastu. Seepärast ei hakka nad meiega kunagi sõdima.

Kas on võimalik Šambala üles leida

Enne, kui suundusime Transhimaalaja ekspeditsioonile, küsisid paljud meie käest:

"Noh, kas lähete Šambalat otsima?"

Kui me jõudsime ekspeditsiooni käigus järeldusele, et inimkonna geenifond on olemas, siis arvasime, et Šambala ongi inimkonna geenifond. Kuid pärast kirjanduse ja arvukate täiendavate materjalide läbiuurimist me mõistsime, et inimkonna geenifond on vaid osa (kuigi põhiline osa) Šambalast ja Agartast, et Šambala ja Agarta osa on veel ka maa-alune lemuurlaste tehnogeenne tsivilisatsioon kui aktiivne osa inimkonna geenifondist. Me saime aru, et Šambala ja Agarta on maa-aluse elu terviklik süsteem.

Ma arvan, et Šambalat leida ei ole võimalik; see on meie kohal ja meie kõrval, see elab meiega paralleelselt, nähtamatuna, saladuslikuna ning meid tundma õppides. Ka Šambalas viibimine ("neil külas käia") on võimatu, sest maa-alustele tehnogeensetele lemuurlastele ei ole see vajalik – me oleme nende jaoks niigi nagu avatud raamat. Oma uhkusest hoolimata peame aru saama, et meie tarkuse ja tehnoloogia arengutase erinevad Šambala arengutasemest samapalju, kui meie erineme kivikirvega varustatud algelisest inimesest.

Religioon ütleb, et millalgi saabub "kuldne sajand" ehk tõe sajand, siis avanevad meile Šambalas ja Agartas peituvad Lemuuria iidsed teadmised, mis omal ajal mitte ainult ei määranud lemuurlaste tsivilisatsiooni suuruse, vaid tegid võimsaks ka atlantide tsivilisatsiooni. Kuid tõenäoliselt arvestatakse Šambalas ja Agartas seda, et isegi need teadmised ei hoidnud atlante lemuurlaste imettegevaid tehnoloogiaid kurjadel eesmärkidel kasutamast, mis viiski nende tsivilisatsiooni hukkumiseni.

Kas see "kuldne sajand" saabub? Kõik sõltub meis endist. Kui me õpime mõistma lihtsat jumalikku postulaati: "Elama peab puhta hingega"; kui puhta hinge psühholoogia kinnistub inimestesse ja muutub nende põhiliseks eksisteerimise aluseks, siis võib oodata seda, et kedagi meie hulgast (võib-olla paljusid meie hulgast) lubatakse Šambalasse, kus ta võib vahetult näha imelist tulevikumaailma, kus talle hakatakse edasi andma uskumatuid teadmisi, mille abil on võimalik maailma muuta. Ma kordan veel kord, et Šambala õpib meid tundma ja teab meist kõike,

seepärast on ainus viis Šambala imeliste tehnoloogiate juurde pääsemiseks teenida nende usaldus massiliselt puhaste mõtetega, massilise headusega.

Mulle tundub, et see psühhoenergeetiline barjäär, mida ma *somadhi* koopas isiklikult kogesin, oli loodud Šambala poolt. Ma ei suutnud Šambalat näha, kuid ma tundsin seda, tundsin selle jõudu.

Ei ole õige mõelda, et kui sinul on puhtad mõtted, siis sind lastakse Šambalasse. Šambala mõtleb üldinimlikes kategooriates. Meie tohutu suures, kirgede möllu täis maailmas ei otsusta üks inimene midagi. Ei ole vaja suurt kujutlusvõimet, et ette kujutada – kui mõned Šambala teadmised jõuavad ühe inimese kätte ning see realiseeritakse uues tehnoloogias, hakkab pihta spionaaž, sõjaväelaste läbirääkimised... ja see tehnoloogia muutub uueks ähvardavaks relvaks. Šambala arvestab Atlantise kurba kogemust ja hoiab oma saladusi niikaua, kuni maapinnal taastub heade mõtete ja puhaste hingede massipsühholoogia.

Kas me saavutame selle? Ma ei tea. Aga niikaua kindlustab Šambala maapealset elu: lemuurlaste tehnogeenne maa-alune tsivilisatsioon kaitseb pühalt inimkonna geenifondi, sest ta ei usalda meid, sest meie hulgas on puhtaid hingi veel liiga vähe.

Kuid siiani on meil loogika ja teadusliku mõtlemise abil lubatud aru saada, mis on Šambala. Ent isegi mõistusega arusaamine kannab vilja: me teame, et me ei ole üksinda Maal, et paralleelselt meiega voolab teistsugune elu, et head mõtted ja puhas hing viivad progressile ja õitsengule. Peab mäletama, et Šambala inimesed elavad rafineeritult puhta hingega. Šambala ennenägematu jõud – see on kristalselt puhta hingega inimese jõud.

Arheoloogilise leiuna Šambalat me ei leia. Šambala on sellest kõrgemal.

IV PEATÜKK

Inimkonna ajalugu Maal

Eelmistes peatükkides peatusin sellel küsimusel perioodiliselt ja tõin erinevatest allikatest viiteid: religioon, pühendatute (J. P. Blavatskaja, L. Rampa jt) andmed, laamadelt ja svaamidelt ning teistelt saadud andmed. Seepärast on lugeja juba arvatavasti saanud maapealse inimkonna tekkimise ja arenemise kohta teatava ettekujutuse.

Loomulikult on lugeja märganud, et need ettekujutused on oluliselt erinevad sellest inimkonna ajaloost, mida meile koolis õpetati. Kõikidest meie analüüsitud allikatest ilmneb, et inimene tekkis vaimu tihenemise teel, et on eksisteerinud viis maapealset rassi (meie oleme viies rass), et järgnev rass tekib eelmise asemele ja vahetab selle järk-järgult välja.

Selle peatüki kirjutamise eesmärgiks ei ole vaielda inimkonna tekkimise üle materialismi ja idealismi seisukohalt. Kaasaegne teadus on juba saavutanud religiooni teadusliku teadvustamise taseme ja mõistmise, et darvinismi teooria inimese arenemise kohta ahvist on liiga primitiivne ja et religioon ei ole midagi muud kui iidsete tsivilisatsioonide teadmiste allegooriline väljendusviis.

Selles peatükis tahaksin ära tuua maapealse inimkonna tekke ja arengu lühida (ilma viideteta) kronoloogilise ülevaate, alustades maailma loomise probleemidest ja lõpetades tänase päevaga. Arvatavasti eksin

ma milleski, milleski on mul õigus, kuid selline on katkendlike faktide summal põhinevate ajalooliste uuringute saatus.

Maailma loomine ja antropogenees

Arvati, et mateeria tekkis tühjusest. Niisamuti arvab geniaalne vene füüsik Gennadi Šipov, kellel õnnestus välja arvestada füüsikalist vaakumit ehk absoluutset mittemiskit ehk absoluuti kirjeldavad võrdused (Einsteinil see ei õnnestunud). Nii arvab ka meie ekspeditsiooni liige, füüsikalise välja spetsialist, tehnikateaduste kandidaat Valeri Lobankov.

Me arutasime seda teemat Valeri Lobankoviga tihti. Tahaksin allpool tuua ülevaate nendest aruteludest.

Mis on absoluut? Absoluut – see ei ole lihtsalt Eimiski, see on Millegagi täidetud tühjus. Millega – see on teadusele veel selgusetu. G. Šipovi andmetel tekivad aatom ja antiaatom alati absoluudist. Need tekivad ja hävinevad vastastikku kokku põrgates. Niiviisi säilitab absoluut oma olemasolu ja tasakaalu. Kuid ükskord, paljude miljardite aastate eest saabus moment, kui moodustunud aatomid ja antiaatomid ruumis lahknesid. Nii tekib absoluudist füüsikaline mateeria.

Absoluudist tekivad ka ultrasageduslikud torsioon- (väändunud) ja antitorsioonväljad (teistpidi väändunud), mis omavahel samamoodi teineteist hävitavad ning toetavad absoluudi olemasolu. Kuid võib tekkida moment, kus teineteist hävitavad torsioonväljad lahknevad. Nii tekib absoluudist peenmaailm.

Šipovi hüpoteesi järgi on peenmaailma torsioonväljade ja teadvuse vahel olemas otsene side, sest torsioonväljad on hinge ja vaimu materiaalsed kandjad.

Sellest järeldub, et absoluudist on tekkinud kaks maailma – füüsiline ja peenmaailm.

Füüsiline maailm on tasapisi muutunud keerukamaks. Ilmusid tähed, planeedid, galaktikad jms.

Ka erinevatest torsioonväljadest koosnev peenmaailm on muutunud keerukamaks. On raske öelda, millisel viisil toimus peenmaailma keerukuse aste suurenemine ja täiustumine. Kuid võib arvata, et ruumiaja vääändeväljad (torsioonväljad) on muutunud informatsioonimahutiteks, see tähendab, et need võisid liita endaga järjest rohkem ja rohkem

informatsiooni. Võib-olla tekkisid mitmekihilised torsioonväljad (kui mõelda geomeetrilisest vaatevinklist lähtuvalt), võib-olla oli torsioonväljade keerukuse suurenemine toimunud mingil teisel viisil. Tasapisi ilmus peenmaailma evolutsiooni käigus vaim – torsioonväljade psüühilise energia kogumik, mis võis igavesti (surematult) endas sisaldada suurt informatsioonimahtu. Paljude vaimude vahele tekkisid informatsioonilised sidemed ja need lõid üleüldise informatsioonivälja, see tähendab teispoolse maailma, Jumalaks nimetatava juhtimiskeskuse.

Nii tekkis elu peenmaailmas. Peenmaailma täiustumise, informatsiooni säilitamise ja ülekandumisprotsessi ajal paralleelselt eksisteerinud füüsiline maailm jäi isikupäratuks ja surnuks.

Teadaolevalt püüab puhkenud elu levida ja omandada uusi elupaiku. Füüsilisse maailma võis elama saada peenmaailma torsioonväljade mateeria tihendamise teel kuni füüsilise maailma jaoks iseloomuliku sobiva tihedusastme saavutamiseni. Niimoodi algas vaimu tihenemine, selle tulemusena tekkis füüsilisse maailma inimese keha.

Mis tahes eluvormi tekkimises mängib põhilist rolli informatsiooni ülekandumine põlvest põlve. Füüsilise maailma inimesel toimub see geeniaparaadi, ja võimalik, et ka kudedesisese vee abil. Mulle tundub, et geeniaparaat (ja vesi?) tekkis tänu vaimu enim informatsiooni sisaldavate osade tihenemisele, kui selle torsioonväljad suutsid üles ehitada DNA aatomid ja molekulid, mis on võimelised põlvest põlve inimkeha ehituse informatsiooni säilitama ja edasi kandma.

Võib ette kujutada vaimu uskumatut keerukust, kui see võis tihenemise käigus luua sellise geeniaparaadi, kus ühes ainsas munarakus ja ühes ainsas spermatosoidis sisaldub informatsioon kogu inimorganismi ülesehituse, kaasa arvatud iga selle molekuli ja iga selle raku kohta. Võib ette kujutada, kuivõrd täiuslik on peenmaailma (teispoolse maailma) eluvorm ja kuivõrd iidne on selle evolutsioon, et peenmaailma energia abil loodi geeniaparaat ja kogu inimese keha. Ega asjata öelda, et inimene – see on makrokosmose mikrokosmos.

Peenmaailma (teispoolse maailma) jõupingutuste abil loodi koos inimesega füüsilise maailma lihtsamad eluvormid – loomad, putukad, taimed jms. Kuid taimsete ja loomsete eluvormide maailmade loomise printsiip oli sama – see toimus teispoolse maailma torsioonvälja lihtsamate vormide tihenemise teel.

Kas füüsilise maailma inimene saab elada ilma teispoolse maailmata? Geeniaparaadi loomisel ja selle abil inimese taastootmisprotsessi käikulaskmisel (lapse sünd) jättis vaim peamised mõtlemisfunktsioonid enda kanda. Ja nimelt, nagu selgub religioonist, siseneb pärast lapse sündimist tema kehasse vaim, kes määrabki ära inimese mõtlemisvõime. See tähendab, et me mõtleme põhiliselt peenmaailmas elava peenmaailma energiat kasutava vaimu abil. Inimese aju, mis kasutab füüsilise maailma energiat (toit), on võimeline väänama peenmaailma torsioonvälju, sellega aitab vaim mõtlemisprotsessile kaasa. Lisaks sellele genereerib aju hinge (biovälja) kujundamiseks astraal-, eeter-, mentaal- ja teiste "kehade" näol täiendavaid torsioonvälju, mis aitavad inimese organismi funktsioneerimisprotsessile kaasa. Pärast inimese keha suremist hävinevad ka paljud inimese hinge põhilised koostisosad (astraalkeha, mentaalkeha jt), vaim lendab teispoolsesse maailma ning jätkab elu peenmaailmas, et mingil ajal uuesti siseneda uude füüsilisse kehasse. Nii kujutab peenmaailma "jõupingutuste" abil füüsilises maailmas loodud inimene endast füüsilise ja peenmaailma eluvormide kombinatsiooni.

Kõigile on hästi tuntud karma mõiste, see tähendab vaimu jäänud eelmiste elude "jälgi". Füüsilises maailmas maise elu etappi läbiv vaim võib täiustuda, kuid võib ka degenereeruda. Heatahtlikud mõtted, teaduslikud saavutused ja leiutised täiustavad vaimu, kuid kurjad mõtted, laiskus ja lõbujanu soodustavad selle degenereerumist. Selle poolest erinebki inimene loomast, et tema mõtteaparaat on ellu kutsutud vaimu täiustamiseks (loova informatsiooniga täiendamiseks) ning sellega seoses peenmaailma eluvormi enese täiustamiseks. Teisisõnu on inimene, peenmaailma füüsilise elu lapsuke, ellu kutsutud selleks, et arendada läbi füüsilise elu peenmaailma progressi. Selleks ta saigi loodud.

Kahtlemata on peenmaailma (teispoolse maailma) eluvorm võrreldes füüsilise maailmaga märkimisväärselt kõrgem. Selle kinnituseks on kas või vaimu surematus. Kui inimese keha suudaks 70–80 aasta asemel elada 1000–2000 aastat ja enam, siis tekiks vaimu täiustumise võimalusi läbi füüsilise maailma ka rohkem, sest ühest kehast lahkumine ja teise kehasse sisenemine on seotud väheaktiivse mõttetegevuse pikaajalise perioodiga (lapsepõlv, vanadus). Seepärast on füüsilise maailma

eluvormi areng nähtavasti liikumas ja hakkabki liikuma inimese eluea pikenemise suunas. Ja tõesti, mõned sajandid tagasi oli eluea pikkus 30–40 aastat, nüüdsel ajal 70–80 aastat.

Kuidas saavutada pikemat eluiga?

Vastus sellele küsimusele võib tunduda imelikuna – heasoovlikkuse, armastuse ja teadmiste abil. Muide, kõik religioonid ja avataarid (Sai Baba) propageerivad just nimelt seda. Esmapilgul ei oma lõputud jutud armastusest ja headusest põhimõtteliselt tähtsust, kuid siin on peidus suur mõte. Teispoolne maailm on loodud sellisel moel, et heatahtlikud mõtted ja teadmised toetavad peenmaailma torsioonväljade arengut, kurjad mõtted ja laiskus viivad nende degenereerumisele. Sagedane elu ja surma vaheldumine on vajalik selleks, et kuri, egoistlik ja kitsarinnaline inimene saaks kiiremini välja vahetatud teise vastu, lootuses, et pärast selle inimese vaimu "karistamist" teispoolsuses muutub taassünd paremaks ja inimene heatahtlikumaks. Seepärast on juttudel taevast ja põrgust nähtavasti alus.

Arvatavasti oli mõned sajandid tagasi üldinimlikes suhetes kurjuse hulk suurem (lõputud sõjad, põletamised tuleriidal jne), võrreldes praeguse ajaga (sõdu jms toimub harvem). See mõjutas kohe ka inimeste eluea keskmist pikkust, mis kasvas. Kuid siin ei mängi rolli mitte üksikud head indiviidid, vaid headuse või kurjuse massipsühholoogia – sellised on teispoolse maailma seadused; elu ja surma kiire vaheldumisega kaitstakse teispoolset maailma negatiivse psüühilise energia hävitavast mõjust surmale järgneva "kurja vaimu karistamisega".

Sellegipoolest jääb mulje, et maailmas toimub "massilise headuse" suurenemise protsess, sellega seoses suureneb ka eluea keskmine pikkus. Teispoolne maailm reageerib ilmselgelt headusele ja suurendab inimese eluea keskmist pikkust.

Ma arvan, et maapealne enim arenenud tsivilisatsioon, väga pika arenguperioodiga lemuurlaste tsivilisatsioon, liikus progressi suunas eelkõige tänu sellele, et nende elu juhtisid algusest peale heatahtlikkus ja teadmised. Seepärast oli minu arvates lemuurlaste eluea keskmine pikkus 1000, 2000 ja enamgi aastat. Lemuurlaste "massiline puhtus ja heatahtlikkus" võimaldas teispoolsel maailmal suurendada nende eluea pikkust, see oli eelkõige üsna otstarbekas, sest pika elu jooksul on vaimu täiustamise võimalusi rohkem.

Nagu me juba teame, on sügavasse *somadhi* seisundisse sisenemise peamiseks tingimuseks täielik vabanemine negatiivsest psüühilisest energiast, inimene muutub seejuures praktiliselt surematuks. Paraku keha passiivse *somadhi* seisundi (kivistunud keha) ajal selle inimese vaimu intensiivset täiustumist ei toimu, sest keha ei ole aktiivne. Aktiivse *somadhi* seisundi ajal (meie arvates uuenevad organismi rakud pidevalt adeptidel, kes elavad 200, 300, 1000 aastat ja enam) toimub arvatavasti palju intensiivsem vaimu täiustumine, kuid siiski arvatavasti vähemal määral kui lemuurlaste puhul.

Meie arvates on antropogeneesi tipuks Šambala ja Agarta tehnogeensed lemuurlased, kes saavutasid peaaegu surematuse eelkõige tänu oma mõtete puhtusele ja teadmiste omandamise kõrgele aktiivsusele. Nad on tänu füüsilise maailma aktiivse elu erakordselt kõrgele tasemele andnud vaimu täiustamisse ja üleüldse kogu teispoolsesse maailma tohutu panuse. Ega Šambala ja Agarta ei loodud asjata eelkõige lemuurlaste tsivilisatsiooni kui kõrgeimalt arenenud maapealse tsivilisatsiooni parimatest esindajatest. Jääb mulje, et kõrgem intellekt nägi ette, et järgnevad maapealsed tsivilisatsioonid ei saavuta lemuurlaste taset, seepärast võimaldas kõrgem intellekt organiseerida lemuurlaste tsivilisatsiooni saavutuste säilitamiseks ja arendamiseks paralleelse maa-aluse süsteemi Maal.

Antropogeneesi ideaaliks ja eesmärgiks, nagu mulle tundub, on see, et kogu inimkond saavutab Šambala taseme.

Nüüd luban endal lühidalt peatuda maapealse inimkonna arengu kronoloogial.

Inimkonna arengus võib välja tuua mitu perioodi, ja nimelt ingli- ning viirastusesarnaste inimeste periood, lemuurlaste periood, atlantide periood ja meie tsivilisatsiooni inimeste periood.

Maapealne ingli- ja viirastusesarnaste inimeste periood

Mitu miljonit aastat tagasi ilmusid Maale 60 meetri pikkused ja pikemad inglitele sarnased vaimu tihenemise teel tekkinud olevused. Need inglitesarnased inimesed olid veel nii hõredad, et suutsid seinu ja teisi takistusi vabalt läbida. Ka loodus (taimed ja loomad) oli hõre. Sellegipoolest oli nendel inimestel kujunenud ebatihe geneetiline aparaat, mis andis võimaluse enda taastootmiseks pungumise ja pooldumise teel.

Inglisarnased inimesed elasid suuremas osas peenmaailma seaduste järgi ja olid otseses kontaktis teispoolse maailmaga. Füüsilises ja suhteliselt tihkes maailmas oli neil midagi muuta ja toota veel raske. Seepärast toimus vähesel määral otseselt inimese aktiivsusega seotud vaimu täiustumine.

Inglisarnaste inimeste perioodi võib nimetada inimkonna lapsepõlve perioodiks, sel ajal toetasid Maale ilmunud inimesi teispoolne maailm ja vaim praktiliselt midagi veel vastu saamata.

Evolutsiooniprotsessis toimus inimese füüsilise keha mõõtmete järkjärguline tihenemine ja vähenemine ning inglisarnased inimesed (esimene rass) muutusid viirastusesarnasteks (teine rass). Viirastusesarnastel inimestel oli üks kükloopsilm, mis nägi peenmaailma, nad paljunesid pungumise ja pooldumise teel, suutsid läbida seinu ja nad suutsid juba füüsilises maailmas teha ka mõningaid töid, mille tegemiseks kasutasid veel ainult peenmaailma energiat (gravitatsiooni mõjutamine raskuste teisaldamiseks jms). Viirastusesarnaste inimeste tegevusaktiivsuse algus füüsilises maailmas hakkas juba teispoolse maailma vaimu täiustamise tulemusena esimesi vilju kandma; inimkond hakkas väikelapse perioodist liikuma suurema lapse perioodi.*

Suurimad väärtused sai teispoolne maailm tagasi lemuurlaste tsivilisatsiooni eksisteerimise ajal.

Lemuurlaste tsivilisatsiooni periood

Pärast viirastusesarnaste inimeste keha veel suuremat tihenemist ilmusid umbes 20 meetri pikkused nelja käe ja kahe näoga varased lemuurlased. Kaks eesmist kätt teenindasid füüsilises maailmas (valguses) nägevaid silmi, kaks tagumist kätt aga silma, mis nägi peenmaailma. Varased lemuurlased enam seinu läbida ei suutnud, kuid nelja käe abil sai võimalikuks aktiivne tegutsemine füüsilises maailmas. Nad olid võimelised kasutama peenmaailma energiat (gravitatsiooni mõjutamine, loomade psüühiline mõjutamine jms) täiuslikult, kuid nad said juba küllalt

---

* Võimalik, et mõned viirastustele sarnase iseloomuga eluvormid ei arenenud tihenemise suunas ning on sellises vormis tänini säilinud. Sellega võib seletada viirastuste, vaimude jt fenomeni.

efektiivselt kasutada ka füüsilise maailma energiat (lihaste jõud, tuli, vesi jms). Nende geeniaparaadi kujunemise aste sai niivõrd täiuslikuks, et nad jagunesid meesteks ja naisteks, algas laste sünnitamine. Jääb mulje, et varased lemuurlased elasid dinosauruste eksisteerimise ajastul.

Keha tihenemisprotsess jätkus, sellega seoses muutus hiliste lemuurlaste (lemuuri-atlantide) kasv väiksemaks (umbes 10 meetrit). Kolmas, tagumine silm varjus kolju sisemusse, kuid jätkas oma organi häälestamist teispoolse maailma lainetele. Kolmandat reaalset silma teenindavad tagumised kaks kätt kadusid. Hilised lemuurlased elasid pooleldi vees, väikesed lõpused aitasid neid veealusel hingamisel. Nad ehitasid suuri linnu, saavutasid tehnikas kõrgeima taseme (lennuaparaadid, kosmose vallutamine jne), lõid esmaklassilise teaduse, ravisid oma keha sisemise energia abil. Nende eluiga küündis 1000–2000 ja enama aastani.

Hilised lemuurlased õppisid füüsilise maailma energiat mitmekülgselt kasutama, kuid nende tehnoloogiad põhinesid eelkõige siiski peenmaailma seaduste tundmisel. Igal lemuurlasel oli teispoolse maailmaga oma side, sealt sai ta teadmisi, tema tegutsemine (teadus, heatahtlikud tegevused) täiendas aga teispoolse maailma teadmisi. Nad olid suutelised suhteliselt lihtsalt sisenema *somadhi* seisundisse. Eesrindlikumad hilised lemuurlased õppisid dematerialiseeruma ja materialiseeruma. Nad valdasid levitatsiooni (gravitatsiooni ületamine ja omaenese keha maapinna kohale tõstmine) ning keha asukoha hetkelist muutmist ruumis. Saavutati isegi lennu- ja teiste aparaatide dematerialiseerimise ja materialiseerimise võime.

Inimese loonud teispoolsel maailmal oli, mille üle uhkust tunda – lemuurlaste tsivilisatsiooni perioodi inimene omandas mitte ainult füüsilise maailma eluvormi ja kinnitas füüsilise eluvormi, vaid rikastas oma uuringute ja heatahtlike tegude abil üleüldise informatsioonivälja torsioonvälju. Saavutati eesmärk – füüsilises maailmas loodi kõrge elatustase, mis aitas peenmaailma elu arengule kaasa.

Inimkonna ajaloos oli lemuurlaste periood kõige pikem ja progressiivsem periood: miljonite aastate jooksul õitses headuse ja teadmiste kultus, need viisid arengule ja nende pärast teispoolne maailm üldse inimkonna lõigi.

Sellest hoolimata hakkas lemuurlaste tsivilisatsiooni kõrgeima arengutaseme juures teadmiste kultus järk-järgult vahetuma võimukultuse

vastu. Teadmisi hakati kasutama võimu saavutamise eesmärgil, samal põhjusel hakkas kahjustuma headusekultus ja ilmus kurjus. Hakati tootma relvi, lemuurlased jagunesid gruppidesse ja hakkasid üksteist ähvardama. Maa kohale ilmus negatiivne psüühiline aura. Üleüldisse informatsiooniväljа hakkas lemuurlastelt saabuma mitte ainult heade ja loovate tegude positiivne psüühiline energia, vaid ka teispoolse maailma torsioonvälju hukutavalt mõjutav negatiivne psüühiline energia. Kogu inimevolutsiooni perioodi jooksul loodud ja teispoolse maailma torsioonväljades kinnistunud maapealse elu "andmebaas" hakkas murenema.

Miks asendus siis lemuurlaste teadmiste kultus võimukultusega? Seda on keeruline öelda. Kuid võib arvata, et ennenägematuid kõrguseid saavutanud ja füüsilise ning peenmaailma elu täiuslikkuse seadusi tundnud lemuurlased hakkasid end tundma looduse täieõiguslike peremeestena ja hakkasid soovima selle ülemvõimu. Teisisõnu tegid lemuurlased suurima patu – nad hakkasid end tundma jumalatena ja unustasid, et nad olid sündinud Jumalast ning neid juhtinud teispoolsest maailmast. Kuna Jumal sai kõikidest lemuurlastest olla vaid üks, algas võitlus võimu pärast.

Arenenuimad lemuurlased (kes valdasid dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni, levitatsiooni ja ülekandumist ruumis) mõistsid, et Jumal ei lase negatiivsel psüühilisel energial kuigi kaua oma teispoolse maailma torsioonväljade maapealse elu "andmbaasi" kallal hävitustööd teha. Nad mõistsid, et peenmaailm ja füüsiline maailm on pärit ühest algest – absoluudist; et peenmaailm arenes enne füüsilist maailma ja seepärast võib see tugevalt mõjutada absoluuti, mille tulemusena muutuvad kosmiliste objektide (planeedid, asteroidid jms) asukohad, millele järgneb maapealne globaalne katastroof.

Katastroofi vältimatust mõistnuna läksid paljud lemuurlased koobastesse, sisenesid *somadhi* seisundisse ja organiseerisid inimkonna geenifondi. Arenenumad lemuurlased kasutasid dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni ning läksid koos oma aparaatide ja mehhanismidega maa alla, et organiseerida Šambala ja Agarta maa-aluse elu tingimustes lemuurlaste tsivilisatsiooni tehnoloogiate säilitamine ning arendamine ja inimkonna geenifondi kaitsmine.

Kosmiline katastroof ei lasknud end kaua oodata, selle tagajärjel lemuurlaste maapealne tsivilisatsioon hukkus. Selline hind oli teadmiste

kultuse asendamisel võimukultusega; kõrgem intellekt ei saanud lubada teispoolse maailma torsioonväljade maapealse elu "andmebaasi" täielikku hävimist. Manifestatsioonina on suurest lemuuria tsivilisatsioonist järele jäänud ainult Šambala ja Agarta ning need täiendavad teispoolse maailma teadmisi tänini.

Kuid veidi aega enne lemuurlaste ühiskonna katastroofi hakkasid sündima väiksema kasvu ja teistsuguse välimusega inimesed. Väikest kasvu (3–5 meetrit) inimeste hulk järk-järgult suurenes. Need olid järgmise maapealse rassi esimesed esindajad – atlandid. Osa neist jäi pärast lemuurlaste katastroofi Maa* peal ellu ning nad jäid eksisteerima väikesearvuliste hõimudena.

Atlantide tsivilisatsiooni periood

Atlandid toetusid lemuurlaste tsivilisatsiooni perioodil kõiges "vanemate vendade" teadmistele ja tehnoloogiatele, nad pidasid lemuurlasi jumalate poegadeks. Atlantidel oli raske ette kujutada iseseisvat elu.

Pärast lemuurlaste tsivilisatsiooni hukkumist sattusid atlandid rasketesse ellujäämise tingimustesse: maapealne elu muutus harjumatuks ja "vanemaid vendasid" – lemuurlasi – enam ei olnud. Pärast katastroofi suutsid vaid mõned vähesed ellujäänud atlandid elu jätkata, nad läksid üle naturaalsele poolmetsikule oleskelule. Atlantidel – nagu lemuurlastelgi – oli kolmas silm hästi arenenud, selle abil suutsid nad end häälestada üleüldise informatsioonivälja lainetele ning saada sealt lemuurlaste teadmisi. Kuid teispoolse maailma torsioonväljadesse salvestatud lemuurlaste tsivilisatsiooni teadmised ei kiirustanud end atlantidele avama. Seepärast kestis Atlantise poolmetsiku elu etapp väga pikka aega.

Miks siis atlandid ei saanud kasutada üleüldise informatsioonivälja teadmisi? Selle kohta võib välja tuua kaks oletust:

- atlantide aju oli lemuurlaste ajuga võrreldes vähem arenenud. Seepärast isegi siis, kui atlandid lülitusid üleüldise informatsioonivälja teadmistesse, ei suutnud nad mõista, millest jutt käib. Pikaajaline evolutsiooniline harjumus loota kõiges lemuurlastele ei võimaldanud neil endil teadmisi analüüsida ning neid elu arendamiseks kasutada;

---

* Võimalik, et nad sisenesid katastroofi üleelamiseks koobastes *somadhi* seisundisse.

- kõrgem intellekt katkestas atlantide sideme üleüldise informatsiooniväljaga (teispoolse maailmaga), see tähendab viidi sisse *so-hm* – "teosta end iseseisvalt" printsiip. Arvatavasti viidi *so-hm*'i printsiip sisse veel lemuurlaste tsivilisatsiooni eksisteerimise ajal siis, kui õitsesid konfliktid ja võimukultus, et kaitsta teispoolse maailma informatsioonivälja Maalt tuleva kahjuliku negatiivse psüühilise energia eest. Atlantide tsivilisatsiooni eksisteerimise algusaegadel ei olnud piirav *so-hm*'i printsiip maha võetud, sest puudus kindlustunne, et atlantidest saavad positiivse psüühilise energia loojad. Ainult Šambala ja Agarta toetusid teadmiste ja heatahtlike kavatsuste kultusele ning jäid väljapoole *so-hm*'i printsiipi, mis blokeeris ligipääsu teispoolse maailma teadmistele.

Milline neist kahest oletusest on õige? Ma arvan, et teine, sest kõrgem intellekt pidi reageerima teispoolse maailma informatsioonistruktuuridesse suure hulga negatiivse psüühilise energia saabumisele. Arvatavasti on blokeeriv *so-hm*'i printsiip mitte ainult meie tsivilisatsiooni individuaalne atribuut, vaid ka kõrgema intellekti universaalne "relv", mis on suunatud teispoolse maailma informatsiooniväljade kahjustamise ennetamiseks. *So-hm*'i printsiibi kehtimise tingimustes jääb inimkond "üksi", see tähendab peab ennast teostama iseseisvalt, teispoolse maailma teadmisteta. *So-hm*'i printsiip kaitseb eelkõige neid teadmisi, mis on saadud (ja salvestatud torsioonväljadesse) lemuurlaste kui kõige kõrgema maapealse tsivilisatsiooni progressiivse perioodi jooksul. Need teadmised on alati kättesaadavad ainult Šambalas ja Agartas.

Religioonis on olemas mõiste "kuldne sajand", mil inimestele avanevad iidsed teadmised. Teisiti öeldes on "kuldne sajand" aeg, mil inimkonnalt võetakse blokeeriv *so-hm*'i printsiip maha ja lemuurlaste iidsed teadmised hakkavad inimestele olema kättesaadavad.

"Teosta end iseseisvalt" tingimustes areneb atlantide tsivilisatsioon väga aeglaselt. Inimesed õppisid kasutama mõningaid füüsilisi energiaid (lihasjõud, tuli, vesi), ehitasid maju, toitu hankisid eelkõige merest, suurema osa oma elust viibisid vees. Šambala ja Agarta jälgisid atlante märkamatult, inimkonna geenifondist hakati välja laskma pühakuid – lemuurlasi. Arvatavasti hõiskasid atlandid: "Jumalate pojad on tagasi!" – nende mälestustes olid legendid võimsate lemuurlaste perioodi hiiglaste kohta veel säilinud. Kuid pühakud – lemuurlased – ei kiirustanud oma

tehnoloogiaid ja teadmisi atlantidele üle andma – nad propageerisid inimkonna progressi aluseks olevat armastust ja headust.

Järk-järgult asendus atlantide tsivilisatsioonis tänu pühakute – lemuurlaste – jõupingutustele võimukultus teadmiste kultusega, headus ja armastus taastusid. Algas progress. Omandati teisi füüsilise maailma energiaid, linnad muutusid paremaks ja ilusamaks, atlantide populatsioon kasvas. Kuid peenmaailma energia oli atlantidele veel kättesaamatu. Šambala ja Agarta märkasid atlantide progressi ning informeerisid üleüldise informatsioonivälja juhtimiskeskust võimalusest võtta *so-hm*'i printsiip maha, et sellega veelgi enam toetada progressi ka peenmaailma jõudude valdamise arvelt. Teispoolse maailma teadmistelt võeti blokk maha. Atlantide jaoks saabus "kuldne sajand". Lemuurlaste tsivilisatsiooni võimsad teadmised muutusid neile kättesaadavaks.

Atlantide tsivilisatsioon arenes hüppeliselt. Õpiti kasutama telepaatiat, gravitatsiooni psüühilist mõjutamist, mantrate jõudu (palved) ja teisi peenmaailma energialiike. Linnu hakati ehitama pilguga raskuste teisaldamise abil, oma keha hakati ravima sisemise energia abil, õhulaevu juhiti mantrate jõu abil. Ehitati tohutu suuri linnu, maa kohal lendasid lennuaparaadid – vimanad, vee alla rajati suurepäraseid istandusi, tohutud monumendid (mis on säilinud meie ajani) tunnistavad atlantide tsivilisatsiooni võimsust. Maailm elas purpurpunastes toonides.

Sel perioodil olid headuse ja armastuse kultus atlantide tsivilisatsiooni põhinormiks. Kuid teadmiste kultus ei kinnitunud täielikult, sest atlandid said tänu kolmanda silma häälestamisele üleüldise informatsioonivälja lainetele telepaatilisel teel lemuurlaste tsivilisatsiooni teadmised kergelt kätte. Atlantide lapsed ei õppinud koolis ega lõpetanud instituute, vastavalt aju arenemisastmele sisenesid üleüldise informatsioonivälja teadmised ise.

Teispoolse maailma torsioonväljadesse salvestatud lemuurlaste tsivilisatsiooni teadmised olid niivõrd kaitsetud, et atlantidel puudus teaduse intensiivseks arendamiseks vajadus, kas või osa lemuurlaste teadmiste kasutamisest oli küllalt. Saabus "teaduslik laiskus".

Teadaolevalt nõuab teadus tohutut püüdlikkust, see on isiksuselt teaduslike raskuste ületamist ning ustavaid kolleege nõudev töö, see on ohverdamine teadmiste nimel, mõtete puhtus ja hinge lennukus. Just

nimelt selle pärast saavutasid lemuurlased teaduses ennenägematuid kõrgusi ja lõid teadmiste kultuse, mis stimuleeris teaduslike uuringute arengut. Nende ajal ei olnud teispoolsest maailmast telepaatilisel teel valmis teadmisi saadaval. Atlantidel oli seevastu lemuurlaste poolt omal ajal valmis töötatud terve pakett teadmisi.

Atlantide "teaduslik laiskus" ei suutnud teispoolse maailma informatsioonivälja täiendamiseks nii vajalikku teadmiste kultust kinnistada. Inimkonna elu kõige raskem osa on uute teadmiste hankimine ja see kuulub kõige võimekamatele ja progressiivsematele inimestele. Atlantidel sai need teadmised iga inimene, tuli end vaid häälestada üleüldise informatsioonivälja lainetele. Seepärast sattusid teadmised ka tühiste inimeste kätte, kes nendest ületäitununa ei suutnud vastu panna kiusatusele võimutseda.

Nii saabus kinnistumata teadmiste kultuse asemel võimukultus. Headusekultus ei suutnud vastu seista negatiivsetele võimujanuliste püüdlustele. Inimlikud püüdlused – see on võimsaim jõud, mille vastu seista on väga raske. Inimlikke püüdlusi peatada ei saa, neid on parem suunata teisele, näiteks teadmiste saamise teele. Kui atlantidel oleks valitsenud teadmiste kultus, siis oleksid kõik inimlikud püüdlused olnud suunatud kaitsetusse ja igavesse teadmisse, mitte aga muutunud võimujanu isuks.

Inimene (olgu see lemuurlane, atlant või meie ja teie) on korraldatud nii, et ta peab kogu aeg millegi poole püüdlema. Inimene on loodud kui isearenev substants. Seepärast on kasulik inimese püüdlusi kuhugi suunata. Kuhu? Vastus on lihtne – teadmiste ja headuse juurde. Headusekultus pluss teadmiste kultus – vaat see on inimkonna progressi põhiline alus. Vastasel juhul saabub võimukultus, sellega koos kurjus ja kurjusega koos hukk.

Atlantidel ilmnenud võimukultus progresseerus. Nad jagunesid omavahel vaenujalal olevatesse gruppidesse. Omal ajal lemuurlastelt saadud teispoolse maailma teadmisi kasutati relvade tootmiseks. Algasid lõputud sõjad. Teispoolse maailma torsioonväljadesse hakkas saabuma suures koguses negatiivset psüühilist energiat.

Enimarenenud atlandid nägid globaalse katastroofi saabumist ette ja lahkusid koobastesse ning sisenesid inimkonna geenifondi täiendades *somadhi* seisundisse. Jääb mulje, et atlantide puhul oli *somadhi* seisun-

disse sisenemine suhteliselt massiline, seepärast koosneb inimkonna geenifond isegi praegu põhiliselt atlantidest.

Šambala ja Agarta ei suutnud globaalse katastroofi saabumisele vastu seista, kuna pühakute – lemuurlaste – veenmisjõust ei jätkunud, sõjalist jõudu headuse ja teadmiste kultuse valitsemise tõttu Šambala kasutada ei saanud.

Ma kahtlen selles, et atlandid oleksid täiendanud lemuurlaste maa-alust tehnogeenset tsivilisatsiooni. Näib niimoodi, et atlandid ei saavutanud inimkeha dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni taset, mis oli eluks Šambalas ja Agartas niivõrd möödapääsmatu.

Katastroof vallandus 850 000 aastat tagasi. Maa telg muutis oma asukohta, poolused vahetusid omavahel, saabus ülemaailmne veeuputus. Blokeeriv *so-hm*'i printsiip viidi uuesti sisse.

Kuid atlantide tsivilisatsioon ei hukkunud kohe. Osa neist (kollased atlandid) jõudis oma õhulaevadel (vimanad) lennata Maa kõrgendike Himaalaja, Tiibeti ja Gobi kõrbe piirkondadesse, need olid enne ülemaailmset uputust põhjapooluseks. Seal, Gobi kõrbe kohal paiknenud sisemere kallastel ja saartel atlandid kohanesid ning elasid veel mõnikümmend tuhat aastat. Kuid isolatsiooni, vähese arvukuse ja peamise, üleüldise informatsioonivälja kui põhilise abilise puudumise tõttu (*so-hm*'i printsiibi kehtimine) ühiskond degenereerus, metsistus ja hukkus. "Teadusliku laiskuse" harjumus ei võimaldanud atlantidel ellu jääda.

Teine osa atlante (mustad atlandid) jäi ellu Aafrika kontinendi kõrgustikel. Kuid ka nemad degenereerusid samadel põhjustel väga kiiresti, metsistusid ja hukkusid. Ühe eksisteeriva hüpoteesi järgi oli nendel mustadel atlantidel kaasaegsete neegrite kujunemisel kanda oma osa.

Kolmas osa atlante jäi ellu niinimetatud Platoni saarel, mis asus Atlandi ookeani piirkonnas*. See atlantide grupp osutus märksa progressiivsemaks, see suutis oma teadmisi ka blokeeriva *so-hm*'i printsiibi kehtimise tõttu üleüldise informatsiooniväljaga kontakteerumise võimatuse tingimustes mitte kaotada, see suutis organiseerida teaduslikke uuringuid, säilitada tehnoloogiad ja sundida inimesi end vaimses mõttes täiendama ka teispoolse maailma otsese toetuseta.

---

* Legendaarse Atlantise prototüüp.

Platoni saare atlandid suutsid uutes maapealsetes elutingimustes ennast tõestada ja elada pikka aega – ajavahemikus 850 000 kuni 11 000 aastat tagasi. Selle aja jooksul hakkas Maad pärast ülemaailmset uputust uputanud vesi järk-järgult taanduma, tekkisid uued mandrid, neile ilmusid juba viienda rassi (meie tsivilisatsiooni) inimesed.

Atlantidele tundusid need inimesed väikestena (kõigest 2–3 meetri pikkused), agressiivsete ja rumalatena. Mõnedega nendest uutest inimestest Platoni saare atlandid sõdisid, mõnedega leidsid kontakti ja lõid sõprussuhted. Platoni saare atlandid leidsid tiheda kontakti iidsete egiptlastega, kellele õpetasid oma tehnoloogiaid ja kellega koos ehitasid psüühilist energiat kasutades gravitatsiooni mõjutamise teel raskusi (kiviplokke) teisaldades Egiptuse püramiide. Püramiidid ehitati 75 000–80 000 aastat tagasi. Pärast püramiidide ehitamist läksid paljud atlandid ja ka mõned egiptlaste esindajad püramiidide all asuvatesse elamutesse, sisenesid sügavasse *somadhi* seisundisse ja täiendasid inimkonna geenifondi.

Kuid 11 000 aastat tagasi ennustasid Platoni saare atlantidest astronoomid peatset Tiphoni komeedi kukkumist Maale. Komeet lähenes ja kukkus Atlandi ookeani piirkonda. Viimane atlantide elukoht – Platoni saar – hukkus, vajus meresügavustesse. Atlantide tsivilisatsiooni eksisteerimine katkes täielikult.

Võrreldes lemuurlaste tsivilisatsiooniga, elas atlantide tsivilisatsioon lühemat aega, nad ei saavutanud isegi osaliselt lemuurlaste arengutaset. “Teaduslik laiskus” hukutas atlandid.

Aarialaste (meie tsivilisatsiooni inimeste) periood

Millegipärast on meil kombeks nimetada aarialasteks sakslasi. Kuid see on vale; kõikides iidsetes allikates nimetatakse aarialasteks meie tsivilisatsiooni inimesi üleüldse.

Aarialased ilmusid atlantise tsivilisatsiooni aegadel umbes miljon aastat tagasi. Atlantide seas hakkasid sündima väiksemat kasvu, lestanahkadeta, suure nina ja suurte jalalabadega inimesed. Nad olid maismaaelu jaoks paremini kohanenud, sellega seoses oli neil atlantide ees isegi mõningaid eeliseid. Need ebatavalise välimusega inimesed olid aktiivsed ja töövõimelised, kuid vaimses suhtes ja eriti veel psühhoenergeetilise

mõjutamise oskustes olid nad atlantidega võrreldes palju nõrgemad. Sellegipoolest oli nende vaimne areng võrreldes kaasaegse inimesega märgatavalt kõrgem; esimesed aarialased õppisid oma esivanematelt – atlantidelt – mõningate peenmaailma energiate kasutamist, nad suutsid siseneda *somadhi* seisundisse ja kutsuda esile telepaatilisi ning telekineetilisi efekte. Esimesed aarialased olid kaasaegsete inimestega võrreldes gigantset kasvu ja nende pikkus ulatus kahe-kolme meetrini, kuid atlantidega võrreldes olid nad suhteliselt väikesed.

Atlantide tsivilisatsiooni lõppetapil, kui ilmusid juba esimesed aarialased, blokeeriv *so-hm*'i printsiip veel ei kehtinud. Seepärast said nii aarialased kui ka atlandid kasutada teispoolse maailma teadmisi. Esimeste aarialaste lapsed ei käinud samuti koolis, teadmised tulid neile üleüldisest informatsiooniväljast vastavalt aju arenguastmele. Esimeste aarialaste kolmas silm oli rohkem arenenud kui kaasaegsel inimesel, kuid funktsionaalselt oli see vähemvõimekas kui atlantidel. Nad olid atlantidega võrreldes materiaalsemad ja maisemad.

Esimeste aarialaste elu algusperiood sattus kokku atlantide vahel levivate riidude, sõdade ja võimukultuse perioodiga. Meie aarialaste tsivilisatsioonis tänaseni kehtiv võimukultus on atlantidelt üle võetud. Esimesed aarialased osalesid koos atlantidega omavahelistes sõdades. Nad olid palju vastupidavamad ja vähemnõudlikud kui atlandid.

Ka aarialased tunnetasid globaalse katastroofi liginemist, kuid võimukultus oli tugevam. Vahetult enne globaalse katastroofi saabumist läksid paljud aarialased koobastesse, sisenesid sügavasse *somadhi* seisundisse ja täiendasid inimkonna geenifondi. Ma arvan, et inimkonna geenifondi kuuluvad põhiliselt esimesed (enne ülemaailmset uputust sündinud) aarialased, kes enne *somadhi* seisundisse sisenemist elasid *so-hm*'i printsiibi puudumise tingimustes ja kes tänu sellele said kasutada teispoolse maailma teadmisi, samuti suutsid nad kasutada mõningaid psühhoenergeetilisi efekte (elluäratamine, haigustest vabanemine jms). Meie jaoks harjumuslikku välimust omavad pühakud (Jeesus Kristus, Muhamed, Mooses jt) olid minu arvates esimesed aarialased, kes sisenesid *somadhi* seisundisse veel enne ülemaailmset uputust. Mulle tundub, et esimesed aarialased tundsid Šambalat ja Agartat, kummardasid neid ja pidasid lemuurlasi Jumala poegadeks.

Enne katastroofi toimumist läksid esimesed aarialased *somadhi* seisundisse mitte ainult selleks, et täiendada inimkonna geenifondi, vaid ka selleks, et katastroof koobastes üle elada.

Suurem osa aarialastest ja ka atlantidest hukkus ülemaailmse uputuse ajal (850 000 aastat tagasi). Ainult väike hulk atlante ja aarialasi jäi alles jäänud kuival maal ellu. Saabusid keerulised ajad: majad, tehnoloogiad, aparaadid kadusid. Kuid kõige raskem oli see, et inimesed olid teispoolse maailma teadmistest blokeeriva *so-hm*'i printsiibi tõttu ära lõigatud. Algas metsistumine ja järkjärguline üleminek primitiivsema eluviisi perioodile.

Nendes tingimustes pidasid aarialased allesjäänud atlantidega pidevaid sõdu. Aarialased osutusid karmide elutingimuste jaoks paremini kohanenuks ja surusid atlandid paljudest kuiva maa piirkondadest välja. Nad asustasid ülemaailmsest uputusest vabanevaid kuiva maa piirkondi kiiremini ja ehitasid sinna oma linnad ning külad. Atlandid elasid aga isoleeritud kolooniates, neid oli vähe ning sugulusabielude tingimustes surid nad järk-järgult välja.

Aarialaste ühiskonna areng seisis sadu tuhandeid aastaid. Sellel olid objektiivsed põhjused: pärast ülemaailmset uputust esines maapind väga pika aja jooksul eraldiseisvate kiviste saarte näol, kuid isoleeritus ja sugulusabielud soosisid degeneratsiooni ja aarialaste järeltulevatele põlvkondadele jäetud parameetrite halvenemist. On olemas eraldi andmeid selle kohta, et sellel ajaperioodil väljus inimkonna geenifondist palju pühakuid (Buddhasid), kuid arvatavasti ei saatnud nende tegevust edu – aarialaste ühiskonna taandarengu protsessid olid tugevamad. Aarialaste kasv kahanes umbes 1,5 meetrini, nad muutusid järjest enam ja enam metsistunud hõimudeks.

Jääb mulje, et umbes 100 000–200 000 aastat tagasi elas kolm aarialaste põhigruppi – Tiibeti piirkonnas, Aafrika lõunaosas ja Vahemere piirkonnas. Kuid kaks esimest gruppi järk-järgult degenereerusid ja metsistusid lõplikult ning ainult Vahemere grupp hakkas väga pikkamisi progresseeruma, mille tulemusena kujunes iidne Egiptuse tsivilisatsioon. Iidse Egiptuse tsivilisatsiooni kujunemisel mängisid suurt rolli nähtavasti mitte ainult pühakud, vaid ka tihedad kontaktid Platoni saare atlantidega. Egiptuse tsivilisatsioon saavutas kõrge arengutaseme; püramiidide ehitamine toimus arvatavasti koostöös Platoni

saare atlantidega. Millal ja mis põhjusel Egiptuse tsivilisatsioon hukkus? Mul on seda raske öelda. Võib arvata, et iidsed egiptlased ei suutnud üle elada Tiphoni komeedi kokkupõrget Maaga (11 000 aastat tagasi) ja Platoni saare atlantide hukkumist, kelle teadmisi ja oskusi egiptlased kasutasid.

18 013 aastat tagasi ilmus Tiibeti ja Himaalaja piirkonda uus pühak. Mõned hüüdsid tedaManuks, teised Ramaks, kolmandad bonpo-Buddhaks. See pühak oli väga suurt kasvu ja ebatavalise välimusega. Mulle tundub, et just tema silmad on kujutatud kõikidel Tiibeti templite seintel. Nagu me juba kirjutasime, tehti nende silmade analüüsimisel järeldus, et need kuulusid lemuurlasele. Nii et inimkonna geenifondist väljus lemuurlane ise.

Mul on jäänud mulje, et kogu aaria rassi eksisteerimise perioodi jooksul, alates ülemaailmsest uputusest (850 000 aastat tagasi), on inimkonna geenifondist pühakutena väljunud ainult atlandid ja varased aarialased. Lemuurlasi nende hulgas ei olnud. Nende pühakute tegevus oodatud tõsiseltvõetavat edu ei toonud; aaria rass degenereerus jätkuvalt. Lähenedes perioodile enam kui 18 000 aastat tagasi, koosnes inimkond põhiliselt metsikutest ja poolmetsikutest hõimudest, arenguperspektiivid järjest vähenesid. Sellel foonil eraldus vaid Egiptuse tsivilisatsioon, kuid ka sellel olid tõsised taandarengu tunnused.

Aaria tsivilisatsioonis toimuvaid protsesse uurinud Šambala ja Agarta otsustasid lõpuks pühakuna kasutada lemuurlast. Niisiis ilmus 18 013 aastat tagasi Maa peale bonpo-Buddha (Rama, Manu). Tiibeti piirkonnas tegutsedes alustas ta sellest, et kogus kokku aarialaste parimad mehed ja naised, eraldas nad poolmetsikutest hõimudest, hakkas neid elama õpetama ning soodustas nende paljunemist ja maailmas kohanemist. Meie arvates olid just nendel inimestel "statistiliselt keskmised silmad" (tiibeti rass). Just nemad jagunesid maailma mööda laiali. Just nende inimeste migratsiooni teekonda jälgisime me oftalmoloogilise skeemi järgi, säilinud poolmetsikud hõimud (mis ei sobinud meie oftalmoloogilisse skeemi) on aga poolmetsikuks jäänud tänaseni. Ja just nende, pühaku – lemuurlase – valgustatud inimeste hulgas hakkas toimuma järkjärguline progress.

Olles rohkem arenenud, pidasid nad vastu konkurentsivõitlusele territooriumide eest poolmetsikute hõimudega ning suutsid suuremal

osal territooriumist poolmetsikud aarialased välja vahetada. Mõnedes paikades segunesid nad poolmetsike hõimudega (Aafrika, Indoneesia, Austraalia), kuid mõnedes paikades suutsid säilitada Tiibetist pärineva (Euroopa, Aasia) rassi puhtuse, kusjuures välimus muutus vastavalt elutingimustele. Arvatavasti säilisid poolmetsikud hõimud isolatsioonis näiteks sellistes kohtades nagu mõned Vaikse ookeani piirkonna saared, Amazonase ja Aafrika džunglid. Peab märkima ka seda, et oftalmogeomeetrilise skeemi andmetel mõned Tiibetist pärinevad aarialaste grupid (Lõuna-Ameerika, Polüneesia saared) siiski metsistusid.

Vaatamata Tiibetist pärinevate aarialaste segunemisele poolmetsikute hõimudega ning metsistumise faktidele suutsid nad viia meie (aarialaste) tsivilisatsiooni järkjärgulisele progressile. Pühak – lemuurlane – suutis muuta aaria rassi arengu mandumist ja seepärast on ta jäänud inimeste mälusse alatiseks ning tema silmad ehivad progressi sümbolina iga Tiibeti templi seinu.

Kuid aaria rassi ootas tõeline katsumus – pärast Tiphoni komeedi kukkumist Atlandi ookeani (11 000 aastat tagasi) kattis Maad pimedus, mille kutsus esile tohutute tolmumasside (magma jms) paiskumine atmosfääri. Mõned autorid kirjutavad, et pimedus kestis umbes 1000–2000 aastat, mõned arvavad, et selle kestus oli palju lühem. Mul on raske öelda, milliseks muutusid planeedi elutingimused pärast seda katastroofi, kuid võib oletada, et need olid üsna karmid. Tiibetist pärit aarialastel olid ellujäämiseks paremad eeldused, sest nad olid progressiivsemad ja olid võimelised ehitama maju, neid kütma, õmblema rõivaid, pidama koduloomi, arendama põllumajandust. Paljud metsikud ja poolmetsikud hõimud ellu ei jäänud ning sellega Maa ja inimkond justkui puhastati regressiivsest metsikusest. Kuid mõned poolmetsikud hõimud jäid siiski ellu ja nad on siiani jäänud samale arengutasemele.

Pärast Tiphoni komeedi kukkumisega seotud katastroofi hakkasid maapealsed elutingimused tasapisi normaliseeruma. Kuid ühiskonna areng takerdus pidevalt inimeste hulgas õitseva võimukultuse tõttu, headusekultus ja teadmiste kultus jäeti tahaplaanile. Lõputud sõjad põhjustasid isegi selle, et inimese ideaaliks kujunes sõdalane-kaitsja või sõdalane-vallutaja.

Pean otseselt tunnistama, et teispoolse maailma teadmistele ligipääsu blokeeriv *so-hm*'i printsiip ei soodustanud teadmiste kultuse arengut.

Teadmiste kultuse degeneratsioon viis selleni, et inimesed hakkasid unustama religiooni ning vaid "karma sosin" tuletas neile nende vaimsust meelde. Seepärast arenesid keeled, usk iidolitesse jne. Inimkond hakkas ilmselt puudust tundma jumalikest teadmistest.

Sellises olukorras enam Šambala ja Agarta pealtvaatajaks ei jäänud. Umbes 2000 aastat tagasi ilmus grupp pühakuid (Buddha, Jeesus Kristus, Muhamed, Mooses ja teised), kes hakkasid teispoolse maailma teadmisi inimkonna hulgas levitama. Nende pühakute tegevuse tulemus oli ilmne – loodi religioonid: budism, hinduism, kristlus, judaism jt.

Sellega seoses suurenes Maal headuse ja teadmiste kultus, kuid võimukultust need ületada ei suutnud. Omavahelised sõjad asendusid ususõdadega. Toimus territooriumi jagunemine usuprintsiibi järgi. Inimkond kaldus jällegi oma tõelisest arenguteest kõrvale ja süüdlaseks oli võimukultus. Sellest, et lemuurlaste iidseid teadmisi aaria tsivilisatsioonile avada, ei saanud juttugi olla.

Kuid meie ajaarvamise XVIII–XIX sajandil ilmus mõningates maailma piirkondades (põhiliselt Euroopas) ebatavaline teadmiste kultus, mis põhines ainult füüsilise maailma tundmaõppimisel (tehniline progress, darvinism jms), kus jumalike teadmiste mõtestamine oli välistatud. Vaatamata blokeeriva *so-hm*'i printsiibi kehtimisele toimus kiire areng. Aarialased justkui näitasid, et tehniline progress on võimalik ka teispoolse maailma teadmisteta.

Kuid selline teadmiste kultus oli kurbade tagajärgedega: teadmisi täiendati pigem võimukultuse kasuks. Tekkis katastroofiline oht nende teadmiste kasutamiseks võimu saavutamise eesmärgil. Katastroof ei jäänud tulemata ja see väljendus kahes maailmasõjas.

Pärast Teist maailmasõda tundis inimkond uute teadmiste najal välja töötatud relvade hukutava jõu suurust. Inimkond hakkas juurdlema selle üle, et teadmiste kultus ja võimukultus omavahel kokku ei sobi. Sõdade arv planeedil vähenes.

Kõige eelneva juures peab tunnistama, et umbes 2000 aastat tagasi loodud erinevad religioonid hakkasid muutuma takistuseks, sest need lõid pretsedenditu sõjaohu religiooni mõjusfääris.

Siiani õitsev võimukultus muudab erinevate ususuundade olemasolu ohtlikuks. Inimesed isegi ei mõtle, et kõikide usundite juured on pärit ühest allikast. On saabunud aeg religioonide ühendamiseks ja ühtse reli-

giooni loomiseks. Kas see saab toimuda sõdade ja kataklüsmideta? Seda ei oska ma öelda.

1999. aasta on kali-juga lõpp ja satja-juga algus. Paljud ennustused ütlevad, et sellel perioodil saabub maailma lõpp. Nostradamus, Vera Brahmandra ja mõned teised kirjutavad, et 1999. aasta 11. augustil toimub pretsedenditu väga kaua kestev täielik päikesevarjutus. Maailm mattub täielikku pimedusse. Seejärel vallanduvad katastroofilised sündmused, millest kõige hirmsam on komeedi või meteoriidi (komeet *Shoemaker*) kukkumine Atlandi ookeani piirkonda. Tohutud lained uputavad USA ja paljud Euroopa piirkondade rannikud. Seejärel tuleb maavärin meres, orkaanid ja tornaado.

Ennustatakse, et kaks kolmandikku inimkonnast hukkub ja ellu jääb vaid üks kolmandik. Ilmuvad uued pühakud (Šambala valitseja jt), kes ühendavad religioonid ning loovad ühtse, headusel ja armastusel põhineva religiooni. Ilmub ka palju Antikristuse saadetud valepühakuid. Tasapisi hakkab saabuma "tõe sajand" ja inimkonnale hakkavad avanema iidsed teadmised.

Kuid mõned inimesed, põhiliselt Sathya Sai Baba, räägivad, et nad on inimkonna arenguga rahul, et maailma lõppu ei tule ja et hakkab toimuma pidev kõikide religioonide ühendamine ning ühtse religiooni loomine.

Kas maailma lõpp tuleb?

Kas maailma lõpp tuleb? Sellele küsimusele on üheselt vastata raske. Tulevikku ennustavad inimesed toetuvad arvatavasti üleüldise informatsioonivälja teadmistele, sest neil on võime sinna siseneda. Kuid mulle tundub, et tuleviku sündmused ei ole üleüldises teadmisteväljas määratud – vastasel juhul oleks inimese kui iseenesliku arenemise alge loomise põhiprintsiip välistatud. Mulle tundub, et tulevik on üleüldises informatsiooniväljas esindatud inimkonna positiivsete ja negatiivsete arenguprognooside näol.

Milline prognoos on õige – kas positiivne või negatiivne? See sõltub suurel määral meist endist. Me peame mäletama, et heatahtlikkus ja teadmised soodustavad inimkonna positiivse arengu prognoosi, kurjus ja võimujanu võivad tulevikus viia globaalsete kataklüsmideni, isegi

maailma lõpuni või siis luuakse tingimused evolutsiooni regressiooni ja metsistumise suunas.

V PEATÜKK

Metsistumine – evolutsiooni regressiivne faktor

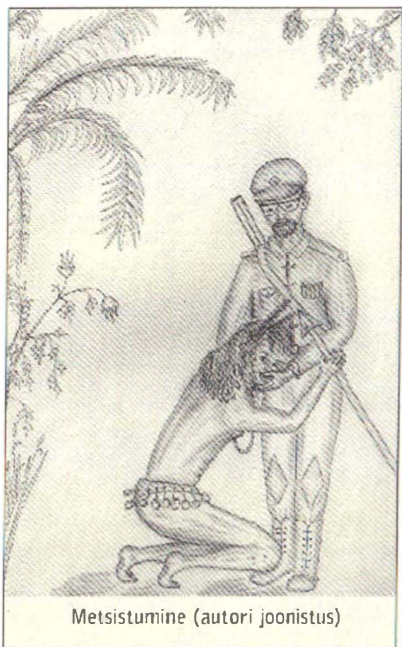
Me puutusime eelmises peatükis kirjeldatud maapealse inimkonna arengu ajaloo analüüsimisel palju kokku inimeste metsistumise faktidega ning faktidega, mis kinnitavad, et ka terved rahvused on ajaloos muutunud poolmetsikuteks ja metsikuteks hõimudeks. On jäänud mulje, et metsistumine on evolutsiooni regressiivne faktor, mille rolli ei tohi alahinnata.

Kaks aastat tagasi sõitsin ma Indoneesiasse selle riigi peaoftalmoloogi kutsel. Ma lugesin umbes sajale kokkukogunenud indoneesia silmaarstile loengute tsükli ning demonstreerisin meie uusi silma- ja plastilisi operatsioone. Mulle hakkasid indoneesia arstid meeldima: naeratavad, avatud ja tunnevad elavalt huvi kõige uue vastu, nad jätsid tsiviliseeritud ja kõrgelt haritud inimeste mulje. Sellegipoolest tekkis mul tahtmine esitada neile küsimusi inimsöömise kohta, millest me koolis kuulnud oleme.

"Öelge, kas teil inimesi süüakse?" ei pidanud ma vastu ja küsisin ühe eravestluse käigus peaoftalmoloogi käest.

"Mis te nüüd," vastas peaoftalmoloog, "me oleme praeguseks saanud tsiviliseeritud riigiks ja inimsöömise aeg on läbi."

"Kas tõesti õnnestus teil nii lühikese ajaga lahti saada metsikute hõimude metsikutest kommetest?" olin pealetükkiv.


Metsistumine (autori joonistus)

“Noh, üldiselt jah,” sattus peaoftalmoloog segadusse, “Indoneesia koosseisu kuulub umbes 13 000 saart ja osadel saartel eksisteerib inimsöömise komme siiani. Kuid see-eest on meil olemas spetsiaalne kannibalismi politsei – kui mingil saarel süüakse inimene ära, siis nad lendavad kohale ja karistavad metslasi.”

“Aga kas te poolmetsikuid hõimusid harida püüate, õpetate neile tsiviliseeritumat eluviisi?”

“Muidugi püüame,” vastas peaoftalmoloog. “On olemas spetsiaalne riiklik programm. Kuid mulle tundub, et see on kasutu. Metslased ei võta teadmisi vastu, nad on nagu loomad, elavad instinktide najal. Arvatavasti olid need hõimud palju aastaid tagasi rohkem tsiviliseeritumad, kuid nad on pöördumatult ja lõplikult metsistunud. Ma kahtlen, kas neile tsivilisatsioon külge hakkab, pigem surutakse nad tsiviliseeritud inimeste poolt välja ning pikkamisi nad surevad.”

“Ma mõistan teid nii, et kui inimesed on primitiivse eluviisi juurde pöördunud ja metsistunud, siis nende tagasipööramine tsiviliseeritud eluvormide juurde on võimatu,” ütlesin.

“Ma arvan, et nii see on,” pobises peaoftalmoloog. “Ma olen ise nende hõimude juures käinud, püüdsin ravida nende silmi. Kuid nad ei saa millestki aru, nende aju on halvasti arenenud.”

Ma jäin vait. Ma teadsin inimkonna ajaloost, et Indoneesia saarestiku asemel eksisteeris kunagi Atlantise põhimanner, sellel õitses suur tsivilisatsioon. Kas tõesti olid kõik teadmised unustatud! Kas tõesti ei olnud metsistumisprotsessi võimalik peatada! Kas tõesti on saabuv metsistumine pöördumatu!

Ahv inimesest või inimene ahvist?

Kooliprogrammist teame me kõik, et inimene pärineb ahvist. Kuid "*Hronika Akaši*" põhjal arvab Rudolph Steiner ("*Iz letopisi mira*", 1992, lk 67, 68), et ahv pärineb inimesest. Autor kirjutab järgmist:

"Järgnev areng sai toimuda tänu sellele, et osa inimolendeid saavutas kõrgema astme teiste arvelt. Algul tuli ohverdada need, kes olid vaimust ilma jäänud. Paljunemise eesmärgil toimunud segunemine oleks paisanud enam arenenud inimesed samale astmele. Seepärast eraldati kõik need, kes suutsid vaimu omaks võtta. Selle tagajärjel langesid teised ikka allapoole ja allapoole, loomadega samale tasemele. Niiviisi kujunesid inimesesarnased loomad. Inimene jättis nii-öelda osa oma vendadest maha selleks, et ise kõrgemale tõusta. Sellisteks möödunud epohi taandarengu läbinud inimesteks on ahvid. Kuna inimene ei ole olnud kunagi vähem täiuslik kui praegu, siis ahvid ei ole olnud kunagi täiuslikumad kui praegu."

Kui uskuda Rudolph Steinerit, siis ahvid põlvnevad inimesest ja kaasaegsed Indoneesia, Amazonase ja Aafrika metslased on ahvisarnastele olenditele ülemineku staadiumis. Võib arvata ka, et lumeinimene on üks metsistunud inimeste harust.

Kas see on nii? Midagi kinnitada on raske. Kuid hüpotees ahvi põlvnemisest inimesest ei ole vähem veenev kui hüpotees inimese põlvnemisest ahvist, sest looduses eksisteerib lisaks progressiivsele evolutsiooniprotsessile ka regressiivne evolutsiooniprotsess, mida inimesed nimetavad metsistumiseks.

Maa inimkonna metsistumise ajalugu

Nagu ma Ida kirjandusallikaid uurides mõistsin, on inimeste massiline metsistumine seotud globaalsete katastroofide perioodiga. Massiline metsistumisprotsess sai osaks nii atlantidele kui ka aarialastele (meie tsivilisatsiooni inimesed).

Massilisest metsistumisest pääsesid vaid lemuurlased (kuigi osalist metsistumist ei saa ka nende hulgas välistada). Globaalse Lemuuria katastroofi ajal suurem osa lemuurlastest hukkus, kuid dematerialiseerimise ja materialiseerimise fenomeni valdavad ja parimad nende hulgast läksid maa alla ning organiseerisid Šambala ja Agarta. Paralleelse

maapealse elu süsteemis (Šambalas ja Agartas) saavutasid lemuurlased kõrgeima arengutaseme. Kirjandusest me lemuurlaste metsistumise kohta andmeid ei leidnud.

Atlantidele sai massiline metsistumisprotsess osaks kaks korda. Veel lemuurlaste tsivilisatsiooni eksisteerimise ajal sündinud ja osa lemuurlaste globaalses katastroofis ellu jäänud atlante jäid ilma juhtivat rolli omanud lemuurlastest ning hakkasid järk-järgult primitiivsema eluviisi suunas alla käima. Lobsang Rampa kirjutab ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 236), et progressiivsemad hõimud surusid täielikult metsistunud atlantide hõimud välja ja see jätkus niikaua, kuni leiti lemuurlaste vanad kirjad. Atlantide tsivilisatsiooni progress jätkus lemuurlaste iidsete teadmiste najal.

Atlantide hulgas toimunud teistkordset massilist metsistumist täheldati pärast ülemaailmset uputust 850 000 aastat tagasi. Lobsang Rampa ("*Doktor is Lhasõ*", 1994, lk 239) kirjutab, et inimesed unustasid oma kultuuri ja pöördusid metsistumise staadiumisse: nad tegid omale loomanahkadest rõivaid, toitusid marjadest ning kandsid kaasas kivist otstega nuiasid. Niisiis suurem osa ülemaailmse uputuse ajal ellujäänud atlante enamikul juhtudel järk-järgult metsistus, nad suruti aarialaste hõimude poolt välja ning nad hukkusid. Ainult Platoni saare atlandid suutsid metsistumist vältida ning säilitasid oma tsivilisatsiooni kuni ajani 11 000 aastat tagasi, mil nad kosmilise kataklüsmi tagajärjel hukkusid.

Osa atlantide tsivilisatsiooni ajal sündinud ning ülemaailmse uputuse ajal ellu jäänud aarialastest metsistus samuti. Sellest kirjutavad paljud kirjandusallikad – J. P. Blavatskaja ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 532), Lobsang Rampa ("*Doktor iz Lhasõ*", 1994, lk 239) ja teised. Aarialaste metsistumine oli niivõrd sügav ja mastaapne, et pühakutel õnnestus alles suhteliselt hilisemal ajalooperioodil (18 000 aastat tagasi) murda evolutsiooni regressiivne käik ning saavutada inimkonna progress. Samuti võib arvata, et massiline metsistumine toimus 11 000 aastat tagasi, pärast Tiphoni komeedi kukkumist, see oli seotud maapealsete elutingimuste järsu muutumisega.

Kuid mitte kõik metsistunud inimesed ei hukkunud, nagu me teame, paljudes Maa regioonides jäid nad siiski ellu.

Kes on need metslased?

Käesoleval ajal võib metsikuid ja poolmetsikuid hõimusid kohata Indoneesias, Uus-Guineas, Austraalias, Vietnamis, Tšiilis, Brasiilias, Peruus, Boliivias, Ecuadoris, Siberis ja paljudes Aafrika riikides.

Kirjandust uurides mõistsime, et kaasaegsete metslaste hulgas on järeltulijaid kolmest põhilisest maapealsest rassist: lemuurlastest, atlantidest ja aarialastest.

Eriti imelik on rääkida sellest, et käesoleval ajal on metslaste hulgas võimalik leida kaugete ja suursuguste lemuurlaste järeltulijaid. Kuid J. P. Blavatskaja ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 286) kirjutab otse, et Austraalia kiilaspäised aborigeenid on lemuurlaste otsesed järeltulijad. Rida Ida religioossete kirjandusallikate ülevaateid (Pillai, 1956; Zvelebil, 1973 jt) viitab sellele, et Sri-Lanka tamilid on samuti lemuurlaste järeltulijad.

Kas võib uskuda seda, et palju miljoneid aastaid tagasi elanud lemuurlaste järeltulijad on siiani säilinud? Sellele küsimusele on väga keeruline vastata ja seda eelkõige sellepärast, et paleoanatoomide vaatevinklist ei ole ülaltoodud aborigeene tõsiselt uuritud. Võib-olla õnnestub tõepoolest leida näiteks Austraalia kiilaspäistel aborigeenidel mõningaid erilisi anatoomilisi eripärasid, mis sarnanevad lemuurlaste kirjeldustele (põskkoobaste ehituse eripärad, neel, hambad, käed, jalad jne).

Seesama J. P. Balavatskaja kirjutab oma raamatu ("*Tainaja doktrina*", 1937, II köide, lk 532, 482, 577) mitmes kohas, et mõned Vaikse ookeani saarte aborigeenid on atlantide otsesed järeltulijad. Nende saarte asemel eksisteeris kunagi Atlantise manner. Pärast selle uppumist jäid alles vaid saared, millel osa atlantidest jäi ellu, metsikutena on nad tänaseni säilinud.

Kas see on nii? Jällegi on atlantide otseste järeltulijate küsimus läbi uurimata; peab tegema anatoomiliste võrdluste uuringud, võrdlema Buddha välimuse analoogiaga jne.

Loomulikult on lemuurlaste ja atlantide (kui nad tõepoolest olemas on!) otseste järeltulijate välimus tuhandete ja miljonite aastate jooksul tugevalt muutunud ja nad muutusid rohkem aarialaste sarnasteks, kuid üksikud erijooned võisid säilida.

Suurem osa metslasi on meie arvates esindatud ikkagi aarialaste hulgas. Kusjuures ma arvan, et Vaikse ookeani isoleeritud saartel võib

kohata varaseid aarialasi, kes on metsistunud üleüldise uputuse esimeste aastatuhandete unustatud aegadel. Suhteliselt varased aarialased võivad olla Aafrika metslased, kes oftalmogeomeetrilisse skeemi ei sobi. Seesama oftalmogeomeetriline skeem vihjab meile, et Lõuna-Ameerika metslased, mõned Austraalia, Uus-Meremaa, Indoneesia ja Siberi metslased on suhteliselt hilised aarialased, need, kelle teekond maailma sai alguse Tiibetist 18 000 aastat tagasi.

Kuigi just see Tiibeti laine pani aluse meie aaria tsivilisatsiooni progressile, ei suutnud mitte iga maailma erinevatesse paikadesse emigreerunud inimeste grupp vältida metsistumiseks üleminevat regressiivset evolutsiooniprotsessi. Näiteks Amazonase aborigeenid pärinevad oftalmogeomeetrilise skeemi järgi koos jaapanlaste ja soomlastega ühest juurrassist, kuid erinevad nendest täieliku metsistumisastme poolest.

Niisiis on maapealsete metslaste teema huvitavaim ja keerulisim teaduslik probleem ning ootab arvatavasti uurijaid.

Kas metslased jäävad ellu?

Sellele küsimusele vastates luban endal tuua välja kaks näidet.

Mõned aastad tagasi kutsuti meid koos doktor A. J. Salihhoviga täpselt Amazonase basseini keskel asuvasse Manause (Brasiilia) linna oma uusi silmaoperatsioone näitama. Pärast nädalaajalist pingelist kirurgitööd viidi meid paadiga Amazonase džungli sügavustesse, et meile eksootikat näidata.

Meile tehti ettepanek minna öösel krokodille jahtima. Selgus, et halogeenlambi valguses helenduvad krokodillide silmad roheliselt ja mootorpaadiga on võimalik ujuda neile üsna lähedale. Valgusega pimestatud krokodilli võib torkida kepiga ja väikese krokodillikese võib lausa kätega kinni püüda. Krokodillijaht on keelatud ja seepärast piirdusime vaid nende suurte elukate kodurahu rikkumisega. Kuid mind hämmastas krokodillide suur arvukus: iga 150–200 meetri tagant oli võimalik näha krokodillide helendavaid silmi.

Hommikul püüdis doktor A. J. Salihhov õnge otsa piraaja, kasutades söödaks laual leidunud toidujäänuseid. Me toppisime poolelus piraajale suhu sõrmejämeduse oksa, mille ta tänu kohutavale lõualuule väga kerge liigutusega katki hammustas.

Järgnevalt otsustati meile näidata kohalikke poolmetsikuid indiaanlasi. Kui me jõudsime nende külakese lähedusse, ütles giid, et eile nähti siin suurt, umbes 20 meetri pikkust anakondat.

Nende indiaanlaste elamuid iseloomustab äärmine viletsus. Need olid kokku klopsitud laudadest, meenutasid kanakuuti ja olid püstitatud kalda lähedusse, vee kohale, madalatele vaiadele. Oma vajadused rahuldasid indiaanlased läbi põrandas oleva augu ja samast võeti ka joogivett. Kogu majapidamise moodustasid matid ja mõned toidunõud. Vajamineva rõivastuse nimekirjas on trussikud ja maika. Amazonases on stabiilselt 30–35 kraadi sooja. Siin ei ole sääski ega teisi verdimevaid putukaid.

Amazonase indiaanlased elatuvad kautšukipuudelt lateksi kogumisest ning kalapüügist. Nad kasutavad nööridest punutud võrkusid ja püüavad kala, kelle kaal ulatub 300 kiloni. Kui kala on kätte saadud, süüakse seda kogu külaga, kui mitte, nälgitakse koos.

"Öelge," küsisin ühe väheke inglise keelt kõneleva indiaanlase käest, "kas krokodillid ja anakondad ründavad inimesi?"

"Muidugi," vastas indiaanlane. "Krokodillid söövad naisi ja anakondad mehi."

"Miks nii valikuliselt?"

"Vaadake minu teist naist," viipas indiaanlane peaga jõe poole. "Ta peseb kaldal nõusid. Ka minu esimene naine pesi kaldal nõusid, kui tema juurde ujus märkamatult krokodill, tiris ta vette ja sõi ära."

"Kas seda juhtub tihti?"

"Tihti, väga tihti. Minu naabril sõi krokodill ära kaks naist. Krokodillid on ära söönud palju lapsi."

"Kas te oma teise naise pärast kardate?"

"Muidugi kardan. Kuid arvatavasti sööb krokodill ka tema ära. Üks kord juba ründas, kuid ta jooksis ära. Naine peab ju nõusid kalda ääres pesema. Kui krokodill ta ära sööb, võtan kolmanda naise."

"Kas anakondad ründavad mehi?"

"Jah, anakondade tõttu saab selvas palju mehi hukka."

"Miks?"

"Te arvatavasti nägite, et selva on väga tihe. Seal võib käia ainult mööda radasid. Kõik loomad käivad mööda radasid. Meie, mehed, käime lateksi kogumiseks samuti mööda neid radasid. Ja anakonda leiab sellise raja, riputab end raja kohal asuvate puude otsa ja ootab saaki.

Anakonda ründab kõike elavat: olgu see inimene, tapiir (metsik siga)... Eelmisel aastal neelas anakonda alla minu sugulase, alles jäi ainult tema nokamüts. Enne seda kadus selvas ära tema poeg. Ka anakonda..."

"Kas anakondad on suured?"

"On väga suuri, on ka väiksemaid, kes neelavad ainult lapsi."

"Kas teil on relvi, millega ennast kaitsta?"

"Ei, relvi meil ei ole. Meil on ainult see," indiaanlane näitas oma hütti.

"Miks teil relvi ei ole?"

"See on väga kallis."

"Kas tõesti on relva jaoks raha teenimine nii raske?" küsisin. "Lõppude lõpuks võib kala suitsutada, soolata ning linnas müüa ja mitte kogu külaga kohe ära süüa. Punasest puust võib ehitada mööblit ja seda müüa. Võib teha puust aluseid või piraajade topiseid, nendele peaks nõudlust olema. Võib korjata ja müüa metsikuid puuvilju. Võib kasvatada maisi, suhkruroogu, kohvi, kakaod, ananasse... Miks te ei tee seda?"

"Me ei oska," vastas indiaanlane nukralt.

"Kas teie hulgas haritud inimesi on?"

"Ei."

"Kas te kõik olete kirjaoskamatud? Kas te lugeda ei oska?"

"Ei."

"Kas teil juht on?"

"Jah."

"Tema vist oskab lugeda ja kirjutada?"

"Ei, ta elab samamoodi nagu meiegi," vastas indiaanlane.

"Kust te inglise keelt oskate?"

"Poisikesena läksin ma linna ja elasin mitu aastat turistide hotelli kõrval. Seal ma õppisin inglise keelt rääkima."

"Millega te linnas tegelesite?" jätkasin visalt küsitlemist.

"Palusin almust, aitasin kohvreid tassida, koristasin prahti," vastas indiaanlane.

"Kus te elasite?"

"Tänaval... Pärast ehitasin kastidest maja."

"Kas riik püüab teile haridust anda, valgete inimeste moodi elama õpetada?"

"Jah. Kuid me ei oska elada nii nagu valged inimesed."

Jäin vait. Sellest inimesest õhkus väljapääsmatut olukorda. Mul hakkas temast kahju. Oleksin tahtnud aidata. Ma mõistsin, et need inimesed ei suuda taluda kontakti valgete inimestega; nad hakkavad tundma rõhuvat alaväärsuskompleksi ning see soodustab nende kiiremat mandumist ja väljasuremist. Need inimesed ei olnud veel täielikult metsistunud, nad ei ela täielikult instinktide najal, nad on veel võimelised tundma häbi oma madala arengutaseme pärast. Arvatavasti olid need inimesed metsikus looduses õnnelikud, sest nad tundsid end suurepäraselt võrreldes metsikute loomadega. Arvatavasti ei osanud nad arvata, et teised inimesed on läinud kaugele ette: loonud hariduse, ehitanud linnad jpm. Võimalik, et oma sisemuses saavad nad ähmaselt aru, et aeg on pöördumatult kaotatud ja et nad on pöördumatult evolutsiooni regressiivsel teekonnal, järjest rohkem unustanud oma suured eelkäijad ning lähenevad üha rohkem ja rohkem metsikule ja hingetule loodusele. Loomulikult need inimesed ei mõista, et evolutsioon ei kannata stabiilset seisundit ja et on ainult kaks valikut – progress või regress, progressi jaoks on vaja jõupingutusi, suuri jõupingutusi.

Meid pandi paati ja viidi hotelli. Edasi sõidutati meid autoga Amazonast ületavale praamile. Ma läksin praamile ja vaatasin ümbrust: Amazonase kallastel asusid haledad külahütid. Minu kõrval seisis mustas maikas, mille seljale oli trükitud mõttetu "*Cowboy*", indiaanlasest poisike. Ta vaatas igatsevalt hütte, kust ta arvatavasti pärines. Ma vaatasin poissi ja mõtlesin, et ta ei saa iial haridust, et tema saatus on kaugete esivanemate regressiivse laiskuse poolt ette määratud ja et ta veedab oma elu ühes nendest hüttidest, juhul kui mõni krokodill või anakonda teda ära ei söö.

Poisike märkas minu pilku ja naeratas alandlikult. Ja mina – pikk, valge, enesekindel – seisin tema kõrval. Mul on vedanud – minu pidevalt tööd teinud kauged esivanemad kõndisid progressi teed.

Teine näide, mida ma tuua tahtsin, puudutab Siberit (Taimõri poolsaare piirkonda). Me läksime mööda kõrgema keerukusastmega rada kohtadesse, kuhu inimjalg varem ei olnud astunud. Sadas vihma ja lund. Ümberringi laius kiviste järskude kuristikega tundra. Oli väga külm, oleks tahtnud end läbilõikavalt külma tuule eest ära peita.

Äkki nägime me tundras põdrakasvatajate maja. Rõõmustades lähenesime majale. Koerad hakkasid haukuma, majast väljusid mõned

põdranahkadesse riietatud inimesed. Vanem neist patsutas rinnale ja ütles:

"Ülemus."

Ma heitsin seljakoti seljast ja ütlesin samuti rinnale patsutades:

"Ülemus."

Põdrakasvataja näitas maja ja ütles:

"Hea."

Me sisenesime majja ja istusime põdranahkadele. Hakkas soe. Ma ütlesin:

"Hea."

Tundus, et majaperemees oskab vene keeles vaid kahte ülalmainitud sõna. Ta vaatas mind, näitas keedetud põdralihaga katelt ja ütles:

"Ülemus, hea."

Me hakkasime sööma. Ma läksin seljakoti juurde, õngitsesin sealt piirituseplasku, näitasin seda peremehele ja ütlesin:

"Ülemus, hea."

Peremees vaatas oma pereliikmeid ja meie poisse karmi pilguga, seejärel näitas käega ennast ja mind ning sõnas:

"Ülemus, hea."

Nendest sõnadest ma mõistsin, et juua võime ainult tema ja mina – ülemused. Kallasin piiritust ja jõime. Peremees läks näost roosaks ning ütles:

"Ülemus, hea."

Hammustasin põdraliha peale ja ütlesin samuti:

"Ülemus, hea."

"Vestlus" venis pikaks. Saabus öö, hakkasime magama sättima. Äkki näitas peremees ühte majas olevatest naistest ja ütles:

"Ülemus, hea."

Ma teadsin, et põhjarahvastel on selline komme, kuid sattusin segadusse ja näitasin käte abiga, et soovin magada ja laususin:

"Ülemus, hea."

Peremees läks naise juurde, patsutas teda seljale ja ütles:

"Ülemus, hea."

Lõpuks peremees väsis mu keelitamisest. Jäime magama.

Hommikul saatis peremees meid teele, võttis ühe seljakoti ja näitas ohates, kui raske see on, seejärel ligines uuesti osutatud naisele, patsutas teda ja ütles:

"Eh, ülemus, hea."

Me võtsime asimuudi ja läksime. Mõne kilomeetri pärast kohtasime kuristikku ületades ootamatult üht üksikut põdraajajat, kes sõitis nartaga. Ta rääkis vene keelt päris hästi. Jäime seisma ja hakkasime vestlema. Selgus, et ta oli mitu aastat külas elanud, end lõplikult põhja joonud ja praegu elab koos põdraajajate perega, kelle juures me olime peatunud.

"Vanamees ("ülemus" – E. M.) on väga tark. Ta viibib kõige mahajäetumates paikades ja väldib kokkupuuteid valgete inimestega. Ta teab, et meie rahvas (neenetsid – E. M.) ei kannata kontakti valgete inimestega, joob ja hukkub. Kui ma oleksin valgete inimestega koos elanud, oleksin juba surnud. Vanamees päästis mu. Kuid valgeid inimesi ilmub tundrasse järjest rohkem ja rohkem, nad lendavad helikopteritega, sõidavad kulguritega. Me liigume järjest kaugemale põhja, varsti ei ole meil enam kuhugi minna."

Niisiis, kas metsikud ja poolmetsikud inimesed jäävad elama? Arvatavasti siiski mitte. Soojade tingimuste loomine nende jaoks on mõttetu, sest progress saab toimuda ainult tänu vabale tahtele, tänu soovile võidelda ja tuleviku nimel raskusi ületada. Kaugete esivanemate järkjärgulist metsistumist soodustav regressiivne laiskus on muutunud surmatoovaks patuks.

Metsistumise faktorid

Nagu juba märgitud, on üheks metsistumise peamiseks faktoriks kaugete esivanemate laiskus. Laiskus on alati regressiivne, sest inimene on loodud iseareneva (progresseeruva) algena. Üksteise järel vahetuvad laisad põlvkonnad isegi ei märka, et paljud nende vaimsed elemendid – eelkõige vaba tahe, seejärel ka aju järk-järgult degenereeruvad. Põlvest põlve väheneb võimekate inimeste hulk, inimestes hakkavad domineerima loomalikud elemendid (söömine, magamine, paljunemine jne).

Teiseks metsistumise faktoriks on meie arvates isoleeritus. Selle tõenduseks on asjaolu, et suurem osa väikestel isoleeritud saartel elavaid hõime on metsikud. Sellega seoses on vaja ära märkida ka seda, et mõningate väiksemate rahvuste, näiteks tšetšeenide soov isoleeruda omaette suveräänseks riigiks võib olla regressiivne faktor, sest vere segunemine

ja suure riigi piires valitsev märksa dünaamilisem elustiil soodustab alati progressi.

Järgmiseks metsistumise faktoriks on mõnedes riikides või hõimudes ilmnev fanaatiliselt totalitaarse iseloomuga valitsus. Valitsus propageerib mingit teooriat või fakti (kommunism, religioon, šamanism, ohverdamine jms) ja loob totalitaarse ühiskonna, mis põhineb selle teooria või fakti fanaatilisel usul. Neid, kes sellega ei nõustu, jälitatakse ja hukatakse. Jälitatakse eelkõige just võimekamaid inimesi, kelle vaimne arengutase on fanatismist kõrgemal ja kelle suhtes võimul olev ladvik tunneb kadedust. Järk-järgult võimekate inimeste arv väheneb, ühiskonnas progresseeruvad järjest metsikumad seadused ja kombed. Sellise stiili näideteks võivad olla NSVL (järsule degeneratsioonile viinud leninlikud ja stalinlikud repressioonid, mis eelkõige kehtisid külaelanike hulgas, sest riik muutus teravilja suurimast eksportöörist importööriks) ja Iraak (fanaatiline islamiusk).

Ja lõpuks, tähtsaimaks metsistumise faktoriks on globaalsed katastroofid, mis muudavad ellu jäänud inimeste elutingimused primitiivseteks tootmisviisideks. Ainult tugev tahtejõud ja ettenägemisvõime saavad inimesi päästa kiiresti saabuvast metsistumisest.

Somadhi seisund vastukaaluks metsistumisele

Meile on jäänud mulje, et kui progress on raske ja pikaajaline evolutsiooniprotsess, siis ühiskonna metsistumisele ülemineku regress toimub märksa kergemalt ja palju lühema aja jooksul. Selge, et hävitavad protsessid, sealhulgas ka evolutsiooni käigus esinevad, nõuavad vähem jõupingutusi kui loomisprotsess.

Arvatavasti on inimkonna ajaloos olnud hulgaliselt võimalusi keerata massilise degeneratsiooni ja metsistumise pöördumatule teele. Selle kohta võib tõendeid leida peaaegu kõikidest antropogeneesile pühendatud religioossetest kirjandusallikatest. Ja kõikides nendes allikates viidatakse sellele, et neil aegadel, mil inimkonna regress on saavutanud pöördumatuks muutumise ohtliku faasi, on Maale ei tea kust ilmunud oma vaimujõudu kasutavad pühakud, kes püüdsid murda regressitendentsi ja suunata inimkonda loovatele progressiivsetele algatustele.

Me tulime juba hüpoteetilisele järeldusele, et pühakud ilmuvad Maale inimkonna geenifondist. Siin võime järeldada, et inimkonna geenifond ja sellel põhinev *somadhi* seisundi fenomen loodi Maale ka metsistumise ennetamise eesmärgil.

Šambala ja Agarta targad jälgivad meid, analüüsivad ja kutsuvad vajalikku hetke ära tundes appi inimkonna püha geenifondi, kus on kontsentreeritud kolme viimase maapealse tsivilisatsiooni parimad inimesed. Mõned endale laisalt metsistumist lubavad rahvad ja hõimud viskuvad regressiivse evolutsiooniprotsessi altarile, kuid teised alluvad pühakute vaimsele mõjutamisele, nende pühakute mõjutamisele, kelle tegevustes võib näha Šambala ja Looja enese teadmiste suursugususe tunnuseid.

Metsistumise peatüki lõpetamisel mõtlesin ma ootamatult sellele, et ühiskonna regress algab siis, kui riigi kohal hõljub negatiivne aura; kui optimism asendub pessimismiga ja kui elu negatiivsetest momentidest kerkinud negatiivne psüühiline energia muutub domineerivaks.

Ma olin sunnitud konstateerima, et Venemaad katab negatiivne aura ja mul hakkas sellest halb.

VI PEATÜKK

Venemaa kohal on negatiivne aura

Venemaa avaldab mis tahes välismaalasele kahesugust muljet: ühest küljest hõngub sellest tugevust, sest sellel riigil on väga suur territoorium ning kõrgeim intellektuaalne ja teaduslik võimsus, teisalt – venelased ei ole võimelised organiseerima enam-vähem väärikat elu ja virelevad haledates majades, käivad mööda määrdunud trepikodasid, sõidavad läbi poriloikude. Vene hinge paradoksaalsust seletatakse millega iganes – Siberi külmade mõjuga, Vene avaruste mõjuga, vene hinge ida elemendiga jms. Kuid vaatame Venemaad sellest vaatevinklist, millele see raamat on pühendatud.

Mida rääkis Venemaast Nostradamus

1555. aastal kirjutas kuulus prantsuse selgeltnägija Nostradamus, et XX sajandi algul saabub Akviloni (Venemaa – E. M.) riiki Antikristus ja hakkab seda juhtima kahe isikuga, nende sünnipäevade vahe on 9 aastat, 9 kuud ja 9 tundi. Niipalju kui ma Nostradamuse uurijatest aru sain, erinevad Lenini ja Stalini sünniajad ülalmainitud kolme üheksa võrra. Samad uurijad oletavad, et Lenini vaim siirdus Stalini kehasse ja lõi sealt märksa nõrgema vaimu välja. Nostradamus kirjutas ka, et Akviloni riiki saadab Antikristuse valitsemise ajal negatiivse psüühilise

aura tekkimine riigi kohale ja inimesed hakkavad üksteist hävitama.

Ma ei hakka Nostradamust arvustama ja ma ei ole kindel, kas olen õigesti mõistnud tuntud selgeltnägija uurijaid, kuid bolševike tulemise ja valitsemise aja kokkusattumine tõmbab iseenesest tähelepanu.

Ma ei tahaks solvata paljusid eakaid inimesi, kelle elu oli pühendatud kommunismi ehitamisele, kuid fakt jääb faktiks – leninlikud ja stalinlikud repressioonid viisid Venemaa (NSVL) miljonite parimate inimeste elud. Võimukultus jõudis oma haripunkti; selle pärast ei halastatud kellelegi – ei parimatele talupoegadele (kulakud), ei parimatele kirjanikele, ei parimatele teadlastele, ei vene aristokraatiale. Väliselt ilusa võrdsuseloosungi taustal hävitati inimesed, kes olid hallist massist kõrgemal. Proletariaadi diktatuuri loosungi all (selle absurdsus ei kutsu esile kahtlusi, sest see on täideviija diktatuur) vastandusid töötajad intelligentsile, ka see teenis võimukultuse kindlustamise huve. Totaalne üldistamine ei jätnud kohta inimese kui isiksuse arengule. Tüütud parteilised stambid imendusid palvetena inimeste ajudesse. Religioon kuulutati väljaspool seadust olevaks.

Venemaa kohal on negatiivne kommunistlik aura

Miks siis kommunism, mille ebainimlik olemus ei kutsunud esile kahtlust, ei suutnud pikka aega püsida? Üleüldise informatsioonivälja kontseptsiooni vaatevinklist vaadates ekspluateeris kommunismiideed mingi tugevat liiki negatiivne psüühiline aura, mis suutis paljud psüühilise energia positiivsed ilmingud alla suruda. Minu arvates ekspluateerisid kommunismiideed massiliselt seda liiki psüühilist energiat, mis toitsid põhiliselt kadedust.

Kadedus – see on inimeste seas üsna levinud nähtus: nõrk kadestab tugevat, inetu naine kadestab ilusat, keskpärasus kadestab võimekust, vaene kadestab rikast jne. Kadedus on paljude meie elus ette tulevate negatiivsete asjade aluseks: pugemine, kaebused, karjerism, andekate allasurumine jms. Ühiskond püüab kadeduse ilminguid alla suruda ja loob selleks erinevaid seadusi ning teooriaid – vastasel juhul oleks kõik progressiivne hävitatud magusate kadedusinstinktide pärast. Kade inimene ei suuda leida rahu, teda närib nii öösel kui ka päeval tema enda alaväärsustunne, kui ta võrdleb ennast mõne andeka inimesega.

Kui kadedustunne on alla surutud, siis inimene elab enam-vähem talutavat elu, kuid piisab sellel tundel vaid korraks ennast näidata, kui see muutub haiglaslikuks ja raskeks maaniaks. Ma mäletan ühte instituudi direktorit, kes ütles mulle meie teadussuuna hävitamise perioodil: "Ma usun, et sinu operatsioonid toovad inimestele kasu. Kuid ma hakkan sinu vastu, Muldašev, võitlema, ma hävitan sinu, kaotagu ma või kõik."

Kommunistliku "võrdsuse" idee seadustab lisaks kõigele muule nii nõrga kui ka tugeva, rumala kui ka targa, rikka kui ka vaese võrdsed õigused, sellega seoses on seadustatud nõrga kadedus tugeva vastu, rumala kadedus targa vastu, vaese kadedus rikka vastu. Kade inimene tunneb oma hingesügavuses, et võrdsed õigused ei tähenda veel võrdseid võimalusi ja hakkab neid võrdseid õigusi viivitamatult kasutama teda juhtiva kadeduse nimel. Just seepärast suutsid kommunistid loetud kuude jooksul organiseerida repressioone kulakute, aristokraatia ja teadlaste vastu. Maailma tugevate vastu puhkenud kadeduse näol tekkinud negatiivne psüühiline aura oli nende liitlaseks.

Ma arvan, et kommunistid mõistsid oma hinges, et religioon töötab nende vastu, sest see jutustab teispoolsest maailmast, inimese jumalikust päritolust ja propageerib positiivseid psüühilisi aspekte (armastus, headus jt), mis on nii vastukäiv nende negatiivsele psüühilisele energiale. Seepärast lõhkusid kommunistid religiooni ja lõid oma jumalad – Lenini, Stalini ja teised kadeduse jumalad. Võimukultus saavutas kõrgeima staadiumi – kõrgema intellekti olemasolu eitamine asendus iidolisarnaste liidritega.

Ainus, mida kommunistid kartsid positiivsetest ilmingutest hävitada, olid teadmised. Teadmised olid vajalikud "maailmarevolutsiooni" läbiviimiseks. Kommunistlike ideede propageerimine teadustöötajate seas oli eriti tugev, teadus muudeti parteiliseks, juhtivamad ja vabadust hindavad teadlased (Vavilov jt) represseeriti.

Sellegipoolest ei või öelda, et kõik kommunistliku režiimi ajal elanud inimesed olid täielikult seotud riigi kohale ilmunud negatiivse psüühilise energiaga. Vastupidi, paljude inimeste hingesügavustes ärkas psüühilise negativismi pealetungi tõttu vastupanu ja nad võitlesid, kes otseselt, kes kaudselt, et kas või mingilgi määral oleks võimalik elu positiivseid külgi pühitseda. Näiteks peab tunnistama, et kuigi sotsialismiajastul maksti Venemaal teadlastele naeruväärset töötasu ja nad olid ülejäänud

teaduslikust maailmast eraldatud, hakkas teadus tormiliselt arenema; arvatavasti hakkas tööle vastupandamatu tahtmine ennast tõestada kas või saades teadmisi, mille jumalikkusest ja tähendusrikkusest sosistas kellegi karma. Või siis levis laialdaselt turism, kui inimene tõestas ennast võitluses metsiku kompromissitu loodusega, käies mägedes või taigas, kus kaalule pannakse mitte tulemus, vaid elu.

Venemaa (NSVL) päästsid just need inimesed, kes suutsid kommunistliku režiimi ajal leida positiivse loova tegevuse nišid, inimesed, kes ei lasknud Venemaal langeda enesehävitamise lõksu ja kes suutsid isegi säilitada maailma suurriigi staatuse. Need inimesed oma positiivse psüühilise energiaga olid tõelised poliitilise totaalse psüühilise negativismi vastu võitlejad. Neid inimesi võib nimetada kangelasteks, sest nad ei lasknud negatiivsetel jõududel muuta Venemaad (NSVL) mandunud, laisaks ja poolkõlbmatuks riigiks, sellisteks nagu Kuuba ja Kambodža (nendes riikides olen ma käinud ja võin seda täie kindlusega väita). Nende inimeste seas olid nii teadlased, arstid, õpetajad, töölised kui ka parteitöötajad. Me peame nende inimeste ees mütsi maha võtma, sest nad ei olnud mitte lihtsalt loojad, vaid nad suutsid ka luua mustade negatiivsete jõudude võimuperioodil. Ja parteipilet ei takistanud kedagi loomast.

Püüame nüüd vastata selle peatüki alguses püstitatud küsimusele vene rahvuse paradoksaalsuse kohta. Osa venelasi leidis negativismiga võideldes elu positiivsed küljed, nemad on säilitanud riigi kõrge teaduslik-intellektuaalse potentsiaali, osa venelasi aga andsid kommunismiaastatel järele negatiivsetele psüühilistele aspektidele, langesid ühele pulgale ükskõiksete, alkoholi kuritarvitavate ja tigedate inimestega, nendega, kes vihkasid ja sülitasid sellessesamasse ühiskonna kaevu, kust nad ise jõid.

Niisiis kommunistlik süsteem on lagunenud, saabunud on kapitalism. Kuidas siis nüüd?

Venemaa kohal olev negatiivne kapitalistlik aura

Venelastele tundus, et pärast kommunistliku režiimi kukutamist muutub kõik heaks, elu läheb paremaks. Saabus poliitilise romantismi periood, kui avalikustamisele äratatud venelased kritiseerisid rahuldustundega

kommunistlikku minevikku, mustates kõike ja kõiki ning ei jäänud enam kohta mingitele positiivsetele, ammugi veel kangelaslikult positiivsetele asjaoludele. Vana kommunistlikku negativismi tehti jõuliselt ja hoogsalt maha, proovimata teha tõsist positiivset loovat tööd, ning see säilitas riigi kohal oleva negatiivse aura. Peaaegu kõiki presidendikandidaate, saadikuid ja teisi võimuorganeid ei tunnustatud mitte nende programmide, vaid mineviku kritiseerimise eest. Riik ei suutnud negatiivsest aurast välja rabeleda: paljude aastate jooksul oli see hingele lähedasemaks muutunud, halvast rääkimine on magusam kui uue ühiskonna loomiseks vajalik reaalne ja pingeline töö. Ei leidunud inimest, kes oleks kõva häälega üle kogu riigi hõiganud: "Aitab logelemisest! Hakkame tööle!" Riik veeres kommunismist metsikusse kapitalismi, mille negatiivset sisu ei ole vaja kommenteerida.

Sellel perioodil olin ma VNFSV rahvasaadik. Sisuliselt sain ma aru, kuhu võib metsikusse kapitalismi suundumine viia, sest olen käinud paljudes riikides ja oskasin neid võrrelda. Ma sain võimaluse esineda tribüünil ja pöördusin enda taga presiidiumis istunud B. N. Jeltsini poole ning ütlesin:

"Boris Nikolajevitš! Ma olen käinud Kolumbias ja näinud, et nende ühiskond on polariseerunud automatiseeritud sissepääsuga kindlusetaolistes majades elavate superrikaste ja ainult röövimiseks võimelise kuritegeliku vaesuse vahel. Kui me laseme hinnad täielikult vabaks ja nõrgendame riigi kontrolli, siis langeme väga kiiresti kolumbialiku arengu variandile. Kommunistlikust taagast vabanenuna muutub iga teine venelane vabadust tunnetades vargaks, sest tema kohal ripub siiani negatiivne psüühiline aura ja ta ei ole valmis kommunismiaastatel harjumuslikuks saanud range distsipliinita loovalt töötama. Teie paljuski Läänest laenatud puhtalt majanduslikud projektid ei hakka postkommunistlikus riigis toimima. Tähelepanu peab pöörama jaapani-hiina arengumudelile. Den Sjao Pin..."

"Kelle poolt te olete, kas Jeltsini või kommunistide?" katkestas mind keegi saalist.

"Jah! Kelle poolt te hääletama kutsute?" küsis B. N. Jeltsin.

"Ma hääletan Jeltsini poolt," vastasin pingutusega.

Järgmisel päeval näidati kesktelevisiooni saates "Vremja" minu kõnet, kuid eriliselt rõhuti sellele, et ma hakkan hääletama Jeltsini poolt. Sel

ajal oli meie ühiskond polariseerunud kaheks ja meeleldi kanti üle poliitilist võitlust, kuid positiivne loov töö jäi unustusse. Sel ajal ei olnud ühiskond veel valmis kuulma hoiatusi, et kapitalism – see ei ole "lauake kata end", vaid selle peab üles ehitama range kontrolli ja distsipliiniga. Negatiivne kommunistlik aura ei ole riigi kohalt veel lahkunud, see on muutunud metsiku kapitalismi hullumeelselt eufooriliseks negatiivseks auraks.

Praegu võime me "uhkusega" öelda, et metsik kriminaalne kapitalism on üles ehitatud. Kõikelubavuse, oskuslikku varastamist ja suurustamist õhutava eufooriliselt negatiivse psüühilise energia all on riik maksnud miljardite dollaritega, mis on välisriikidesse viidud, tootmise langusega, ressursside vähenemisega, armee nõrgenemisega, vana Venemaa (NSVL) langemisega jne.

Ajakirjanikud on valanud ja valavad siiani õli tulle. Vaadake meie mis tahes ajalehe mis tahes lehekülge: igal pool nauditakse negativismi (kriminaalkroonika, valitsusuudised jms), intervjuudes esitavad ajakirjanikud põhiliselt solvavaid küsimusi, peaaegu igat isiksust arutatakse mustades toonides jne. Mustad toonid ei ole valdavad ainult ajalehtedes, enamgi veel, ajakirjanikud justkui võistlevad mustamises.

Kui ajakirjanikud oleks kas või sekundiks mõelnud, et ainult "negatiivne tõde" ei ole oluline, vaid välja peab tooma ka elu positiivsed küljed, siis saavutataks "negatiivse tõe" vastandamine elu positiivsetele ilmingutele ja seetõttu hakkaksid positiivset informatsiooni lugevad inimesed kiirgama Venemaa kohal oleva negatiivse auraga konkureerivat positiivset psüühilist energiat. Ja meie riigis on palju positiivset, millest rääkida – kauplustesse on ilmunud toiduained, on häid põllumehi, eesrindlikke kolhoose, teaduse ja tehnika saavutusi jms. Peab kirjutama venemaalaslikult patriootilises vaimus ja isegi veidi kiitlema – see tõstab venemaalaste toonust ja vaimu, nad on väsinud negatiivse aura all viibimisest.

Kõik eelnevalt ajakirjanike kohta öeldu kehtib ka televisiooni kohta. Massiinformatsiooni kandjad nimetavad end neljandaks võimuks. See on tõepoolest nii. Võim ei tohi puhast negativismi süvendada, võim peab sellega võitlema. Võim peab kas või veidikegi teadma psüühilise energia seadusi, armees nimetatakse seda võitlusvaimuks.

Siinkohal on sobilik esitada küsimus – miks siis nii kõikvõimas ja maapealse inimese loonud teispoolne maailm ei aita Venemaal

oma kohal olevast negatiivsest aurast vabaneda? Ma arvan, et sellele küsimusele võib vastata nii – maapealne inimene ei sündinud teispoolse maailma lapsena, keda peab hellitama, vaid isearenева algena, kes peab ise astuma progressi teele. Kõrgemad kindlustussüsteemid (inimkonna geenifond ja Šambala) hakkavad tegutsema ainult äärmisel juhul (massiline metsistumine, globaalsed katastroofid jms).

Räpane trepikoda

Kujutame ette, et üheksakorruselise paneelelamu kuuendal korrusel korteris nr 34 elav lukksepp N. väljub hommikul oma korterist. Kuna seitsmendal korrusel elav alkohoolikust naaber "undas" terve öö, on lukksepp N. halvas tujus, ta lukustab oma tugevdatud ukse kahekümne sentimeetri pikkuse garaaživõtmega. Astudes üle suitsukonide ja näritud päevalilleseemnekestade läheb lukksepp N. lifti juurde ja vajutab suitsukoniga põletatud nupule. Lifti oodates põrnitseb lukksepp N. tigedalt sissekäigu seinu, mis värviti alles sel aastal määrdunud-roheliseks, kuid mida oli juba "kunstlikus vormis" jõutud rüvetada ja lisada sõnad "m..." ja "*Fuck you*". Tal hakkas külm, kuna trepikoja aken löödi sisse juba aasta eest.

"Mis lurjus selle akna on sisse löönud? Mida teeb majavalitsus! Neil on kõik ükspuha," mõtleb lukksepp N.

Värske tuuleke toob ninna prügimäe mahlakat lõhna.

"Kas jälle on prügišaht umbes. Ja isegi kui ei ole, siis ikkagi kallatakse prügi luugi kõrvale põrandale. Mis rahvas see selline on! Elame nagu prügimäel," mõtleb lukksepp N., lööb jalaga mädatomatit ja sülitab lifti uksele.

Lifti uks avaneb. Lifti sisenedes ja esimese korruse koniga põletatud nuppu vajutades pigistab lukksepp N. nina kinni, püüdes mitte astuda kuseloiku, kui märkab, et liftis on veel midagi tõsisemat.

"Eile alles k..ti, täna juba s...ti. Need on sead ja mitte rahvas! S... vad sinna, kus elavad. Sõida nagu kemmergus," mõtleb lukksepp N. ning nähes lifti seina sisse kõrvetatud aukusid ja "kunstiteoseid" "m..." ja "*Fuck you*" pigistab vastikustundega silmad kinni.

Lukksepp N. tõmbab lifti seina külge kinnitatud närimiskummist oma kinnikleepunud küünarnuki lahti ja väljub lõpuks liftist. Mahlakalt

ropendanud ja täie rinnaga rahulolevalt sisse hinganud komistab lukksepp N. vedelema jäetud kasti otsa.

"Mis rahvas see küll on, võtaks neid...," sõimab lukksepp N. ja lööb trepikoja katkise ukse jalaga lahti ning väljub tänavale. Kõnniteele astudes vaatab ta üle ääre ajavat prügikonteinerit.

Lukksepp N. läheb ümber mitme poriloigu, mis on tekkinud asfaldiaukudesse, ning vaatab kummikalossides kena neidu, kes seisab poris ja jalutab eemaletõukava välimusega vasikasuuruse koeraga. Koer nuusutab lukkseppa ja haugub valjult.

"Jessie, fu!" karjub kalossides tüdruk.

"Tunneb, lita, vist lifti lõhna," mõtleb lukksepp N. "On alles koerad soetanud, mingisugused dinosaurused. Õue on ohtlik minna, need metslased võivad sul peale jalgade ka m... läbi hammustada."

Teel trammipeatusse tuleb ületada kraav, mille üle on visatud lauajupp. Lauda mööda kraavi ületades mõtleb lukksepp N.:

"Oleks võinud laua külge käsitoe panna, nii võib ju kukkuda. Siia on arvatavasti palju joodikuid sisse kukkunud. Sellest on juba aasta, ikka ei ole suudetud kinni panna. Mis riik see küll selline on? Kui kirjutaks õige kaebuse."

Kraavist üle saanud, tõmbab lukksepp N. alles eile pestud pükste ääred üles, et need poolekilomeetrisel asfaldilõigul pori täis ei pritsiks, ja läheb ebaloomuliku kõnnakuga edasi. Jõudnud lõpuks puhta asfaldini, trambib ta jalgu, et eemaldada saabastelt pori. Pükse vaadates mõtleb lukksepp N. rahulolevalt:

"Pritsis kõigest poolde säärde. Treial Vaska tuli eile nii, et isegi kõrvad olid porised. Mis rahvas see selline küll on! Elame nagu sead poris. Kas kraavi on raske kinni ajada? Mis valitsus see selline on!"

Trammi oodates vaatab lukksepp N. peatuses seisvaid inimesi. Kurku tõuseb tigeduseklump.

"Need on nemad, kes k...vad liftis ja kaevavad kraave. Mingisugused sigitised seisavad, mitte inimesed," mõtleb lukksepp N.

Trammi trügides tõukab lukksepp kedagi valusasti. Näinud vaba istekohta, kiirustab ta sinna. Tema kõrvale jääb seisma kepiga vanamutike. Lukksepp N. keerab pea ära ja vaatab aknast välja, justkui tunneks huvi mööduvate maastike vastu.

"Ei tea, kuhu see muld veel vastu hommikut sõidab," mõtleb lukksepp N. "Istugu parem kodus. On sünnitanud omale arvatavasti alkohoolikuid – sitavareseid, kes ajavad peldiku liftiga segi. Ise nõuab veel austust!"

Läbinud tehase sissepääsuks oleva mahakoorunud värviga koridori, hakkab lukksepp N. tööle. Ta surub tooriku tangide vahele ja hakkab seda süngelt viiliga teritama.

"Mille nimel ma teritan? Kas selle palga nimel või? Teritan ja teritan, kuid elan koeraelu," mõtleb lukksepp N.

Ta võtab oma pooleliitrise purgi, siirdub suitsuruumi, kallab purki vett ning torkab sinna keetja. Suitsu ära teinud, joob lukksepp N. purgist teed.

"Joon teed nagu mingi närakas," mõtleb ta. "Istun peldiku kõrval suitsuruumis ja joon. Mitte mingit hoolitsust tööinimese eest! Oleksid võinud vähemalt klaasid osta."

Vastumeelselt ennast ületades läheb lukksepp N. oma töökohale ja hakkab detaili teritama. Saabub lõunaaeg.

"Kas minna sööklasse või," mõtleb ta. "Niikaua kui järjekorras seisad, läheb kops üle maksa. Ja kõik kokad on vargad. Kotlette teevad pekist ja leivast, oleks võinud veidigi liha hulka panna. Salatid on eilsed... Alumiiniumist kahvlid on spiraali keeratud. Sellised närakad töötavad, samasugused nagu meie trepikojaski. Ah, hea küll, lähen suitsuruumi, söön võileiba ja joon teed. Ainult sööklast pean enne läbi minema, virutan lusika. Minu oma on keegi närakas eile sisse vehkinud."

Pärast lõunat jätkub sünge tööpäev, lukksepp N. teeb pausi ja läheb peldikusse.

"Selline hais, hullem kui liftis," mõtleb lukksepp N. ja ronib taskust ajalehte võttes poti peale. "Poti ääred on kõik sitased, kus sa siis istud! Nii oledki nagu kana pesa kohal, selge sott – mööda läks. Oleks kas või tualettpaberitki, näed siis, siin ajalehega; öeldakse, et selles on kantserogeenseid aineid. Hea, et vähemalt tasuta! Vaata, kus raudteejaamas on kõik peldikud tasulised. Aga kui raha ei ole, siis s...u või püksi. On ikka litsid seal küll! Sa s...u kas või nende ees püksi, ilma rahata sisse ei lasta! Eh!"

Lukksepp N. väljub peldikust, unustades vett peale tõmmata, ja jätkab teritamist. Tuju on vilets, töö ei edene. Mõõtesirkliga valmis



Venemaa kohal olev negatiivne aura (autori joonistus)

detaili üle mõõtes ja joonisega võrreldes avastab lukksepp N., et on teinud praaki. Põrandale sülitades meenutab lukksepp N. oma määrdunud trepikoda, haisvat lifti, kraavi, millest laud üle visatud, pooleliitrist teepurki, väänatud alumiiniumkahvlit, tasulist peldikut ja mõtleb:

"Käigu põrgu see detail. Läheb niisama kah. Las nende masin hakkab selle detailiga jupsima; las parem mõni kaabakas remondib seda, selle asemel et lifti k...ta!"

Pärast tööpäeva lõppu väljub lukksepp N. tehasest ja ostab meeleolu parandamiseks pudeli viina. Koos treial Vaska ja abitöötaja Kolkaga otsivad nad kohta, kus pudel tühjaks juua.

"Räägitakse, et välismaal käib töörahvas restoranis joomas. Meil aga on restoranid peaaegu kullast ja sissepääsu juures passivad ambaalid, need ei lase sissegi."

Lukksepp N. joob koos Vaska ja Kolkaga nurga taga pudeli tühjaks. Kergelt jokkis jõuab ta koduteel kraavini, mille üle on visatud lauajupp. Lukksepp N. libiseb ja kukub kraavi ning määrib oma niigi määrdunud püksid täielikult poriga kokku. Ropendades ning kõiki ja kõike needes siseneb lukksepp N. oma trepikotta. Koridoris on pime, keegi on lambid välja keeranud. Lifti ei tule pikka aega.

"Mis lits see "peldikuga" sõidab," mõtleb ta. "S...le tahaks, peab korterini kuidagi välja kannatama!"

Lõpuks lifti uks avaneb. Lukksepp N. märkab rahulolevalt, et kuseloik on juba kuivanud, ja selle tõsisema asja sisse on keegi juba astunud.

"Aga miks siis kannatada," mõtleb lukksepp N., avab püksinööbid ja kuseb lifti. "Homme sõidan vähemalt oma kuse sees."

Selgemast selgem, et lukksepp N. saab päeva jooksul hunniku negatiivseid emotsioone, alustades oma määrdunud trepikojast ja muudest igapäevastest asjadest. Tema kohale tekib negatiivne psüühiline aura, mis peegeldub lukksepp N. töö tulemustes. Kuid kogu riigi mastaapides toob see kaasa Vene toodangu kvaliteedi languse. Negatiivse aura mõju tagajärjel hakkab lukksepp N. leidma lohutust joomises ja iseenda seatempudes. Tema, lukksepp N., süüdistab riiki ja rahvast, kes peaksid talle väärikad elu- ja töötingimused looma, kuigi ta teritab detaili lohakalt ja ise ei tee tekkinud olukorra parandamiseks midagi.

Üldises plaanis oleks pidanud perestroikat alustama mitte ainult majanduslikest projektidest, vaid oleks tulnud panna inimesed ise endale väärikaid elu- ja töötingimusi looma ning seeläbi iseennast austama. Jah, inimesi peab sundima ennast austama. Eeskuju tuleb võtta kas või näiteks Jaapanist.

Jaapani töötaja, olgu ta lukksepp, treial või kojamees, läheb tööle ülikonna, valge särgi ja lipsuga. Ta on uhke selle üle, et ta tööl käib. Töö juures vahetab ta ülikonna tööriiete vastu, Jaapani tööline teeb mis tahes tööd rahuloluga ainult sellepärast, et ta austab iseennast ja inimesi, kelle jaoks seda tööd tehakse. Pärast tööd vahetavad Jaapani töölised riided, reeglina lähevad restorani (võrdlemisi odavasse), joovad õlut või saket ja saabuvad koju rõõmsas meeleolus. Kraavid aetakse Jaapanis kinni samal päeval. Mitte keegi ei tule isegi selle peale, et kasutada lifti peldikuna. Jaapanlaste kohal on positiivne psüühiline aura.

Miks siis Venemaa president ja valitsus ei võta tarvitusele meetmeid selleks, et venemaalased rabeleksid negatiivsest psüühilisest aurast välja? Mulle tundub, et peamine põhjus ei ole selles, et nad ei mõista negatiivse aura rolli, vaid nad isegi ei märka neid põhjuseid, mis seda esile kutsuvad. Näiteks Kremlis ripuvad kõikides tualettides ühised käterätikud, mille sanitaar-epidemioloogia jaam ammu kui infektsioonikandjad ära keelas. Saadikud ja valitsus pühivad neisse oma käsi, kuid pottidele ronivad samamoodi nagu lukksepp N. Tualettpaberit alati ei leia, sageli kasutatakse selle asemel muid lahendusi.

Linna arhitektuuriosakonna üks kõrgem ametnik istus suurejoonelises kontoris, mille uks paukus, nii et kontor värises, kuid tema seda ei märganud. See-eest kannatas valvuritädi kõva kuulmise all.

Kultuuriminister pole kunagi vene režissööridele selgeks teinud, et elu negatiivseid aspekte ei tohi pidevalt rõhutada, ka siis, kui need on tõesed; ei tohi kogu aeg näidata realistlikku mustust; tuleb valida ilusad pikka kasvu näitlejad, mitte hallides väljaveninud sviitrites ümarad mehed. Kui lukksepp N. vaatab sellist filmi, näeb seal kindlasti oma tegelikkust, naerab selle üle, kuid see annab talle veel vaid negatiivsust ja väljapääsmatustunnet. Ma arvan, et teatud määral peab eeskuju võtma näiteks Hollywoodi filmidest, kus enamik filme lõpeb õnnelikult.

Ühes Venemaa populaarseimas ajalehes kirjutati, et kui Moskvasse tuleb maag Copperfield, kes suudab hooneid maamuna pealt kaotada, soovivad moskvalased kõige rohkem kaotada valitsushoonet koos kõigi saadikutega. Arvatavasti mõtleb lukksepp N. neid ridu lugedes, et rahvasaadikute maamunalt minemapühkimine tähendab ka kogu rahva minemapühkimist üleüldse. Sest nemad, väljavalitud, on samasugused kaabakad nagu minagi, mõtleb arvatavasti lukksepp N. Ei tasu siiski lõputult kõiki saadikuid sarjata ja näidata neid idiootlikult koomilises valguses.

Venemaa kohal olev negatiivne aura saavutas oma apogee Irkutskis kuberneri valimiste ajal 1997. aastal. Kuberneri kohale kandideerisid varas, vägistaja ja lilla. Iga kandidaadi "saavutustest" kirjutati ajalehtedes. Rahvas valis varga; nähtavasti tundus vargus irkutskilastele "meeldivamana" kui vägivald või pederastia.

"Mis rahvas me küll oleme, ah!" rääkisid Irkutski elanikud. "Valime kuberneri varaste, vägistajate ja lillade hulgast. Eh!"

Ent meie elu pole ainult negatiivne. On ka head. Kuid negatiivse aura kuningriigis kipub hea ununema.

Trepikojas valitsevad kunstiteosed

Minu sekretärina töötab 19-aastane Doni kasakas Irina, kes tuli Volgodonskist (Rostovi oblastist). Ükskord tulistas üks narkomaan tüdrukuid; püstolilaeng sattus talle silma. Me tegime talle kolm keerulisimat operatsiooni, säilitasime silma ja nägemise.

Kui ta kliinikus viibis, häiris meie arste väga tema ebatavaline kõne. Tema doni kõnes oli suur hulk vanasõnu ja kõnekäändusid ja lisaks erines see meie omast erilise pehmuse ja heatahtlikkuse poolest. Näiteks

võib Venemaa keskosas öelda naisarsti /vene keeles "*vratš*" – tõlk/ kohta jämedalt "*vratšihha*". Oma raviarsti kohta rääkis Irina:

"Lilia Fuatovna – on väga hea "*vratšitsa*" /hellitava iseloomuga sõna – tõlk/."

Ükskord silmalt sidet maha võttes ütles ta:

"Näe, "*voronok*" istub."

Ma ei mõistnud midagi, sest tean, et sõnaga "*voronok*" tähistatakse masinat, kuhu pannakse istuma kurjategijaid. Selgus, et sõna "*voronok*" kasutas Irina hellitleva sõnana varese /vene keeles "*voron*" – tõlk/ kohta. Haraka /vene keeles "*soroka*" – tõlk/ kohta ütles ta "*sorotška*", millest särkidesse riietatud inimesed sattusid segadusse. Tähed /vene keeles "*zvjozdõ*" – tõlk/ kõlasid tema keeles ainult "*zvezdjavotški*" /hellitlevalt – tõlk/. Alustassi /vene keeles "*bljudze*" – tõlk/ kohta ütles ta "*bljuditsa*" /hellitlevalt – tõlk/. Selle asemel, et öelda "*pozdno uže*" /hilja juba – tõlk/, ütles tema "*pozdnjatški uže*". Tema leksikonis kõlas sõna "*utrom*" /hommikul – tõlk/ "*s utretsa*". Taskuid /vene keeles "*karmanõ*" – tõlk/ hüüdis ta "*vtulki*", väikseid taskuid aga "*vtuljavotški*".

Ma lugesin Irinale ette osa lukksepp N. peatükist ja küsisin tema arvamust.

"Kõik trepikojad ei ole sellised," ütles Irina. "Kui ma sisenen oma Ufaa trepikotta, siis viskab mul üle (käib närvidele – E. M.), maas vedelevad kurgid ja veel mingi seakärss (jama – E. M.). Pime, valgus võeti vist ära (elekter lülitati välja – E. M.), mõtlen, et ma värisen hirmust, jään kohe lukku (lukustan ukse – E. M.). Imestan nagu Buratino, kas oleme rikkaks saanud, et omaenese vara täis s...da. Meil, Volgodonskis, seal, kus ma üles kasvasin, oli trepikoda täis joonistatud."

"Kas igasuguseid sõimusõnu?"

"Ei, meie, doni omad, oleme kavalakesed. Me mõistsime, et kui tegemist on trepikojaga, siis on see ka sinu oma. Meie vanemad panid pead kokku, ostsid tsementi ja värvi. Meie, lapsed, panime kõik augukad (augud – E.M.) tsemendiga kinni, isad värvisid seinad ise üle. Ainult üks ahnekas (ahne inimene – E. M.) ei andnud raha."

"Aga pärast me ütlesime: "Noh, poisid ja tüdrukud, tõmbame õige käima (võtame asja käsile – E. M.)," ja hakkasime seinu täis joonistama. Üks poiss oli meil aju (väljamõtleja – E. M.), ta tegi seintele piltide maketid ja meie värvisime need ära. Mina joonistasin sebra ja pingviini, teised veel midagi. Igaüks püüdis oma pilti paremini teha."

"No ja millise mulje see selline täisjoonistatud trepikoda jättis?"

"Oo!" rääkis Irina. "Kui ma veenvalt ütlen, siis iga võõras imestas: "Kino ja sakslased (imetluse märk – E. M.), see on ju pildigalerii." Kõik meie trepikoja lapsed kasvasid tubliks, said hariduse. Mitte ühtegi narkarit. Lõime ju oma kätega ilu. Meie kõige vanem laps Nataška on juba mehele läinud, on põssamaks muutunud (tüsenenud – E. M.) ja joonistab siiani oma seintele pilte. Igaüks, kes meie trepikotta siseneb, kiidab, mitte kellelgi ei ole kama (ükskõik – E. M.). Ka teiste trepikodade lastel lõi heledamaks (võtsid aru pähe – E. M.), kui nad meie joonistusi nägid ning nad hakkasid oma trepikodasid kaunistama ilusate piltidega. Mitte keegi pole trepikodasid rikkunud."

"Kas on olnud, et keegi on teie trepikotta s...nud?"

"Jah! Kaks korda. Üks oli kohalik alkohoolik Petrovitš, selliseid müüakse turul kolme kopka eest kuhjaga. Kuid meie lapsed paljastasid (avastasid – E. M.) ta kähku, korraldasid kambaka (andsid peksa – E. M.), ütlesid, et selliseid nagu tema, hakatakse trepikojast hunnikute kaupa välja viskama. Käib praegu kuidagi pika näoga (endast väljas – E. M.), sünge, mõnikord riputab nuudleid kõrva (valetab – E. M.), et tal on halb naine, nimetab teda skafandris tainaks. Ei saa aru, et naine ei saa hea olla, kui temaga elab kroonik (krooniline alkohoolik – E. M.)."

"Ja teine juhus?"

"Ah, tuli siin üks külmutatud (inimene põhjast – E. M.) naabri – jessauuli juurde, jõi ja hakkas s...ma. Ma olin siis peenike (väike – E. M.), kuid kui seda nägin, hakkasin temaga sõitlema, ütlesin, et ta jääb ilma mõlemast käest ja peast, ja et sellised nagu tema, lüüakse meie sissekäigus mättasse. Aga ta oli veel kurdikas (kurdivõitu – E. M.), tal lendas katus ära (läks närvi – E. M.) ja hakkas minu peale kisama. Lärmi peale tuli minu isa välja ja ütles, et kes last solvab, on surmalaps ja sellised nagu tema, tuleb kinni panna."

"Mis sa, Irina, arvad, kas Venemaa lõunaosas on inimesed kultuursemad kui põhjas?"

"Ma ei ütleks. Siin on ainult külmem. Kui ma detsembris siia jõudsin, oli selline pakane, et termomeetrid pidid äärepealt lõhkema, hammas ei püsinud hamba peal ja äärepealt oleksid katki läinud. Meil on seal soe, kasvavad viinamarjad. Kuid siin meeldib mulle mu töö, ma armastan oma haigeid."

Tõepoolest, selle tüdruku ümber on soe positiivne aura. Tema ümber on pidevalt haiged, kes on üle kogu Venemaa ja teistest riikidest kokku sõitnud, ta ei käitu kunagi nagu ametlik ja külm sekretär; ta leiab alati mõne sooja sõna, pakub teed, selgitab ootavatele inimestele, et pärast operatsiooni olen ma väsinud ja pean veidi puhkama.

Irina mõistab suurepäraselt, et inimesed sõidavad meie juurde viimases lootuses ja ta püüab teha kõik, et see lootus ei kustuks. Haiged armastavad teda. Positiivne aura tugevneb, see on ravi üks tähtsamaid aspekte. Näiteks üks Ukraina haige ütles mulle, et minu sekretär rääkis temaga telefoni teel nii ilusasti, et ta sõitis siia täie kindlustundega, et hakkab uuesti nägema. Ta sai tõepoolest nägijaks. Aga Rostovi oblasti haiged läksid üle eriti lugupeetavate kategooriasse.

On raske öelda, millist rolli Irina hinge kujunemises mängis joonistustega trepikoda. Kuid ilmne on see, et vanemad ja lapsed suutsid olukorra positiivseseks muuta, tehes avalikust lagastamiskohast peaaegu laste kunstitaiese. Peamine on see, et nad suutsid seda teha ise, mitte ei süüdistanud rahvast ja valitsust nii, nagu tegi lukksepp N. Loomulikult kujunes joonistustega trepikoja elanikel positiivne psüühiline aura, sest headus võitis kurjuse.

Aga kasakas Irinale jääb üle soovida, et ta jääks ikka samasuguseks ja et ta ei unustaks oma lahket doni vene keelt.

Mida võtta ette vene trepikodadega? Mulle tundub, et mustuse eest tuleks selle trepikoja elanikke trahvida. Esmapilgul vaadates oleks parem võtta pihtide vahele majavalitsused, kes peavad remonti tegema ja korda looma. Kuid see on lihtsalt unistus. Trepikodasid remontivate majavalitsuste töötajatel on ammu kujunenud negatiivne aura ja isegi vihkamine loomasarnaste elanike vastu; nende "pingutusi" määrdunud-rohelise värviga värvimisel on "tunnustatud" süljelärakatega ja sõimusõnadega. Raha siin ei aita – nad varastavad selle ära, kuid head remonti sülitavatele ja nuuskavatele inimestele tegema ei hakata. Negatiivne aura on tugevam.

Kui võtta kasutusele määrdunud trepikodade trahvimine, siis hakkavad elanikud lagastavaid inimesi kiiresti välja selgitama ning sunnivad just neid trahvi maksma, tegevuseta igavlevate pensionäride hulgast määratakse valvurid ning järgmist trahvi kartes kogutakse raha ja tehakse ise remont, pärast seda aga lagastama ei hakata. Peatselt tekib konkurents – kelle trepikoda on parim.

Mina näiteks selgitasin oma trepikojas kiiresti välja inimese, kes lifti kusi. Läksin poiste juurde ja küsisin rangelt:

"Kas teie kusite lifti?"

"Ei, need ei olnud meie, see oli teisel korrusel elav Dima," vastasid poisid pead norgu lastes.

Minu palvel andsid poisikesed teise korruse Dimale peksa ja korralagedused liftis lõppesid. Kuid poole aasta pärast hakkas jälle keegi lifti kusema. Samad poisid teatasid mulle, et seda teeb seitsmendal korrusel elav alkohoolik. Minu palvel rääkis jaoskonna miilits k...ga, kuid see viitas seaduse puudulikkusele selles vallas ja alkohoolik jätkas lifti kusemist. Siis võtsin ma viltpliiatsi ja kirjutasin lifti seinale:

"Lifti kusija on täielik pederast."

Poisikesed teatasid mulle, et alkohoolik kustutas selle kirja maha ja kusi jälle lifti. Taastasin kirja. Alkohoolikule jäi "pederast" hüüdnimena külge, see nimi saatis teda iga kord, kui ta trepikojast väljus. Suurest häbist lõpetas alkohoolik lifti kusemise ja kolis varsti isegi ära. Arvatavasti jäi talle ta eneseuhkus.

Ma ei kutsu üles igasse lifti ülalmainitud kirja kritseldama. Kuid inimene peab hakkama lagastamist kartma. On üks üsnagi tähelepanu äratav M. Zoštšenko jutt:

"Vene kirjanik kõndis mööda tänavat ja needis porist, loikude ja surnud kassidega ääristatud maastikku. Äkki tekkis tal võimalus sõita Saksamaale. Ta jalutas mööda tänavaid, nautis puhtust ja siunas oma rahvast nii et maa must. Siis oli tal vaja minna tualetti. Ta leidis tualeti, läks sisse ja hakkas selle puhtust ning aknalauale pandud võõrasemasid imetlema. Asja ära ajanud, tõmbas püksid üles ja tõmbas ust. Uks ei avanenud. Kirjanik hakkas karjuma. Sakslased tulid ja rääkisid talle midagi oma arusaamatus keeles. Varsti leidsid sakslased vene keelt kõneleva inimese, kes ütles:

"Sa tõmba vesi peale, lase alla, mis sinna lasid, siis avaneb uks ise automaatselt."

Vene kirjanik mõtles siis, et isegi kultuursed sakslased mõtlevad välja igasuguseid kavalaid seadmeid, et puhtust ja korda hoida."

Ma arvan, et inimeste käest tuleb kultuursust nõuda. Kultuur ei juurdu iseenesest. Kultuuri eest peab võitlema.

Kui liikluspolitsei ülesannete hulka kuuluks lisaks turvavööta või kiiruseületajast autojuhi kinnipüüdmisele ka vastutustundetute kraavikae-

vajate või poriloikudesse asfaldipanijate karistamine, muutuksid meie tänavad varsti samasugusteks nagu Euroopas. Kui liikluspolitsei trahviks autojuhte, kes pargivad oma auto murule ja tassivad siis pori mööda linna laiali, oleksid meie autod puhtad ka vihma ajal ja püksidki porist puutumata.

Kui karistataks külaelanikke, kes on oma tänavad porimülgasteks muutnud, kust ainult traktoriga läbi pääseb või kus parte ja sigu peetakse, siis organiseeriksid nad kiiremas korras kruusaveo ning normaalse tee ehitamise.

Kui suvilapidajaid kohustataks oma raha kulutama mitte ainult oma krundile, vaid ka sinna juurde viiva tee ehitamisele, siis saaks sinna sügisel ligi ka millegi muu kui kuukulguriga.

Kahjuks oleme me kõik lukksepp N-i moodi kohanenud, oleme harjunud moraali lugema ja näpuga näitama, sarjama valitsust ja rahvast ning tugevdama oma negatiivset aurat.

Nii me logeleme kogu elu. Meid peab sundima oma elu ise muutma ja enda ümber positiivsete emotsioonide aurat looma. Negatiivse aura saame positiivse vastu välja vahetada ainult ise, kusjuures teadlikult.

Riigi presidendi roll

Mõtleme veidi sellele küsimusele – miks riigi presidendil on niivõrd suur võim? Olgu tegemist targa või rumala, heatahtliku või kurja, progressiivse või regressiivse inimesega – tema valduses on ikkagi tohutu võim. Arvatavasti on igas riigis inimesi, kes on presidendist palju targemad ja võimekamad, kuid neil ei saa iial olema presidendi võimust isegi haletsusväärselt väikest osa, olgugi et nende artikleid avaldatakse iga päev ajalehtedes ja kõnesid näidatakse pidevalt televisioonis. Miks?

Meenutame aegu, mil võim riigis hakkas kõikuma. Näiteks M. S. Gorbatšovi võimu viimastel kuudel peetud kõned kutsusid esile ainult naeru, sest tema kõned ei saanud enam midagi muuta. Miks siis see ebajumal, kelle iga sõna olime hoolega tähele pannud, äkki meile nii vähetähtsaks ja naeruväärseks muutus?

Jääb mulje, et mingil ajaperioodi jooksul toetavad presidenti ja stimuleerivad tema võimu tugevust inimmasside üle mingid üleloomu-


Lootuste epitsenter (autori joonistus)

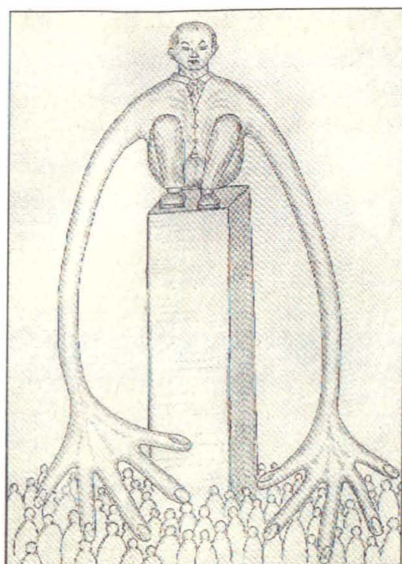
likud jõud ja teisel ajavahemikul pöörduvad need temast ära, ta muutub presidendiposti haledaks nukuks.

Minu arvates on riigi presidendi tohutu võim seletatav sellega, et inimmassi (riigi elanike) psüühiline energia kontsentreerub oma väljavalitul – presidendil – justkui delegeerides talle mitte ainult liidri- ja juhirolli, vaid ka iga eraldi isiksuse saatust. Iga inimese lootused ja soovid kantakse tohutu psüühilise energia voogudena edasi ühele inimesele – presidendile, temast loodetakse progressiivset liidrit. Kui aga inimmasside lootusi pikema aja jooksul ei õigustata, siis inimeste psüühilise energia vood hakkavad nõrgenema ja tagajärjeks on presidendivõimu kõikumalöömine.

Teisiõnu ei tohi riigi president unustada, et tema isiksus pole ainult maisteks tegemisteks, vaid ta on riigi elanike psüühilise energia kontsentraat, temalt oodatakse lootuste täitumist. Seejuures, mida suurem riik, seda suurema psüühilise energia kontsentratsiooniga on president. Presidendiks saanud inimene peab meeles pidama, et koos presidendipostiga läheb ta üle uude kvalitatiivsesse psüühilisse seisundisse ja sattub riigi psüühilise energia epitsentrisse.

Öeldu kinnituseks võrdleme M. S. Gorbatšovi kõnesid, mis on peetud tänavu ja kümme aastat tagasi; sisuliselt räägib ta ikka ühte ja sedasama. Kuid siis, kui ta oli riigi psüühilise energia epitsentris, tõid tema kõned esile emotsioonide tulva, ja praegu, kui ta on epitsentrist kaugel, tema sõnu enam lihtsalt ei võeta vastu.

Presidendile on riigi psüühilisest epitsentrist väljumine väga hirmutav. Just see epitsenter annab talle piiramatu võimu, just see epitsenter annab talle omaenese tähenduslikkuse tõttu rahulduse. Epitsentri keskmes on väga mõnus olla, kuid selle kaotamine kutsub esile suuri kannatusi, selliseid, et oleks parem sinna üldse mitte sattuda.


Võim (autori joonistus)

Kuidas oma epitsentrilist staatust mitte kaotada? Raamatus toodud materjalist lähtuvalt võib presidendile soovitada oma seisu mitte iial kasutada võimukultuse kinnistamiseks, vaid hoopis teadmiste, headuse- ja armastusekultuse soodustamiseks miljonite inimeste psüühilise energia abil. Peab meeles pidama, et kõik maapealsed tsivilisatsioonid hukkusid võimukultuse tõttu. Peab meeles pidama, et võimukultus on negatiivse psüühilise energia ilming; teadmiste ja armastusekultus kannavad endas positiivseid psühhoenergeetilisi ilminguid. Peab meeles pidama, et mis tahes vahenditega võimu tagaajamine tõmbab inimestest välja halva ja soodustab negatiivse aura kujunemist riigi kohale; teadmiste, headuse- ja armastusekultus aga soodustavad positiivse aura kujunemist ja see soodustab progressi.

Teadaolevalt olid kõik kommunismiaja liidrid altid võimukultusele, tõele au andes jäeti siiski ka mõningane koht teadmistele ja heatahtlikkusele. Kuidas oli siis B. N. Jeltsinga? Kahjuks peab tunnistama, et see kommunismi võitnud inimene ei suutnud niivõrd suure tööga saavutatud võimust vabaneda ega suutnud hoiduda sattumast võimukultuse mõju alla.

See mees oli tõeline rahvakangelane ja ta tõusis teenitult inimlootuste epitsentrisse, kuid ta ei osanud võimuga arukalt ümber käia. Rahvas ootas temalt suuri loovaid tegevusi, kuid Jeltsin allutas teadlikult majanduse ühele kindlale majandusteooriale (J. Gaidar) ning hakkas oma jõupingutusi suunama isikliku võimu kindlustamisele ja säilitamisele. Ta saavutas oma võimu säilimise ja kindlustamise võideldes parlamendiga, rahvasaadikute koguga ning ta tõi ohvriks isegi Nõukogude Liidu. Kuid ta ei saanudki aru, et kogu tema võim oleks olnud veelgi tugevam, kui

ta kogu riigi psüühilise energia epitsentris olles oleks võimu kinnitamise asemel loomisega tegelenud. Jegor Gaidar langes oma majandusarengu teooriaga epitsentrist välja ja epitsentris viibiv Jeltsin suunas inimesi igapäevase loova töö asemel poliitilisele vägikaikaveole ja võitlusele.

Väga kahju, et Jeltsin seda ei mõistnud ja arvatavasti ei saagi sellest kunagi aru. Just tema ajal hakkasid "õitsema" korruptsioon, kuritegevus, ilmus rahvast nööriv "MMM" ja muud sellesarnased ettevõtted, sai alguse Tšetšeenia kriminaalne sõda, panganduse omavoli saavutas haripunkti. Koos sellega hakkas epitsentrisse ja presidendini suundunud inimeste positiivne psüühiline energia kustuma, tugevnesid tigedus ja negativism, president muutus aga rahvakangelasest nukuföljetoni persooniks. Jeltsin unustas võimu eest võideldes rahva, kes oli teda lootuste epitsentrisse delegeerinud. Teiseks valitsemisajaks valiti ta ainult tänu sellele, et tema vastaseks oli kommunist Zjuganov, kellega inimestel teravalt assotsieerus talongisüsteem ja tühjade poelettidega kommunism.

Sellest hoolimata leidub Venemaal inimesi, kes on osanud mõista võimukultuse kahjulikkust ning on vältinud selle embusse langemist. Sellised on näiteks Baškiiri ja Tatarstani president – Murtaza Rahhimov ja Mentimer Šaimijev. Nad on rahvusliku suveräänsuse nimel eraldanud end Venemaa negatiivsest aurast ja võimukultusest põimunud seadustest ning andunud täielikult loovale tööle.

Need kaks inimest ei hakanud tegelema oma ametipostide kindlustamisega, vaid suunasid kogu tähelepanu inimeste, ettevõtete, kolhooside, talumeeste jt eest hoolitsemisele.

Nii oskas M. Rahhimov omavahel liita Baškiirias nafta kaevandajad, nafta töötlejad ja energiatootjad ühtsesse kompleksi ainult ühel eesmärgil – et väheneks järsult nende vahendajate hulk, kes on võimelised ainult "kobaras traadi küljes rippuma". See võimaldas suunata vabad vahendid tootmise arendamiseks ja mitte vahendajate taskute täitmiseks. Seetõttu on Baškiirias stabiilne majandus, seda ei saa öelda paljude teiste Venemaa regioonide kohta.

Täiesti ootamatuks ja vägagi huvitavaks poliitliseks seigaks kujunes M. Rahhimovi postulaat, mida rahva keeles võiks väljendada nii: "farm – see on varastamise koht". Nende sõnade õigsuse kinnitamiseks tahaksin tuua välja oma dialoogi kellegi Fanisiga, kes on ühe kolhoosifarmi juhataja.

"Fanis, kas sinu farmis sööta varastatakse?" küsisin mina.

"Muidugi! Peaaegu pool varastatakse ära..."

"Kes varastavad?"

"Kõik külaelanikud. Kuidas sa siis ilma söödata lehma toidad? Maad meile ju ei anta, kogu tehnika kuulub kolhoosile, esimehega kokkuleppele ei jõua... Nii varastataksegi..."

"Oota, Fanis, Vene seaduste järgi võib ju iga kolhoosnik saada maad ja kasvatada seal kõike, mida vaja. Arvatavasti on oma sööda omamine parem kui selle varastamine?"

"See ei ole võimalik. Esimees ei anna. Kui ta jagab kogu maa ära, mis võim talle siis alles jääb? Ja võimu ta tahab... Seepärast on parem varastada."

"Kas esimees ka varastab?"

"Ja kuidas veel! Tead, kui palju tal lehmi on? Ooo!"

"Tähendab, tuleb välja nii – lüpsjad töötavad, ülejäänud varastavad?"

"Jah, lüpsjad töötavad väga palju – tõusevad hommikul kell viis. Kodus on veel oma lehm. Ja laudani on kolm kilomeetrit pori sees sumada."

"Kas te lüpsjate eest hoolitsete?"

"Mis hoolitseme, ei hoolitse keegi!"

"Miks, Fanis?"

"Terve kolhoos saab sellest kohe teada!"

"Kuidas siis, kui öösel laudas, sul on seal ju kabinet?"

"Laudas ei ole see võimalik."

"Miks, Fanis?"

"Kohe, kui tood lüpsja öösel lauta, tuleb kindlasti keegi sööta varastama ja kohe koputama!"

Murtaze Rahhimovil õnnestus selline vargusega läbi imbunud põllumajanduslik süsteem murda – kus kolhoosnik on varas ja esimeest kartes temale täielikult allub. Baškiiri presidendil õnnestus paljudes kolhoosides see süsteem murda, ta sundis põllumehi omale maad võtma ja iseendast lugu pidama. Lisaks sellele sundis ta kolhoose lõpetama veega üleujutatud heinamaade kündmise, sulges paljud laudad jõekallastel, keelas metsades loomade karjatamise jne. M. Rahhimov kasutas loovate ülesannete lahendamiseks täielikult oma võimu. Kuid ta kasutas võimu mitte selle hoidmiseks, vaid loomiseks.

Tatarstani president M. Šaimijev kasutas oma loomingulises töös kahte põhilist aspekti: paindlikku maksusüsteemi ja printsiipi "aita tugevat, mitte nõrka".

M. Šaimijev päästis paindliku maksusüsteemi abil paljud ettevõtted ähvardavast pankrotist. Näiteks osutus pärast turuletulemist Tatarstanis naftaammutamine ebaotstarbekaks, sellega seoses oleks 10 000 nafta ammutamisega tegelevat töötajat töötuks jäänud. Tatarstani president võttis naftaga töötavatel inimestel kõik maksukohustused ära, öeldes, et nad peavad ainult töötasult tulumaksu maksma. Nendes tingimustes naftatöötlejad taastusid, muutusid varsti rentaablimaks ja praeguseks on neist kujunenud täieõiguslikud maksumaksjad, kes on säilitanud oma tööstusharu. Sama võib öelda Kaasani meditsiinivahendite tehase kohta, mis on edukalt konkureerinud maailma juhtivate meditsiinivahendite tootjatega. Sama võib öelda ka sõjatööstuste kohta, näiteks tehas, mis toodab ultrahelipommitajaid hinnaga miljard dollarit tükk jne.

Printsiip "aita tugevat", kui raha paigutatakse ainult "tugevatesse" (kolhoosid, talud, ettevõtted), on viinud "tugevate" kiirele tõusule ja "nõrkade" täieliku pankrotistumiseni ning "tugevate" poolt allaneelamiseni. "Tugevate" kätesse jäänud "nõrgad" olid sunnitud "tugevatelt" õppima kiirelt ja produktiivselt töötama. Tulemused ei lasknud end kaua oodata: näiteks oli teravilja keskmine saagikus 1996. aastal 28 tsentnerit hektarilt (rohkem kui Kuubanis), aga paljudes piirkondades ulatus see üle 60 tsentneri (see on rohkem kui Hollandis).

M. Šaimijevi tegevuse tulemus rahva lootuste epitsentris on järgnev: mitme aasta vältel on Tatarstani majanduskasv olnud keskmiselt 4,5% aastas, samal ajal täheldatakse teistes Venemaa regioonides iga-aastast majanduskasvu langust. M. Šaimijev mõistis võimuvõitluse kahjulikkust ja suutis võimukultuse mõjust eemalduda. Seepärast sai ta rahva – nii venelaste kui ka tatarlaste armastuse osaliseks ning järgmistel Tatarstani valimistel hääletas tema poolt 96% elanikkonnast. Inimene, kes ei võidelnud võimu pärast, tuli teistkordselt võimule ilma igasuguste pingutusteta, ainult tänu rahva armastusele.

Kui võimuletulevad presidendid mõistaksid, et nad hakkavad viibima õigustamist vajavate lootuste epitsentris, kui nad mõistaksid, et võimu saab hoida tänu loovale tööle ja mitte ainult võimu eest võitlemisele, siis oleksid progress ja üleüldine rahva armastus kiired tulema.

Mida mina Venemaa presidendi asemel teeksin

Mingite soovituste andmine ei ole just tagasihoidlik, sest see kannab ülbuse varjundit. Sellegipoolest tahaksin ma oma arvamuse välja öelda, toetun seejuures selles raamatus toodud analüüsile. Ja nimelt:

1. President peab täpselt teadvustama, et ta asub lootuste epitsentris ja et rahva lootuseid tuleb õigustada loova tööga. Võimuvõitlus on magus ja see on alati tähelepanu keskmes, kuid rahva silmis on võimuvõitlus mõttetu, sellel on mõte ainult võimu hoidvate või võimule pürgivate struktuuride jaoks. Loov töö on vähem märgatav, pikaleveniv, kuid see on ainus võimalus progressiks, selle kindlustamiseks ongi president ette nähtud. Ajalukku lähevad liidrid, kes on pühendanud end revolutsioonile ja võimuvõitlusele, kuid liidrid, kes kindlustavad loova töö ja progressi, muutuvad rahvakangelasteks.

2. President peab mõistma, et eksisteerib psüühilise energia maailm, sellega seoses võib riigi kohale tekkida negatiivne või positiivne psüühiline aura. Võimustruktuuride tähtsaimaks ülesandeks on progressi ja riigi õitsengu kindlustamine, muutes negatiivse aura positiivseks.

3. Venemaa president peab teadma, et käesoleval ajal on enamik riigi elanikke nagu postkommunistlik lukksepp N., keda häirivad lagastavad inimesed ning kes on ise samasugused. Selliste inimeste negatiivsed emotsioonid, virisemine ja ebakvaliteetne töö soodustavad negatiivse aura tekkimist. Need inimesed tuleb ümber kasvatada. Sellepärast peab massikommunikatsioonivahendites laialdaselt propageerima initsiatiivikate inimeste positiivset eeskuju ühiskondlike asutuste ümberkorraldamisel, nagu näiteks laste joonistused trepikodades. President ja valitsus peavad võtma tarvitusele meetmed ja andma välja määrused, mis lubaksid karistada korralageduse ja mustuse eest trepikodades, tualettides, tänavatel, teedel, külades, aianduskooperatiivides ja teistes avalikes kohtades, samuti neid, kes takistavad puhtuse eest võitlevaid inimesi. Kui inimesi sunnitakse omaenese kätega ühiskondlikes kohtades puhtust ja korda looma, siis võib saavutada kultuuritaseme ja heatahtlikkuse järkjärgulise tõusu, selle tulemusena paraneb ka töö kvaliteet.

4. Tuleb massikommunikatsioonivahendeid veenda selles, et nad on tõepoolest "neljas võim" ja et ka neil on rahva ees vastutus. Massikom-

munikatsioonivahendite juhid peavad mõistma, et lõputu skandaalsete lugude nämmutamine, võimukakluste kajastamine, selle asemel et pöörata tähelepanu elu positiivsetele külgedele, teaduslikele saavutustele ja inimeste initsiatiivikusele, soodustab negatiivse aura tekkimist riigi kohale. Peab parandama reklaami kvaliteeti, tuleb ära jätta reklaamid, mis näitavad mäletsevaid zombisid ja hügieenisidemeid kui ainsat õnneallikat.

5. President peab piirama kuberneride, meeride, rahvasaadikute ja eelkõige riigi presidendi valimiskampaaniate kulusid. Siin ei lennutata asjata tuulde ainult raha, selline kulutamine toob kahju, sest võimaldab toetada valelikku ülistamist, ülepaisutatud taevamanna lubamist selle nimel, et riigi kõrgematele kohtadele saaksid rikkad korruptandid. Valimiskampaaniate finantseerimisvõrdsuse seaduse vastuvõtmine ja selle range jälgimine ennetab seda negativismi, mida tavalised inimesed võimulolijate suhtes tunnevad. Valimised on muutunud hasartmänguks ja miljonite jaoks mitte alati just õiglaseks mänguks, mis pöörab tähelepanu loovalt töölt magusatele katteta lubadustele.

6. Majanduspoliitikas tuleks õppida M. Šaimijevi kogemusest, kuidas rakendada kogu Venemaal sedasama seadusandlust, mis on Tatarstanis end õigustanud, näiteks nagu paindlik maksusüsteem ja printsiip "aita tugevamat". Peab mõistma, et tõeline föderalism – see on regioonide majanduslik iseseisvus, üldföderaalsete volituste (sõjaline kaitse, energeetika, teed jms) delegeerimine koos vastavate föderaalsete maksude eraldamisega keskustesse. Keskused peavad aru saama, et ülitsentraliseeritud kommunistlik majandus, kus raha pumbatakse regioonidest keskustesse – ja see jätkub ka tänapäeval –, on regioonide juhid nii ära kurnanud, et "Moskva ministrite koridorid" on kõigil hammaste vahel, aga moskvalased on perifeeria rahva silmis kui tundetute ja hingetute bürokraatide klass. Et tõsta keskvõimu autoriteeti ja ennetada separatistlikke meeleolusid, peab Moskvas majanduslikul teel negativismist järk-järgult vabanema.

7. Mõiste "uusrikas" ei ole seotud uut tüüpi ettevõtjaga, vaid käib vahendajate kohta, kes oskavad kaubanduslike vahendusprotsesside ajal lisada "kõigest" 100–300%. Rahvas mõistab, et uusrikastele tuleb raha kergelt kätte ja et nende "protsendid" maksab lõpuks kinni tava-

line inimene oma taskust. Seepärast võtab rahvas nende Mercedeseid, katuselamuid, uhkeid pangahooneid ja muud sellesarnast vastu mitte kui tööga teenitud, vaid kui varastatud varandust, see tugevdab riigis olevat negativismi.

Vaatamata sellele, et just vahendaja täitis kaupluste tühjad riiulid kaubaga ja tõi kasu, peab vastu võtma rida määruseid, mis piiravad vahendustegevusest saadavaid piiramatuid sissetulekuid. Konkurents ei suuda hindu kaugeltki alati alandada ja nende tõusu ära hoida, sest ei ole võimalik vältida paljusid monopoolseid aspekte (lennu- ja rongireisid, energeetika jms). Seepärast on paljudes kapitalistlikes riikides välja töötatud ülemhindade põhitoodetele (kütus, elektrienergia, leib, raud jms) piirmäära süsteem, millest kujunevad ülejäänud tooteliikide hinnad. Vahendajal on lubatud hinnale sõltuvalt toote liigist lisada 7–30%, lubatud vahendusteenuse protsendi ületamist järgitakse seaduses ettenähtud korras. Selline lähenemine võimaldab hindade alandamist, pidurdab inflatsiooni, piirab vahendajate ülisuuri kasumeid ja sellega seoses kuritegevust, ning prioriteet antakse tootmistegevusele, mitte vahendustegevusele.

Ma arvan, et president ja valitsus peavad seda mõistma isegi sellele vaatamata, et nende lapsed ja sugulased kuuluvad eraisikutena vahendusfirmade ja aktsiaseltside koosseisu. Raha ei teki õhust, vaid liigub ühest taskust teise. Oma taskusse piiramatul hulgal raha toppiv vahendaja on ühiskonnale kahjulik, ta võtab teistelt inimestelt "seaduslikult" raha. Ta peab saama nii palju, kui on välja teeninud. Negativism, mis tekib vahendajate süsteemi loojal, head ei too. Vahendaja võib riigi hukutada.

8. President peab katkestama Venemaal vohava pankade omavoli. Siin võib meenutada Rooseveltit, kes USA metsiku kapitalismi ajal arestis ajutiseks kontrolliks palju panku. Kontrollimise järel suleti paljud pangad omavoli eest, nende finantstegevus anti üle ausatele pankadele. Pärast seda algas riigis progress, ühiskonnas seni vohav korruptsioon vähenes, kuritegevus alanes.

Et mõista pankade rolli ühiskonnas, vaadake Moskva ja teiste linnade kõige ilusamaid maju. Need on pangahooned. Iga sellise maksumust hinnatakse kümnetesse miljonitesse dollaritesse. Need hooned on nagu võimu ja rikkuse sümbolid, samuti vihjavad kaudselt sellele, kes

on elus tegelik peremees. Pangandustöötaja töö on muudetud saladuslikuks võlumaailmaks, mis jääb lihtsale inimesele arusaamatuks.

Kust on pangad saanud raha superšikkide hoonete ehitamiseks? Pangad saavad selle raha ülikõrge protsendiga laenude andmisest ja ülikallite pangateenuste osutamisest. Võrrelge: arenenud maades moodustab pankade kasum laenudest 5–7%, Venemaal aga – 100–300%. See tähendab, et iga pangast võetud rubla eest peate te tagasi andma vähemalt kaks. Loomulikult pudeneb pankade kasum taevast, samal ajal panga investeeringuteta mitte toime tulevad ettevõtted pingutavad püksirihma, et maksta pangale täiendavalt lisarubla või kaks. Ettevõtete suhtes toimiv ebaõiglus on niivõrd suur, et sellest ei tasu rääkidagi.

Loota, et pankadevahelise konkurentsi tõttu pangaprotsendid alanevad, ei ole mõtet, sest on olemas pankadevaheline kokkulepe (kes siis loobuks maast leitud rahast!). Kui pank laostub, siis vaevalt et panga juhtkond kahjumisse jääb, sest "kadunud" raha on jõutud oma välismaistele arvetele üle kanda. Maailma häda seisneb *off-shore* piirkondades ja Šveitsi pankades, kus arve on saladus, sealhulgas ka selline, millel on varastatud raha.

Ma kujutan ette, millist julgust võis Rooseveldil vaja minna, et lõpetada pankade omavoli, mille taga seisab kuritegevus, korruptsioon, toodangu langus ning rahva negativism riigivõimu vastu, ja USA pangad põlvili suruda. Ma olen kindel, et ka meil leidub oma Roosevelt, kes võtab endale samasuguse julguse. Et pankurid lõpetaksid inimeste nöörimise ja pankadest saaksid rahva teenistuses olevad ettevõtted.

9. Venemaa on arenenud teaduse ja geniaalsete teadlaste poolest alati kuulus olnud. Praegu, metsiku kapitalismi ajal, on vene teadus jäänud vaeslapse ossa, iga uusrikas, kes osakb vaid liita ja lahutada, on professorist sada korda rikkam.

President ja valitsus peavad leidma vahendid ja taastama lagunemisjärgus vene teaduse. Jah, kaugeltki mitte kõiki uuringuid, eriti fundamentaalseid, ei anna kiirelt tootmisse juurutada ja kasumit tootma panna. Kuid teadus nagu sportki on riigi prestiiž. Kuidas mitte meenutada M. Š. Šaimijevit, kes pani teadusliku meditsiinikeskuse arendamise alla 46 miljonit dollarit ja ütles, et kui Kaasanisse hakkavad ravile sõitma kogu Venemaa ja välismaa haiged, siis tõstab see Tatarstani prestiiži, mis lõppkokkuvõttes väljendub vabariiki tehtavates majanduslikes investeerin-

gutes. Kuidas mitte meenutada M. G. Rahhimovit, kes alustas meie Venemaa Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskuse uue kompleksi ehitamist, vaatamata sellele, et see kuulub Venemaa, mitte Baškiiria alla.

Kuid teadus – see ei ole lihtsalt prestiiž. Teadus määrab teadmiste hierarhia, mis psüühilise energia seaduste kohaselt on vastukaaluks negatiivsetele psüühilistele ilmingutele. Kui näiteks lisame televisiooni või ajalehte rubriigi "Kohtumised teadlastega", siis lihtsad inimesed, sealhulgas lukksepp N., hakkavad järgmisel päeval määrdunud trepikoja pärast vandumise või moraali lugemise asemel elavalt arutlema tõstatatud probleemide üle. Teadmiste hierarhia kuulub ühte blokki selliste psüühiliste ilmingutega nagu headus ja armastus; kuid teadmised, headus ja armastus on teispoolse maailma torsioonväljade (laineline eluvorm) eksisteerimise põhialusteks. Teadaolevalt ei ole me ainult maapealse elu füüsiline vorm, vaid ka teispoolse maailma lapsed.

10. President peab kasvatama riigis patriotismi. Ameeriklased on sellest ammu aru saanud, nad on inimestesse sisendanud tahtmise hoida kodus riigilippu ja laulda riigihümni. Vene patriotism on langenud lubamatult madalale. Patriotismi rolli ei tohi alahinnata: see on armee võitlusvaim ja soov töötada riigi hüvanguks ning armastus kodumaa vastu ja palju muud sellist, mida käega katsuda ei saa, kuid millel on riigi elu seisukohalt kolossaalne tähendus. Patriotism – see on jällegi positiivse psüühilise energia kategooria, mis on vastukaaluks negativismile.

Kuidas kasvatada Venemaal patriotismi? Esiteks, massikommunikatsioonivahendid peavad mõistma, et lõputu presidendi ja saadikute koomilis-idiootlikus plaanis näitamine ei soodusta patriotismi teket ega kodumaa-armastust. Teiseks peavad president, valitsus ja saadikud ise meeles pidama, et kodanike patriotism sõltub paljuski neist endist, sest inimlike lootuste keskmes asuvad just võimumehed. Kolmandaks, televisiooni ja ajalehtede juhid peavad oma televisioonis või ajalehes pidevalt patriotismi sisendama.

Kõik peavad lugu riigist, kus patriotism ja kodumaa-armastus on suur. Meile meeldis väga J. Lužkov, kes astus patriootiliselt välja vana Vene linna Sevastoopoli eest ajal, mil ukrainlastest natsionalistid selle elanikke alandasid. Kui vene patriotism oleks olnud kõrgel tasemel, ei oleks keegi julgenud Venemaa peale sülitada. Venemaal on rahva patriotism alati tugev olnud ja see vaim tuleb taastada.

Niisiis, kui ma hakkasin tegema meie kodumaa ümberkorralduste kohta avaldatud mõtetest kokkuvõtet, imestasin, et suurem osa nendest kuulub arusaamatusse ja ainult intuitiivselt tajutavasse inimpsüühika energeetika valdkonda. Arvatavasti fakt, et me oleme teispoolse maailma lainelise eluvormi lapsed, jätab meisse suurema jälje kui tahtmine süüa, juua ja magada. Nüüd, pärast Himaalaja ekspeditsiooni, mõistsin, et maapealne elu loodi teispoolse maailma poolt selleks, et võtta omaks füüsiline maailm, seepärast peame me selle omaksvõtmise protsessi jooksul progressi saavutamiseks (ehitamine, teritamine, saagimine jms) kasutama mitte ainult sügavalt füüsilisi meetodeid, vaid kasutama ka algselt teispoolsusest pärit psüühilisi põhimõtteid, millest põhilised on headus, armastus ja teadmised.

Mulle tundub, et Venemaa saab maailma võimsaimaks riigiks siis, kui postkommunistlik virisev ja lagastav lukksepp N. muutub Doni kasaka Irina sarnaseks, kes värvis üldkasutatavat trepikoda.

VII PEATÜKK

Headus, armastus ja kurjus

Planeerisin teha raamatu lõpus toodud faktidest ja loogilisest ülesehitusest kokkuvõtte. Kuid eneselegi ootamatult mõistsin, et minu poolt kirja pandud looduse imeliste ilmingute (konserveeritud inimesed koobastes, Šambala, viimane läkitus jms) aluseks on hästi tuntud ja lihtsate mõistete "headus", "armastus" ja "kurjus" ühtsus ja nendevaheline võitlus. Ja mida rohkem ma teaduslikult mõtlesin, seda suurema ja sügavama tähenduse need lihtsad sõnad, millest räägivad maailma kõik religioonid, omandasid – "headus", "armastus" ja "kurjus".

Mis on headus? Mis on armastus? Mis on kurjus? Me suudame neid mõisteid defineerida vaid igapäevaelust näiteid tuues. Head inimest hindame tema abivalmiduse ja soojade sõnade järgi, isetuse ja paljude teiste heade loomuomaduste järgi. Kuri inimene assotsieerub meile sõltuva, karjeristliku tüübiga, kurjategija, reeturi ja teiste sellesarnaste negatiivsete tüüpidega. Aga armastust oleme me kogenud vist kõik ja mäletame, et see on hingelise kerguse tunne, energia juurdevool, teise inimese jumaldamine ja magusad unetud ööd.

Kui vaadelda tähelepanelikult mõisteid "headus", "armastus" ja "kurjus", siis märkame, et neid tunnetuskategooriaid ei ole võimalik mõõta või mingil muul materialistlikul viisil analüüsida; need

kategooriad asuvad alateadvuslikul tasandil ja ainult intuitiivne sosin ütleb meile tundelise peadmurdva ülesande lahenduse. Kuid selle intuitiivse sosina jõud on paraku niivõrd suur, et me langeme üleni tunnete võimusesse ja allume täielikult soovile lahendada hingelisi probleeme. Armastuse pärast on lagunenud terved riigid, hukkunud rahvad või tehtud avastused. Kadedustunne ja võimuarmastus on viinud miljonite inimeste represseerimise ja hukuni jne.

Kus on siis selle intuitiivse sosina uskumatu võimsuse allikad, mis suunavad meid headuse, armastuse või kurjuse juurde? Sellele küsimusele vastust leida püüdes vaatleme seda siin raamatus käsitletud maailmaloomise ja antropogeneesi põhiaspektide seisukohast.

Absoluudist tekkinud mateeria jagunes kaheks maailmaks – peenmaailmaks ja füüsiliseks maailmaks. Füüsiline maailm on galaktikate, tähtede, planeetide ja planeetidevahelise gaasi kujunemise teel tasapisi muutunud. Peenmaailm ehk kõrgsageduslik maailm on samuti muutunud, kuid teistmoodi. Peenmaailma hakkasid ilmuma järk-järgult keerulisemaks muutunud vääindeväljad. See tähendab, et peenmaailm on evolutsioonis arenenud kõrgsageduslike väändunud torsioonväljade arengu teel. Me arvame, et just need torsioonväljad ongi meie põhiliste tunnete, headuse, armastuse ja kurjuse allikaks; nende intuitiivset sosinat me iga hetk kuulemegi.

Headuse, teadmiste ja kurjuse ilmumine

Torsioonefektil ehk kõrgsageduslike väljade väändumisel on olnud suur evolutsiooniline mõte – vääindeväljade sees säilitati informatsiooni. Ka informatsioon ise omakorda mõjutas torsioonvälju, soodustades nende keerukamaks muutumist, et parandada informatsiooni säilimisvõimet. Muide, informatsiooni ülekandumises ja säilimises ei ole midagi üleloomulikku; meenutame kas või raadiot või televisiooni.

Ühed peenmaailmas tegutsevad jõud väänasid kõrgsageduslikke välju, teised jõud väänasid neid teistpidi. Jõud, mis väänasid välju, olid kasulikud (positiivsed), see tähendab, tegid heategusid, sest need soodustasid informatsiooni säilimist. Jõud, mis väänasid torsioonvälju teises suunas, olid kahjulikud (negatiivsed), see tähendab, tegid kurje tegusid, sest need kustutasid informatsiooni.

Nagu füüsikud on kindlaks teinud, asub psüühiline energia (mõtlemine, tunded, intuitsioon jms) kõrgsageduslikus diapasoonis ning on peenmaailmaga otseselt seotud. Teisisõnu kasutame me mõtlemisprotsessis peenmaailma energiat, meie aju võimaldab väänata hinge torsioonvälju. Seepärast arvavad paljud füüsikud (G. Šipov, V. Lobankov), et peenmaailm ja füüsiline maailm on otsesed analoogid, inimese hingeks (vaimuks) peetakse peenmaailma väände(torsioon-)välja energeetilist kogumikku.

Eelnevast võib järeldada, et me assotsieerime headusega peenmaailmas informatsiooni säilitavat väljade väändumisprotsessi ning kurjusega teisesuunalist informatsiooni kustutavat väändumisprotsessi. Me tajume headust ja kurjust, sest oleme mitte ainult füüsilise, vaid ka peenmaailma produktid. Headuse tajumine – see on informatsiooni säilimine meie hinge torsioonväljades ja kurjuse tajumine – see on hinges oleva informatsiooni hävitamine.

Sellisel moel on headus ja kurjus peenmaailma arengu ja evolutsiooni aluseks olevad fundamentaalsed kategooriad. Kui võidab headus, siis peenmaailma torsioonväljades sisalduv informatsioon säilib ja tekib teadmine. Kui võidab kurjus, siis teadmine hävib. Headuse ja kurjuse vahelisest võitlusest alguse saanud teadmine võimaldab headusel võita ja soodustab evolutsiooni progressi. Seepärast võib rääkida headuse ja teadmiste ühtsusest, neid võib ette kujutada ühise kategooriana – headus pluss teadmised.

Esmased, teisesed, kolmandad... headus ja kurjus

Minu arvates eksisteerisid peenmaailma evolutsiooni algperioodil ainult esmane headus ja esmane kurjus. Sellel algperioodil oli nendevaheline võitlus "mitte elu, vaid surma eest": kui võitis headus, siis võitis see täielikult, kui võitis kurjus, siis see hävitas headuse. Selles kompromissitus võitluses võitis ikkagi headus, sest see toimis koos teadmistega. Kurjus hakkas kaduma.

Kuid kurjuse kadumisega hakkas peenmaailma evolutsiooniline areng pidurduma, sest teadmised olid ikkagi eelkõige informatsioon kogemusest, mis tuli headuse ja kurjuse vahelisest võitlusest.

Teadmised loonud ning neid võitluses kurjuse vastu kasutanud headusele vastu tegutsemiseks oli ka kurjuse evolutsiooniline prot-


Headus ja kurjus (autori joonistus)

sess. Nagu mulle tundub, tekkis teisene kurjus. Kui esmane kurjus kujutas endast torsioonvälju teises suunas väänavaid ja neis salvestunud informatsiooni (teadmisi) kustutavat peenmaailma energiat, siis teisene kurjus kujutas endast energiat, mis väänas kõrgsageduslikku peenmaailma headusele vastupidises suunas. Sellised "kurjad" või negatiivsed torsioonväljad võisid samuti informatsiooni (teadmisi) säilitada, selleks võitluseks kasutati kogemust, mis rajanes kurjuse ja headuse vahelisele võitlusele.

Teisesele kurjusele vastuseks ilmus teisene headus, mis väljendus keerukamalt positiivselt väändunud torsioonväljades, kus säilitati informatsiooni kogemusest, mis rajanes võitlusele teisese kurjuse vastu. Ilmus positiivsete ja negatiivsete teadmiste vastandumine.

Teisese headuse tekkimisele ilmus vastu kolmas kurjus, mille negatiivselt väändunud torsioonväljad olid veelgi keerukamad ja mis säilitasid informatsiooni võitlusest teisese headuse vastu. Kolmanda kurjuse tekkimise vastu ilmus kolmas headus keeruliselt väändunud positiivsete torsioonväljade näol, milles säilis informatsioon võitlusest kolmanda kurjuse vastu.

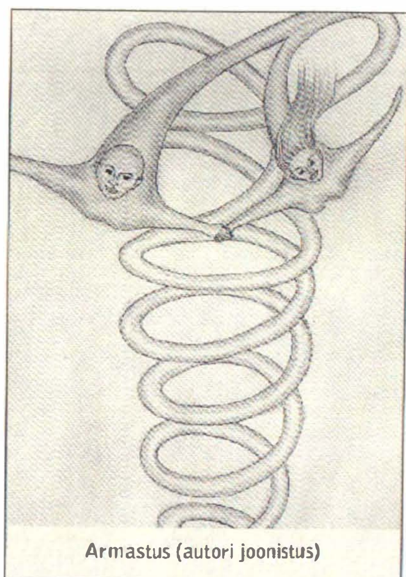
Edaspidi ilmusid neljas kurjus ja headus, viies kurjus ja headus jne – peenmaailma torsioonväljade keerukuse suurenemise evolutsiooniline protsess headuse ja kurjuse vahelise võitluse tulemusena jätkus. Järk-järgult tekkisid keerulisemad (piltlikult öeldes – mitmetasandilised) peenmaailma torsioonväljad, milles sisaldus üheaegselt tohutu hulk positiivset ja negatiivset informatsiooni. Võitlus ei jätkunud ainult headuse ja kurjuse vahel, vaid ka positiivsete ja negatiivsete teadmiste vahel.

Siit järeldub, et kurjus on evolutsiooni hävimatu atribuut, ilma selleta peenmaailma progress ja torsioonväljade areng peatub. Miks me siis ei

räägi headuse ja kurjuse prioriteetide võrdsusest? Miks me siis eelistame headust ja seome progressi ja arengut headusega? Sellele küsimusele võib saada vastuse siis, kui meenutame esmast headust ja kurjust, mis on teineteisega võidelnud selle nimel, et üks kahest täielikult häviks. Võitlus headuse ja kurjuse vahel soodustab progressi, kui see toimub mis tahes kümnendal, üheksandal või... kolmandal tasandil. Kuid annaks Jumal, et see võitlus ei peaks jõudma esmasele tasandile! Kurjuse võidu korral esmasel tasandil peenmaailma torsioonväljade kogu informatsioon kustutatakse – saabub informatsiooniline krahh! Looduse evolutsiooniline töö peab algama otsast peale! Seepärast ei tohi headuse jõud kurjusel lasta võita end ei esmasel, teisesel, kolmandal ega teistel tasanditel, sest siis võib kurjus saavutada esmase tasandi ja seal ka võita. Seepärast ei tohi kurjusega leppida, peab meeles pidama, et on kohutav, kui kurjus meid ükskõikseks jätab.

Mis on armastus?

Ent headuse ja kurjuse vahelisel evolutsioonivõitlusel, mis on väljendunud teadmistes, on üks aspekt, mis kallutab kaalukausi headuse poolele. See on armastus.


Armastus (autori joonistus)

Mis on armastus peenmaailma torsioonväljade hüpoteesi seisukohalt? Minu arvates on armastus peenmaailma positiivselt väänduvate väljade kiirem ja tugevam väändumine teiste positiivsete torsioonväljade koosmõjul. Piltlikult öeldes on kaks positiivset ehk "head" torsioonvälja vastastikku kontaktis olles võimelised suurendama teineteise väändumisastet, sellega seoses paraneb vastumõju negatiivselt väändunud torsioonväljadele, säilib paremini informatsioon (teadmised) ja ilmneb võimalus uute teadmiste vastuvõtmiseks.

Negatiivsed ehk "kurjad" torsioonväljad ei ole võimelised teineteisega kontaktis olles vastastikku väändumisastet suurendama. Seepärast puudub kurjusel armastus. Kurjusel on ainult enesearmastus, sest ühe komplekti torsioonväljade piires (üks hing) on negatiivselt väändunud torsioonväljad teisesel, kolmandal ja ka teistel tasanditel võimelised teineteist tugevdama.

Armastus seevastu tegutseb eelkõige esmasel, kõige tähtsamal torsioonväljade tasandil seda tasandit informatsiooni kustutamiseks ja hinge hävitamiseks võimelise kurjuse sisseimbumise eest kaitstes. Headuse ja kurjuse teadmiste valguses suudab armastus hinge päästa. Lõppkokkuvõttes võidab headus alati just armastuse arvelt. Just armastus on peenmaailma väändeväljades teadmiste saamise ja säilimise garantiiks, see on lainelise eluvormi üheks aluseks.

Kuidas on teispoolne maailm üles ehitatud?

Toetudes kaasaegse füüsika ja religiooni alastele kirjutistele, tulime selle raamatu koostamise käigus järeldusele, et teispoolne maailm on peenmaailma laineline kosmiline eluvorm. Peenmaailma füüsika seisukohalt analüüsisime selles peatükis mõisteid "headus", "armastus", "teadmised" ja "kurjus" ning oletasime, et need mõisted on teispoolse maailma funktsioneerimise aluseks.

Laineline kosmiline eluvorm! Raske on ette kujutada, et see võib eksisteerida. Mis on elu? Elu – see on eelkõige materiaalse substraadi võime säilitada ja hoida (pärida) informatsiooni, samuti iseeneslik täiustumine ehk areng. Kui maapealse elu aluseks on informatsiooni säilitamine ja pärandamine geeniaparaadi kaudu, siis kosmilise lainelise eluvormi aluseks on informatsiooni säilitamine ja pärandamine peenmaailma torsioonväljade kaudu ning lainelise eluvormi progress teostub ühtsuse ja headuse (positiivse psüühilise energia) võitluses kurjusega (negatiivse psüühilise energiaga).

Teisese, kolmanda, neljanda ja nii edasi (sajanda, tuhandenda) headuse ja kurjuse ilmnemine (esmase headuse ja kurjuse ilmnemise järel), samuti "heade" torsioonväljade üksteisega kontaktis olles vastastikuse väändumise tugevdamine kujundasid teispoolses maailmas keerukaima väljade struktuuri, mis on võimeline mitte ainult informatsiooni (teadmisi) säili-

tama ja pärandama, vaid soodustama ka iseeneslikku täiustumist. Neid peenmaailma keerukaimaid energiakogumikke (psüühiline energia) võib ette kujutada mitmekihiliste väändunud (torsioon-) väljadena, need ongi hinged. Peamist informatsiooni säilitav hinge tähtsaim osa on vaim. Nagu religioonist teada, on vaim surematu. See tähendab, et evolutsiooniliselt loodud ja peenmaailma torsioonväljades säilitatav informatsioon (põhilised teadmised) on surematu. Hinge torsioonväljad (eeterkeha jt) võivad kaduda, see tähendab, et sinna salvestatud informatsioon võib kustuda. Kuid hinge peamised torsioonväljad ehk vaim, milles on salvestatud peamine informatsioon, on igavene.

Religioonis on mõisted heast ja kurjast vaimust. Nähtavasti on see tõepoolest nii – üks vaim sisaldab informatsiooni, mis koosneb põhiliselt positiivsetest ("headest") torsioonväljadest, teine põhiliselt negatiivsetest ("kurjadest") torsioonväljadest. Teispoolse maailma evolutsiooniprotsess on üles ehitatud headuse ja kurjuse vahelises võitluses, seepärast on igal vaimul headuse ja kurjuse alged, kuid ühel juhul domineerib headus, teisel aga kurjus. Sellegipoolest on heatahtlikul vaimul enesetäiustamiseks rohkem šansse, sest see on võimeline oma positiivsete torsioonväljade väändumisastet tugevdama tänu koosmõjule teise positiivse torsioonväljaga (armastus). Seepärast propageerib religioon pidevalt armastust kui progressi ja elu alust.

Hingede (vaimude) heade kavatsuste võimendaja, armastuse roll seisnes arvatavasti selles, et teispoolse maailma evolutsiooniprotsessis hakkasid vaimud omavahel kontakti otsima üleüldise informatsiooniväljaga järk-järgult ühinedes. Vaimud on omavahel seotud nagu arvutivõrk, nende seltskondlikkuse ilmnemine on kaasa toonud informatsiooni väljajoonistumise, mis on üldine kõikidele vaimudele. Üldise iseloomuga informatsiooni tähendus evolutsiooniprotsessis muutus iga vaimu keerukusastme suurenemisega järjest olulisemaks ja olulisemaks, sest progress, millesse on kodeeritud headuse ja kurjuse vaheline võitlus, pidi iga eraldi vaimu piires mitte ainult ise ennast reguleerima, vaid lisaks alluma ka üleüldise informatsioonivälja korrigeerimisele. Üldised funktsioonid kandusid edasi enim arenenud vaimudele, neile ilmusid järk-järgult ühised torsioonväljad, millesse salvestati üldist laadi informatsioon. Kogu informatsioonivälja, mis sisaldab endas omavahel ühinenud mitmetahulisi vaimusid, juhtiv funktsioon on soodustanud

nende ühiste torsioonväljade kiirendatud arengut ja keerukusastme suurenemist. Algul kogunes neisse mastaapne informatsioonikogus, mida kasutati teispoolse maailma lainelise elu juhtimiseks. Seda informatsiooni mahult ja mõtlemisvõime poolest võimsaimat mitmetasandilist torsioonväljadena väljendunud peenmaailma energia kogumikku me arvatavasti Jumalaks nimetamegi.

Jumal on kosmilise lainelise eluvormi ehk teispoolse maailma juhtimiskeskus. Sisuliselt Jumal ongi kosmiline intellekt.

Usukirjanduses võib sageli kohata meenutusi suurest kurjast vaimust, kes vastandub Jumalale ja juhib kõiksuguseid kurje tegusid. Võib mõelda, et on olemas kaks kosmilise lainelise eluvormi juhtimiskeskust – positiivne juhtimiskeskus (Jumal) ja negatiivne juhtimiskeskus (suur kuri vaim). Kas see on nii?

Mul on raske selle üle otsustada, sest minu intellekt on võrreldes kosmilise intellektiga armetult nõrk. Sellegipoolest mõtlen ma, et kahte Jumalat – head ja kurja ei ole, on üks Jumal. Ülaltoodud loogilistest mõtisklustest ilmneb, et headuse ja kurjuse vaheline võitlus on teispoolse maailma evolutsioonilise progressi alus, et igas vaimus sisalduvad nii "head" kui ka "kurjad" elemendid, et pidevalt oleks olemas stiimul enese täiustamiseks. Minu arvates Jumal kui keskne supervõimas Vaim sisaldab endas nii positiivseid (headus) kui ka negatiivseid (kurjus) psüühilise energia elemente. Jumal ei saa olla ainult hea, sest elu juhtimine nõuab nii heategusid kui ka karistusi, võitlus kurjuse vastu ja armastus on igavese kosmilise eluvormi progressi aluseks.

Jumalikku heategu peame me võtma kui kõrgeimat kiitust kurjusega võitlemise eest, jumalikku "kuritegu" kui karistust kurjusega võitlemisest loobumise ning hävitusliku tegevuse eest. Kuid Jumal ei loobu iialgi kurjuse elementidest, sest ainult võitluses kurjuse vastu saadakse teadmisi – maailmaloomise aluseid. Seepärast fraas "on üksainus Jumal" ei sisalda endas arvatavasti ainult kõikide usundiliikide ühtsuse mõtet, vaid ka heatahtlikkuse ja karistamise ühtsuse mõtet.

Jumal sisaldab kolossaalset armastuse potentsiaali, sest ta loodi armastuse (st headuse alget suurendavate ja teadmisi säilitavate vaimude vastastikuse kontakti) tulemusena. Jumalalt tulenev heategu ja karistus tunnistavad igal juhul tõeliselt suurt armastust. Jumal – see on eelkõige headuse alge, st see on headuse ja armastuse võit kurjuse üle. Ei tohi

unustada, et teadmised – need on eelkõige kogemus võitlusest headuse ja kurjuse vahel. Teadmiste säilimine ja uute teadmiste saamine on elu alus, sest just selle poolest erineb elus mateeria surnud mateeriast.

Loogika järgi peab arenemiseks ka Jumalal olema vastutegutsev alge. Vastuolu on ka temas eneses – temas on headus ja kurjus. Võib-olla on olemas ka väline vastuolu teiste avaruste dimensioonides või maailmades olevate teiste "jumalate" näol. Kuid see on valdkond, kuhu nõrga inimliku intellektiga siseneda ei ole võimalik.

Niisiis on meie arusaamist mööda teispoolsel maailmal järgmised põhilised funktsioneerimisprintsiibid:

- ühtsusest tekkinud ja positiivsete ning negatiivsete psüühiliste energiate võitluse abil areneb teispoolne maailm evolutsiooniliselt headuse (positiivse energia) ja kurjuse (negatiivse energia) vahelise võitluse kogemusest peenmaailma torsioonväljades informatsiooni (teadmiste) säilitamise arvel. Uue informatsiooni (teadmiste) saamine kaalub üles headuse ja kurjuse vahelise võitluse;
- kurjuse täieliku võidu korral kustub kogu informatsioon (teadmised) ning saabub informatsiooniline surm. Seepärast on igaveses evolutsioonilises võitluses headuse ja kurjuse vahel eelised alati headusel. Seda eelist realiseeritakse armastuse kaudu – positiivsete ("heade") torsioonväljade võime kaudu tugevdada omaenese väändumise (ja vastavalt negatiivsete torsioonväljade vastuväändumise) astet teineteisega kontakti saavutamise abil;
- armastus võimaldab peamist informatsiooni säilitavate psüühilise energia kogumikel (vaimudel) ühineda ühtsesse süsteemi (üleüldisse informatsioonivälja) ja informatsioonivälja juhtimiskeskuse eraldumist supervõimsa vaimu (Jumala) näol. Armastus on loonud Jumala.

Teispoolne maailm ja maine elu

Teispoolne maailm saavutas sellisel viisil arenedes kõrgeima evolutsioonilise kosmilise lainelise eluvormi taseme ning tekkis soov omandada teist liiki mateeriaid, põhiliselt füüsilist maailma.

Ma olen absoluutselt veendunud, et füüsiline maapealne elu loodi vaimu tihenemise teel. Kõik maapealse elu tekke teooriad keeruliste

molekulide isepaljunemise ja nende elusorganismidesse kontsentreerumise teel ei kannata kriitikat, seda nii religioossete teadmiste kui ka kaasaegse füüsika ja keemia seisukohalt. Peamine, mida need teooriad ei suuda seletada, on geeniaparaadi isetekkimine, mille uskumatut keerukust teadus seletada ei oska. Tõepoolest on reaalselt keeruline aru saada, kuidas vaid ühe raku DNA molekulide grupp võib sisaldada ja pärandada kogu inimorganismi elu, kaasa arvatud selle iga eraldi raku ja molekuli kohta käivat informatsiooni. Kuid veelgi keerulisem on aru saada, kuidas on selline imeline molekulide DNA informatsiooni mahuti kujunenud.

Öeldu kohta seletust leida on märksa kergem, kui lähtuda sellest, et maapealne elu tekkis vaimu tihenemise teel. Teispoolse maailma evolutsiooniline protsess, mis tekkis ühtsusest ja võitlusest headuse ja kurjuse vahel ning peenmaailma torsioonväljadesse informatsiooni kogumise teel, on viinud peenmaailma kõrgeimate ja keerulisimate organiseeritud struktuuride – vaimude kujunemiseni. Keskne supervõimas vaim – Jumal – leidis võimaluse avaruste muutmiseks ja vaimude tihendamiseks koos nende füüsilise maailma mateeriasse sulandamisega.

Me ei mõista peenmaailma organiseeritust veel täielikult ja ainult oletame, milline on selle materiaalse substraadi sisu. Kuid Ida religioonides on mõtte materialiseerimine, see tähendab, peenmaailma mateeria üleminek füüsilisse substantsi hästi tuntud. Seetõttu arvan, et maapealsete organismide geneetiline aparaat loodi vaimude peensubstantsi füüsilise materialiseerimise teel.

Teisisõnu on maapealne geneetiline aparaat vaimu peenstruktuuri füüsiline jäljend. Kuid minu arvates on maapealne geneetiline aparaat vaimuga võrreldes märkimisväärselt primitiivsem, see kujutab endast lihtsalt selle osalist jäljendit – mõtteprotsessid ja paljud teised võimed jäävad ikkagi iga inimese nähtamatule vaimule. Teispoolne maailm on vaimu tihendamise ja materialiseerimise teel loonud hea iseennast taasloova “masina” – inimorganismi, mille abil inimene (vaim) elab füüsilises maailmas, samuti on teispoolne maailm loonud ümbritseva keskkonna – taimed, loomad jms.

Hüpotees maapealse elu tekkimise kohta lainelise kosmilise elu (vaimude) elementide materialiseerumise teel võib tunduda põhimõtteliselt uus, kuid seda võib pidada üheks vaimu tihenemise religioosse

ettekujutuse variandiks. Kuid asi ei ole selles. Oluline, et see hüpotees võimaldab seletada paljusid arusaamatuid fakte ja vaadelda maapealse inimkonna ajalugu uuest seisukohast lähtuvalt.

Vaimu materialiseerumise evolutsiooniline protsess toimus Maal väga aeglases tempos paljude miljonite aastate vältel. Esimese rassi inimesed (inglisarnased inimesed) kujutasid endast rohkem vaimusid kui füüsilist mateeriat, kuid nendesse oli juba kujunenud esmane geeniaparaat, mis võimaldas pungumise ja pooldumise teel anda veel küllaltki laialvalguva füüsilise keha. Esimese rassi inimesed ei olnud teispoolsest maailmast veel eraldunud, nad elasid laineliste kosmiliste eluprintsiipide ja seaduste järgi, kuid neil oli juba maine füüsiline kate. Nad tundsid ennast rohkem teispoolse maailma esindajatena kui maiste elanikena. Mõisted "headus", "armastus" ja "kurjus" olid nende jaoks palju olulisemad kui maise elu materiaalsed probleemid.

Teise rassi inimesed (viirastusesarnased inimesed) elasid põhiliselt nagu esimese rassi inimesedki, kuid nende maise keha kate oli tihedam ja füüsilise keha pärandamise geneetiline mehhanism täiuslikum.

Kolmanda rassi inimestel (lemuurlastel) oli juba suhteliselt tihke ja täiuslik füüsiline keha, varasemal perioodil esindas seda suur nelja käe ja kahe näoga olend, hilisemal perioodil – kahe käe ja ühe näoga gigant. Lemuurlase kehasse sisenenud vaim säilitas täielikult sideme teispoolse maailmaga. *So-hm*'i printsiip ei toiminud. Lemuurlane elas rohkem kõrgeltorganiseeritud teispoolse maailma printsiipide ja seaduste järgi, kuid aktiivne tegevus füüsilises maailmas tegi temast ka maapealsest eluolust huvitatud inimese.

Neljanda rassi inimesed (atlandid) säilitasid samuti sideme teispoolse maailmaga, kuid maapealsed materiaalsed tegevused muutusid nende jaoks juba lähedasemaks. Teispoolse maailma headuse ja armastuse kategooriad tasapisi taandusid ning domineerima hakkasid füüsilise keha huvid (söömine, joomine jms).

Viienda rassi inimesi (meid, aarialasi) võib nimetada füüsilise keha orjadeks. Teispoolse maailma *so-hm*'i printsiibist äralõigatud vaim hakkas täitma mitte teispoolse maailmaga sideme ja ühtsuse säilitamise funktsiooni, vaid füüsilise keha eksisteerimise teenindamise funktsiooni. Teispoolse maailma põhilised kategooriad – headus, armastus, kurjus – hakkasid ennast meenutama vaid intuitiivse sosinana.

Vana aja inimesed rääkisid, et inimene on makrokosmose mikrokosmos. Ja see on arvatavasti õige.

Niisiis lõi peenmateeria vaimu materialiseerimine maapealse inimese isesündiva füüsilise keha ning ümbritseva elusa maailma. Kuid inimese maapealne füüsiline elu ei ole ilma teispoolse maailma osavõtuta võimalik; igas inimeses on vaim, kes elab Maal "ilusas masinas" – inimese kehas. Meie, maised inimesed, oleme Maa omandamise produkt, oleme produkt, kes on kohanenud kosmilise lainelise eluvormi füüsiliste maapealsete tingimustega. Seepärast on maapealne inimene vaim ja füüsiline keha.

Analoogselt võib mõelda, et kosmiline laineline elu (teispoolne maailm) on samamoodi materialiseerimise teel loonud füüsilise elu ka teistel kõiksuse planeetidel. Milline see teise planeedi elu on? Arvatavasti kasutati vaimu materialiseerimiseks teistsuguseid keemilisi elemente ja molekule, mis on olnud igale konkreetsele planeedile iseloomulikud. Arvatavasti on planeedi tingimused (atmosfääri koostis, temperatuur, raskusjõud jms) jätnud tulnukate füüsilise keha mõõtmetele ja organite ehitusele oma jälje. Kuid põhimõtteliselt peab tulnukas sarnanema maapealsele elanikule, sest ka tema on vaimu materialiseerimise ning teispoolse maailma ühtse loova töö produkt. Mulle tundub, et ka tulnukas võib tunnetada headust, armastust ja kurjust, sest need on kogu kosmilise lainelise elu ja kosmilise intellekti ühised kategooriad. Minu arvates on ka tulnukas üles ehitatud printsiibil – vaim pluss füüsiline keha. Seepärast, kui maapealsed inimesed omandavad telepaatilised võimed (mõtete edasikandumise), suudavad nad suhelda oma teiste vendadega planeetidel vaimude suhtlemise tasemel nii, nagu see toimub teispoolses maailmas.

Paljud pühendatud kirjutavad, et maalased olid kunagi erinevate planeetide kõikide füüsilise elu liikide hulgas liidrid, sest nad saavutasid suurima progressi. See liidriks olemise periood on lemuurlaste eluperiood.

Lemuurlaste fenomen

Lemuurlaste tsivilisatsioon saavutas uskumatult kõrge arengutaseme: lemuurlased kasutasid peenmaailma energiat, nad külastasid oma

müratult lendavate aparaatidega teisi planeete, suhtlesid mõtete edasiandmise teel jne. Teispoolse maailma teadmised olid neile avatud, samal ajal kui maapealse elu jooksul saadavad teadmised täiendasid teispoolse maailma teadmiste varusid. Just lemuurlaste tsivilisatsioon suutis teispoolse maailma informatsioonivarusid täiendada hinnaliste teadmistega maapealse elu kohta ja need on siiani maiste saavutuste etaloniks. Järgnenud tsivilisatsioonid (atlandid ja meie, aarialased) ei ole suutnud saavutada isegi väikest osa lemuurlaste tasemest.

Mis oli lemuurlaste niivõrd suure edu põhjuseks? Lemuurlased tundsid end oma maapealse elu ajal teispoolse maailma lastena ning rakendasid eelkõige teispoolse maailma seadusi ja põhimõtteid. Nad mõistsid, et psüühilise energia jõud ja roll on võrreldamatult kõrgem füüsilise energia jõust, aga inimese keha koos hingega on maapealse elu kõrgeim looming, see on võimeline korda saatma imesid. Seepärast suunasid nad kogu oma progressiivse potentsiaali enesetäiustamisse ja oma haldamisesse.

Tunnetada ennast teispoolse maailma lapsena või loominguna on väga oluline, sest just see tunne määrab ära progressiivse arengutee valiku. Teispoolse maailma laps hakkab õppima oma loojalt (Jumalalt) ja ei tee suurimat pattu – ei pea ennast Jumalaks. Teispoolse maailma laps ei hakka mõtlema geeniaparaadi molekulide kokkukogumisest, inimese pärinemisest ahvist ega hakka tundma ennast looduse peremehena. Teispoolse maailma laps hakkab mõistma, et inimene on makrokosmose mikrokosmos.

Meie tsivilisatsioon ei oska veel kosmilist energiat kasutada. Kuid see energia on kolossaalne. Mõned kaasaegsed füüsikud arvavad näiteks, et 1 m^3 absoluudil on energeetiline potentsiaal, mis võrdub 40 triljoni aatompommi võimsusega. Seepärast puudub vajadus maapealsete energiaallikate (nafta, kivisüsi jt) kasutamiseks, peab kasutama kosmilist energiat. Aga seda saab hallata ainult inimene, sest ta on nimelt – makrokosmose mikrokosmos.

Kosmilist energiat hallanud lemuurlased kasutasid sellele lähenemiseks teispoolset maailma. Nende lähenemiste aluseks (kui kummaliselt see ka ei kõla) olid lihtsad mõisted "headus" ja "armastus". Lemuurlased mõistsid täpselt, et peenmaailma torsioonväljades on olemas kolossaalne energia ning et torsioonväljade põhiatribuutideks olevates headuses ja

kurjuses sisaldub samasugune kolossaalne jõud. Inimene kui makrokosmose mikrokosmos on headuse või kurjuse kaudu võimeline realiseerima peenmaailma torsioonväljade energiat. Seejuures said lemuurlased aru, et kurjuse (negatiivsete torsioonväljade) kasutamine energia saamiseks on riskantne, sest nii võib tulla plahvatuslik informatsiooniline kollaps. Seepärast kasutasid nad sellel eesmärgil headust. Samuti kasutasid nad armastust selleks, et tugevdada saadud positiivsete ("heade") torsioonväljade efekti teiste positiivsete torsioonväljadega kontakti saavutamise abil.

Lemuurlased realiseerisid ennast täielikult selles mõttes, et inimene on makrokosmose mikrokosmos. Nad realiseerisid ennast selles mõttes, et inimene on kõige võimsam maapealne energeetiline looming, kes on suuteline headuse ja armastuse kaudu omandama peenmaailma energiat. Lemuurlastele ei olnud headus ja armastus mitte abstraktsed intuitiivsed tunded, vaid need olid võimsad inimkonna elu ja energia kindlustamise süsteemid.

Meie, aarialaste jaoks on headuse ja armastuse mõisted jäänud meeldivate tunnetuslike tajude tasandile. Me oleme *so-hm*'i printsiibi poolt blokeeritud ning sukeldunud füüsilisse mateeriasse, me isegi ei kahtlusta, millist võimsust need esmapilgul lihtsad sõnad endas sisaldavad. Lemuurlaste jaoks ei olnud need sõnad lihtsad, need olid elu aluseks ja piltlikult öeldes uskumatult energiamahukad.

Miks siis peenmaailmas eksisteeriv teispoolne maailm annab Maale energiat maiste vajaduste rahuldamiseks? Esiteks on maapealne elu teispoolse maailma looming (laps). Teiseks tuleb teispoolse maailma energia Maale mis tahes heatahtliku mõtte teostamiseks, mõtte realiseerimine aga täiendab teispoolse maailma informatsioonivälja.

Ma arvan, et lemuurlaste põhiliseks energeetiliseks fenomeniks olid mantrad – paljudes religiooni allikates kirjeldatud loitsud. Lemuurlased loitsisid oma lennuaparaate, laadisid peenmaailma energiaga, piltlikult öeldes, nende aparaatide "akusid". Samal viisil kindlustasid nad energiavarudega paljude teiste maapealsete aparaatide töö, milleks kasutasid võimsaima energeetilise masinana iseendid.

Lemuurlased mõistsid, et peenmaailma energia võib ületada gravitatsioonijõu. Sellel põhines nende ehitustehnoloogia, kus tohutusuuri kiviplokke liigutati pilgu abil. Peopessa mahtuva torsioongeneraatori abil võis suure kiviga õhus žongleerida.

Lemuurlased järgisid põhimõtet inimene on makrokosmose mikrokosmos. Peenmaailma antigravitatsiooni efekti energiat kasutades saavutasid nad levitatsiooni fenomeni – inimkeha tõstmise maa kohale. Meie jaoks siiani isegi hüpoteetiliselt arusaamatut printsiipi kasutades suutsid nad ruumis hetkega liikuda ning muuta oma maapealset asukohta. Oma keha ravisid nad sisemise energia abil.

Kuid lemuurlaste kõige olulisemaks saavutuseks oli dematerialiseerimise-materialiseerimise fenomen. Avastades inimese vaimu materialiseerimisel füüsilise keha loomise, püüdsid nad taasluua seda protsessi tagurpidises järjekorras – dematerialiseerida. Protsessi sisu võib väljendada kui "informatsiooni ülekandumist", see tähendab kogu kolossaalse informatsiooni inimkeha kohta, kaasa arvatud vaimu torsioonväljades salvestunud iga molekuli ehituse ülekandumist. Peab mõtlema, et lemuurlaste kõrgeltarenenud vaimude jõupingutuste abil loodi täiendavalt vabad hingede torsioonväljad, millesse oli võimalik salvestada informatsiooni füüsilise keha kohta.

Füüsilises kehas salvestunud informatsiooniga vaim liikus sinna, kuhu vaja (sukeldus maa alla, liikus ruumis jms) ning edasi toimus salvestunud informatsiooni alusel inimkeha koostamine – materialiseerimine. Mulle tundub, et koostamine toimus aatomitest ja lihtsatest molekulidest (vesi jms), mis sisuliselt võimaldas materialiseerida füüsilist keha mis tahes tingimustes.

Niisiis võib rääkida kahte liiki materialiseerimisest:

- evolutsiooniline materialiseerimine;
- informatsiooni ülekandumine.

Kui evolutsiooniline materialiseerimine toimus miljoneid aastaid, siis materialiseerimine informatsiooni ülekandumisel toimub peaaegu hetkega. Võib arvata, et lemuurlaste perioodil evolutsioonilises protsessis maapealse elu loonud teispoolse maailma vaimud muutusid niivõrd täiuslikuks, nende informatsiooni maht muutus niivõrd mahukaks ja selle mõju füüsilisele mateeriale nii tähelepanuväärseks, et neile hakkas alluma informatsiooni ülekandumine "dematerialiseerimise-materialiseerimise" fenomeni näol.

Lemuurlased suutsid dematerialiseerimise-materialiseerimise fenomeni levitada lisaks füüsilisele kehale ka aparaatides. See võimaldas

näiteks nende lennuaparaatide silmapilkset kadumist ja ilmumist.

Dematerialiseerimise-materialiseerimise fenomeni alusel lõid lemuurlased oma tsivilisatsiooni eksisteerimise lõpul Šambala ja Agarta. Nad mõistsid, et saabub globaalne kosmiline kataklüsm, läksid dematreialiseerimist rakendades maa alla ning organiseerisid maa-aluse tehnogeense lemuurlaste tsivilisatsiooni.

Osa lemuurlasi ja eriti Šambala lemuurlased saavutasid väga pika eluea ning isegi surematuse. See sai võimalikuks tänu organismi rakkude, kaasa arvatud närvirakkude regenereerimise stimuleerimisele sisemise energia abil. Toimus füüsilise keha pidev uuendamine.

Kokkuvõtteks võib öelda, et lemuurlaste ime aluseks on teispoolse maailma põhiliste liikumapanevate jõudude – headuse, armastuse ja kurjuse kategooriate tähtsuse teadvustamine ning sisuliselt inimese määratlemine makrokosmose mikrokosmosena. Algusest peale mõistes, et pidev progress on möödapääsmatu, sest inimese vaim on loodud kui headuse ja kurjuse vahelises võitluses iseennast taasloov alge, eraldusid lemuurlased kurjusest. Arusaamine, et laiskus – see on kurjus, aga pingeline töötamine elulise progressi nimel on inimese esmane kohus, oli piisav selleks, et lemuurlaste tsivilisatsioon arenes languste ja kataklüsmideta kõrgeima tasemeni. Lemuurlased ei lubanud pimedat võitlust headuse ja kurjuse vahel. Neil õnnestus panna headuse ja armastuse kolossaalne võim ennast teenima; headuse ja armastuse torsioonefekte ei kulutatud mitte pimedale võitlusele kurjusega, vaid neid kasutati täielikult inimese ja kogu maapealse elu täiustamiseks.

Kuivõrd oluline on mõista pideva progressi möödapääsmatust! Kuivõrd oluline on mitte lubada headuse ja armastuse jõu pimedat kulutamist võitlusele rumala kurjuse vastu! Milline kohutav sõna – laiskus!

Lemuurlased mõistsid seda kõike algusest peale ning saavutasid sellise vaimse arengutaseme, et nad suutsid isegi Jumalaga dialoogi pidada. Seepärast olid nad tõeliselt jumalikud maapealsed olendid!

Mis nendega juhtus? Miks nende tsivilisatsioon (välja arvatud Šambala ja Agarta) hukkus? See on kaetud süngusega. Võib-olla et ka nende ridadesse tungis hukutav laiskus.

Headus, armastus ja *somadhi* seisund

Kuidas saavutada sügav *somadhi* seisund? Ma kirjutasin juba, et kõik laamad arvavad, et selleks on vajalik kontsentreeruda (mediteerida) inimkonna armastusele üleüldises mõttes. Kui ma seda laamade käest kuulsin, ei mõistnud ma selle sügavamat mõtet, ja ainult millegi väga olulise intuitiivne sosin ulatus minu mõtetesse.

Praegu saan ma peaaegu *somadhi* seisundi saavutamise põhimõttest aru. Ka raamatu lugeja on sellest arvatavasti peaaegu aru saanud. Armastus on headuse stimulaator. Armastus, ja eelkõige torsioonväljade positiivses (heas) suunas väändumise tugevnemisel tekkinud tugev armastus pühib konkurentsitult eemale negatiivse (kurja) psüühilise energia. Armastus peab olema niivõrd tugev, et ta vabastaks hinge täielikult negatiivsest (kurjast) psüühilisest energiast.

Kurjast psüühilisest energiast vaba inimese hinge nimetatakse puhtaks hingeks. Just nimelt puhas hing suudab luua imesid. Puhtas hinges ei kulutata positiivset (head) psüühilist energiat pimedale võitlusele kurjuse vastu ning see saab olla suunatud täielikult mingi ülesande lahendamisele. Näiteks ülesandele konserveerida inimese füüsiline keha tuhandeteks ja miljoniteks aastateks, see tähendab saavutada *somadhi* seisund.

Ma arvan, et *somadhi* seisundi ajal on hinge torsioonväljad ülimalt pinges, torsioonväljad viivad inimese keha iga veemolekuli üle neljandasse (tundmatusse!) seisundisse, mis katkestab kogu ainevahetusprotsessi ja muudab keha kõvaks. Mulle tundub, et vesi on just positiivse (hea) psüühilise energia atribuut ja materiaalne substraat. Seepärast ei võimalda hinges sisalduvad negatiivsed (kurjuse) elemendid saavutada täiuslikku *somadhi* seisundit. Ainult puhas hing on võimeline looma *somadhi* seisundi.

Kõigest sellest võib järeldada, et puhta hinge lemuurlaste ajal loodud teiste tsivilisatsioonide parimate inimestega täiendatav maapealne inimkonna geenifond, mida säilitatakse maa all, on headuse ja armastuse suure võidu tulemus.

Adeptid – meie tulevik

Nagu ma juba kirjutasin, räägitakse, et mateeriasse sukeldunud aaria tsivilisatsiooni algusaegadel võib kuskil Nepalis ja Indias kohata ebatavalisi,

kogu maailmast justkui äralõigatud ja väga lihtsalt riides inimesi, kes kinnitavad, et nad on 300, 500, 1000 aastat vanad ja vanemad. Need on adeptid.

Muidugi on seda raske uskuda. See ei kõla tõepäraselt. Just neil, adeptidel, õnnestus headus ja armastus oma tarbeks tööle panna, olla terve ja saavutada pikk eluiga. Jumalaarmastuses ja mediteerides suurendavad adeptid armastuse abil hinge positiivset (head) energiat ja vabanevad osaliselt negatiivsest (kurjast) psüühilisest energiast, see tähendab, et nad puhastavad oma hinge.

Mulle tundub, et patoloogilised vähirakud on üks negatiivse psüühilise energia (kurja) materiaalne substraat, kasvavad (regenereerivad) rakud on positiivse psüühilise energia (headuse) materiaalne substraat.

Inimese organismis toimub pidevalt võitlus normaalsete rakkude ja vähirakkude vahel, samamoodi nagu võitlus headuse ja kurjuse vahel. Seepärast võib hinges headuse alget stimuleeriva armastuse abil saavutada organismi vähirakkude pideva hävitamise, samuti stimuleerida keharakkude pidevat uuenemist ning eluea pikendamist.

Kuidas õppida armastama tervendamise eesmärgil? Iseenda mõttetu armastamine on enesearmastus – see on negatiivne omadus. Peab õppima armastama elu, Jumalat – maise elu Loojat. Kui see armastus on tugev ja omakasupüüdmatu, siis tuleb raviefekt iseenesest. Kuid niimoodi armastama õppida on väga raske: peab maistest probleemidest eemalduma ning täielikult pühendama end armastusest elu vastu Jumala poole palvetamisele.

Vajadus eralduda tavalisest loovast elust on viinud selleni, et kaasaegsed adeptid – aarialased – näevad välja väga lihtsad ja tunduvad meile ebatavalised.

Inimkond on juba monetaarse kosmilise tsükli "füüsilise kukkumise" (kõige sügavama materiaalse punkti) läbinud ning pöördunud tõusva vaimse arenemise suunas. Sellega seoses muutuvad kaasaegsed adeptid mingil hetkel eluliselt aktiivseks, inimühiskonna kauniteks liidriteks ja viivad ühiskonna vaimsele õitsengule.

Headus, armastus ja meie

Olin kommunistliku ühiskonna väärakana terve elu religioonist ära lõigatud. Minu esivanematele – nad olid usutegelased – said osaks julmad

leninlikud repressioonid. Tudengiaastatel "materialismi ja empiiriokretinismi" õppides ning ateismi eksamit tehes üllatas mind alati metsik raev, millega rünnati religioosseid postulaate.

"Milleks seda küll vaja on," mõtlesin ma naiivselt, "religioon kutsub ju üles headusele, armastusele ja usule Jumalasse."

Siis ma ei mõistnud, et headus ja armastus ning eelkõige armastus Jumala vastu seisab risti kommunistide teel ees, sest nende tegevuse sügavamaks mõtteks oli oma "jumala" (Lenini, Stalini jt) loomine. Nad tahtsid sundida armastama uut "jumalat", kuigi see oli vastuolus kogu inimloomusega üleüldse.

Hiljem, religioosseid jutustusi kuulates-lugedes, imestasin ma lõputu ja isegi tungivalt rõhutatud headuse ja armastuse probleemide üle. Suure Sathya Sai Baba raamatutest, kes saatis korda imetegusid inimeste silme all, tõin välja tema võimsa mõttejõu aluse – armastuse.

"Milleks nii palju armastusest ja headusest rääkida?" mõtlesin naiivselt.

Ma ei mõistnud veel, et nende igapäevaste sõnade taga peitub tohutu ja võimas energia, mis on varsti võimeline meie elu paremaks muutma.

Ja alles siis, kui lõpetasin Himaalaja ekspeditsioonil saadud tulemuste filosoofilise analüüsi, kasutades teaduslikku ja loogilist lähenemist, hakkasin lõpuks mõistma nii religiooni, Sai Baba kõnede, kus arutatakse headuse ja armastuse üle, ja palju muu sügavamat mõtet. Ja sügav mõte seisneb selles, et headus ja armastus on inimelu peamine loov alge.

Ma olen tavaline mateeriasse sukeldunud aarialaste rassi esindaja. Minu aju ja minu mõtlemine on lemuurlaste võimsa mõttejõuga ja seda enam veel kosmilise arukusega võrreldes haletsusväärselt mannetu. Kuid isegi minu haletsusväärselt mannetu mõistus võimaldas laialipaisatud faktide loogilise analüüsi tulemusena jõuda imelise järelduseni: headus ja armastus on inimelu progressi määravad peamised baaskategooriad.

Ma ei pööranud varem tähelepanu sellistele väljenditele nagu "hinge puhastama", "pattu kahetsema" või "pattu oma hingele võtma". Need tundusid mulle igavate ja arusaamatutena. Kuid lugedes Nikolai Rerihit puutusin jälle kokku mõistega "puhas hing". Rerih kirjutas, et saladusliku Šambala asustajad on puhta hingega inimesed.

"Mis on puhas hing? Miks räägivad kõik usundid hinge puhastamise tähtsusest?" mõtlesin ma siis.

Ma küsisin seda isegi ühe tuttava papi käest. Papp pidas mulle vastuseks jutluse, millest ma teadlasena ei mõistnud mitte midagi. Loomulikult ei suutnud rida jutluseid ja palveid pähe õppinud perifeeria papp selgitada mulle väljendi "puhas hing" põhilist tähendust. Kuid minu eeskujuks olev Rerih pööras sellele samamoodi pidevalt tähelepanu. Miks?

Nagu mulle nüüd tundub, suudan ma sellele küsimusele juba vastata, olgugi et primitiivselt. Puhas hing – see on inimese hinge ja vaimu eriline kvalitatiivne seisund, kus torsioonväljade positiivset energiat (headus ja armastus) ei kulutata võitlusele negatiivse psüühilise energia (kurjus) vastu, vaid see suunatakse täielikult loomeprotsessi. Puhtas hinges puudub kurjus, millega võideldes tavaliselt sünnivad teadmised ja progress. Puhtas hinges vahetub kurjuse stimuleeriva mõju puudumine pideva progressi möödapääsmatuse sügava teadvustamise vastu. Puhta hinge peamine vaenlane on laiskus.

Ma ei ole varem iialgi laiskuse üle juurelnud. Mulle pole eesmärgitult elu põletavad laisad inimesed kunagi sümpaatsed olnud. Kuid laiskus – see on puhta hinge kohutav antipood, see on puhta hinge hävitaja. Ükskõik kui häid mõtteid ka laisk inimene mõtleb, oma laiskusega astub ta vastu inimese loomulikkusele, sellele, et inimene on loodud pidevalt iseareneva algena. Laiskuse tõttu on hukkunud suursugused impeeriumid, on langenud dünastiad ja lagunenud inimsaatused.

Seepärast, nagu rääkisid svaamid ja laamad, on hinge puhtus võimalik saavutada ainult iseendaga kolossaalselt tööd tehes, ennast realiseerides ja isegi ennast ohverdades, kuid... kindlasti selleks, et saavutada mingisugune üldinimlik eesmärk ja mitte lihtsalt enda isiklikuks tõestamiseks. Laamad näitavad meile ette "puhta hinge" seisundi saavutamise tee – kaastunne inimeste ja armastus inimkonna vastu. Esmapilgul kõlavad need sõnad liialt abstraktselt, kuid neisse on maetud "puhta hinge" saavutamise peamine mõte – peab õppima inimestele kaasa tundma ja neid üleüldse armastama, mitte kedagi eraldi ja jumal hoidku, mitte armastada ainult iseennast ning mitte kaasa tunda ainult iseendale. Eesmärk, mille tõttu inimene ennast ohverdab ja ennast realiseerib, peab olema kindlasti üldinimliku mastaabiga. Seda saavutada on raske, ülimalt raske.

Kaasaegses ühiskonnas puhta hingega inimesi ei ole. Minu arvates seisavad puhta hingega inimesele kõige lähemal teadlased. Näiteks medit-

siiniteadlane (ma pean silmas tõelist teadlast) jätab ennast leiutamise protsessides, ideede realiseerimisel ja teaduslikust konservatiivsusest läbilöömisel ilma paljudest asjadest (unetud ööd, väike palk jms) ning eelkõige selleks, et tunda kaasa haigetele inimestele ning neid armastada. Tõelise teadlase jaoks mängivad haige rahvus, teaduslik prestiiž ja raha täiesti teisejärgulist rolli. Tema saab rahulduse sellest, et tema tohutu töö, loobumised ja võitlus konservatiivsusega annavad abi tuhandetele ja miljonitele haigetele. Seepärast tahaksin öelda: "Hoidke ja armastage tõelisi teadlasi! Nad realiseerivad ja ohverdavad ennast teie, inimeste pärast!"

Puhtas hinges valitsev headuse ja armastuse positiivne psüühiline energia, mis on vabanenud vajadusest võidelda kurjusega, suudab korda saata imesid. Üheks selliseks imeks on *somadhi* seisund; meenutage laamade jutustusi sellest, et *somadhi* seisundit on võimalik saavutada armastuse teel ja inimkonnale kaasatundmise teel, *somadhi* seisundi eesmärk on aga inimkonna geenifondi esindajaks saamine, selleks et saada mingil ajal pühakuks või uue inimtsivilisatsiooni sünnitajaks. Teiseks selliseks imeks on dematerialiseerimise-materialiseerimise fenomen. Kolmandaks – eluea pikenemise ja isegi surematuse saavutamine.

Iidsete inimeste teadmised ja religioonid viitavad inimkonna progressi peamisele teele – hinge puhastamine ning puhta hingeseisundi saavutamine. Sel viisil saab inimene peenmaailma positiivset energiat juhtida, talle avanevad teispoolse maailma teadmised ning inimene hakkab tundma oma tohutut energeetilist potentsiaali, sest ta on makrokosmose mikrokosmos. See on Maal juba juhtunud – need olid lemuurlased. Oma hinge puhastamiseks on vaja õppida armastama ja olema hea, ei tohi karta kaasa tundmist ning peab töötama kõrge eesmärgi saavutamiseks kuni eneseohverdamiseni välja. Pole vaja ennast säästa, inimene on ju algselt loodud kui isearenev alge. Selle kinnituseks on arvukad näited suurte teadlaste kohta, kes ennast haletsemata töötasid teadusliku eesmärgi saavutamise nimel ning säilitasid mõistuse värskuse ja nooruse sügava vanaduseni. Nad suutsid ühel või teisel moel oma hinge puhastada. Kõige kohutavam millegi saavutamisel on loorberitele puhkama jäämine.

Sellegipoolest võib lugeja mulle vastu vaielda: inimkonnale on tuntud ka kurjad geeniused. Võivad meenuda Napoleon, Lenin, Hitler

ja teised. Need inimesed suutsid oma ideid ja teooriaid ellu viies kogu maailma surma ja segadust külvates uppi pöörata.

"Kas tõesti ei mõistnud need kurjad geeniused purustuste ja sõdade mõttetust? Nad olid ju geeniused?" mõtlesin ma lapsikult naiivselt.

Siis ma muidugi ei teadnud, et algselt eksisteerib peenmaailmas (teispoolses maailmas) positiivse (headuse) ja negatiivse (kurjuse) psüühilise energia pariteet ja et informatsioon (teadmised) sünnib headuse ja kurjuse vahelises võitluses. Ka kurjus on võimeline oma torsioonväljades säilitama informatsiooni headusega võitlemisest ning looma kurje teadmisi. Pariteedi tõttu ei saa hea teadmine kaugeltki alati võitu, mõnikord võidab ka kuri teadmine, see kutsutakse ellu just nende kurjade geeniuste poolt. Kuid kurjuse võit – see on vale võit, sest kurjuse täieliku võidu korral esmastel headuse ja kurjuse tasanditel, nagu me juba rääkisime, kustutatakse informatsioon kõikidel torsioonväljadel, see tähendab toimub informatsiooniline krahh. Selle kinnituseks meenutage mis tahes kurja geeniuse tegude finaali – nad kõik kogesid krahhi. Napoleon kaotas sõja ja suri kuulsusetult. Euroopa hävitanud Hitler lõpetas elu enesetapuga. Lenini väärakas tegu – kommunistlik ühiskond – lõpetas oma eksisteerimise kuulsusetult.

Kui kurjade teadmistega relvastatud kurjad geeniused oleksid kas või veidikenegi maailmaloomise ja atropogeneesi küsimusi jaganud, siis nad oleksid mõistnud, et lõplik ajalooline võit kuulub eranditult headusele. Võimalik, et siis oleksid nad oma geniaalsuse suunanud loova headuse suunas.

Millistel tingimustel võib kurjus võita? Mulle tundub, et kurjus võib headuse võita ainult siis, kui jääb puudu heategusid stimuleerivast armastusest. Ühiskonnas, kus õitseb armastus (naise, lähedase, rahva vastu jne), ei leia kuri geenius iialgi toetust.

Kuidas teha vahet heal ja kurjal ideel? Mille järgi mõõta headust ja kurjust? Arvatavasti vaevavad need küsimused iga inimest. Ka mina olen neile küsimustele palju mõelnud ning iseendale ootamatult tundsin, et vastus on antud Tarkovski lavastatud geniaalses ulmefilmis "Stalker".

Selle filmi idee, kui te mäletate, seisneb selles, et mingid kosmose tulnukad lõid Maa peale sellise tsooni, milles kõik sinna sattunud inimesed hukkusid. Tsoon suurendas inimese kõige olulisemat tunnet.

Selleks tundeks osutus südametunnistus! Inimesed hukkusid sellepärast, et nende südametunnistus ei olnud puhas.

Niisiis, mulle tundub, et headuse ja kurjuse mõõdupuuks on südametunnistus. Mis on südametunnistus? Minu arvates on südametunnistus tunne, mis annab märku hinge ilmuvast negatiivsest psüühilisest energiast, mis viib kurjade tegudeni. Teaduslikus keeles rääkides on südametunnistus sinu hinge torsioonväljade väändumine negatiivsesse (kurja) suunda. Must südametunnistus – see on hinge torsioonväljadesse salvestatud informatsioon selle kohta, et ühel või teisel hetkel, ühel või teisel põhjusel on toimunud hinge torsioonväljade väändumine negatiivsesse (kurja) suunda. Sellele järgnev informatsioon tuletab ennast meelde justkui öeldes, et niiviisi käituda ei või. See informatsioon on piinav ja ebameeldiv. Parem on sellist informatsiooni mitte omada, see tähendab, ei või talitada risti vastupidiselt oma südametunnistusele.

Seepärast peab elus oma südametunnistust tähelepanelikult kuulama. See sügav tunnetus ütleb alati tõtt. Kui kas või üks kord talitada südametunnistusele vastupidiselt, siis jääb hinge alatiseks suur ja must plekk.

Mul on väga hea meel, et jäin Venemaale elama ega sõitnud Ameerikasse, kus mulle pakuti suurt raha ja teadustegevuseks imeilusaid tingimusi. Ma ei sõitnud sinna ainult südametunnistuse pärast, sest kõige keerulisematel aegadel järgnesid minu sõbrad ja kolleegid (Amir Salihov, Sagit Muslimov, Rišat Bulatov, Klara Zahvatkina, Rafik Nigmatullin, Natan Selskii, Valja Jakovleva, Venera Galimova, Ljalja Musina, Nelja Nigmatullina, Slava Malojaroslavtsev, Jura Vassiljev ja paljud teised) siis, kui mul ei olnud enam ühtegi teaduslikku mõtet, ainult tänu oma südametunnistusele.

Tudengiaastate ateismiloengutel, nagu ma mäletan, kritiseeriti pidevalt teispoolse maailma mõistet. Räägiti sellest, et inimesed kalduvad fantaasiatesse ja mõtlevad välja muinasjuttusid, et mingilgi moel kergendada oma seisundit selle maailma rikaste ekspluateerimise all.

“Miks siis teispoolsesse maailma usuvad mitte ainult ekspluateeritavad, vaid ka ekspluateerijad? Miks räägivad kõik maailma religioonid kooris “teispoolsest maailmast”? Miks kõikide rahvuste ja rahvaste keeltes leiduvad mõisted “teispoolne maailm”, “paradiis” ja “põrgu”?” mõtisklesin vaikides ateismieksami ajal.

Minu kommunistliku propaganda poolt mürgitatud teadvusesse ei mahtunud see, et piltlikult öeldes – kus suitsu, seal tuld. Merede ja ookeanide poolt lahutatud inimesed usuvad ühte ja sedasama! Tähendab, et tõepoolest eksisteerib mingisugune üldinimlik juur, mis on meie saladuslikest iidsetest aegadest alateadvusse jäänud. Religioonides kirjeldatud ja pühakute poolt levitatud teadmised Jumalast, teispoolsest maailmast, paradiisist ja põrgust on inimeste teadvusesse jäänud lihtsalt seetõttu, et need vastasid inimese alateadvuse põhiolemusele. Fantaasiad ja muinasjutud ei oleks saanud massides levida.

Selle peatüki alguses püüdsin kirjeldada teispoolse maailma ülesehituse põhimõtet, toetusin intuitsioonile ning teaduslik-loogilisele lähenemisviisile. Ma ei ole suuteline midagi tõestama või kinnitama, sest ma olen kõigest "Jumala ori", minu uuringute objekt on minust juba oma elulises olemuses olulisemalt kõrgemal. Ainus, mida ma saan pärast teispoolse maailma ülesehituse arutelude lõpetamist kinnitada, on see, et ma hakkasin ise siiralt selle olemasolusse uskuma. Jah, ma usun praegu, et pärast meie füüsilise keha surma me ei sure, vaid jätkame elu teispoolses maailmas. Pärast maapealse elu lõppemist väljume blokeeriva *so-hm*'i printsiibi mõju alt, mis meie maapealse elu ajal ei lasknud meil teispoolsusega sidet pidada. Teispoolses maailmas tunnetame me selgelt inimese vaimset olemust, teispoolsus ei tundu meile võõras, sest see on meie peamine kodumaa.

Ka mina, nagu me kõik, olen *so-hm*'i printsiibi tõttu blokeeritud. Kuid ma usun, et muinasjutud paradiisist ja põrgust on samuti tõde. Teispoolse maailma kõrgeima organiseerituse tõttu ei saanud seal kujunemata jääda struktuurid, mis karistavad või kahjustavad maapealse eluetapi eest. Vastasel juhul oleks teispoolne maailm ja Jumal ohjad käest lasknud ja maapealne elu oleks hakanud isevoolu minema. Maal ilmnenud kurjad kavatsused, ükskõiksus ja laiskus peavad kindla peale saama teispoolses maailmas karistatud, heatahtlikud kavatsused, armastus ja eneserealiseerimine on aga julgustatavad. See on vajalik selleks, et inimese järgnevatel taassündidel lubada vähem inimlikke vigu. Kuidas karistamine või julgustamine käib? Ma ei tea. Kuid kõik me saame seda teada teispoolses maailmas. Ainus, mida saab soovitada, on see, et armastage ja olge lahkemad.



Me oleme kõik teispoolse maailma lapsed

Eluratas (elu-surm-elu-surm...) pöörleb. Meie, inimesed tegutseme maapealses elus *so-hm*'i printsiibi järgi ja justkui unustame, et oleme algselt pärit teispoolsest maailmast, hiljem pöördume sinna tagasi, siis allume jälle *so-hm*'iprintsiibile, seejärel pöördume tagasi ja nii edasi, et inimene ja inimkond progresseeruksid pidevalt ja järjepidevalt.

Lemuurlased olid meist õnnelikumad. Neile *so-hm*'i printsiip ei laienenud, sest nende ühiskonnas oli rohkem headust ja vähem kurjust. Nad tundsid ka maapealses elus end teispoolse maailma lastena, nad ei

kartnud tagasipöördumist oma algupärasesse maailma ja tulid alandlikult tagasi Maale, kus omandasid samm-sammult füüsilise eluvormi.

Ma loodan, et tulevikus on Maal positiivsete jõudude ülekaal negatiivsetest suurem ning ei toimu mitte mingisuguseid globaalseid kataklüsme ega katastroofe. Sellisel juhul hakkab maapealsel inimühiskonnal ilmnema järjest rohkem puhaste hingedega inimesi, kellele blokeeriv teispoolse maailma *so-hm*'i printsiip ei laiene. Need inimesed toovad inimkonnale peenmaailma energiat, mis muudab elu juurteni välja. Need inimesed kinnitavad maapealse inimese põhiolemust – inimene on makrokosmose mikrokosmos. Ja kunagi, kui headus ja armastus võidutsevad kurjuse üle, võetakse *so-hm*'i printsiip kogu inimkonnalt maha. Siis tunnevad kõik inimesed ennast teispoolse maailma tõeliste lastena, hakkavad kasutama selle tohutuid teadmisi ning ise neid ka täiendama.

Ma arvan, et juba lähitulevikus ilmub uus ühtne religioon, mis põhineb mitte muinasjutulistel allegooriatel, vaid tõsimeelsel teaduslikul lähenemisel. Riikide piirid hakkavad kustuma, tekib ühine maapealne keel. Hakkab progresseeruma suhtlemine mõtete vahetamise teel. Tekib ühtne maapealne valitsus, mis sarnaneb kogu teispoolse maailma ühtsele juhtimiskeskusele – Jumalale. Inimesed hakkavad juhtimist õppima Jumalalt; nagu Jumalgi, hakkavad nad juhtimiseks kasutama mitte kurjust, vaid hakkavad toetuma ainult headusele ja armastusele.

Tormiline areng algab siis, kui inimesed hakkavad massiliselt Jumalasse ja teispoolse maailma olemasolusse tõeliselt uskuma ning tunnevad ennast selle osana.

Tahtsin raamatu lõpus anda mõned kokkuvõtlikud soovitused. Aga ma tundsin, et need soovitused sarnanevad tavalise religioosse jutlusega. Mul läks isegi tuju ära, sest silme ette tekkis kohe pilt igava häälega jutlustajast. Kuid ma mõistsin, et nii peabki olema, sest religioon ja meie tulime inimkonna progressi eesmärgil inimliku enesetäiustamise võimalustest ühisele järeldusele. Ja alles pärast seda hakkasin ma tõeliselt uskuma Jumalat ja suhtuma usutegelastesse sügava austusega, sest nad kannavad läbi inimliku rumaluse ja metsikuse tuhandeid aastaid tõelist teadmist.

Sellegipoolest ei pea ma vastu ja annan mõned soovitused. Hommikul tänavale minnes püüdke vaadata teisi inimesi armastusega ning öelda neile häid ja meeldivaid sõnu. Te tunnete end kohe õnnelikuna, selle-

pärast et teie juurde hakkavad tulema inimesed oma hädade ja rõõmudega. Ärge tusatsege, kui kohtate mittemõistmist ja kurjust, ärge vastake kurjusele kurjusega; see on väärikas ja uhke. Ärge muutuge tühjasõnaliseks usutargutajaks, see on mõttetu. Püüdke oma tegude ja tööga näidata, et headus võidab kurjuse niikuinii. Mõistke, et ilma kurjuse vastu võitlemiseta ei toimu mitte mingisugust progressi, et võitlus kurjusega on inimese loomulik seisund. Karistage ilma kahtlusteta teist inimest kurja teo eest, sest hea nimel karistamine – see on headuse ilming, kuid ükskõiksus on kurjus. Kuulake oma südametunnistust. Töötage higipiisk laubal, ärge haletsege iseennast, tundke kaasa, armuge...

Kujutage endale ette lemuurlaste tsivilisatsiooni. Millise ilusa võimsusega möllasid seal armastus ja headus, mis oli nende muinasjutulise tsivilisatsiooni aluseks! Ja millise uskumatu võimsusega möllavad teispoolses maailmas Jumala loodud headus ja armastus! Seal saame me kõik teada...

Kellest me põlvneme

Meie, aarialased, põlvneme sõna otseses mõttes atlantidest. Ja kogu maapealse inimkonna on loonud Jumal ja teispoolne maailm. Inimene on headuse ja armastuse võit kurjuse üle, headus ja armastus on inimese täiustumise ja inimkonna progressi peamised kriteeriumid.

Meie füüsilises maailmas on praegu veel liialt palju kurjust. Seepärast oleme me kindlustatud. Maapinna sügavustes asub inimkonna geenifond, mis on täidetud erinevatest tsivilisatsioonidest pärit konserveeritud inimestega, keda ei saa katsuda ega puudutada, sest meie poolmetsik uudishimu ei maksa midagi. Kui me iseennast hävitame, siis tulevad nad välja ja annavad Maale uued järeltulijad.

Et seda ei juhtuks, püüdke homme tänavale minnes vaadata mööduvaid inimesi headuse ja armastusega.

Epiloog

Sellega pihtimused ei lõpe. Tulevad uued ekspeditsioonid. Tulevad uued uuringud. Nende kohta leiate informatsiooni ajalehest *Argumentõ i faktõ* ning järgmistest raamatutest.